

Ο
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣΑ

ΥΠΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἀδελφτοῦ Υπουργοῦ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδείας

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΑΝΕΣΤΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΟΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ.



ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1882.

Τύποις ΕΣΣΑΔ ΕΦΕΝΔΗ.

SISMANOGLIO

ΤΟΜΟΣ Γ',

ΤΟ ΔΡΑΜΑ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΓΙΟΣ ΕΠΑΝΑΒΑΛΗΘΝΤΑΙ.

Παρήλθον πέντε κίδικα ἡμέραι.

Ἐντός τοῦ αὐτοῦ κοιτώνος, ὃν ἐτόλμησεν νὰ βεβηλώσωσιν οἱ πόδες τοῦ στενυεροῦ ἐκαίνου κκοῦργου Ἀνέστη, ἐν τῇ αὐτῇ ἐκαίνῃ παρθενικῇ τῆς Φλωρίκας κλίνῃ, ἐκαίτο ἀσθενής ὑπὸ τοῦ τραύματος τοῦ δολοφονοῦ ὁ γενναῖος υἱὸς τῆς χήρᾳ Μωρκεντινῆς υἱός Ἀλκός, ἀπὸ τῆς φοβερῆς τῆς ἀπαιχμῆς νυκτός.

Ἦτον ἰσπύρα δροσερὰ.

Αἱ χρυσόφαιθοι τοῦ δυέντος ἡλίου ἀκτίνες εἰσώρμων διὰ μέσου τῶν ὑάλων τῶν παραθύρων, γλυκὺ τι φέγγος περιβάλλουσιν εἰς τὰ ἀντικείμενα τοῦ πανθίου δωματίου.

Ματὰ μακρόν καὶ ἐναγωνίον πορετόν ὁ Ἀλκός ἀνελάμβανεν ἤδη,

Ἐξηλωμένος ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ἀγγελοῦ ἐκαίνου πλάσματος, ὅπου ἔσσει διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ὁ ἄλκιμος νέος ἀνεπαύετο, οἷον βυκκλιζόμενος ἐν τῇ ἀγνότητι ἀποπνεύσας ἐκαίνῃ κοίτῃ.

Τοῦς ὀρθοπλούς ἔχων κεκλεισμένους, τὸ πρόσωπον ὡχρὸν ἀλλὰ γαλήνιον, ἀνέπνεε τακτικῶς καὶ ἡσυχῶς.

Πλησίον τῆς κλίνης, πολιοῦριξ ἱατρός ἔψαυε τοῦς παλμούς τῆς χειρὸς αὐτοῦ.

Ἐκ τοῦ χροσποῦ καὶ θριαμβευτικοῦ ὅρου τοῦ ἐπιστήμονος ἤρσατο τις ἀρκούντως ἐνθαρρυντικὴς περὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἰδέας.

Παρὰ τοῦς πόδας αὐτοῦ ἵστατο ὁ ἰσότης μεγαλόφρων Ἰωάννης Δό-

βλῆς ὅτε μὲν πρὸς τὸν ἱατρὸν ἀποτείνων τὸ βλέμμα, ὅτι δὲ μετὰ στοργῆς καὶ εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τοῦ τραυματίου.

Ἡ δὲ θελκτικὴ αὐτοῦ θυγάτηρ θλίβουσα τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ τὸ λιγυρὸν αὐτῆς σῶμα κάμπτουσα πρὸς ἑαυτὴν, συνείχετο ὑπὸ ζωπρᾶς συγκινήσεως, τοὺς σαλασφόρους ὀρθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου, ἀντιληπτοῦς τῆς προσήλυτα, ἡ συμπαθὲς μορφή τοῦ ὁποῖου ἐγγραττομένη δι' ὑπερτάτου μεγαλείου ἐν τῇ νεαρᾷ αὐτῆς φαντασίᾳ, ἐξήγειριν ἐν ἑαυτῇ εἰδὸς τι φίλτρου ἀορίστου, γλυκυνθίου, μυστηριώδους, ἐλκύνοντος αὐτὴν ὡς πρὸς ἰδανικὸν τι γόητρον.

Ἦτον ἄρα γε μόνον ἡ βαθεῖα εὐγνωμοσύνη, ἣν ἐξέπραζεν ἡ καρδία τῆς ἀσπίλου κορασίδος, ἣ . . . αἰσθημὰ τι αἰρνιδίως ζωογονηθὲν καὶ ἐνθέρμως αὐτὴν συγκινεῖν;

Ὅπως δὲ ποτε ἦτο δι' αὐτὴν ἀνεξήγητον . . .

— Πῶς εὐρίσκετε τὸν ἀσθενῆ, ἰσοχώτατε; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ Ἰωάννης Δόβλης.

— Ὁ κίνδυνος παρήλθε πλέον, ὑπέλαβεν ὁ ἐπιστήμων.

Τὸ πρόσωπον τῆς θεσπεσίας κόρης ἠκτινοβόλησε πρὸς τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην τοῦ ἱατροῦ.

— Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν, ἐξηκολούθησιν αὐτὸς προχωρῶν πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην, θά ἦναι ἐπὶ ποδός.

— Δύνεται λοιπόν, χωρὶς νὰ τῷ προξενήσῃ βλάβην τινὰ νὰ τὸν ἴδῃ ἡ μήτηρ του, ἡ ἀγαπητὸς τι φίλος;

— Μάλιστα, μάλιστα! ὑπέλαβε μὲ ἔμφασιν ὁ γέρον ἱατρός.

— Μήπως τοῦ ἐπιφέρει κἀνὴν κακὸν ἡ συγκίνησις; ἠρώτησε πάλιν ὁ Δόβλης.

— Αἱ! ἔκλινεν ὁ ἐπιστήμων, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων· ὑπάρχουσι περιστάσεις καθ' αἷς αἱ ψυχικαὶ διαχύσεις συνταίνουσι πολὺ ἡθικῶς ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκηται περὶ μητρὸς ἢ προσφιλοῦς τοῦ ἀτόμου, ἀρκεῖ μόνον ἡ ὁρμή τῆς ἀσθενείας νὰ παρῇ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀδελφαὶδότης βραδύνει τὴν ἀνάρρωσιν.

Αἶφνης οἱ ὀρθαλμοὶ τοῦ Ἀλκῦ βεβαρυμένοι, νωθροὶ ἠνιώγησαν, ἡ χεὶρ τοῦ ἐκινήθη ἱλαρῶς, ἀπὸ δὲ τῶν ὤκρων τοῦ χαιλῶν ἐξῆλθε βαθὺς στεναγμός, ὅστις ἔκαμε τὰ ἐνώπιον αὐτοῦ πρόσωπα νὰ ἀνασκιρτήσωσιν.

Ἡ Φλωρίκ· σῦρασα τὸν πατέρα αὐτῆς ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἣν ἐκράτει πάντοτε ἐπὶ τὴν πρὸς αὐτόν.

— Πῶς εἶδα σήμερον, κύριε Ἀλκῦ; ἠρώτησε διὰ φωνῆς ἰμμελοῦς.

Ὁ Ἀλκῦς, ὅστις ἄρ' ὅπου ἤρξατο νὰ ἐνδυναμοῦται, τὸ δὲ βλέμμα του νὰ ἀντιλαμβάνῃ τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα, εἰς εἰδὸς τι ἀναπαισθήτου,

οὕτως εἰπεῖν, ἐκπλήξιος ἐμπίπτων πρὸ τῆς πολυτελείας ἣτις τὸν περιστοίχει, μὴ τολμῶν νὰ ἀντακλίσῃ εἰς τὴν φαντασίαν του τὰ φοβερά γεγονότα τῆς νυκτὸς· ἐκαίνης καθ' ἣν ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Ἀνίστη, ἤδη δὲ τὸ πρῶτον τῶν ἐντυπώσεων αὐτοῦ ἀρχομένων καθρωτέρων νὰ ἐπανεργώσιν ἐπὶ τοῦ λογικοῦ, ὁ Ἀλκῦς, λέγομεν, πρὸς τὴν ὑπὲρ τὴν καρπὴν αὐτοῦ ὡς ἀγγελικὴν μελωδίαν μελίσσαντον ἐκαίνην φωνὴν τῆς Φλωρίκας, πρὸ τοῦ γλυκερώς μειδιῶντος αὐτῆς θελκτικοῦ προσώπου, πρὸ τῶν λαμπυρίζοντων ἐκαίνων ἰσχυρῶν ὀφθαλμῶν, μετὰ συμπαθείας ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένων, ἐκείνη ἐδὲ τι εἶδος διατρέξαν τὰς φλίδας αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὤκρων του παρειῶν διεγέρθη λεπτὸν ἀδιόρατον ἐρυθρῆμα, οἱ ὀρθαλμοὶ του ἐκλήρθησαν ὑπὸ θάμβους· ἡ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ περιπλεγθεῖσα, μολὶς ἐδυνήθη νὰ φιλίσῃ διακκομμένως, ἀκαταλήπτως σχιδόν τὴν λέξιν.

— Καλὴ . . . τερα . . .

— Ὡ! πόσον γάρομαι, κύριε Ἀλκῦ· εἶπε μετ' ἀρεταίας ἡ νύκ κόρη, καὶ ἡμιστρέψισα πρὸς τὸν ἱατρὸν ἐξηκολούθησεν, ὁ ἰσοχώτατος μὰς ἔδωκεν ὅτι ἐντὸς δέκα ἡμερῶν θά ἦσθε ὑγιαῖνς . . .

Ἀκούσας τὸ δεῦτερον ἔδω· ὁ Ἀλκῦς καλούμενος διὰ τοῦ ἐπιθέτου «Κύριε», ἀπὸ ἐν τὸσον ἐρήσιμον πλάσμα ἐνώπιον τῶν ἐπιστήμων ἐκαίνων ἀνδρῶν, οὕτως ὁ πτωχὸς καὶ ἀφανὴς ναῦτης, παρητήρησε καὶ πάλιν ἐν ὑπεριβαλλούσῃ ἰσότητι τὴν θυμωσάν ἐκαίνην μορφήν καὶ μὴ δυνήθαις νὰ κατακλίῃ τὴν ἐνδομυχὸν συγκίνησιν του ἀπίταιναι τὸ τεθαμβωμένον αὐτοῦ βλέμμα πρὸς τὸν Δόβλην, ὡσεὶ ζητῶν ἀντιληψὶν τινὰ.

Ἐπὶ τῶν χαιλῶν τοῦ πατρὸς ἀπὴνθησε μειδίαμα ἐκφραστικώτατον, ὡς ἔκ· ἴλαγε πρὸς αὐτόν.

— «Ναί! οἱ ἐλπιώμεν! καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν θά ἦναι ἀναλλοίωτος ἐν τῇ καρδίᾳ μας.»

Ὁ Ἀλκῦς ἱταπνίσσας τοὺς ὀρθαλμούς ὀλοπόρφυρος γινόμενος.

Καὶ καθὼς τὰ μικρὰ παιδία ἐν δυσκόλῃ περιπτώσει τὸ γλυκὺ τῆς μητρὸς ὄνομα ἐπικαλοῦνται, οὕτω καὶ τὰ χεῖλη τοῦ Ἀλκῦ ἐψιθύρισαν.

— Μήτηρ μου!

— Ἡ μήτηρ σας, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ὁ Δόβλης περιμένει εἰς τὸν παρκατεῖμενον θάλαμον νὰ τὴν δεχθῇ.

Ὁ Ἀλκῦς ἀνιπνίσθη ἐν τῇ θέσει του προσπαθῶν νὰ ἀνακαθήσῃ, ἀγωνιῶντα βλέμματα ρίπτων ἐπὶ τῆς ἡμικλειστοῦ θύρας τοῦ κατωῦς ἣτις πέρυτια ἠνιώγη καὶ παρίστη ἡ χεῖρα Μωραντίνου τὸν προσφιλεῖν οἶόν τῆς ἀναζητοῦσα.

Δύσφωνοι ἀράτοι χαρᾶς διέφυγον ταύτοχρόνως τοῦ στόματος ἀμφοτέρων.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα, ἣς θλίβων τὴν δεξιάν διὰ τῆς μιᾶς ἐνῶ διὰ τῆς ἑτέρας ἰδαίνουσιν μεγαλοπρεπῶς τὸν κλινῆρην.

— Εὐγενὴς Κυρία, εἶπε, σὰς ἀποδίδωμεν τὸν γενναῖον υἱόν σας ἐκτὸς κινδύνου πλέον.

Ἡ Φλωρίκα παρεμέρισεν ὅπως δώσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν μητέρα τοῦ σωτήρος αὐτῆς.

Ἀλλ' ἡ φιλόστοργος μήτηρ πρὸς τὴν εὐγενῆ τοῦ Δόβλη ἀβροφροσύνην οὐδὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ.

Λυγμοὶ ἀπέπνιγον τὴν φωνήν της, οἱ δὲ ὀρθαλμοὶ αὐτῆς ἔλκυόμενοι πρὸς τὴν ὀρασίαν μορφήν τοῦ υἱοῦ κατέτρωγον αὐτὴν ἀπλήστως.

Ἐκυψεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀμφότεραι περιεπτόχθησαν τρυφερῶς.

Ἐν μίσῳ δὲ τῶν λυγμῶν τοῦ ζωγραφικοῦ ἐκείνου συμπλέγματος μητρὸς καὶ υἱοῦ θλίβουσα παραφύρως τὴν κεφαλὴν τοῦ τέκνου της ἐπὶ τοῦ στῆθους, καὶ καταφιλοῦσα περιπαθῶς τὴν χρυσόξανθον αὐτοῦ κόμην ἢ ἀπράμιλλος μήτηρ ἱτραύλιζε διὰ φωνῆς τριμούσης.

— Ἀλκὺ μου, Ἀλκὺ μου! . . . ἐνόμιζα ὅτι σὲ ἔχασα πλέον!

Πρὸς τὴν συγκινητικὴν ταύτην σκηνὴν οἱ παρὲστώτες δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ δακρύσωσιν.

Καὶ αὐτὸς ὁ γέρον ἱατρός, ὁ μᾶλλον ἀπαθὴς ὑπέλαθεν ἐν δάκρυ.

Ἡ Φλωρίκα αἰσθανθεῖσα τὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλειπούσας καὶ τὰ δάκρυα ἀναβλύζοντα ἐπὶ τῶν ὀρθαλμῶν, ἐζήτησεν ἄσυλον ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

— Πόσον τὸν ἀγαπᾷ, πᾶτερ μου, ἐψιθύρισεν.

— Ὅπως ἐγὼ ἀγαπῶ εἰς, τέκνον μου! εἶπεν ὁ Δόβλης ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπον τῆς κορασίδος.

Ἀλλ' αἰρνεῖται ἰδέα ἐσκίασε τὸ μέτωπόν του.

Τὸ ἀποτρόπαιον φάσμα τῆς βδελυκτῆς προδοσίας τῆς συζύγου του Ξανθίππης ὠρθώθη φρικαλέον ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ.

Ὅποια ματαιότητες εἰς τὰ ἀνθρώπινα!

Οἱ ἀρεταὶ καὶ πλήρεις φίλτρου ἐκείνοι λόγοι τῆς ἀγνῆς κόρης ὑπεδάυλισαν τὴν ραγέδαιναν ἥτις ἐκρύπτετο ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς.

Ὁ νοῦς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς μητρικῆς στοργῆς κατέπεσαν αἰφνης εἰς τὸ βάρβαρον ἀπαισίου αἰσχύους.

Ἀντιπαρῖστα τὴν ὑπερήφανον καὶ εὐγενῆ ἐκείνην τοῦ ναύτου μητέρα πρὸς ἐκείνην τοῦ ἀγγέλου, ὃν ἰθὺς αὐτῆς ἡ ἀγκάλῃ αὐτοῦ, καὶ ἐρρικνία ἐν τῇ διαστάσει ἥτις ἐξηπλοῦτο μεταξὺ αὐτῶν.

Ἀλλὰ νῖον πρόσωπον ἠκολούθησε τὴν χήραν παρὰ τὴν κλινὴν τοῦ ἀσθενοῦς.

Ἦτον ὁ Λεωνῆς, ὅστις ἐπίσης εἰς τὸ περκαίμενον δωμάτιον μετὰ τῆς μητρὸς περιέμεναν ὅπως προετοιμάσῃ τὸν Ἀλκὺν νὰ τοῦς ὑποδεχθῇ.

Ἦσαν ἀκόμη συνηνωμένοι, συμπαπλεγμένοι ἢ τε μήτηρ καὶ ὁ υἱός, μεθύοντες ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς συναντήσεώς των.

Ὁ Λεωνῆς ἔστατο ἐπὶ τινι χρόνῳ θεωμένος αὐτῶν συγκινημένος ἀλλὰ περιλύπως τί ἐσυλλογίζετο ἔρχετο;

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης οὐκ ἐπὶ πολλοῦ ἔκειτο πληγωμένος ὑπὸ φίλην στέγην, πλησίον αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ πολλὰς διανοητέρας νύκτας τὰ δύο ἐκείνα ἀμίμητα ὄντα πλὴν ἡ καρδία του ἀνιζήτει τι ἐν τῷ κενῷ αὐτῆς, καὶ τὸ τί τοῦτο ἔδωκεν ἤδη ἐνώπιόν του ἐξελισσόμενον.

Ἐσκήπτει τὸν πατέρα, τὴν φίλην αὐτοῦ μητέρα, ἐν ἱστέρῃ τῶν θεωπειῶν, καὶ οὐ; χεῖρ δολοφόνος ἀπεχώρησεν διὰ παντός.

Ἐκεῖ! φρικτωτέρᾳ ἰδέᾳ ἐπροξένησεν αὐτὸ ἄλγος σπαραξικάρδιον.

Τὸ ἰνδαλμα τοῦ υἱοῦ του ἐσκιαγραφήθη πρὸ τῶν ἐδρισμένων ἑμμέτων του, καὶ ἡ σκοτοδινιώσα αὐτοῦ κεφαλὴ ἔκλινε πανθίμως ἐπὶ τοῦ στῆθους του.

Βαθυτάτη θλίψις τὸν κατέλαβεν.

Ἦτο πλέον ξένος τῶν περὶ αὐτὸν ὄλων, ὅτε ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλκὺ τὸν ἐκάλεσεν εἰς ἐαυτὸν.

Ἐπηκολούθησε τότε δευτέρᾳ σκηνῇ διαχύσεως τῶν δύο ἐκείνων ἀφωσιωμένων ψυχῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ. ΑΛΛΑ ΒΡΑΔΕΩΣ ΕΠΕΛΘΟΥΣΑ.

Ἐν τούτοις τί ἀπείγαιναν ἡ Ξανθίππη;

Ἡ νύξ εἶχε προχωρήσει.

Ὁ ὠροδείκτης τοῦ ἱερκεμοῦ ἰδαίνουσι τὴν ἐννάτην ὥραν.

Ἐντὺς κοιτῶνος οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων οὐς περιγράφωμεν, πολυτελοῦς ἐπὶ ἀνακλινητῆρος χρυσευρῆντος ἡμισελιπλωμένη ἔκειτο ἡ καλλιπάρμιος τοῦ Δόβλη συζυγὸς φέρουσα λευκὴν πύσθητα, τοῦς ἰδιννώδεις πλοκάμους ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς ἀτμηλῶς ἐρριμένους ἔχουσα ἱραίνετο κατεδιδλημένη ὡς ἑρμιον ὀλαθρίας συμφορᾶς.

Βαθεία ἔχνη μακρὰς ὁδῶν καὶ πένθους ἀπεικονίζοντο ἐπὶ τοῦ ὠχρο-
λεύκου προσώπου της, καὶ τρομεροὶ διαλογισμοὶ ἐμάστιζον αὐτὴν ἀπηνῶς.

Ἐν τούτοις ἠγωνίζετο ὅσον ἢ το δυνατόν νὰ ἀποκρύψῃ τὴν οἰκτρὰν αὐ-
τῆς κατάστασιν ἀπὸ τῆς χαρίσεως θυγατρὸς της παρὰ τὰ γόνατα αὐ-
τῆς καθήμενης καὶ διὰ μυρίων τροφερῶν λόγων ἀνταποδιδούσης τοῦ
φλογεροῦ ἀσπασμοῦ δι' ὧν ἔλοιε τὴν ἀκτινοβόλον μορφήν ἢ ἀθλίαν της
μήτηρ.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἡ ἀγνὴ κόρη διὰ παντοίων ἐπιγυγῶν φιλοφρονή-
σεων εἴκοτε χαριεντιζομένη ἐπιχρίτως προσεπάθει νὰ ἀποδιώξῃ τὴν
μελαγχολίαν, τὴν θλίψιν τῆς μητρός, ὧν τὴν φρικώδη καὶ ἀληθῆ αἰτίαν
πόρρω ἀπέχουσιν τῆς ἀθώας ἐκείνης φαντασίας, ἀπέδιδεν εἰς φυσικὴν
συνέπειαν ἀδιαθεσίαν τινος.

— Μητέρα μου, ἔλαγε φιλοῦσα μετὰ γλυκύτητος τὰς χεῖρας της. Ἄλ-
λοτε σὺ μὲ ἐπιβállετε νὰ ἤμην πλησίόν σου πάντοτε ραιδρά, τὸ ἐν-
θυμίσθε; μὲ φαίνεται τώρα ὅτι δυνάμει τῆς ἀμοιβαιότητος ἔχω τὸ δι-
καίωμα νὰ ἀπαιτήσω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον· δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ὡ! εἶσαι ἄγγελος περηγορίας, ὦραία μικρὰ μου, ὑπέλαβεν ἡ Ξαν-
θίππῃ τὰ χεῖλη αὐτῆς βεδισομένη; διαστέλλουσα ὅπως μειδίσσωσι καὶ
ἀσπάζομένη μετὰ στοργῆς τὸ μείωπον τῆς Φλωρίκας, ἀλλὰ μὴν ἀνησυ-
χεῖς εἶναι ἰλαρὰ ἀδιαθεσία, ἡ ὁποία θὰ παρέλθῃ βαθυμυδόν...

Καὶ ἔα μετατρέψῃ τὴν ἄλλως δισοχερῆ δι' αὐτὴν ἐμιλίαν ταύτην
προσέθετο:

— Καὶ εἰπέ μοι λοιπὸν τὰ περὶ τοῦ ἀσθενοῦς μας ξέρου.

Πρὸς τὴν ἐξ ἀπροόπτου γενομένην ἐρώτησιν ταύτην, ἡ νεάνις εὐρεθεῖσα
ἐν ἀμνηστικῇ ἀσυνεισθήτως ἠρυσάσθην, ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ της ἀντήχησι
σοφρὸς τις παλμός, οὗτινος τὴν ἀφορμὴν δὲν κατέσχουε νὰ ἐννοήσῃ.

Ἡ δολομήχανος μήτηρ διείδε τὸ περιχυθὲν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς θυγα-
τρὸς της λεπτὸν ἐρυθρῆμα, καὶ προσήλωσε τὸ ἱερατικὸν καὶ ἀλάνθαστον
βλέμμα της ἐπ' αὐτῆς.

Ἡ Φλωρίκα κατένευσεν αὐτομάτως.

— Εἶναι καλῆτερα βέβαια σήμερον; ἐρώτησεν ἡ Ξανθίππῃ.

— Ὡ! ναί, πολὺ καλῆτερα, εἶπεν ἡ Φλωρίκα, ὁ ἰατρός μας ἰδιαί-
τως ἐν ὅτι δὲν διατρέχει κίνδυνον, καὶ ὅτι ἐντός δέκα ἡμερῶν θὰ
ῤῥῆται ἐπὶ ποδός.

— Ὑπερχαίρω! δίδει ἰσότης ὁ ταλαίπωρος νέος. Ἡ δὲ μήτηρ του
μοὶ ἔλαγε ὅτι ἐμελλε σήμερον νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ...

— Ὡ! ἂν ἤξευρες, ὑπέλαβεν ἡ θεσπισία κόρη ζωηρῶς συγκινηθεῖσα,

πόσον εἶναι ἀγαθὴ καὶ εὐγενὴς ἡ μήτηρ του... πόσον τὸν ἀγαπᾷ...
μόλις παρὰ τοῦ ἰατροῦ τῇ ἐπιτρέψει νὰ τὸν ἴδῃ, ἔχθη εἰς τὸν τράχη-
λόν του, τὸν ἱσχυρῶς παραρόως εἰς τὰς ἀγκάλας της, ὅν καταρρίλει
καὶ τὸν κατεῖχε μετὰ τὰ δάκρυά της· πόσον πολὺ μᾶς συνεικίνησαν ὅλους
ὥστε ἐκλιόμεν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτῶν.

— Μὴ δὲν εἶχε δίκαιον ἡ δυστυχὴς γυνὴ! μὴ δὲν εἶναι ἄξιος τῆς
ὑπερτάτης στοργῆς τοιοῦτος υἱός; εἶπεν ἐν κατανόξει ἡ σύζυγος τοῦ
Δοβλῆ.

— Ὡ! ναί, ἀνέκραζεν ἡ ἐσθγέλας κόρη, ὅλη ἀκτινοβόλος πρὸς τὴν
εὐμενῇ ὑπὲρ τοῦ ἀντιλήπτορος της ἰδέαν τῆς μητρός αὐτῆς, εἶναι πόσον
γυναικίς, πόσον μεγαλόψυχος ὁ κύριος Ἀλέκος! καὶ ἔπειτα ἀπὸ σᾶς
καὶ τὸν πατέρα μου δὲν ἔχω εἰμὴ πρὸς αὐτὸν νὰ χρεωστῶ τὴν ζωὴν.

Καὶ ἀπαγγέλλουσα ταῦτα ἡ νεάνις ἤρπην αὐτῆς ἐπαλλινώσαι ἐπὶ τῶν
λεπτοφυῶν ἐκείνων χερίων νὰ ἐπιτεύχῃ ἐτέρως τις λῆξις εὐγλωττο-
τέρη, γλυκωτέρη, ὅπως παραστήσῃ τὸ ὄψος τοῦ αἰσθήματος αὐτῆς,
λῆξις ὁμῶς καὶ διαφύγη τοῦ μυροπνέου στόματός της συνταράττουσα
τὴν φωνήν, ἣν ὅμως οὐδὲ κατενόει οὐδ' ἠδύνατο νὰ συνδυάσῃ.

— Ναί! κόρη μου, εἶπεν ἡ Ξανθίππῃ, αὐτὸς σοῦ ἴσως τὴν ζωὴν καὶ
ὀφείλει; νὰ τὸν εὐγνωμονῇς διὰ παντός; τέλος πάντων εἶναι πλέον κα-
λὸν; ἐμμελεῖ ἰλευθέρως; πῶς σοῦ ἴσταν;

— Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ἀφ' οὗ ἐπληρώθη ὅπου ὀμιλεῖς σήμερον
ὥστε νὰ τὸν καταλάβῃ κἀνείς. Ὡ! μήτηρ μου ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις
μετὰ τοιοῦτο περιπαθὸς, πόσον εἶχετε ἀδικον ὅ· αν ὡς ἐκ τῆς πενιχρᾶς του
ἐνθυμασίας ἰσομπερίνατε ὅτι εἶναι οὐχὶ καὶ πόσον ἀξιολόγος ἀντροπὸς·
νὰ ἴδῃτε μὲ πόσον χάριν παριστάνει τὰ πράγματα, μὲ πόσον στομυλίαν...
ὅταν τις τὸν ἀκούῃ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συγκινηθῇ... πόσον λυποῦ-
μαι διότι σήμερον δὲν περιυρρίθητε, θὰ ἰδύνατε καὶ ἐκεῖνον τὸν ἄλλον
τὸν φίλον του, τὸν πλοίαρχόν του, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ τὸν
κύριον Λεωνῆν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἔπαυσαν νὰ φαλλίζουσι τὰ χεῖλη
του μὲ ἐκεῖνο τῆς μητρός του καθ' ὅλην τὴν παραφορὰν τῆς ἀσθενείας του.
Εἶναι πόσον ἠγαπημένοι, αἱ περιπέτειαί της ζωῆς των τοῦ συνίδεσαν
τόσον σφραγὰς, ὥστε βλέπων τις αὐτοὺς δὲν δύναται νὰ μὴ θυμῶσθαι τὴν
ὀψὲν ἀφίστασιν των, νομίζει τις ὅτι ζῇ ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον· ἔπειτα
ἡ εὐγενὴς ἐκείνη μήτηρ τοῦ σωτήρος μου ἀγαπᾷ ἐξ ἰσοῦ καὶ τοὺς δύο,
καὶ δὲν ἔστι οὐδεμίαν διακρίσιν μεταξὺ τῶν ἄλλων τέκνων της.

Καὶ, πρόσωπον τῆς νεαρᾶς θυγατρὸς τοῦ Δοβλῆ ἰλαμπεόλει, καὶ
οἱ ἱερτανοὶ ἐκεῖνοι ὀφθαλμοὶ ἐξίπτεμπον αἴγλην τινα, ὡς ἡ τῶν ἀπλανῶν

ἀστέρων ἐν αἰθριάζοντι οὐρανῷ μαρμαρυγῇ, ὥστε ἦντλει ἀπὸ τῶν ἐντυπώσεων αὐτῆς ὑπέρτατόν τι μεγαλεῖον, ὅπερ ἐξωρρίζεν αὐτὴν διὰ τοῦ καλίου καλίου καὶ ὅπερ τὴν ἐμεγάλυνεν καὶ ἀνύψου ὑπεράνω τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἰδανικόν, πρὸς τὸ θαυμασίον.

Ἡ μήτηρ ἥτις παρηκολούθει μετ' ἐπιστάσις τὰς φάσεις τῶν ἐντυπώσεων τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἰδιόβληται διὰ τοῦ ἐνστίκτου μητρικοῦ φίλτρον, ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἀγνοῦ ἰκεῖνου ἀγγέλου συνίσταται τι ἱερατικόν, ὅτι ἱταλεῖτο μυστήριόν τι ἀνεξερεύνητον.

— Ἐχει καὶ ἄλλα παιδιὰ; ἠρώτησεν.

— Ἄν δὲν ἀπατώμην τίσσομαι ἀκόμη μικρότερα...

— Ἀρκετὰ πολυμελῆς οἰκογένεια; καὶ ὁ μόνος προστάτης των εἶναι ὁ κύριος; Ἀλκυ; βέβαιον.

— Μάλιστα μητέρα μου.

— Ἐπιθώμουν πολὺ νὰ γνωρίσω τὴν μητέρα σου, πότε θὰ ἐπανεέλθῃ;

— Νομίζω αὐριον.

— Νὰ μὴ εἰδοποιήσῃς; Φλωρίκα μου... ἀλλὰ... ἔκαμιν ὥστε ἂν τικοποιεῖται ὑπὸ αἰφνιδίου ἰδέας.

— Θὰ σὰς εἰδοποιήσω μητέρα μου! μὴ κακοφαίνεται ὅτι ἔχασα τὴν εὐκαιρίαν ταύτην σήμερον, ἐγὼ ἐσπείδω διὰ νὰ σὰς συστήσω τὴν κυρίαν, ἀλλ' ὁ πατήρ μὴ ἐμποδίσῃ διότι εἰσθε ἀδικοῦσθε.

Πρὸς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους τῆς καρᾶς κόρης ἡ Ξανθίππη, ἀνεσείρηται.

Τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς τῇ ἐπρόξενον ἀκατανόμαστον φέρεται.

Ἐσχυρώθηκε πάραυτα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς κατέβησαν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ αἰσχους ὑπερέκχλυται τὸ μέτωπόν της πρὸ τῆς ἀσπίδος θυγατρὸς.

Παρελθούσης δὲ τῆς ὥρας ἡ τελευταία αὕτη ἀπεχωρίσθη τῆς μητρὸς τεθλιμμένη τὴν καρδίαν, ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ κατιονέσῃ τὴν δυσθυμίαν αὐτῆς, ἥτις ἐπὶ μᾶλλον ἠῶσανεν.

Ἀπομείναι μόνη ἡ Ξανθίππη, ἀρίστη εἰς τοὺς πανθίμους αὐτῆς διαλογισμοὺς ἀποκρύψασα τὸ πρόσωπον ἐντὸς ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν διὰ τὴν ἀκίνητος, ἄφωνος ἐπὶ μακρὸν χρόνον σιωπηλῆς ὀδύνης.

Σταγόνες τότε δακρύων φλογερῶν ἔρρευσαν διὰ μέσου τῶν ἀβροφῶν ἐκείνων χειρῶν.

Ἦσαν ἤρᾳ γε δάκρυα μετανοίας; ἦσαν τόψεις τοῦ συνειδήτου;

Αἶφνης ἔκρυσαν ἑλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της.

Ἡ νύξ γυνὴ ἀνιπνέσθη ἐντρομος.

— Τίς εἶναι; ἠρώτησε διὰ φωνῆς τεταραγμένης.

— Δύναμαι νὰ εἰσελθῶ; εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ συζύγου τῆς σιγῆως.

Ἡ Ξανθίππη ἔρριψε μέχρι τοῦ μελεῶ τῶν ὀστέων σπασμωδικὸς τρόπος κατέβη αὐτὴν, τὸ εἶμα συνέτριψεν ἅπαν εἰς τὴν καρδίαν, ἥς οἱ παλμοὶ ἐξέλειπον, καὶ κατέστη ἐπὶ τοῦ καθίσματος τῆς ὥς ἐμβρόντητος, μολὶς δυνάθεισά νὰ τραυλίῃ τὴν λέξιν:

— Εἰσελθετε.

Ἡ θύρα ἐκινήθη τότε πείχοντα διόδον εἰς τὸν Ἰωάννην Δοβλιν.

Πρὶν δὲ ἐκείνη οὗτος ἑμφανισθῇ, ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀπέμαξε μετὰ σπουδῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰσέτι ὀφθαλμοῦς, οὗς ῥοθάνειτο φλεγμαίνοντας, καὶ ὑπὸ παχυλοῦ Ἰόφου καλυπτομένους, τὰ δὲ χεῖλη τῆς ἐφύθησαν ἐν ἀκαταλήπτῳ φωνῇ.

— Θέ μιν! δός μοι θάρρος!

Ὁ ἀτιμασθὴς σύζυγος, τὸ πρόσωπον ἔχων ὠχρὸν, ἡλλοιωμένον, ὑπὸ τῶν πρὸς τῶν συμφορῶν, ἀλγεινῶν, ἀποτρεπτικῶν, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κατὰ δέκα ἑτη γυναικὸς, πρὸς βραδείας, ὀψύχην, μεγαλοπρεπῆς, ἐνώπιον τῆς ἀπίστου γυναικὸς, ἥτις ριγῶσα ὑπὸ τὸ κράτος ἀπειρηγμένου ἀγωνίας, εἶχε τὰ ὄμματα ἀπλανῆ πρὸς αὐτὴν κατελωμένα ὡς ἀπορῶν τὸ κρατικὸν ἐκαῖνον καὶ κεραινοδόλον βλέμμα.

Ἀπὸ τῆς ἱεράτου ἐκείνης νυκτός ἦτον ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν μόνον ἤρχοντο ἀντιμέτωποι.

Στὰς πρὸ αὐτῆς; ὁ Δοβλιν εἶπε δι' ἐντόνου ἀπαγγαλίας:

— Σοὺ ἐσυγχώρησα τὴν ὑπεριάντην χάριν τοῦ νὰ ἐπανεέλθῃς εἰς τὸν οἶκον τοῦτον ἡδυνάμην νὰ σὲ ἐγκαταλείψω εἰς τὸ ὄνειδός σου, πλάσμα τερατώδες, ἀπορώλειον θὰ ἐξέγνιζες τὸν ῥῆπιν δι' οὗ ἐβεβήλωσας τὸ μέτωπόν μου διὰ τῆς καταφρονήσεως, διὰ τῆς βδελυγμῆς τῶν ἀνθρώπων ἡδυνάμην ἐν ἀδιαφρονετικῇ δικαιοσύνῃ νὰ συντάμω τὰς ἡμέρας τοιοῦτου μικροῦ βίου ὡς τὴν ἰδικὴν σου, ἀλλ' ἐὼχρηστώ ἑμαυτὸν, διότι δὲν ἱμῖνα τὰς χαίρας μου. Ἐάν σὲ ἐγκατέλειπον ἤθελον φέρει πάντοτε τὸ ἔλαστο τοῦ αἰσχους σου ἐπὶ τοῦ ὀνόματός μου, διότι ἔσχον τὴν ἀποδόραστον δυστυχίαν νὰ ἦμαι σύζυγός σου, ἐάν σὲ ἐρόναιον, ἤθελε φρονέσαι ἐπίσης ἡ φρικτὴ συμφορὰ καὶ τὸν ἀγγέλον ἐκείνον, ὅστις ἔλαβε τὴν ζωὴν ἐν τοῖς σπλάγχθοις σου.

Ὁ Ἰωάννης ἀνιπνέσθη ὥστε θύλων νὰ δροσίῃ τὰ πυρίσσαντα στήθη του.

— Ἐν τούτοις ὅμως, ἐπανελάβε, δὲν ἱφάντασθης ποτὶ βεβαίως, ὅτι δύναται τις νὰ καταπῇ ἐν σιγῇ τοιαύτην ἀνόσιον ἀτιμίαν πολλὰ μῖσα ἐκγνησμοῦ, πολλὰ μῖσα ἐκδικήσεως ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ πανταχοῦ τὸ

τρυφερόν εκείνο πλάσμα, ἡ ἀθώα ἐκείνη κόρη πρίστανται καὶ μοῦ ταράττει τὰς φρένας· ὅχι! δὲν θέλω νὰ ἐμφυσήσω εἰς τὴν ἀθώαν ἐκείνην φαντασίαν τὴν ἰδέαν τοῦ μυσταρωτοῦ τῶν ἐγκλημάτων, ἐὰν εἰς τὴν ἰδικὴν σου καρδίαν δὲν ὑπάρχῃ οὐδ' ἔχῃς μητρικῆς στοργῆς.

Καὶ πρὸς τὰς σκληρὰς ταύτας λέξεις ἡ Ξανθίππη ὀλοσώσασα ἀνεπήδησεν, ὥστε διετράκσε τὰ στήθη της βέλος πεπυρακτωμένον.

— Ἐάν δὲν ἰσθεύσθης αὐτὴν, ἡ ἔπραπε νὰ σημάνηται ὅτι εἶσαι μήτηρ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν λατρεύω... ἀλλὰ δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει φοβερωτέρα κόλασις τοῦ νὰ μάθῃ ποτὲ ἡ θυγάτηρ μου ὅτι ἡ μήτηρ της ὑπῆρξεν ἔνοχος ἐσχάτης προδοσίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπαλλάττεται τῆς φοβερᾶς τιμωρίας ἣτις σὲ ἀνέμενε. Καὶ ὅμως δὲν δύνασαι νὰ μείνῃς πλέον εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, οὐδ' ἐπὶ πλέον νὰ στιγματίζῃς τὸ ὄνομά μου πλησίον τοῦ ἰδικοῦ σου... ἀκουσὲν με!... εἶπεν ὁ Ἰωάννης· δόβλης ἐν βῆμα εἰσέτι ποιήσας πρὸς τὴν σύζυγόν του, κλίνας ὀλίγον πρὸς αὐτὴν καὶ χαμηλώσας τὴν φωνὴν αὐτοῦ, οἷον φοβούμενος μὴ τις ἄλλος τὸν ἀκούσῃ.

— Πρέπει τὸ ὄνομά σου Κυρία νὰ σβείσθῃ πλέον ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν ζώντων, ἡ θυγάτηρ σου ἀνάγκη νὰ ἀπομείνῃ ὄρφανή. Ἐλάβον πάντα τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα ὅπως ἡ βδελυκτὴ ἀτιμία σου ταρῇ ἐν τῷ σκότει· ἔχω προητοιμασμένον τὸ μίσον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ἀποθάνῃς, ἐννοεῖται ὀπτηλὸν θάνατον. Τοιοῦτοτρόπως ρηγνύονται διὰ παντός αἱ μεταξὺ ἡμῶν σχέσεις, καὶ δύνασαι τότε ἐλευθέρᾳ παντός συζυγικοῦ δεσμοῦ ἀγνωστος καὶ ὑπὸ ζῆνον ὄνομα νὰ ὑπάγῃς ὅπου βούλῃσαι... ἐγὼ θὰ σοὶ διευκολύνω τὰ πάντα, μυστικὸς ἄνθρωπος θὰ σοὶ παραδίδω μνηστῆρον εἰσὸδῆμα ἀνάλογον τῆς προικὸς ἣν μοὶ ἔφερες.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔστρεψεν ἵνα ἀπέλθῃ.

Ἀθίστατος τρόμος κατέλαβε τὴν ἀθλίαν γυναῖκα πρὸς τὴν προμερὴν ἐκδίκησιν ἣν τῇ ἐπεφύλακτιν ὁ σύζυγός της.

Ἐβλεπε φωνὴν ἄλγους καὶ ἀνετινάχθη ἐπὶ τῶν ποδῶν της.

Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐστρόβιλιζέτο εἰς ἀτελεύτητον χάος, καὶ πρὸ τῶν φρικαλίων ὀρθαλμῶν της τὰ περὶ αὐτὴν ἀντικείμενα περιστρέφοντο ἐν καταπληκτικῇ δυνάμει.

Ἦρμησε κλονουμένη ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ ρεββαίσα ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέτεινε τὰς χεῖρας ἀμφοτέρως ἱκετευτικῶς καὶ ἀνέκραξε διὰ φωνῆς γοιρᾶς:

— ὦ! ἥμαρτον! ἥμαρτον!

Καὶ συμβαίσα πλησίον αὐτοῦ ἐξηκολούθησεν.

— ὦ! ναι! εἰμαι ἀδικειολόγητος ἐνώπιόν σου! ἀλλ' ἤδη μετανοῶ! συγχώρησόν με!... ἴσα ἱππικῆς πρὸς μίαν δυστυχῆ γυναῖκα. ὦ! Ἰωάννη!... φέναςόν με προτιμώτερον, ἀλλὰ μὴ μὲ ἱπιβάλλῃς τὸ φρικώδες, τὸ ἀνέκυστον τοῦτο μαρτύριον!... Θεέ μου! πῶς δύναται μήτηρ νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ τέκνου της;

Ἐκείνος ἀπέθρεν αὐτὴν ἀποστρέψας τὸ πρόσωπόν του μετ' ἀποστρόφης.

— Ὁ χρόνος καὶ ἡ μεταμέλεια βαλσαμώνουν τὴν ψυχικὴν ὀδύνην! εἰπε δι' ὑποκώρου φωνῆς καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος μετὰ σπουδῆς, μὴ κατισχύσας νὰ συγκρατήσῃ θαλερὸν δάκρυ, ὅπερ ἔλαμψεν εἰς τὸ ζοφερόν αὐτοῦ βλέμμα.

Ὁ ἄλλος ἠγάπα περιπαθῶς τὴν σύζυγόν του.

Αἱ δὲ τελευταῖαι λέξεις του ἀκουσίως αὐτοῦ διαφυγοῦσαι, ἐνέπνευσαν αὐτῇ αἰφνιδίως ἀόριστόν τινα παραμυθίαν καὶ ὑπέρτατον θάρρος.

— Εἶναι τρομερὰ ἡ ἐκδίκησίς του, ἐψιθύρισεν ἀγωνιζομένη νὰ συμβῇ πρὸς τὸν ἀνκαλιντήρα· ἀλλ' ὁ Θεός θὰ μοὶ δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ τὴν ὑποστῶ ἀγογγύστως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΦΟΒΕΡΑ ΛΗΘΗΣΙΣ ΑΝΤΙΔΟΛΑΓΜΑΤΟΣ ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΤΕΚΝΟΥ ΤΟΥ ΛΕΩΝΗ.

Ἀπὸ τῆς νυκτός καθ' ἣν ὁ Αἰωνὸς ἀνέβηκε τὴν θελκτικὴν αὐτοῦ σύντροφον ἀπὸ τὸ φοβερόν ἐκεῖνο κατ' ἐργασίαν ἐνθα ἐνέκλεισεν αὐτὴν ὁ ἀτίθαστος ἀρχιπειρατής Ἀνδρόνικος, ἡ ραδιοῦργος καὶ καταχθονία αὐτοῦ συνέννοχος Φλόμη, ἀναρπαγθεῖσα ἑπίσης ὑπὸ τοῦ συζύγου της Θεοδώρου Βάλβη, καὶ ὡς ἐκ συμπτώσεως ἐν παραλλήλῳ πρὸς τὴν τοῦ θύματος της τεθείσα μοίρᾳ, ἡ ἐνῆχ' ἐκείνη γυνὴ, λέγομεν, ἀπὸ τῆς νυκτός ἐκείνης ἐφυλάττετο ἱππελῶς ἐντός ἐνὸς μικροῦ δωματίου εἰς τὸν μονῆρ ἐκεῖνον οἰκίσκον εἰς τὰς ἐσχκαίς τοῦ προκαταίου Παγκαλτίου, ὅπου, δὲν ἔλησμεν ἡμεῖς βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, εἶχον καταδικάσει αὐτὴν οἱ πάντε ἱεταῖροι τοῦ ἐξέλασμοῦ, καὶ ἡμελλεν ἴσως νὰ ἀποτίσῃ φοβεράν δίκην τῆς φούλης αὐτῆς διαγωγῆς, ἐὰν ὁ γέρον ἀρχηγὸς τῶν ἱεταίων, ὁ

ἡμέτερος ἦρως ὑπὸ αἰσθημάτων φιλικανθρωπίας ἐμπορούμενος τὴν ἐπίσημον ἐκείνην ὥρην δὴν ἀπέλυεν αὐτήν.

Πενυγρὶ τις χαμηλὴ κλίνη, μικρὴ τράπεζα, ἐφ' ἧς ὑπάρχον φιὰλὴ ὕδατος, ὀρεγχνίνοιο λυχνίσκος, καὶ παλαιὸν ἔδραν ἡκιστα ἀναπαυτικὸν ἀπετίλουν τὰς ἀποσκευὰς τοῦ ἐπιμήλου δωματίου, ἐνθα ἦτον ἔγκλειστος ἡ Φλώμη.

Ἐν μόνον μικρὸν παράθυρον ἐκ τῆς ὀπισθίας προσόψεως τοῦ οἴκισκου, εἰς δεκάμετρον ὕψος, ἔβλεπεν εἰς εὐρείαν ἔκτασιν ἀγροκηπίου.

Ἐνώπιον αὐτοῦ οἱ κατὰκομοὶ λόφοι τῶν δένδρων, ἡρέμα κλίνοντες πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ αἵρος, ἀπετίλουν ὠκεανὸν φυλλωμάτων, οὗτινος τὰ γιγάντια κόμματα ἀνεπαίσθητως σαλευόμενα ἱερατοῦντο εἰς τὰ βάθη τοῦ ὀρίζοντος.

Ἦτον ἡμέρα ἀκτινοβόλος, ἀρκούντως προκεχωρημένη.

Ἡ νέα γυνὴ καθημένη ἐπὶ τοῦ ἔδρανου σκυθρωπὴ καὶ ρεμβώδης, ἐξέτεινε τὸ καταχθόνιον βλέμμα τῆς ἐπὶ τῆς εἰκονικῆς ἐκείνης θίας.

Ἀπὸ πεντακαίδεκα ἡμερῶν κρατουμένη ἐκεῖ, εἰς μάτην ἀνεζήτει ἀνθρώπινον ὄν ὑπὸ τὸν ἀταλεύτητον ἐκείνον λειμῶνα.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς ἠνοίγετο ἀπαξ ἡ δις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ μόνος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἔβλεπεν ἦτον ὁ Ἰάκωβος, ὅστις ἤρχετο νὰ τῇ παραθήσῃ τὴν λιτὴν αὐτῆς τροφὴν, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἀκράδαντον σιωπὴν καὶ τὸ αὐστηρὸν ἦθος, οὐδὲν ἰσχυρὸν αἱ ἐρωτοτροπίαι καὶ τὰ δούλια μειδιήματα, δι' ὧν ἀπεπειράτο νὰ σαγηνεύσῃ τὸ δαιμόνιον ἐκείνο πλάσμα, τὸν ἀπαθῆ καὶ ἀρρωστωμένον τοῦ Μαυρονίκου ἀκόλουθον.

Ἐκείνητο πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην τοῦς ὁδόντας αὐτῆς μετὰ πείσιστος συνεσιγμένους ἔχουσα.

Καθ' ὅσον παρατήρει τὸ ὕψος ἐνθα εὕρισκετο, τὴν ἀπομόνωσιν εἰς ἣν κτεδίσκον αὐτήν, καὶ οὐδεμίαν διέξοδον ἀνευρίσκουσα, τοσοῦτον ἱππύξανεν ἡ ἀμνηχανία καὶ ὑπεδαυλίζετο ἡ μηχανώδης αὐτῆς λύσσα.

Εἰς τὸν ἐλάχιστον τῶν δένδρων ψέθυρον ἀναπαριστώμενον εἰς τὴν φαντασίαν τῆς ὡς θόρυβον ἢ κίνησιν ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἐλάχιστον περιτομήν πτηνοῦ ἢ βόμβον ἐντόμου τινος, ἐκλαμβανόμενον ὡς φωνὴν ἀνθρώπινον ἀνεσκήρτα καὶ προσήλου τὴν ἀκοήν, ἀνερευνώσα διὰ τοῦ ζοριροῦ τῆς βλέμματος ἀγρίας λάμψεως ἐκτοξευόντος.

Αἶφνης εἰς ἀπόστασιν βολῆς ἐντός λόγχης διαιδεῖ σῶμά τι κινούμενον

Ἡ Φλώμη ἀνωρθώθη πᾶραυτα πάλλουςα.

Καὶ προέψαα μέχρις ὁρίζοντος ἀπὸ τοῦ παραθύρου συνεκέντρωσα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο πᾶσαν τὴν δύναμιν τῆς διαπύρου ὀράσεώς της.

Οὕτως δὲ κρεμαμένη εἶχε τοὺς βραχίονας γυμνοὺς τὴν πλουσίαν καὶ μακρὰν αὐτῆς κόμην κυματοῦσαν ἐκατέρωθεν ἐπὶ τῶν ἀσκειῶν ὤμων της καὶ ἰδαιένειν ἀσυστόλως τὰ θέλητρα τῶν στέρνων αὐτῆς.

Μετὰ μικρὸν διέκρινεν ἄνθρωπον τινα ἐξερχόμενον τῆς λόγχης καὶ βυθίζοντα ὑπὸ τὴν δεινροστομίαν πρὸς τὸν οἴκισκον.

Τὸ βῆμα αὐτοῦ ἦν ἀμπίδοιον, βραδύ, δισκοπτόμενον κατὰ διαλείμματα, καὶ ἔδηλου ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἔχει πλὴρὴ υἰάν καὶ ἐντός τοῦ χλοεροῦ ἐκείνου λειμῶνος εἰς τὸν ζωογόνον καὶ εὐώδη αὐτοῦ αἶρα ἔζητει ἀναψυχὴν.

Ἡ ἐρωτότροπος γυνὴ διέβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ νεκρὰν μορφήν ἀρκούντως συμπαθητικὴν, καὶ προητοίμαζε τὰ ἰοδόλα βέλη της ὅπως τὰ ἐξακοντίσῃ κατ' αὐτοῦ.

Περιμένειν αὐτὸν ὅπως προσέλθῃ ἐγγύτερον.

Ὁ νέος ἀνὴρ οὐδόλως προσοχὴν εἰς αὐτὴν διδοῦς, ἠκολούθει βραδυκίνητος, πάντοτε τὸ σκιαρώτερον μέρος, ἐνίοτε ρίπτων ἑτεροπλανεῖς τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον περιπτάμενα πτηνὰ.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζε τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτοῦ διηυκρινίζοντο, καὶ οἱ ἀνεγνώστα ἡμῶν εὐκόλως θὰ ἀνεγνώριζον τὸν ἡμέτερον Φαίδωνα Ζῶν, τὸν ἄλλοτε περιπαθῆ τῆς Ξανθίππης ἐραστὴν, ὃν ἐμάρναν ἐν ροπῇ ἡ περὶδοξος ἐνέργεια τοῦ δηλητηρίου ἐκείνου τοῦ Ἰωάννου Δοβλή, καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν σφριγῶσαν νεότητά ἐργάζετο ἤδη δραστηρίως νὰ ἀποδώσῃ ὁ γέρον Μαυρονίκος.

Ὁ δυστυχὴς νέος ἀνελήμβανε πλέον πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς ἣν τῷ ὑπείσχετο ὁ ἀκατανόητος ἐκείνος ἀντιλήπτωρ, καὶ τὸ πρῶτον ἤδη ἱπετράπη αὐτῷ νὰ περιδικάσῃ ἐντός τοῦ ἀγροκηπίου.

Βαθυτάτη μελαγχολία κατεῖχεν αὐτόν.

Περιπατήσας πεντήκοντα σχεδὸν βήματα ἔστη ἀπηυδνηκὸς καὶ ἰδρωτὶ περρρητός.

Πρὸ αὐτοῦ ὕψουτο γεραιὰ καρδιά, εἰς τὸν κορμὸν τῆς ὁποίας ὁ Φαίδων ἐπερίσθη πᾶ νῶτα αὐτοῦ.

Ἐὰν τὸ βλέμμα του ἀπηύθυνε πρὸς τὸν οἴκισκον θὰ διεισδυροῦτο μετὰ προκλητικὰ τῆς ἐρωτικῆς γυναικὸς κάλλη.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέμεινεν ὑπὸ τὴν βαρύνουσαν αὐτὸν μελαγχολίαν καὶ τὸ καχεκτικὸν αὐτοῦ ἦθος.

Μακροθεῖν τις βλέπων αὐτόν θὰ τὸν ἐξελάμβανε ὡς φοσιολόγον, τὰ θυμὰ θείλητρα τῆς ροτικῆς σπουδάζοντα, καὶ τὴν ὥρην ταύτην ἀνερευνῶντα τὸν μίτον ἀνερμηνεύτου προβλήματος.

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΜΟΣ Γ')

Ἄλλ' ἔκει, γλυκὺς στεναγμός, ὡς σειρῆνος μελωδικὸς φθόγγος ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ μονοτονίου ἰκαίνου ρευθασμοῦ.

Ὁ Φαίδων ριγῆσας ἱλαρῶς ἀνέβλεψε πρὸς τὸ μέρος ὁποῦθεν ἠκούσθη ὁ στεναγμός.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ συνήντησαν τότε τὴν ἱρωτύλον τῆς Φλώμης μορφήν.

Εἶδε δύο ὄμματα λαμπυρίζοντα, πρὸς αὐτὸν ἠδυνεπῶς προσπλωμένα καὶ χεῖλη ροδόχροα ἱρωτικῶς μειδιῶντα.

Τὸ αἶμα τοῦ δυστυχοῦς νέου συνέρρευσεν ὅλον εἰς τὴν κεφαλὴν, ἥν ἤσθάνθη φλεγμαίνουσιν, τὸ φῶς αὐτοῦ ἰθαμβώθη, καὶ τὰ γόνατά του κατελήφθησαν ὑπὸ ρίγους σπασμωδικοῦ.

Παρά μικρὸν νὰ καταπέση.

Εὐτυχῶς ὁ κορμός τοῦ δένδρου ὑπεστήριζεν αὐτόν.

Ἄλλ' ἐνῶ δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἐκ τῆς ταραχῆς του, ἡ μαγευτικὴ ἰκαίνη μορφή ἐξηφανίσθη παρὰ χρῆμα.

Ὁ Φαίδων ἑκπληκτὸς ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του μήτοι ὠνειρεύετο.

Ἡ ἱρατεινὴ ἰκαίνη σκια ὤχετο τὸ δὲ παράθυρον ἦτο κενόν.

Ἐν τούτοις οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπέμειναν καθλωμένοι πρὸς τὸ μέρος ἰκαίνο ἐν ἀγωνιώδει προσδοκίᾳ.

Πλὴν τὸ δαιμόνιον πλάσμα δὲν ἐπανήρχετο.

Τί συνέβη λοιπόν;

Ἡ Φλώμη ἥτις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ματαίως ἀνέμενε τὴν συνάντησιν ἀνθρώπου τινος, εἰς τὴν θίαν τοῦ Φαίδωνος ἠσθάνθη τὰς περὶ ἀπελευθερώσεως αὐτῆς ἐλπίδας ἀναπτερούμενας. Ἐγνώριζε καλῶς τὴν δύναμιν τῶν θαληγέτρων αὐτῆς. Ἐν τῇ γλυκῇ βλέμμῃ, ὁ ἐλάχιστος περιπαθὴς λόγος θὰ ἦναπτον ἄσβιστον φλόγα ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νέου, ὃν ἤθελε σῶσαι πρὸς τὰ δίκτυά της, τὸν ὀλεθρὸν, τὸν δόλον ἐγκλείοντα, ἀπᾶς δὲ σκληρυθεὶς θὰ ἀπατόλμα τὰ πάντα ὅπως τὴν ἀπαλλάξῃ τῆς δεινῆς ἰκαίνης θέσεως εἰς ἣν εὐρίσχετο.

Ἐνῶ δὲ ἡ ἀνόσιος γυνὴ τοσοῦτον ἀναιδῶς ἐξέθετο ἐαυτήν, καὶ τὸ δηλητηριώδες δόλωμα ἔρριπτε πρὸς τὸν τελαίπωρον Φαίδωνα, ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς ἡνέφγη καὶ ἀνθρώπος τις εἰσῆλθεν.

Τοσοῦτον ἦτον ἀφρημένη εἰς τὸ διαβολικὸν ἔργον ὥστε οὐδ' ὡς ἡ κοῦσε τὸν τριγμὸν τῆς ἀνοιγομένης θύρας, οὐδ' ἐνόησε τὴν παρουσίαν τοῦ εἰσελθόντος, ὅςτις στὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου παρετήρει ἐπὶ στιγμὴν ἐν σιωπῇ τὴν στάσιν ἰκαίνης τῆς γυναικὸς μηδ' ὡς ὑποπτεύων τι ἐτίκταιεν.

— Κυρία! εἶπεν ἐπὶ τέλους διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

Ἡ Φλώμη ἀνισκίρτησε πρὸς τὴν φωνὴν ἰκαίνης, ἑστράφη ἀποτόμως, περίτρομος, καὶ ἐνώπιον αὐτῆς μετὰ φρίκης εἶδε τὸν Λεωνῆ.

Ἐβαλε κραυγὴν καταπλήξιας καὶ ὠπισθοδρόμησε συστέλλομένη πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου.

— Ἦλθον διὰ τὸ τέκνον μου! κυρία, εἶπεν ὁ Λεωνῆς διὰ σοβαροῦ ὄρους μὴ κινηθεῖς τῆς θέσεώς σου.

Ἡ Φλώμη ἥτις ἤγνοε τὴν τύχην τοῦ βρέους ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ παρῆλθεν εἰς τὸν Μάλιν νομίζοντα πάντοτε εἶναι αὐτὸς μόνος γνωρίζει τὸ μυστικόν, ὑπελόγιζεν εἶναι κρατεῖ ἀπεριόριστόν τινα ἰσχύον, δι' ἧς ἔδυνάτο νὰ προσκτῇ πλείστην ὅσπιν ὠφέλειαν ἀπέναντι τῆς ἀπαλπιστικῆς καταστάσεώς της. συνελθεῖσα δὲ πᾶντα ἀνέτεινε τὸ σατυρικόν της σῶμα καὶ ἠτένισεν αὐτὸν σκωπτικῶς.

— Θὰ ἔχωμιν σημερινῆς, διανοήθη, καὶ τὴν ἰδέαν αὐτῆς ἱπηκολούθησαν ἱλαρὰ τῶν μυῶνων τοῦ προσώπου της συστολή.

Ὁ Λεωνῆς διέγνωσέ πως τὴν ἔνοιαν τοῦ ἀδιοράτου ἰκαίνου μορφασμοῦ, ἀλλ' ἑτέρησε τὴν φαινομένην ἀπάθειάν του, προσμένων νὰ τῷ ἀποκριθῇ.

— Ὀλίγον βλεῖς νὰ μοῦ σπίασται τὴν χολὴν, κύριε, εἶπεν ἡ Φλώμη ὑπεκράδουσα.

Ὁ σύζυγος τῆς Φινέλλης συσπᾶσας τὰ ὄρρεϊς ἀπέστειλεν αὐτῇ βλέμμα μιστοῦ ὀργῆς.

— Δὲν ἐπιθυμῶ, ὑπέλαβε, νὰ ἀνταλλάξω, μετὰ σου φιλορρονήσεις, θέλω νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὸ τέκνον μου.

— Καὶ ὡς τὸ κρατῶ ἐγώ; εἶπεν ἡ Φλώμη δι' ἀπιστοῦ ἡρεμίας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Λεωνῆ ἐξήστραψαν.

— Θέλω τὸ τέκνον μου! ἐπανέλαβε διὰ φωνῆς ἐντονωτέρας.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε! ἀπήγγειλε ξηρῶς ἡ ἱρωμένη τοῦ Μάλη.

Ὁ Λεωνῆς συνέσφιγγε τοὺς ὀδόντας καὶ ἐξηκόντισεν ἐπὶ τῆς καταχθονίου γυναικὸς βλέμμα ἀστραπτοῦλον.

Ἐν βῆμα δὲ πρὸς αὐτὴν ποιήσας εἶπε μετὰ φωνῆς παλλομένης, ἀπειλητικῆς.

— Ἀκουσὸν με καλῶς . . . μί ὅλην σου πὴν προσοχὴν . . . ὑπῆρξαν ἄλλοι καιροὶ καθ' οὓς ἡ φοβερὰ ἰξουσία σου, καὶ τοῦ συνανόχου σου ἐπικαθήτη ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου, ἀλλ' οἱ καιροὶ ἰκαίνοι παρήλθον, καὶ τὸ παιγνίδιον ἑστράφη ὑπὲρ ἡμῶν. ἔχω πᾶσας τὰς ἀπαιτούμενας ἀποδείξεις διὰ νὰ σέ ρέψω εἰς αἰῶνα δισμὰ . . . ἂν ὅχι εἰς τὴν ἀγχομένην ὁ-

πῆρξες δι' ἐμέ ὁ ἀσπονδότερος τῶν ἰγθρῶν μου . . . τὸ μέγεθος τῶν συμφορῶν τὰς ὁποίας μοί ἐπροξένησες σὺ, δὲν δύνῃσαι νὰ φαντασθῇς . . . σὲ κρατῶ ἤδη ὑπὸ τὴν ἰδικήν μου ἐξουσίαν, πάντες οἱ συνένοχοί σου ἡττήθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ὑπὸ τῆς θείας δικαιοσύνης, ἡδυνάμην νὰ λάβω τὴν τρομερωτέραν ἐκδίκησιν. . . πλὴν θέλω λησμονῆσαι τὰ πάντα . . . σοὶ ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν σου, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ δείξης ποὺ ἐκρυψες τὸ τέκνον μου . . .

— Ἀγνοῶ! εἶπεν ἡ νέα γυνὴ ἀταρχῶς.

— Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις; ἠρώτησεν ὁ Λεωνῆς φρίσσων.

— Ἡ τελευταία!

Ὁ Λεωνῆς ἐγένετο κάτωχρος ὡς ὁ θάνατος, μόνον τὸ βλέμμα τοῦ ἐξέπεμπεν ἀστραπῆς φρικτίας.

Ἐσίγησεν ἐπὶ στιγμὴν.

Αἰφνης εἰς τὸ ἱλιγγισθὲν αὐτοῦ λογικὸν ἐρρίφθη ἰδέα φρικώδης, πρὸς τὴν ὁποίαν ἡσθάνθη σπαρακτικὴν ὀδύνην.

— Ἀθλία! . . . τὸ ἱστραγγάλισες ἴσως! . . . ἐκραύγασε διὰ φωνῆς ἀγρίας, βραγχνιώδους, φοβερῆς γινόμενος καὶ πρὸς αὐτὴν ἐν βῆμα εἰσείτι ποιήσας.

Ἡ Φλώμη ἐδοκίμασεν ἱλαρρὸν ρίγος εἰς τὴν θέαν τοῦ ἐξαγρωθέντος αὐτοῦ προσώπου.

— Ἐστὶ ἥσυχος, ἡ ζωὴ του μοί εἶναι πολύτιμος, ἔσπειρε νὰ εἴπῃ.

— Πολύτιμος; . . . ἐπανάλαβεν ὁ Λεωνῆς ἀναπνεύσας· ἀλλὰ τότε, πρὸς τί δὲν μοί τὸ ἀποδίδεις;

— Ἐ! ἔκαμαν ἡ Φλώμη, σείουσα τὴν κεφαλὴν, ἂν δὲν ὑπῆρχε τὸ παιδίον ἐκείνο ἴσως οὔτε λεπτὸν δὲν θὰ ἤμην ἀσφαλὲς ἰδῶ! . . .

— Τί θέλεις λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Λεωνῆς βιαίως, ὁμίλει τί θέλεις, ἀφεῖς σοὶ δίδω τὴν ἐλευθερίαν . . . Ἀ! . . . χρήματα . . . πόσα θέλεις; ὁμίλει . . . εἰμι ἐτοιμος νὰ ικανοποιήσω τὴν ἀργυρώνητον ψυχὴν σου.

Ἡ Φλώμη διετέλει ἀνκυδὸς, τεταπεινωμένα ἔχουσα τὰ ὄμματα.

— Ἀθλία! ἐβόησεν ὁ Λεωνῆς δραχόμενος τῆς χειρὸς αὐτῆς ἐν ἐξάλλῳ παραφορᾷ καὶ σείων αὐτήν· εἰπέ τὸ ἀντάλλαγμα τοῦ υἱοῦ μου! . . . δὲν ἠξεύρεις ὅτι εἰς τὴν λέξιν ταύτην περιλαμβάνονται ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ θησαυροί;

— Πολὺ βιάζεσθε, Κύριε Λεωνῆ, εἶπεν ἡ Φλώμη ἡσύχως, μετὰ τρομερᾶς ἀπαθείας, δὲν εἶναι μόνον τὰ χρήματα.

— Ἀ! ἔχεις λοιπὸν καὶ ἄλλας συμφωνίας; λέγε, πρότεινον αὐτάς.

— Ἐ, ναί, εἶπεν αἰφνιδίως ἡ νέα γυνὴ μετὰ πάθους, θέλω χρήματα,

διότι αὐτὰ εἶναι ἐν μέσον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ρθῶσω ἐκεῖ ὅπου φαντάζομαι . . . τὸ πάθος ὅπερ μὲ διακαίει εἶναι ἡ δούξα . . .

Ὁ Λεωνῆς παρατήρησεν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον διὰ παραδόξου βλέμματος, μὴ ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπώλεσε τὰς φρένας.

— Εἰμι ἀκατανόητος . . . τὸ γνωρίζω . . . ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο ὑμεῖς, Κύριε Λεωνῆ, δύνῃσαι νὰ μοί τὸ δώσητε . . . διὰ νὰ μὴ ὑστερηθῇτε διὰ παντός τὸ τέκνον σας.

— Ἀ! . . . ὁμίλει . . . εἶπεν ὁ σύζυγος τῆς Φινέλλης ἀσθμαίνων.

— Αὐτὴν τὴν ὥραν εἰμι γυνὴ περιφρονημένη, κατησχνημένη μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ μέτωπόν μου καλύπτει ὄνειδος βαρὺ, εἰς μόνος ἀνθρώπος δύνῃται νὰ μοί ἀποδώσῃ τὴν ὑπόληψιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, νὰ μὲ ἀνορθώσῃ περιβλεπτόν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὑμεῖς, Κύριε Λεωνῆ, θὰ μὲ καταστήσητε πλουσίαν, πρὸς τοῦτοις δὲ θὰ μὲ συμπεριλιώσητε μὲ τὸν ἀνθρώπον τοῦτον.

Ὁ Λεωνῆς ἔστη ἐκπληκτικῶς αὐτὴν θεωρῶν, ἀλλὰ τρέμων ὑπ' ὀργῆς παραφύου.

— Τί λέγεις, ἀθλία, τί λέγεις; ἀνέκραξε, θέλεις νὰ μὲ μεταχειρισθῇς ὄργανόν σου;

— Ὅργανόν μου; . . . ποτέ!

— Ἐξηγήσου . . . περὶ τίνος ἀνθρώπου ὁμίλεις;

— Περὶ τίνος ἄλλου, εἰμὴ περὶ τοῦ συζύγου μου!

— Ἀ! ἐξέρχεν ὁ Λεωνῆς φρίξας.

Στιγμιαία φρικώδης σιωπὴ ἐνακράτησεν.

— Ἀποποιεῖσθε λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ φοβερὰ ἑριννύς.

Τὸ βλέμμα τοῦ Λεωνῆ ἐξέπεμψε κεραυνοβόλους ἀστραπῆς.

— Ἄν ἀποποιούμαι; . . . εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκώρου ἀγωνιώδους, τρέμον προξινούσης μὲ παλλομένης ριαγόνας καὶ ὀπισθοδρομῶν, ἐπονείδιστε γύναι, ἂν ἀποποιούμαι; . . .

— Τότε δὲν θέλτε ποτὶ ἔχει τὸ τέκνον σας, ἐγὼ δὲ εἰμι ἐτοίμη νὰ διχθῶ ὅποιανδήποτε ἐκδίκησιν μοί ἐπιβάλλετε· εἶπεν ἡ καταχθόνιος τοῦ Μιλκ ἐρωμένη τὰ ὑπὸ λύσσης παλιδνωθέντα αὐτῆς χεῖλη συστύλλουσα μετὰ μανίας.

Ἦσαν δὲ τοσοῦτον ἀπορασιαστικοὶ οἱ τελευταῖοι λόγοι τῆς, τοσαύτην ἀταρχίαν ἐνέφαινον, τοσαύτην ἐπιμονὴν, ὥστε ὁ Λεωνῆς ἐννόησεν ὅτι ματαίως θὰ ἀπαπειράτο νὰ κάμψῃ τὴν σιδηρᾶν, τὴν στυγνὴν ἐκείνην ψυχὴν.

— Τὸν σύζυγόν σου θέλεις, ἀποτρόπαιον πλάσμα . . . ἐπίλαβεν ὁ πα-

ρηρήνως, ἀνατείνας τὴν δεξιὰν μεγαλοπρεπῶς, σὲ ἀρκεῖ ἡ περιφρόνησίς του, καθὼς καὶ ἡ ἰδική μου . . . θέλω ἀνεύρει μόνος τὸ τέκνον μου, καὶ ὅταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα τῆς καταδίκης σου, θά μὲ ἰδῇς ἐνώπιόν σου φέροντα αὐτὸ εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Καὶ στραφεὶς διὰ νὰ ἀπέλθῃ προσέθετο:

— Θά εὕρῃς τὴν δόξαν σου ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ.

— Καὶ σὺ τὸ τέκνον σου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἐτραύλισεν ἡ Φλώμη λυσσῶδως, μὲ ὀρθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, καὶ τὰ χεῖλη μέχρις αἵματος δάκνουσα.

Ο Λεωνῆς ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὁ δὲ Ἰάκωβος ὅστις φαίνεται περιέμεινεν ὀπισθεν τῆς θύρας, ἐπανεκλείσεν αὐτὴν ἐπιμελῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἡ ΦΛΩΜΗ ΑΝΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΤΗΣ ΔΡΑΜΕΤΕΥΣΕΩΣ.

Ἡ Φλώμη φρενητιῶσα ὑπὸ λύσσης καὶ ἰχθυοπαθείας πρὸς τὴν ἀγέρωχον τοῦ Λεωνῆ περιφρόνησιν, ἀπομείνισα μόνη ἑστῇ πρὸς στιγμὴν ἐν φρικαλέῃ ἀκινήσει.

Οἱ βλοσυροὶ αὐτῆς ὀρθαλμοὶ ἐρυθρωποὶ ὡς δύο ἀνθρώποις φλεγόμενοι, ἐξέπεμπον λάμψεις ζοφερὰς, μίσους ἀδιέκλληκτον ἐμφαίνοντες. Ἀνέπνεε δυσχερῶς, ἀτάκτως, καὶ ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς ὁμοίαζε πυρῶντα ἀτμὸν ἀπὸ τὰ σπλάγγνα ἡραισταίου ἐξερευγόμενον, ἀμυρὰ δὲ γραμμαὶ ἰσχυματίζοντο ἐπὶ τοῦ ὠχρολεύκου προσώπου τῆς, παραμορφωμένου, καὶ παριστῶντος εἰκόνα φοβερὰν προσωποποιημένης κακιντρεχίας.

Συμπτύξασα δὲ μετὰ μανίας τοὺς γρόνθους αὐτῆς, οὐς ἐξέτεινε πρὸς τὴν θύραν τοῦ καλλίου τῆς, καὶ συνεπῶς ὀπισθεν τοῦ ἀπελθόντος Λεωνῆ, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ὑποκώρου, παραφόρου, ἀπαισίτου.

— ὦ! θὰ ἐκδικηθῶ! θὰ ἐκδικηθῶ!

Πάραυτα δὲ ἐπήδησε πρὸς τὸ παράθυρον.

Ὁ Φαίδων, οὕτινος πάντες οἱ ἐρωτικοὶ πόθοι ἀνιζωπυρήθησαν, ἐν τῇ θέῃ τῆς ἐρωτικῆς ἐκείνης γυναικὸς, ἑστατο πάντοτε κειληνῶς καὶ παραδοκῶν τὴν εἰς τὸ παράθυρον ἐπάνοδον αὐτῆς.

Ἡ Φλώμη κατστειλάσα τὴν λυσσαλίαν αὐτῆς μανίαν ὅσον ἡδυμήθη, ἐπανεῖρε τὸ μαιδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ἐποίητε νεύμα πρὸς τὸν Φαίδωνα νὰ πλησιάζῃ, ἀρῶ ἀπέστειλαν αὐτῷ περιπαθεῖς διὰ τῆς χειρὸς φίλημα.

Ὁ νεκρὸς ἐρωτόληπτος ἠσθάνθη ζωηροτάτην συγκίνησιν, ἡδυπαθεῖς τὴν ῥίγος παραχρῆν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ μέχρι παραλογισμοῦ τὰς φρένας αὐτοῦ συνετράξαν.

Ὁ ἀδύνατος καὶ καχεκτικός, ὁ πρὸ ὀλίγου ἀπηυδαμένος ὡς διὰ μαγίας ἀνέλαθε σπρηγώσας δυνάμεις, αἵτινες ἐθέρμκνον τὸ ψυχρὸν αὐτοῦ αἷμα, ὑπὲρ ἑλπίδι προετώθη κινεῖν.

Ἐσπυσε πλάμπη ζοφῆ, ὀλοπύρρος ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Φλώμης, ἐρ' ἡς ἐκράτει τὸ βλέμμα τοῦ ἀπλάνε, ἡδύως μειδῶν, καὶ τὴν δεξιὰν στηρίζων ἐπὶ τοῦ στήθους, ἐπὶ τῶν σφιδῶν τῆς καρδίας τοῦ πλμῶν.

Ἡ κινδυνώδης γυνὴ τότε ἔκτειν αὐτῷ σημεῖον νὰ σταθῇ, ἐστράφη ἀέτερην ἀπὸ τοῦ θυλακίου τῆς εἰδός, τι ἐπιμέλειαι; σηματωματρίου, ἔσχετε ῥάλλον χέρτου, ἐξήγαγε μικρὸν μαλυδοκόνδυλον, ἔκυψεν ἐπὶ τῆς τριπίλης, ἔγραψε ταχίως γραμμάς τινας, ἐπειτα διπλώσασα αὐτὸ εἰς πτυχί: ὅταν ἦτο δυνατόν πλειότερας, συνέθλψεν αὐτὸ μετὰ τῶν δακτύλων τῆς ὅπως τῷ δώτῃ βερόντητά τινα, ἐπανεῖλθεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔρριψεν αὐτὸ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Φαίδωνος, ὅστις ἀνίσχυρος ἵνα συγκατέστη τὴν ὑπερβαλλούσαν αὐτοῦ συγκίνησιν καὶ ταρχήν πρὸς τὸν περιδρόνον καὶ ἀκατανόητον τῆς ὠραίας γυναικὸς τρόπον. ἔκυψε μηχανικῶς καὶ ἐδράξατο τοῦ χαρτίου.

Ἀνέπτυξεν αὐτὸ μὲ τριμοῦσας χεῖρας ὑπὸ τὸ βλέμμα τῆς Φλώμης, καὶ ἀέγνωσεν ἀπλήστως τὸ περιεχόμενον.

« Σὺ ἀγαπῶ! ὅστις δὴ ποτε καὶ ἂν ἦται λάβε οἶκτον πρὸς τὰ δεινὰ μου . . . μὲ ἔχουν φυλακισμένην . . . διὰ νὰ ἀποθάνω ἀπὸ τὸν ὀδυνηρότερον τῆς ἀνιτίας θάνατον . . . αἱ ἐλπίδες τῆς ζωῆς μου κρέμονται εἰς μόνον ἐπ' ἐσέ . . . Μὲ ὅποιον τρόπον νομίζεις καλόν, σῶσον τὴν μέχρι τοῦ τέφρου ἀγκυλώσάν σε . . . περιμένω ἐν ἀγωνίᾳ . . . ἀπομακρύνθητι ἀκρίτως διὰ νὰ μὴ ἐπισύρῃς τὴν προσοχὴν κένεος, διότι τότε τρομερὰ μὲ περιμένουν μαρτύρια . . . τὴν νύκτα ταύτην ἀποτόλμησον, εὗρέ σὺ κένιν μίσον. διότι ἐγὼ εἰμαι κατὰκλειστος καὶ δὲν δύναμαι νὰ πρῶξω τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ κατασυντριφθῶ ἀπὸ τὸ ὄψος τοῦ παραθύρου τοῦτου. »

Ὁ Φαίδων ἀνέβλεψε πρὸς τὴν Φλώμην ἐνθους, ἀλλ' ἡ ἰλιγγιώσα αὐτοῦ καὶ τεθοροδημένη κεφαλὴ δὲν ἠδύνατο νὰ συμπεριλάβῃ τὸ μέγεθος τῆς ἀπροσδοκήτου εὐδαιμονίας, πρὸς τὴν ὅποιαν διὰ νὰ ρθῇσῃ ὠρεῖται νὰ διασκελίσῃ φοβερὰν ἄδυσσαν.

Ἀλλὰ τοῦ δυστυχοῦς τὸ λογικὸν ἀνὴρ πᾶσι πλέον ἢ καταχθόνιος γυνή.
Ἐκόλλησε τὰ χεῖλη τοῦ ἐπὶ τοῦ χαρτίου ἐκείνου, εἰς ἓν δὲ νεύμα αὐ-
τῆς οἱ πόδες τοῦ ἐκινήθησαν αὐτομάτως ἀπομακρυνόμενοι.

Ἔως οὗτοῦ δὲ ἐξαφάνισθη ὁλοτελῶς μυριάκις ἰσως ἔσπερε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς ἐλκυομένους ἀκταμαχήτως πρὸς τὸ μαγευτικὸν ἐκεῖνο παράθυρον,
οὗτινος καθ' ὅσον ἐξεταίνεται ἡ ἀπροσπέλαστος διάστασις, τοσοῦτον ἐν τῇ
καρδίᾳ αὐτοῦ ἐξηγαίροντο πόθοι ἱμπαθεῖς, διακαεῖς, ἐκ βάθρων τὰς φρέ-
νας τοῦ ταλαιπώρου σπλιύνοντες.

Ἡ Φλώμη παρηκολούθει ἐπὶ τινὰ χρόνον αὐτὸν διὰ τοῦ δαιμονίου ἐ-
κείνου βλέμματός της, ἔπειτα δὲ ἀποσυρθεῖσα ἐρρίφθη ὡσεὶ ἐξηντλημέ-
νη ἐπὶ τοῦ ἰδρύνου.

Τὰ πεπιεσμένα καὶ φλεγόμενα αὐτῆς στήθη ἀνέπνυσαν τότε θορυ-
βωδῶς.

— Ὁ ἡλίθιος αὐτός, εἶπε μεταξὺ τῶν χειλέων της, εἶναι καταμα-
γευμένος μὲ ἐμέ! θὰ πρᾶξῃ τὰ πάντα, τὰ πάντα διὰ νὰ μὲ ἐλευθερώσῃ
ἀπ' ἰδῶ! εἶμαι βεβαία . . . ἐκτός ἂν ἦναι τις ἀπὸ τοὺς συντρόφους των,
ἀδιάφορον ὅποιος δὴ ποτε καὶ ἂν ἦναι ποτὶ δὲν θὰ μὲ προδώσῃ, εἶναι
τραλλὸς δι' ἐμέ! καὶ ἔπειτα δὲν μὲ μέλει . . . θὰ εὕρω ἄλλο μέσον . . .
καὶ θὰ ἐξέλθω ἀπὸ αὐτὴν τὴν κρύπτην . . . θὰ λογαριασθῶμεν τότε κύρ
Λεωνῇ! . . .

Ἀστραπὴ λευγαλέα διφυλάκισε τοὺς ζοφεροὺς ὀφθαλμοὺς της, καὶ
σαίονσα τὴν κεφαλὴν φοβερῶς, ἐπανέλαθε.

— Αἱ! δυσκόλως τίς μὲ ὑβρίζει ἀτιμωρητὴ, οὕτε λησμονῶ ποτὶ τὸν
ὑβρίσαντά με. . . «θὰ εὕρω τὴν δόξαν μου ἐν τῷ δεσμοτερίῳ» δυστυχῇ!
ἡ Φλώμη δὲν κύπτει τὸν αὐχένα ὅσον τὸ νομίζεις εὐχερῶς ἔχω τὴν κό-
λασιν ἐντός μου, πρὸς τούτοις δὲ οἱ δυνεῖς μου εἶναι τόσον ὀξεῖς καὶ
φαρμακεροί, ὥστε ὅπου ἐμπηχθῶσι δὲν ἀποσπῶνται παρ' ὅταν σπαρά-
ξωσι τὸ θῦμα ὑποχωρῶ πάντοτε διὰ νὰ ἐφορμήσω κατόπιν φοβερωτέρου,
ἀργὰ ἢ ἑνωρὶς δὲν θὰ μὲ διαφύγῃ τὸ θῦμά μου . . . ἔμπρός . . . κύρ Λε-
ωνῇ! ἂν θὰ ἀναῦρῃς τὸ τέκνον σου, τόσον τὸ καλὴτερον . . . ἡ ὁδὸν σου
θὰ ἦναι ἀλγεινότερα . . . ἴδωμεν . . . τίς ἐκ των δύο θὰ μεταμεληθῇ,
ὅσον ἰσχυρὸς καὶ ἂν ἦσαι πλησίον τοσοῦτων κραταιῶν συμμάχων, καὶ
τοῦ συζύγου μου συμπεριλαμβανομένου, δὲν σὲ πτοῦμαι, θὰ ἀντιμετω-
πισθῶ ἐν ἀνάγκῃ μὲ ὅλους ὑμᾶς . . . ναί! μὲ ὅλους, . . . θὰ ἀντιπαλαίσω
μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ αἱματός μου . . . αὐτὴν τὴν νύκτα . . .
καὶ διεύρη.

Γίλωε τρομερὸς ἐπλανήθη εἰς τὰ χεῖλη της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

ΘΡΑΣΥΤΗΣ ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΥ.

Ἐν τούτοις ὁ Φαίδων διανύσας ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων εἰς ἑγ-
γιστά, κατὰ μέτωπον τοῦ παραθύρου τῆς Φλώμης ἔφθασε ἐπὶ τῆς κο-
ρυφῆς ὑψώματος συνεχομένου δι' ἐτέρων σχεδὸν κυκλοειδῶς ἀλλ' ἀκκνο-
νίστως ἀνωρθωμένων καὶ ἀμφοτέρου δίκην περιβαλλόντων διὰ τῶν
κατερῶν αὐτῶν κλιτύων μικρὰν κοιλάδα, ἥ: ἡ πρὸς τὸ βάθος ἐπιφά-
νεια ἐκαλύπτετο ὑπὸ πυκνοῦ συμπλέγματος φυλλωμάτων καὶ ἀνθοφυ-
αίων.

Εἰς τὸ σκιδὸν δὲ καὶ ὑπερὸν ἐκεῖνο μέρος ἐκρίπτετο εἶδος παραπλήγ-
ματος ἐντέχνου καὶ μετ' ἰδιαζούσης φιλοκαλίας κατισκυκαμένον καὶ
ὅπου ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπου δὲν ἔδυνάτο νὰ διεισδύσῃ.

Τὸ τερπνὸν τοῦτο παράπρημα ἢ μάλλον ἢ μικρὰ αὕτη σκιάς, ἦτον
ἡ ὑπὸ τοῦ γέροντος Μαυρονίκου προσδιορισθεῖσα τοῦ νεαροῦ ἐρωτολήπτου
διαμονή.

Διηρθεῖτο εἰς δύο μικρὰ δωμάτια, ἐκτέρωθεν στενοῦ καὶ βραχέως προ-
θαλάμου τὸ πρὸς δεξιόθεν χειπτεμένου ἀντὶ κοιτώνο· τῷ ἀθηνεῖ, ἐνῷ
τὸ ἀπέναντι αὐτοῦ ἦτο παραχωρημένον τῇ γυναικὶ νοσοκόμῃ, αὐτῇ ἐπεὶ
περὶ ἧς ἀνέριον ὁ Ἰάκωβος εἰς τὸν Κύριόν του.

Ὁ Φαίδων κατέλθε τὸ κατωτέρω τοῦ ὑψώματος καὶ ὤδισσε πρὸς τὴν
σκιάδα.

Ἦ: ἐκ τῆς ὑπερμέτρου συγκινήσεως, ἥτις κατέκλυζεν αὐτὸν δὲν εἶχαν
εἰσέτι αἰσθανθῆ ἀπόωσιν τινὰ πρὸς τὴν ἀπόστασιν ἢ διήκουσε σχετικῶς
μαγιστὴν εἰς τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, ἀλλ' ὅτε ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιν-
τροῦ ἡσθάνθη ἐκυτόν καταβιβλημένον ὑπ' ἀτονίας καὶ χυνώσεως.

Ἡ γυνὴ νοσοκόμος ἀγαθὴ καὶ εὐπροσέγγυος γυνὴ ἰσπευσε πρὸς αὐ-
τὸν ἀνέσυχος διὰ τὴν ἀσυνήθη ἐκδρομὴν τοῦ νέου.

— Ἠγγίσσατε κύριε Φαίδων, εἶπεν αὐτῷ, καὶ ἤρχισα νὰ ἀνῃσυχῶ ἑ-
περιπατήσατε ἰσως πολὺ, καὶ δὲν ἐκχέματε καλὰ, βλέπετε πόσον ἐκου-
ράσθητε;

— Ὅχι καὶ τόσον, ἐπεριπάτουν βραδείως ὑπὲλαβεν ἐκεῖνος ἀπομάκ-
σων τὸ καθίδρον πρόσωπόν του εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐξημέκρουνα ὀλίγον
ἀλλ' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος, μὲ ὠφέλησε μᾶλλον . . .

— Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ διὰ πρώτην φορὰν δὲν τὸ θεωρῶ καλόν . . .
θέλετε τίποτε νὰ σὰς δώσω;

— Όχι, εὐχαριστῶ καλὴ μου Φρόσω . . . Θέλω νὰ ἀναπαυθῶ . . .
Καὶ ὁ Φαίδων ἀφῆκε τὴν φλέγουσαν αὐτοῦ κεφαλὴν νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ἱρσινωτοῦ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Ἄ ! βλέπετε ὅτι ἔχω δίκαιον, εἶπαν ἡ παρῆλιξ γυνή, καὶ λαβοῦσα προσκεφάλαιον ἔθετο αὐτὸ ὑπὸ τὴν κεφαλὴν του.

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀκουμβήσῃτε ἀναπαυτικώτερα, δὲν ἰκάνετε καλὰ, διόλου καλὰ, κύριε Φαίδων, ἐξακολουθεῖ λεγούσα, ἂν μὴ ἤκούατε θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ ἐξαπλωθῆτε εἰς τὴν κλίνην σας.

— Όχι, ὄχι, εἰμαι καλὰ ἰδῶ . . . εἶπαν ὁ Φαίδων μὲ βεβρωμένους καὶ ἡμικλείστους ὀρθαλμούς· μὴν ἀνησυχεῖς καθόλου περὶ ἐμοῦ . . .

— Ἐ ! ὅπως θέλετε . . . μόνον νὰ προσεῖχῃτε νὰ μὴ σῆς πάρῃ ὁ ὕπνος ἑκαί.

— Ναί, ναί ! θὰ ἀναπαυθῶ μόνον, εἶπε δυσχερῶς ὁ νέος ἀνὴρ.

Ἡ γραία ἠκούσθη νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν δυσθύνως πῶς καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὁ Φαίδων διατέλεσεν ἐπὶ τινεὶ στιγμὰς ἀκίνητος ὥσπερ νεκρωμένος· ἤλιθως πρὸς τὴν ὁροφὴν ἀναβλέπων.

Αἶφνης τὸ μαγικὸν τῆς Φλώμης Ἰνδαλμα παρίστη πρὸ τῶν ἰσχυρῶν βλέμματων του.

Ἀνκνέθησαν ὁρμητικῶς.

Ἡ κόπωση αὐτοῦ ἐξηρανίσθη παρὰ χρέμα, θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἀπέκρυψε τις δυνάμεις ἐξωογόνησεν αὐτὸν ἐν ροπῇ.

Οἱ ὀρθαλμοὶ του προσελθόν ἀκτινοβολοῦν λάμψιν ἀνέγνωσεν ἐπνευλημμένως μεθύων ἐν ἀρετῇ θυμηδία, τὸ γραμμάτιον τῆς ὠραίας γυναικὸς, ὅπερ συνέθλιβε τῶς ἡ παλάμη αὐτοῦ.

Οἱ χερσὶ τῆς τῶ ἱφαίνοντο χρυσίζοντες λαμπροῦλοι, ἀποθιμβοῦντες τὴν ὀρεκτίν του, εἰς τὴν διαγράφει τὴν ἐγγαρχήσαν αὐτοῦ· ἀβροφῆς καὶ ραδινὴ ἑκείνη χεὶρ.

Καὶ ἡ θηλυπρεπὴς αὐτοῦ φαντασίᾳ ὠνεῖρωσεν ὁλόκληρον κόσμον ἡδυπαθείας.

Πολλὰ λεπτὰ παρῆλθον οὕτω.

— Πόσον ἦτον ὠραία, ἐψιθύρισεν ἐπὶ τέλους, ὦ ! πόσον τὴν λατρεῖς ! αἱ ἱλπίδες τῆς ζωῆς τῆς κρέμονται ἀπὸ ἐμέ . . . ἀλλὰ τίς εἶναι ; καὶ διὰ τί τὴν ἔκλεισεν εἰς τὸ μέρος ἑκαίνο ; οἱ ἄθλιοι διὰ τίνα λόγον τὴν κατεδίκαν εἰς τὴν φρικτῶδη ἑκαίνην ἀπομόνωσιν ; τί κακὸν ἤδυνάτο νὰ διαπράξῃ τὸ θαυμάσιον ἑκαίνο πλάσμα ; διὰ νὰ τῇ δώσουν τὸν ἀπανθρωπότερον θάνατον ; εἶναι θηριώδεις, ἀποτρόπαιοι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι . . .

ἀλλὰ τίς ἰδωσιν εἰς αὐτοῦ τὸ δικαίωμα τοῦτο ; . . . τίς εἶναι ὁ γέρον μυστηριώδης ἑκαίνο ; ὅστις ἔλασσε τοσούτην ἰξουσίαν ἐπ' ἐμοῦ ; . . . ὅποιον μυστήριον τοῦ πατρὸς μου, περὶ τοῦ ὁποίου χθὲς ὑπηνείτατο ὁ γέρον οὗτος, τὸν κατέστησε κύριον τοῦ κτήματος τοῦτου ; ὦ ! πόσῃ ἀπόρητι μὲ περιστοιχίζου, τὰ ὅποια θέλω ἀποκλύψαι μὲ πάντη θυσίαν !

Ἐνῶ δὲ κατέλαγε βαθμηδὸν εἰς τὰς σκιὰς καὶ ἀκροατοῦ τῆς ταύτης σκέψεις ὥχοντο συγχρόνως καὶ αἱ ἐρωτικαὶ αὐτοῦ φαντασιοπληΐαι, πάντες οἱ γλυκοὶ ὄνειροι ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐνατρώει μετὰ περσφόρου μέθης, καὶ τὸ πρόσωπόν του κατέστη σταυρωπὸν.

Τότε δὲ τὸ παρελθὸν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φαντασίαν του, παρελθὸν φρικτῶδες, πρόσφατον ἔτι, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὸν ἐχώριζε μόνον ἡ ὀλεθρία τοῦ φαρμάκου ἐνέργεια τοῦ Ἰωάννου Δούλη, οὗτινος τὸ τραυματικὸν ῥῆμα ἰσκιγραφήθη πάραυτα ἐν ὀπῶν του.

Ἰσυνήθη ἀτραπὴν ἐξήστραψε τὸ βλέμμα του, ἐνῶ αἱ χεῖρές του ἐποίησαν ἀπότομον, βίαιον κίνημα, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ γραμμάτιον τῆς Φλώμης διέρυγε τῶν δακτύλων του· ἀλλ' ἡ κίνησις τοῦ γραμματίου ἑκαίνο ἰσχύει διὰ μιᾶς τοῦ ἐκδικητικοῦ του ποθοῦ, καὶ τὸ ἀγριωπὸν καὶ θυμωδὸν αὐτοῦ ὕψος παρηγάγωνε τὸ φίλτρον τοῦ ἔρωτος.

— Θὰ ἰδωμεν ἀκολουθῶν ! ὁρατοπόρουσε κλείων οὕτως τὴν μέλιτιν ἑκαίνην σελίδαν τῆς ζωῆς του, ὅπως ἀρεθῇ εὐλεύθερος πρὸς τὴν διαγελασάν αὐτὴν εὐδαιμονίαν.

Κύψας ἔρπασε τὸ γραμμάτιον καὶ ἔρριπεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του.

— Πρέπει νὰ τὴν σώσω ! ἐπαίλαδε μετὰ τήνου παρπαθοῦς, ἀλλὰ πῶς ; ὦ ! ὦ ! τί νὰ κάμω ; τί νὰ κάμω ! πῶς θὰ φθάσω μέχρις ἑκαίνης χωρὶς νὰ μὲ ἐνοήτωσι ; . . . δὲν ἐκίρθην ἀκόμη τοῦτο !

Καὶ πρὸς τὰς ιδέας ταύτας τὸ λογικὸν του ἐσυγχύσθη πάλιν εἰς ἄβυσσον ἀβιδαιότητος· παρελθισμένων ἀνακινώμενον.

Μικρὸν διάστημα χρόνου παρῆλθον οὕτω.

— Θὰ εὕρω, θὰ εὕρω ! . . . ἐν μέσον, ἔλεγεν· ἀλλὰ πῶς ; ὅλοι οἱ περὶ ἐμέ εἶναι συνηνωμένοι ἐναντίον μου . . . τὸ παρκαμνὸν μου κίνημα θὰ τοῖς ἰδίδαν ὑπονοίας ὀλεθρίας διὰ τὴν δυστυχὴ ἑκαίνην γυναικα.

Ἐνίοτε ἐπάμειναν ἐπὶ μικρὸν χρόνον περίσκεπτος, ρηδάζων, ἐπιμόνως ἀλλ' εἰς μάτην ζητῶν νὰ συνδυάσῃ παρὰ τράχυν τι σχέδιον δι' οὗ ἡδύνατο νὰ φθάσῃ μέχρις ἑκαίνης.

Ἀγωνιῶν δὲ ἔτυπτε μετὰ πειρασμῶν καὶ ἀπειλησῶν τὸ μέτωπόν του,

— Τί νὰ κάμω ! . . . τί νὰ κάμω ; . . . ἐπανελάμβανεν.

Τότε δὲ νέα καὶ ἀνυπερβλήτα προσκόμενα ἤγειροντο πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὁ νοῦς του ἐστροβιλίζετο ὠθούμενος νὰ διανοιῇ ὄρυμον.

Αἶφνης οἱ ὀρθαλμοὶ του ἐξέπεμψαν μαρμαρυγὴν καὶ προσέλαβον παρὰδοξόν τινα ἔκφρασιν τὸ σκιερὸν αὐτοῦ μέτωπον αἰθρίας.

Συνέλαβεν ἰδεῖν τινὰ λυσιτελῆ καὶ πρόσφορον.

— Ἀ! αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀνέκραξεν, αὐτὸς ὃν ὀνομαζοῦν Ἰάκωβον, αὐτὸς θὰ ἦναι ὁ φύλαξ τῆς ὡραίας γυναικὸς, καθ' ἡμέραν ἔρχεται καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὴν κυρὰ Φρόσω τροφὴν ὅση ἀρκεῖ δι' ἐν ἑαυτὸν, τὴν ὁποῖαν μεταφέρει ἐκεῖ, ναι! ναι! σήμερον τὸν εἶδον ἐνῷ ἐξήρχετο ἐκεῖθεν ἀποφύρων τὰς παροψίδας κανῆς· ναι, ναι! εὖρον ὅτι ἐζήτουν... τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται εἰς τὴν ἀπόφασιν, εἰς τὴν τόλμην!... ναι, ναι! ὁ οἶκος ἐκεῖνος ἔχει ἐν παράθυρον χαμηλὸν εἰς τὸ ἰσόγειον!...

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ βαθμηδὸν ταπεινουμενὴ ἐξέλειπεν, πρὸς τὴν ἀπλετον τοῦ θριάμβου χαρὰν τὰ χεῖλη του μὴ τολμῶντα νὰ ἀρθρώσωσι λίξιν.

Ἐσήμερι μεσονύκτιον.

Ὁ Φαίδων νωχίλως ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης ἀλλ' ἄγρυπνος διατελὼν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ μελετωμένου ἀνδραγαθήματος, ἰκαιοφυλάκεται ὅπως ἐν ἀκαταλλήλῳ στιγμῇ, ἐξέλθῃ τῆς ἀπραξίας.

Ἡ ἀμυδρὰ φλόξ μικρᾶς λυχνίας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐφώτιζε πῶς τὸν κοιτῶνά του.

Πλησίον τῆς λυχνίας ἦν τὸ πολυτελὲς χρυσοῦν ὡρολόγιόν του, εὐτινος ἤκούοντο οἱ ἔρρυθμοι κτύποι.

Ἐνῆκα τῆς ἐπικρατούσης νηνεμίας ἡ νύξ ἐκαίνη ἦτο πνιγρὰ, καὶ ὁ Φαίδων ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἀφύσῃ ἐν παράθυρον ἀνοικτὸν ὅπως ἡ νυκτερινὴ ὁρὸς καὶ αἱ εὐωδίαί των ἀνθέων μετριάσωσι καὶ πῶς τὸν ἀρόρητον καύσωνα.

Ὅτε ἡ ὥρα τῆς ἐνεργείας ἤγγικεν, ἠγέρθη, ἤρμα, ἐναδύθη πλειστάκις ἰσωπτριζόμενος μετὰ φιλαρεσκίας, ἔπειτα ἀνοίξας τὴν θύραν ἀθορύβως ἴστη ἀκρουόμενος ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐξωθεν τοῦ δωματίου τῆς νοσοκόμου, καὶ βεβαιωθείς ὅτι ἡ γραία ὑπνώττει, διήλθεν ἀκροποδητὴ τὸν στενὸν προθάλαμον ἠνέφξε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸ ὑπαιθρον.

Πανταχοῦ σιγὴ καὶ σκοτία ζοφερά ἐπεκράτει, τοῦ ἀμφιβάλλου φωτὸς τοῦ ἀστερολαμποῦς στεριώματος σκιαζομένου ὑπὸ τῆς ἐκτεταμένης δένδρστοιχίας τοῦ ἀγροκηπίου.

Ὁ Φαίδων βεδίζων μετὰ σπουδῆς κἀντὸς ὑπὸ τὰ μάλλον σκοτεινότερα μέρη ἔρθηκε κάτωθεν τοῦ οἰκίσκου.

Τὸ πρῶτον αὐτοῦ βλέμμα ἀπετίθη ὡταὶ ὑπὸ μαγνήτου ἑλκούμενον πρὸς τὸ μαγικὸν παράθυρον τῆς θελατικῆς γυναικὸς.

Εἶδε μορφήν κινουμένην ἐπ' αὐτοῦ, καὶ δύο μαρμαίροντας ὀρθαλμούς, ὡς δύο ἀστέρες ἀπλανεῖς.

Ἦκουσε γλυκὺν στεναγμὸν ὑπὸ κωφον, ὅστις διέχυσε εἰς τὰς φλέβας του ἡδὺ τι μίγος, καὶ ἐνέπλησεν αὐτὸν νέας δυνάμειος, θρόσους καὶ τόλμης ἀκατανίκητου.

— Μὴ περιμένει... ὑπάτρουλίσιν.

Εἰς ὕψος ἀνιστήματος ἀνδρικοῦ καὶ πλησίον κεκλεισμένης θυρίδος ὑπῆρχε παράθυρον.

Ὁ Φαίδων πλησιάζας ἀπώθησεν ἑλαφρῶς καὶ μετὰ προσοχῆς τὰ πρὸς τὸ μέσον προσηλωμένα παραθυρόφυλλα, ἅτινα μετὰ βραχείαν προσπάθειαν ὑπεχώρησαν. Δραξάμενος τότε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ ἐπὶ τῆς βόσκας πλίκσιον τοῦ παραθύρου ἀπεπειράθη νὰ ἀναρριχηθῇ.

Οἱ πρῶτοι αὐτοῦ ἀγῶνες ἀπέδωκαν ἄγονοι, ἀλλ' ἡ ἐπιμονὴ αὐτοῦ ἦτον ἀνιξάντητος.

Τέλος κατώρθωσε νὰ ἀναβῇ οὐδένα κρότον προξενήσας. Ἀποῦ δὲ κατεμίτρησεν ὅσον ἡδυνήθη ἐκ τοῦ ἐπικρατούντος σκότους τὸ ἐνδοθὲν τοῦ παραθύρου ὕψος ἐκρατήθη στερεῶς ἀπὸ τοῦ πλίκσιου πάλιν, καὶ κραμασθεὶς ὠλισθήσεν ἐντὸς τῆς κύλης.

Πρὶν δὲ προχωρήσῃ βῆμα, ἐσκέρθη ὅτι ὤρειλε διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν φυγὴν αὐτοῦ, διὸ προσελθὼν ἔσυρε τὸν μοχλὸν τῆς θυρίδος ἣν ἀρήσας ἡμικλειστὸν προύχωρησεν εἰς τὸ ἐνδοτικὸν τοῦ οἰκήματος μετὰ προφυλάξεως.

Θεωρούμενος μέχρι τοῦδε ὁ μόνος ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροκηπίου ἐκεῖνου, ἐγνώριζε λεπτομερῶς πάσας τὰς διεξόδους τῶν ἐν αὐτῇ οἰκοδομῶν, ἐπομένως τὸ πυκνὸν τῆς νυκτὸς σκότος οὐδὲν κώλυμα ἠδύνατο νὰ παρεμβάλῃ εἰς τοὺς θραύεις αὐτοῦ σκοπούς.

Καὶ διασκελίσας τὸ ἰσόγειον ἀνῆλθε στενὴν κλίμακα μέχρι δέκα βαθμίδων, τὴν ἀναπνοὴν αὐτοῦ συστήλλων.

Ἀπέναντι αὐτοῦ εἶδε φαινήν γραμμὴν σχηματίζουσαν πρὸς τὰ ἄνω γωνίαν.

Ἦτο κεκλεισμένη θύρα δωματίου ἐνθα ὑπῆρχε φῶς.

Ὁ Φαίδων φθᾶς εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα ἴστη.

— Ἀναμφοβολως, εἶπε κατὰ φρένα, ἰδὼ κοιμᾶται τις, ἀν δὲν ἦναι

αὐτὸς τὸν ὁπίσθιον ζητῶ ; . . . Ἴ! ὅπου καὶ ἂν ᾔναι θὰ τὸν εὕρωμεν.

Πρὸς τὸ συμπέρασμα τοῦτο ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ἀναισθήτως.

— Ἄν δὲν κοιμᾶται ; ἐσκέφθη ἂν ἡ θύρα εἴναι ἰσθὺν κακλεισμένη;

Πρὸ τῶν δ. λημμάτων τούτων ὁ ἐρωτομηνὴς ἐσυγχίσθη πάλιν, ἀλλ' ἀδιέφορον δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιστοχωρήσῃ πλέον.

Ἦκροσθη ἐπὶ τινος στιγμῆς, ἵπαιτα πατῶν ἐπὶ τῶν ταρσῶν ἐσύρθη αὐτωσί μέχρι τῆς θύρας ἐκείνης.

Ἐνδοθεν ἤκουετο ἤχος καὶ συνεχὲς ρογχασμὸς ἀνθρώπου.

Ὁ Φαίδων βεβιωθεὶς ὅτι ὅτιδήποτε καὶ ἂν ᾔναι τὸ ἐν τῷ δωματίῳ ἄτομον ὑπνώττει, ἐστῆριξεν ἀμωτέρως τὰς χεῖρας ἐπ' ἐκτέρας τῶν πλευρῶν τῆς θύρας καὶ προσεπάθητε τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῆς φουτεινῆς χαρᾶς ἐκείνης ὅπως διέδῃ εἰς τὸ ἔνδον τοῦ δωματίου, ὅτι ὡς ἐκ τῆς ὠθήσεως τῆς καρτῆς αὐτοῦ ἡ σχεδὸν ἡμικλειστὸς θύρα ἐνέδωσεν, αὐτὸς δὲ οὐδὲως προνοήσας τοιοῦτόν τι, μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατηθῇ ἐν τῇ ἰσορροπίᾳ, προσέσκαψεν ἐπ' αὐτῆς ποιήσας κρότον ἀκρόντως ἔντονον ὥστε νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ κοιμώμενος.

Ὁ Φαίδων ἀνατριχιῶν σύσσωμος ἔδραμεν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ προθαλάμου ἐνθα περιστάλη.

Πρὸς στιγμὴν νομίσας ὅτι ἐπροδόθη, ἡ δὲ μόνη ἐλπίς σωτηρίας ἀπέμειναν εἰς τὴν φυγὴν, ἐκινήθη πρὸς τὴν κλίναν, ἀλλ' ἀκούων ὅτι ὁ ρογχασμὸς ἐξηκολούθει παρατεινόμενος ἀνεχτιτίσθη περὶ τὸ μέσον τοῦ προθαλάμου, ὅστις ἐφωτίσθη ὁλόκληρος ἐκ τῆς ἡμιανεωγίστης θύρας.

Ἐπὶ ἐν λεπτὸν ἤκρατο.

— Τί διάβολο, πόσον βαρύνως κοιμᾶται αὐτός ; διανοήθη.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἀπετολμήσας νὰ ἱπνέλθῃ πάλιν πρὸς τὴν θύραν.

Ἀνὴρ τις ρωμαλέος, γῆν ἡλικίαν ἀκμάζων, ὁ γνωστὸς ἡμῖν Ἰάκωβος ἰκοιμᾶτο ἐπὶ κλίνης ἡμισκεπῆς, τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δωματίου ἰστραμμένον ἔχων.

Ὁ Φαίδων ἀναγνωρίσας αὐτὸν ἰποίησε κίνημα θριγκύου, μοιραίως πως τοσοῦτον εὐνοϊκῶς πραγματοποιουμένων τῶν προσδοκιῶν του, ἀλλ' ἀνερρίγησε δειλιάσας καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ τῆς φλιάς εὐρεθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἀκινήτου ἐκείνου κροσσώπου.

Ἐν τούτοις κειρὸς βραδυτήτων δὲν ἐπετρέπετο.

Ἐκυρτώθη πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὰς δύο του χεῖρας στρίξας χαμαὶ διωλίσθησιν ἥρμα τετραποδητὶ παρὰ τὴν κλίνην μέχρι τῆς ἀντιπέραν πλευρᾶς τοῦ δωματίου.

Ἐκεῖ ἀνωρθώθη βραδείως.

Ἦτον ὠχρὸς καὶ παγερὸς ἀγάλματος δίκην.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἔρριπε τὸ βλέμμα ἐπὶ ἀνακλιντροῦ τὰ ἐνδύματα τοῦ κοιμώμενου φέροντος, ὁ ρογχασμὸς διακόπη αἰφνιδίως διὰ παρτεταμένης ἀναπνοῆς.

Ὁ Φαίδων ἰστρήσας πᾶντα ἰτρομος.

Τὰ μίλη τοῦ καθιέδοντος ἐκινήθησαν ἡ δὲ καρτὴ αὐτοῦ ἡμιεγερθεῖσα ἱπνέπεισε νοητικῶς.

Ὁ Φαίδων ρυκίεσθε μίχμα κέρης ὀρθαλμῶν κηθλώθη ἐπὶ τοῦ ἰδίου φρουρῶν συνεισπαιρωμένος, ἐμβρόντητος, ἐνόμισεν ὅτι ἐκρημίσθη ἡ ὁρορὴ ἐπ' αὐτοῦ. Πιερούμενος οὕτως ἐπὶ τινι χρόνον συντέμνων τὴν ἀναπνοὴν του καὶ τὴν χροῖαν τοῦ θανάτου περιλυόμενος.

Τέλος ὁ ρογχασμὸς ἱπνελήθη καὶ ὁ Φαίδων ἐξήρχετο τῆς ἀκινήσεως αὐτοῦ.

Ἐπλησίασιν ἐλαφροπατῶν ἢ μάλλον συρόμενος ἀφόρως εἰς τὸ ἀνακλιντρον.

Μόνον οἱ στίλβοντες ὀρθαλμοὶ καὶ οἱ ἀριθμούμενοι βίαιοι παλμοὶ τῆς καρδίας του ἰδαίνυσαν ἐνεργητικότητά ζωῆς.

Ἐταίαν ὡς λωποδύτης τὴν χεῖρα καὶ σύρας πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἱπνέον τὴν τοῦ ὑπνώτοντος ἡρεύνει τὰ θυλάκια πάντα, μὴ εὐρών δὲ ἐκείνο ὅπερ ἔχεται ἰποίησε μορρασμὸν δυσθυμίας καὶ ἀπέθετο αὐτὸν πάλιν εἰς τὴν θέσιν του, ἵπαιτα λαβὼν τὴν περισκελίδα ὤθησε τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ἑνὸς τῶν θυλακίων.

Πλὴν τίποτε.

Ὅτι δὲ ἰστρήσας αὐτὴν διεδόθη ἐλαφρὸς μεταλλικὸς ἤχος.

Ὁ Φαίδων ἐρρίγησε πάλιν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἐξηκόντησεν ἀφραπὴν.

Ἐβύθισε τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ ἐτέρου θυλακίου, ἐφ' οὗ ἀφείλεν ὀρμαθὸν κλειδίου.

Οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ σπασμωδικῶς τρέμοντες συνίσσγγον μετὰ μανίας τὰ τιμαλρῆ δι' αὐτὸν ἐκείνα ἀντικείμενα, ἰνῶ ἀπὸ τὸ κατὰψυχρον αὐτοῦ μέτωπον ἔρριπεν ἄφρονος ἰδρώς.

Ρίψας τὸν πρὶν βλέμμα ἐπὶ τοῦ κοιμώμενου διεπαίλειεν ἀθρόως τὸ δωματίον καὶ ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐκλείσσε τὴν θύραν μετὰ προσοχῆς, ἀνῆλθε πρὸς τὴν ἀνωτάτην ὁρορὴν, ἀπορίσων τὴν ἀνεκτίματον αὐτοῦ λαίαν, δι' ἣς θὰ τῷ ἐνοιγέτο ὁ περὶ δαίσεως τῆς ὁλβιότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ο ΛΟΞΟΦΘΑΛΜΟΣ ΠΑΡΑΓΚΩΝΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΝΕΣΤΗΝ.

Μεταφέρουσαν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ ἐν Γαλατῇ καπηλαῖον τοῦ Χατζῆ.

Περὶ τὸ διελκιδνόν τῆς αὐτῆς ἰσπέρης ἐντὸς τοῦ ἰδικιτέρου χωρίσματος ἰκαίνοι ἐνθα εἶδομεν ἄλλοτε τοὺς ἀλιτηρίους θαμῶνας τοῦ καπήλου παίζοντας τοὺς κύβους, οἱ δὺο συνάδελφοι, ὁ Στραβομμάτης καὶ ὁ Ἀνέστης, παρκαθήμενοι κατὰ τὸ ἀνατολικὸν ἱθιμον ἐπὶ τοῦ θαπίδου συνδιαλέγοντο περὶ σπουδαίων ἰνδιαφερόντων.

Ἡ εἰδελθὴς φυσιογνωμία τοῦ ἰνός ἐνέφαινεν ὑποκεικρυμμένην τινα εὐαρίσκειαν, ἦν ἐνίοτε οἱ δόλιοι καὶ μοχθηροὶ αὐτοῦ ὀρθαλμοὶ ἐξεδήλουν διὰ λαθραίας καὶ ζορώδους λάμψεως.

Ὁ δὲ ἑτερος ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ φέρων εἰσέτι τὰ ἴχνη τῶν μωλώπων τοῦ κτυπήματος τοῦ Ἀλκῦ πελιδνά, καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχων καταβεβλημένην ἐφαίνετο περίλυπος καὶ ποτε σημεῖα ἀγανακτήσεως προδίδων.

— Ὅταν σὲ τᾶλεγα ἐγὼ, ἔλεγεν ὁ λοξόφθαλμος, ἰσὺ δὲν τὰ πίζεις; εἶδες πῶς δὲν ἀπατήθηκα διόλου; . . .

— Καὶ λοιπὸν τοὺς ἔπιασαν ὅλους; . . .

— Καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω . . . μὰ τὸν διάβολο τὸν προστάτην μου ὁ κύρ Λεωνῆς μᾶς τὰ κατὰ φερε μὲ ἀχαρὰ . . .

— Ὡχ! ἐγὼ γγυσεν ὁ Ἀνέστης διὰ φωνῆς ὁμοίας γρυλλισμῶ, ἂν τοῦ καπιτάνιου τοῦ τὰ σφουρίζαμε σ' τ' αὐτὶ, ἴσως θὰ προλαμβάναμε τὸ κακό.

— Καλὲ τί κάθισαι καὶ μοῦ ψάλλεις; ἀκόμη δὲν ἔμπορises νὰ τὸ καταλάβῃς πῶς τὸ παιγνίδι ἦτο χαμένο πρὸ πολλοῦ; τί νομίζεις πῶς ὁ Λεωνῆς μόνος του ἔκαμε τὸν κόσμον ἄνω κάτω; δὲν σοῦ τᾶλεγα καὶ ἄλλη φορὰ πῶς ἐδῶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν δουλειᾷ ἔχωτε τὸ δάκτυλό του κάποιον πρόσωπο πολὺ δυνατό;

— Ἀ! ἔκαμεν ὁ Ἀνέστης ἀτενίσας ἐν ἀπορίᾳ τὸν συνάδελφόν του.

— Βέβαια . . . ἐγὼ τὸν εἶδα μὲ τὰ μμάτια μου . . . καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὥρᾳ ποῦ ἐχάθηκα ὁ Καπονικόλης τὸ κατάλαβα. Ὁ γέρο Μαυρόνικος ἔζωντάνιψε πάλιν, εἶπα, καὶ ἔτσι ἦτον.

— Τὸν εἶδε, εἶπες ἰσὺ; ἤρωτησεν ὁ Ἀνέστης μετὰ δέους.

— Τὴν βραδυὰ ποῦ ἰσὺ λαβὼν τὸν Καπιτάνιο καὶ τὴν κυρὰ Φλώμη καὶ τὸ κατὰ εἰσιόπου ἀσχηματὴν ἔχουν οἱ φίλοι μας. θάρρῳ πῶς ἄλλη μὲν φορὰ δὲν θὰ ἐκνεύσῃ τὸν ἄλγος; ἔρεις τί θὰ πῇ ἑνας ἄλλος ἀνθρώπος, ὥσπερ τὸν Μαυρόνικο, νὰ ἔχη στὰ χεῖρας τοῦ ἑνα ὁλόκληρο ἔκτατο; . . . τί δὲν ἔμπορτε νὰ κάμῃ; ἔπειτα πολὺ φοβοῦμαι καὶ διὰ τὸ κεφάλι μας. πρέπει νὰ ῥωμε τὰ μέρα μας καλὰ, διότι μὴ φαίνεται πῶς δὲν τὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ μᾶς ἀρῇσουν μὲ τὴν καρδιὰ καμμένη. ὅποτε καὶ ἂν ἔτσι θὰ σὰς δροσίτσουν καὶ μᾶς, μὴν ἔχῃς ἀμριβολία.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις; ἔπανηρώτησεν ὁ Ἀνέστης μετὰ φρίκης.

— Ἐ, πῶς τὸ γνωρίζω . . . εἶπεν ὁ Στραβομμάτης ἀνακινῶν τοὺς πλατιάς ὤμους του, τὸ συμπεραίνω . . . εἰ! κακομοίρη Ἀνέστη, οἱ ἔχθροί μας ἔγινον πολλοὶ καὶ τὸν ἔχουν στὰ γερὰ δὲν ἔλπομένησαι, βέβαια καὶ τὸ ἄλλον τὸν κύρ Δόβλη . . . εἶναι νύχι καὶ κρέας μὲ τὸν ἀρεπτεμένο μας τὸ. Ἀλκῦ! . . .

— Ὡ! ἔρωτησεν ὁ Ἀνέστης ὠρῶμενος, συμπτώσεων μετὰ λύσεως τὰς πυγμὰς αὐτοῦ καὶ τὸ βλέμμα ἔχων σπινθηροβολὸν ἔγινε καλὰ, τὸ σκυλόπαδο.

— Δὲν σοῦ τᾶλεγα πῶς εἶναι ἐπτάψυχος;

— Ὡ, δὲν θὰ τὸ γῇ νὰ ἀνταμωθῶμεν κἄμμιὰ φορὰ;

— Κομμάτι δύσκολο μὲ φαίνεται, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης μετὰ χαιρικής.

Ὁ Ἀνέστης διέμεινε σιωπηλὸς, ἀλλ' οἱ σκοτεινοὶ αὐτοῦ ὀρθαλμοὶ ἐγρυλλώθησαν ἐρυθροί.

— Αὐτός, μμάτια μου, ἔγινεν ἄλλος ἐξ ἄλλου . . . ἐξηκολούθησεν ὁ δουσιδὴς ἀνὴρ, βουλόμενος νὰ ὑποδαυλίσῃ πλείοντον τὸ μίσος τοῦ ἀντικειμένου του· τὸ σπῖνι, ἢ καλῆτερα τὸ παλάτι τοῦ Δόβλη, εἶναι ἰδικό του, αὐτὸ ποῦ ὀνομάζεις ἰσὺ σκυλόπαιδο, εἶναι ἀληθινὸς κόντης, ἔχῃς, κύρ Ἀνέστη μου, τὸν παλαιὸν Ἀλκῦν . . . ἂν τὸν ἔβῃς θὰ χάσῃς τὸν νοῦν σου . . . ἐγὼ προχθὲς τὸν εἶδα καὶ ἔτριβα τὰ μμάτια μου μήπως ὀνειρεύομαι.

— Καὶ πῶς τὸν εἶδες; ἤρωτησε διὰ ζοφερᾶς φωνῆς ὁ Ἀνέστης.

— Ἦτον ἔκπληκτος σ' ἑνα ἀμάξι πολυτελέστατο . . . δύο κατὰμαυρα καὶ ὠραία ἄλογα τὸ ἴσταν· κοιτᾷ σ' αὐτὸν ἰκάνητο ὁ κύρ Δόβλης ὡς ἴσος πρὸς ἴσον . . . Ὅταν τὸ ἀμάξι ἱσταθῇ ἔξω ἀπὸ τὸ σπῖνι δύο δούλοι ἤλθον καὶ τὸν ἔπρεπραν, ἀρίνω κατὰ μέρος τὴν μικροῦλα ὅπου ἔπρεπε στὸ παράθυρο καὶ τὸ μμάτι της δὲν τὸ ἰσάκωσε ἀπὸ

πάνω του ως την στιγμήν που έμβηκε μέσα· καθώς καταλαβαίνω, μόνον με κομπλιμέντα δέν τήν περνάει εκεί μέσα ο φίλος μας· ο κύρ Δόβλης είμαι βέβαιος σκοπεύει νά τοῦ δώσῃ τήν μικρούλα ἀπό ὅσα φαίνονται, ἐκτός ὅπου αὐτοί οἱ δύο, δηλ. οἱ κόντες καί ἡ κοπέλλα τάχουν μαγαεῖρέμεινα ἔως τώρα... ἔρεις πῶς εἰμένε τό 'μμάτι μου δέν μέ γελᾷ.

Βίαιος καί πυρετώδης μυχθισμός ἐξεπέμπετο ἀπό τῶν διαστελλομένων ρωθώνων τοῦ 'Ανίστη, καί ἡ στογνή αὐτοῦ μορφή παρίστα τρομερῶν ἱκρῶν κακέντραχίας.

— Αὐτό θάρρῶ πῶς δέν θά τοῦ τό ἀξιῶσω! ἐφίθουρσιν ὑποκόφως διά γλώσσης κολλώδους.

— Μπα! εἶπεν ὁ Στραβομμάτης ὑποκρινόμενος ἐκπληξιν, καί τί θά τοῦ κάμῃ, κύρ 'Ανίστη μου;

— Ἐγώ τό ξεύρω, εἶπεν ὁ τελευταῖος αὐτός, σείων ἀπειλητικῶς τήν φοβερᾶν κεφαλὴν του.

— Ὅχι, πῆς μου, στό Θεό σου.

— Εἶναι 'δική μου δουλειά αὐτό, κύρ Στραβομμάτη μου.

— Φέξε με καί γλύστρησα, τώρα πηδῶ, τι καί ἂν τολμήσῃς νά τοῦ κάμῃς θά βλάψῃς τόν ἑαυτόν σου.

— Καί γιατί;

— Γιατί ἐκεῖ ὅπου εἶναι, πολὺ δύσκολο γιά νά τόν ρθᾷς.

— Θά τό ἰδοῦμε· εἶπε μετ' ἀπαισίου κινήματος ὁ δολοφόνος ἐπιμένων εἰς τήν ιδίαν αὐτοῦ, ἔχω καί γώ τόν σκοπό μου... μή σέ μέλει.

— Τέλος πάντων, ἄς ᾔναι... ἀφοῦ τό κρατεῖς μυστικό... μόνον αὐτό σέ συστήνω νάχῃς τόν νοῦ σου· ἂν μ' ἀκουῖς ὁμῶς εἰμένα, θά σῖδειχῃς ἐγώ ἕνα τρόπο λαμπρό γιά νά τόν ἐκδικηθῇς, εἶπεν ὁ εἰδεχθῆς μετὰ μορφομοῦ βραδέως ἀπαγγέλλων τάς λέξεις.

— Πῶς; ἤρώτησεν ὑπερμέτρως ἀνεψῆς τοῦ ἀκαστράπτοντας ὀφθαλμούς· ὁ 'Ανίστης.

— Τό νά ξεμπερδέψῃς κάνεις ἕνα ἄνθρωπον ἔχει πολλούς τρόπους, καί δέν εἶναι καί τόσο δύσκολον. Τόν παρμονεύεις, σάνα λίμα, καί τόν τραβᾷς μιά πιστολιά, ἀλλ' αὐτό δέν θά 'πῇ πῶς 'ξεδικηθῇς ἕνα ἰχθύος σου ποῦ τοῦ τέριζαν δέκα θάνατοι.

— Αἱ!... εἶπε μετ' ὑποδραζούσης λύσης ὁ 'Ανίστης.

— Ἐπειτα, ἂν ρεφοκινδυνεύσῃς κάνεις νά ἀξίζῃ τόν κόπο.

— Λοιπόν; ἤρώτησεν ὁ 'Ανίστης ἀνυπομονῶν.

— Νά τί νά κάμῃς, ἐπέλαθεν ὁ φοβερὸς τοῦ ἀρχιπειρατοῦ ἱταῖρος.

πάρε ὀλίγο βιτριόλι, παραφύλαξέ τον σ' ἕνα μέρος ποῦ θά περάσῃ, ρίξε τοῦτο στά 'μμάτια καί φύγε· ἀφοῦ θά τοῦ κάψῃ ὅλο τό μούτρο ποῦ νά συχαίνεται χάνεις νά τόν βλέπῃ, θά τόν κάμῃ καί θεόστραβο, κατ' αὐτόν τόν τρόπον θά πᾶν σ' τόν ἄνεμο καί ἡ χάρις καί ἡ ἀγάπαις... ποῦ κοπέλλα θά γυρίσῃ νά διῇ ἕνα στραβό καί μί χαλασμένα μούτρα... τί λῆς, σοῦ ἀρίσει αὐτό;

Τό βλέμμα τοῦ 'Ανίστη ἐξίθουρ σπιθῆρας, ἡ δὲ ἀγρία αὐτοῦ μορφή συνιστάλη παραδόξως.

— Ναι, ναι! τοῦ ταριάζουν... ἀνέκραξε μεθ' ὀρμῆς, ὥσπερ ἀνευρών κατὰλληλον μέσον ὅπως κορίσῃ τήν θηριώδη αὐτοῦ λύσαν· ναι, ναι, ἐξηκολούθησε, καί ὅχι μόνον αὐτόν, ἀλλὰ καί τήν μάνα του καί τ' ἀδελφίκα του θά τοῦς κάμω ὅλους τῆς ἐλεημοσύνης, τότε θά εὐχαριστηθῇ ἡ καρδιά μου.

— Θά 'ναι γιά γέλοιο ἂν 'μπορίσῃς γά τοῦς στραβώσῃς ὅλους, εἶπε διά τρομερᾶς ἀπαθείας ὁ λοζόρθαλμος· ἔπειτα σέ βοηθῶ καί ἐγώ...

— Ἄ, ὅχι! ἐπέλαθεν ἀνακινήσας βίαιως τήν χεῖρα ὁ 'Ανίστης· τόχω ταγμένο μόνος μου νά τοῦς ἐκδικηθῶ.

— Τάχα ἔλεγα ἀφοῦ σ' ἐγυρίσῃς πρώτα τόν φίλο μας νά πηδῶμε δουλειά οἱ δύο μαζῇ εἰς τό σπιτικό του.

— Ὅχι, ὅχι!

— Ἐ! ὅπως θέλῃς... τώρα μένει νά ᾔται ἑτοιμος στήν ὥρα ἐγώ θά σέ ὀδηγήσω ποῦ καί πότε θά βάλῃς χεῖρικό· γιά τήν ὥρα πρέπει νά χωρισθοῦμε, ἐπέρανεν ὁ Στραβομμάτης ἐγειρόμενος, αὐριον ξαναβλεπόμεθα ἰδῶ καί τὰ ξαναλέμε.

— Καί γιά ποῦ τραβᾷς; ἤρώτησεν ὁ 'Ανίστης, οὐτινος ἡ μορφή ἐγαληνίσεν, ἀλλ' οἱ στογνοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ διατέρουσαν πάντοτε τήν ζοφερᾶν καί φρικώδη αὐτῶν λάμψιν.

— Ἐχω σκοπό, ἀπήντησεν ὁ Στραβομμάτης, ἀπόψε νά κάμω ἕνα γύρο ἀπ' ἐκεῖ ποῦ ἔχουν φυλαγμένους τόν Καπατάνιο καί τήν Κυρά Φλώμη.

— Πρὸς τί τάχα;

— Ἐ... 'μμάτια μου 'Ανίστη, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης μειδίας τό μοχθηρὸν αὐτοῦ μειδίημα, λογαριάζω πολλὰ πράγματα νά καταφέρω... εἶναι καιρὸς τώρα νά 'μποῦμε σ' τό χορό... ἔκαμα μιά σκίψι· ἂν 'μπορίσω νά διῶ μιά στιγμή τήν κυρά Φλώμη...

— Νά κάμῃς τί; δεικνύει ὁ 'Ανίστης ἀπορών.

— Εἶναι διαβόλος τετραπερασμένος αὐτὴ... ἔως τώρα δέν πιστεύω

νά μή τ' αὖ καὶ φοβήσῃ καὶ καμνὴ πικρὴ γὰρ ἐστὶν ἡ ἐργασία· ὅτι τὰ χεῖρα τῶν ἐργῶν της, καὶ τότε μὲν ἀναποδογυρίζει ὅλα τὰ ἐργαζομένα...

— Τί λὺς βρεῖ ἀδελφε; δὲν σὲ καταλαβαίνω, ἔπεφεν ὁ Ἀνίστης, ἐπὶ μᾶλλον ἐκπληττόμενος.

— Ἐὖ καὶ μένει καὶ σὺ, θέλεις νὰ σοῦ τὰ λέγω μὴ τὸ νῦν καὶ μὴ τὸ τί γινεαί, ἐπέλαθεν ὁ Στραβομαμάτης ἐν μεγίστῃ ἐνθουσιαστικῇ, λέγων πῶς ἐφύετο πρὸς τὰ βεβαιωθῆναι πῶς ἡ Κυρά μας εἶναι πάντα στὸ κλουβί, θὰ κάμω μὲν ἐπίσκεψιν στὸν κύριον Λεωνὴ μας, καὶ ἂν τὸν δῶ πῶς δὲν ἔρχεται στὸ λ' γκαρκαμὸ, θὰ πηδῶ ἀπὸ κοντὰ πάλιν τὴν παλὴν μακαρίτισσα... ὅσῳ δὲ ἐν Κασπατίνῳ αὐτὸν πᾶν τὸν ἐτίθω ἀπὸ τὸ κατὰ στήθερό μου... δὲν τὸ πιστεύω, ἀλλ' ἂν κάμω καὶ φορὰ ὁ Βασιλεὺς βούλῃ τὰ φέρῃ ἀναποδογυρίζει καὶ ξεφυτρύνῃ στὴ μέση, δὲν θὰ τὸν γλυτώσουν οὐτ' ἐκείναις ποὺ τοῦ χρωστᾷς γιὰ τοὺς κόπους ποὺ σὲ ἀντήμοιφε, οὐτ' ἐκείναις ποὺ ἐμπαίρισε γιὰ μὴ μὴ καταλαβῆς τώρα;

— Ἡ ἐγὼ εἶμαι κουτός, ἡ ἐσύ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ, κύριε Στραβομαμάτη μου, εἶπεν ὁ Ἀνίστης οὐδὲν ἔννοον τὸν αἰνιγματικῶς λαλοῦντα συνάδελφόν του.

— Ἐ, τί νὰ σὲ κάμω... εἶπεν οὗτος ἀνιστέλλων τοῦ ἐξωλέου· καλὴτερα δὲν ἔχω νὰ σὲ ἐξηγήσω, ... καὶ τὸ κάτω κάτω, ἔχε λέγειν ὑπομονή.

Κακὰ ψυχρὰ... ἐπέλαθεν ὁ Ἀνίστης χαλεπαίνων· ἂν ἐγὼ ἔμουν ὅμως εἰς τὴν θέσιν σου, δὲν θάκαμνα τόσον εὐκόλῃ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ὑπασταυρούς τοῦ κόσμου, τόση μεγάλη τρέλλα... ἐσύ ἀδελφε (πᾶς μόνος) τοῦ νὰ πέσῃς στὸ στόμα τοῦ λύκου... ἀκόμη πόση ὥρα εἶναι ποὺ μοῦ ἔλεγες νὰ χωρὶς τὸν νοῦ μου ἐγὼ, καὶ ἐσύ τώρα μοῦ λὲς πῶς θὰ πᾶς νὰ κάμω γύρω ἀπὸ τὴν εὐαλὴ ἐκείνων ποὺ μὰς ἔχουν στή μ' π' οὐκ α τοῦ τυρεκίου, δὲν φοβᾷσαι μὴν σὲ ἰδῇ κανεὶς;

— Ἐχούσιν τὴν γνώσιν οἱ φύλακες, ἀπεκρίθη ἀπορρηγματικῶς ὁ εἰδεχθὴς κακούργος, ὑπογελῶν νοηματικῶς· θαρρεῖς πῶς σὺν τὸν χ' α θὰ πᾶς νὰ πᾶς μὲς τὰ δόντια των;

— Δὲν ἔξωρω, ἀλλὰ κομμάτι συλλογίσου το.

— Ἐὖ ἔκαμνεν ἐν ἀδιαφορίᾳ ὁ Στραβομαμάτης, ὅτι βρεῖξῃ ἢ βρεῖξῃ... καλὴν νύκτα, κύριον τὰ ξαναλέμε, εἶπε στραφείς διὰ νὰ ἀπέλθῃ.

— Γιὰ ἀκουσε, Στραβομαμάτη, εἶπεν ὁ Ἀνίστης, δώσας τόνον τινα προσπνέστερον, ἢ μᾶλλον ἐκατευτικόν εἰς τὰς λέξεις αὐτοῦ.

— Τί εἶναι; ἡρώτησεν ἐκεῖνος· ἀποτόμως ἀντικοπεῖς, ὥσπερ δὲ μανταῦ.

σε; τὴν ἴδιαν τοῦ συντρόφου του, τὸ μέτωπόν του ἀποκαίειαν ρυτίδες· τὰ δὲ βλέφαρα αὐτοῦ ὑπῆρχον αἰγυμναστικὴν συστολήν.

— Καθήμεν Στραβομαμάτη, ἐπέλαθεν ὁ Ἀνίστης διὰ τοῦ αὐτοῦ ὅρου, ὅσοι μου τίποτα ψεῖλα, γιὰτί ἔμεινα χωρὶς δεικνῶν.

Ὁ Στραβομαμάτης συνωρνώθη, ἐπαγγέλλετο ἐκκαταλήπτους τινὰς λέξεις μετὰ τῶν πλατύνων αὐτοῦ χερίων, ἀλλ' ἐβόησεν ὡς οὐδὲν ποτε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ θύλακός του.

— Νῦν, πᾶς ἔνα μετζίτι, εἶπε δίδων αὐτῷ ἀργυρὸν νόμισμα μετ' ἀριθμοῦ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀκριβεστὴ τείνων τὴν χεῖρα.

Ὁ Ἀνίστης ἰδρᾶζατο τοῦ νομίσματος ἀδιαφορῶν περὶ τῶν ἐντυπώσεων τοῦ ραβδίου συντρόφου του.

Μετὰ μικρὸν ἐπεχωρίσθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

ΓΕΓΕΤΑΙ ΤΟΥ ΚΑΘΟΝΙΚΟΛΑ ΣΤΙΓΜΑΙ.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτός, δύο ὥρες πρὸ τοῦ τολμηροῦ τοῦ Φαίδωνος προεικοπήματος, ὁ Στραβομαμάτης ὡς γὰρ ἐνεδρεύοντα εἰς τὰ σκοτεινὰ, διὰ βήματα μικρὰ τοῦ μεμονωμένου οἰκίσκου, ἐνθα ἐκπαταίτο ἡ Φλώγα, ἵπποις διακινούμενος κρυπτομενός ὀπίσθεν τῶν θάλαμων, τὸ στίλβον αὐτοῦ βλέμμα ἀκίνητον τερπὸν πρὸ τῆς θύρας ἐκείνης, δι' ἣς ἀνιέχεται τὸ ἀπόκρυφον εἰς τὸ ἀπρὸς πέλκιστον ἐνδόνιον τοῦ οἰκίσκου, ὅπερ ἐπλήρου τὴν κεφαλὴν του δι' ἀλλοκότων, ἀσυνεργητικῶν ἰδίων, εἰς δὲ τὴν βίβλην αὐτοῦ ψυχὴν ἤκαπτε πόθους διαπόρους.

Ἐνίοτε προέκυπτεν ἀνατείνων τὸ ὄγκωδες αὐτοῦ σῶμα, ἑτοιμός νὰ κινηθῇ, ἀλλ' ἤτοι βραχέων ἐκέρτει πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς οὐραίας δὲ μὲν ἀκίνητος. Τὰ βήματα ἐκεῖνα ἐκαυον περὰ τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, ἥτις ἠνοίγετο παραθύρως καὶ ἐκλείετο ἥρως ἀφ' οὗ διαφύγετο τὴν φλὸν ἀτομον τι.

Ὁ Στραβομαμάτης ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας εἶδε διὰ τοῦ μυστηριώδους τούτου τρόπου εἰσελθόντα ἑπτὰ ἄτομα, ἀπὸ ἡρώτων ἐκαστοῦ.

— Ποῦ στὸ δρόμο, εἶπε κατ' ἐαυτὸν, ἐμαζεύθησαν ὅλοι αὐτοὶ ἰδῶν.

ἀν αὐτὸ 'πάγη ἔτσι, σὶ κάμμιξ' ἀπὸ ὥραις δὲν εἶναι παράξενο νὰ συνα-
χθοῦν διακόσιοι ἄνθρωποι . . . καὶ ποῦ θὰ τοὺς χωρίσῃ αὐτὸ τὸ καλὸδι.

Ἐν τούτοις δὲν ἐβαρύνθη περιμένων πλειότερον τῆς μιᾶς ὥρας, τὰ
ὦτα ἔχων ἐντεταμένα προσδοκῶν τοὺς βηματισμοὺς νέου ἀτόμου ὅπερ
ὅμως οὐδὲν εἰσέφαινετο.

— 'Α! εἶπε, δὲν τῶχει σκοπὸ νὰ ξινάλλῃ κένινας· αὐτοὶ ἦσαν ὅ-
λοι, τῶρα . . . ἐξηκολούθησεν, ὥσπερ θέλων νὰ καταστρώσῃ τοὺς ὑπολο-
γισμοὺς τοῦ κύρ 'Ανέστη τοῦ β ἄ λ λ α μ ε τ ὸ ρ ι τ ῖ λ ι, ὥς κάμῃ
καλὰ μὲ τὴν κεφαλὴν του· ἀκόμη λιγάκι καὶ τὸν ξεφορτώνουμαι ἀπὸ τὴν
ράχη μου· ὁ κύρ 'Αλκυὺς εἶναι ἄξιος νὰ πάρῃ τὰ μέτρα του, φθάνει μό-
νον νὰ βρῶ τρόπο νὰ τοῦ τὸ σ φ υ ρ ῖ ξ ω· ἀλλ' ἀδιέφορον, τὸ ἴδιο κά-
μναι ἂν τὸ 'πῶ καὶ στὸν Λεωνῆ. Ἐννοια σου, κύρ 'Ανέστη μου, καὶ εἴχω
καὶ σίνα γιὰ τὸ φ ρ ῖ σ κ ο, καὶ πιστεύω γιὰ τὸ ὑποκείμενό σου πῶς ἡ
ταίπη μου θὰ παχύνῃ πολὺ περισσότερο ἀφ' ὅτου ἀρχίσας νὰ τὴν ξαλα-
φρύνῃς· καλὰ τοῦ τὰ κατὰφρα τοῦ χ ἄ χ α . . . ἂν τὸν ἄφιναι νὰ τοῦ ρίξῃ
καμμιὰ πιστολιά θὰ ἔστειλε γόν ἄλλο κόσμον τὸν κακομοῖρην τὸν 'Αλκυῦ,
καὶ τοῦτο μὲ ἐζήμιωνε πολὺ· μὲ τὸ β ε ι τ ρ ι ὄ λ ι θὰ κάμῃ τὴν δουλειά
του, ἀκοῦς ἐκεῖ μὲ τὸ β ε ι τ ρ ι ὄ λ ι;

Καὶ πρὸς τὸν στοχασμὸν τοῦτον ἡ τερατώδης μορφή του ἐμόρφασα
σατανικὸς γέλως ἔδειξε τὴν διπλὴν σειρὰ τῶν ἀκανονίστων αὐτοῦ ὀ-
δόντων.

— 'Ας ἦναι δὲ . . . ἐξηκολούθησεν· ἔπειτα ἔχομε τὸν κύρ καπετὰ-
νός μας, μπᾶ! εἶπε μετὰ περιφρονητικοῦ τόνου, αὐτὸς δὲν μὲ σκοτίζει
πιά· δὲν μένει ἄλλος παρὰ ἡ Φλώμη, αὐτὴν φοβόσμαι πολὺ νὰ μὴ μοῦ
κάμῃ καμμιὰ χ α λ ἄ σ τ ρ α, μᾶ . . . ἔχω τὸν νοῦν μου.

'Απομείνας δὲ στιγμὰς τινὰς σκεπτόμενος ἐπανέλαβε.

— Καθὼς καταλαβαίνω δὲν εἶναι γιὰ νὰ ἔλθῃ ἄλλος . . . πρέπει
μόνον νὰ μάθω τί διάβολο ἦλθον νὰ χάμουν αὐτοὶ ὅλοι ἐδῶ· δὲν 'ξέρω
ἂν ἦτο μαζὶ καὶ ὁ κύρ Λεωνῆς μας, μὲ φαίνεται ὅμως πῶς ὁ πρῶτος
ποῦ ἦλθε εἶχε κάποια ὁμοιότητα . . . δὲν ἔμπόρεσα νὰ τὸν γνωρίσω
μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι.

Μετὰ τινὰς σκέψεις ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ, ἡγίρθη ἀλλὰ κατὰ τὸν
αὐτὸν χρόνον ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου ἠνεώγη, ἐπὶ δὲ τοῦ οὐδοῦ ἐφάνη ἄν-
θρωπός τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος ἀλλὰ κεκυρτωμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς
οἰδὸν ὁποίων θλιβερῶν περιπετειῶν.

Ὁ Στραβομαμάτης ἐκάμυθη παραχρῆμα τιθορηθὴς εἰς τὴν κρέ-
πτην αὐτοῦ.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνὴρ μικρὸν ὑποκλίνας πρὸ ἐτέρου τινὸς ἱσταμένου
ἐνδοθεν τῆς θύρας, ἥτις ἀμέσως ἐκλείσθη, ἐποίησεν ἓν βῆμα καὶ ἔστρε-
ψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ πρὸς τὰ πέριξ ἀπορῶν ἴσως ὁποῖαν διέσθουσιν νὰ
λάβῃ.

Ὁ Λοξόφθαλμος, οὗτινος τὸ ἀετῶδες ὄμμα περιφρουρῶν τὸν γνόφον
τῆς νυκτός, παρηκολούθει τὰς κινήσεις του, ἐδοκίμασιν εἰδὼς τι ἀκατα-
νόητου παραχρῆ.

Ὁμοίωτόν τι συνεκίνησεν αὐτὸν πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὃν περι-
έβαλλεν ἡ σκοτία διὰ μυστηριώδους πέπλου, ἀλλὰ τὸ φαινόμενον τοῦ
ὁποῖου τῷ ἐναποίησε ζωρὰν ἐντύπωσιν, ἥτις τοσοῦτον ἐπηρέασεν αὐτὸν
ἀκαταμαχίτως ὥστε περιέμεινε νὰ κινηθῇ ὅπως τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ ἀνὴρ ἐκείνος περιβλήψας τὴν σκοτεινὴν χέρσον ἔλαβε τυχαίον δρόμον

Ἐκ συμπτώσεως τὰ βήματά του ἠκολούθησαν τὴν πρὸς τὸν ἐνεδρεύ-
οντα κακούργον πορείαν ἐπομένως ὥρμηκε νὰ διέλθῃ πλησίον ἐκείνου.

Ὁ Στραβομαμάτης ἀνεπέδθη πρὸς αὐτόν.

— Σὺ εἶδῶ; κύρ Καπονικόλα! ἀνέκραξε προσηλὼν τοὺς ἐκπλήκτους
ὀφθαλμοὺς του ἐν πλήρει συγχύσει.

Ὁ μεταμιληθεὶς δολοφόνος κατὰσχόσε δὲν ἦτο δυνατόν τοῦ ἐκ τῆς
ἀπροόπτου ἐκείνης συναντήσεως τρόμου αὐτοῦ, δὲν ἤδυνθη νὰ μὴν ἀνα-
τριχιάσῃ πρὸς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ ἀρχαίου συνενόχου του.

— Καὶ σὺ τί θέλεις εἰδῶ; ἠρώτησε δι' ὄρους αὐστηροῦ καὶ ἐπιβλητι-
κοῦ συνήμα.

— Ἐγώ; εἶναι πολὺ εὐκόλο νὰ τὸ καταλάβῃς· ἀλλὰ σὺ . . . ἀλλὰ
τὸ δικό σου εἶναι ἀπίστευτο . . . ποῦ στὸ διάβολο ἀνιλήρθης τόσον
καιρὸν καὶ πάλιν ξαναφαίνεσαι τέτοια ὥρα καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπῆτι . . .
ἐζήγησέ μου κύρ Καπονικόλα, γιὰτί πάγω νὰ χάσω τὰ μουλὰ μου.

Ὁ ἡρωτορρασμένος οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' ἔμεινε σὺν ὁρμῇ παρατηρῶν
μόνον αὐτόν· φοβεραὶ ὑπόνοιαι ἐξηγίρθησαν ἐν ἑαυτῷ ἐκ τῆς παρουσίας
τοῦ κινδυνώδους ἐκείνου κακούργου, ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ὑπέβραζεν ὁ-
περτάτη ἀγανάκτησις καὶ ἐσκέπτετο μέσον τι δι' οὗ νὰ ἐξουδετερώσῃ
τὸν ἐπίφοβον αὐτόν ἐχθρὸν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου, ὅπερ ἤδη τῷ ἦτο
σιδαστόν.

— Δὲν 'μίλεις βλέπω . . . μήπως ὑπερηφανεύθης καὶ δὲν καταδί-
χισαι νὰ μᾶς 'μιλήσῃς;

— Δὲν μοὶ λέγεις, εἶπεν ὁ Καπονικόλας ὑπὸ τῶν ἰδίων σκέψεων ἱμ-
φορούμενος, τί ζηταῖς αὐτὴν τὴν ὥραν εἰδῶ;

— 'Ε! . . . καλὰ . . . πρὶν νὰ μοῦ 'πῇς τὰ δικὰ σου θέλεις νὰ μάθῃς

τά δικά μου . . . ἔωρ ἦναι πολὺ εὐκολόν ἐκ τῆς νύκτος θά σοῦ τὰ πόνον τοσούτ' ἄλλα δ' ἐκείνη ἔχασα όλους τόν ἕνα κατόπιν ἑστέ ἄλλοι, ἐγινήκατε ἀπ' ἀπὸ τὴν μέση καὶ εἶναι τὴν πολλὰς φωνῆς πόνον κλοθογυρνῶ ἰδῶ κοντὰ γιὰ νὰ μάθω τίποτε ὁ Στραβομαμάτης δὲν ξεχνᾷ τοὺς μαστόρους του.

Τὸ βλέμμα τοῦ ἐξυγνιζομένου δολοφόνου ἔλαμψε πρὸς τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ προγέστορος, αἰτίνας ὑπεδαύλισαν τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.

— Δὲν ἤξεύρω τί λέγεις, εἶπε μεθ' ὑποτραυματικῆς φωνῆς, περὶ τίνων μαστόρων ἐννοεῖς;

— Ἀ! ἀνάγκη νὰ τὰ ξεκαλέσωμεν; . . . λόγου χάριν τὴν ἀφ' ἐν τῇ ἑσέου, τὸν καπατάνιό μου καὶ τὴν κυρὰ Φλώμη . . .

— Καὶ τί ἔγιναν λέγεις αὐτοί; ἐπακρωτήσαν ὁ Καπονικόλας μετ' ἀπορίας, ἐν πλήρει διατεταγμένων ἄνδρα τῶν τελευταίων γεγονότων τῆς καταπληκτικῆς τοῦ τριμεροῦ ἐκείνου ζεύγους ἀναρπυγῆς.

— Μπα! καὶ δὲν ἤξεύρεις πῶς τοὺς ἐπικύαν; . . .

— Ποίους ἐπικύαν; . . . διέκοψεν ὁ γέρον ἐνός.

— Ἐλα δὲ, καὶ μὴν κάμης τὸν ἀνέξιστον ἀπὸ τὸ ἴδιο σπῖτι μέσ' ὄγκιναι καὶ εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὸ γνωρίζῃς αὐτό; . . .

— Ἀλλὰ . . . εἶπεν ὁ Καπονικόλας ἀτενίζων αὐτόν μεθ' ὑπερβαλλούσης ἐκπληξίας.

— Πού 'στό δικά σου σὲ εἶχεν λοιπὸν στριγμωμένον γιὰ νὰ μὴ πάρῃς μὴδ' ἓξ; σὲ κένενα χαμόγει τοῦ ἰδίου σπιτιοῦ ἔχουν σὺ μαζεμένους τοὺς φίλους.

— Εἶναι δυνατόν; ἀνεφώνησεν ὁ τέως αὐτόκλητος τῆς Φινέλλης κηδεμὼν καταπλαγεῖς.

— Βλέπω μὲ τὰ σωστά σου κύρ Καπονικόλα, δὲν γνωρίζεις τίποτε ἀπὸ αὐτά; εἶπεν ὁ Στραβομαμάτης περὶ ὁμοίως τοῦ σκαιοῦ του βλέμματος νὰ μαντεύσῃ ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἄλλοτε σ' ἐνόχου του ἐάν πράγματι ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Κρίμα, καὶ ἐγὼ εὐθὺς ὅπου σὲ εἶδα ἔχαρακα τόσον γιὰ τὴν βέβαιον πῶς ἤθελες μὲ πληροφορήσει πολλὰ πράγματα τὰ ὅποια γίνονται εἰς αὐτὸ τὸ σπῖτι.

— Καὶ τί σὲ ἐνδιαφέρουν; ἠρώτησεν αἰφνης διὰ τρόπον λίαν ἀποτόμου ὁ Καπονικόλας.

— Μπα! τί μὲ ἐνδιαφέρουν; ὑπέλαβεν ὁ ἀλιτίριος μικρὸν θορυβηθεὶς ἐκ τοῦ ὅρου τοῦτου, καὶ εἶναι ῥώτημα αὐτό; καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς ἀπόψε μου κάμης πολὺ τὸν ἀδιάφορο . . . δὲν ἤξεύρω μὲ τί τρόπο ξεγλύστρουν ἀπ' ἐκεῖ μέσα, μὴ θαρρῶ πῶς ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ Μαρωνέικου

ἔχει τοῖς τίπικις σου γιὰ τὴν γιὰ νὰ καμαρώνῃ; ἔτσι γιὰ πῆ μου νὰ χροῖ; τί ἔμπετα σου κύρ Καπονικόλα . . .

Ὁ δολοφόνος τῆς οἰκογενείας τοῦ κρισταίου ἔρωτος διέμεινεν ἀνυδρὺς, τὴν αἰσθάνειν ταπεινωμένην ἔχων, εὐσαν ἐρμικὸν σαγαιχομένων καὶ ἀσυνείτητων διαλογισμῶν.

Ὁ Λοιπὸν καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν τοῦ χρυσίου ἡλεκτρισθεῖς, τὴν δὲ σιωπὴν τοῦ συνετάριου αὐτοῦ ὑποκαθίσταν καταρκτὴν ἔχουσα πρὸς αὐτόν διαπεριτωδὸν κινήσει, ὅπως δριζύεται τῶν χειρῶν του, λέγων μετὰ παλλομένης φωνῆς.

— Ἀ! ἐπλωτότης λοιπὸν, καὶ δὲν θὰ μὲ ἀρήσῃ καὶ ἡμένα πτωχόν. Ἀλλ' ἐκόπη εἰς τὸ μέσον τοῦ λόγου του.

Οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ ἀντὶ χειρῶν ἰδεῖν τῶν κρημνιμένων χειρῶν τοῦ ἐπινδύου τοῦ Καπονικόλα, ἐν ἑαυτῶν ἴσχυρι πρὸς αὐτόν καὶ ὅστις ἀρκεῖ βριγγὴν φωνὴν ἄλλους.

— Δὲν ἔχεις χέρι; ἐτραυλίσεν ὁ πυρρόθριξ.

— Ἐξέλιωσα τὸ αἶμα ἀθῶων θυμάτων ἀπὸ γαίης διὰ φωνῆς βραδείας, ὑπεράνω ὁ Καπονικόλας, ὡφελὴν ἰσχυμένους.

Ὁ Στραβομαμάτης ἀφίς τὰς χειρῶν ὀπισθοθετῶν ἵτανα τὸ καταπληκτικὸν βλέμμα του παραθεζῶς θεώμενος τὸν λαλοῦντα.

— Σοῦ τὰ ἑαυτῶν! . . . εἶπε μετὰ φωνῆς ἀνδρῶν μαρτυροῦσας φρίκην ἀπερίγραπτον.

— Θέλεις χρυσίον, ἀθλί; ἐξηκολούθησεν ὁ μετανοῶν γέρον τῶν πάντοτε τὴν μεγαλοπρεπὴ ἐνώπιον τοῦ ἀντικειμένου στάσειν του, ἀλλ' ὠρεῖται πρῶτον νὰ τρέμας πατῶν τὴν γῆν αὐτήν.

Ὁ Στραβομαμάτης πρὸς τὴν ἀκατανόητον μεταβολὴν τοῦ Καπονικόλα ἦν οὐδέποτε ἠδυνάτο νὰ φαντασθῇ, ἀπέμεινε μετὰ χρίνοντος σιδήματος δυσπιστῶν πρὸς τὰ ἑαυτοῦ ὅτι καὶ νομίζων αὐτὸν παραρρησάντα.

— Μὴ τοῦ ἐπιπείλησιν τὸν νουν; ἔφηθίρει.

— Δάκτυλος Θεοῦ μὲ ἀπώθηται πρὸς τὴν κρύπτην σου, ἐνθα ἐνέδρευσ ὡς ὅρις, ἀθλί, τί ζητεῖς; ἰδὼ; θέλεις χρυσίον ὅπερ ὀνειροπολεῖς ὡς καὶ ἐγὼ ὀνειροπόλουν ἐπίσης, θέλεις αἶμα; ἀρκεῖ ὅσον ἔχυσαν ἐμπρός! προχώρει νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο, προσέθετο ὡθήσας διὰ τοῦ ποδὸς τὸν ἰαθαμβόν, τὸν ἀπολελιθωμένον Στραβομαμάτην. Ἀρήσωμεν τοὺς εὐγενεῖς τοὺτους ἄνδρας ἐν τῇ ἡσυχίᾳ των ὅπως ἐξουμανίσωσι τὴν στογερὰν μας μάτην.

— Μὴν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν, κύρ Καπονικόλα; εἶπεν ὁ Στραβομαμάτης ἐγγύτερον αὐτοῦ ἰδῶν, καὶ τὸ εἰδεχθεὶς πρόσωπόν του προτείνων.

— Ἄν ἐπρελάθην; δυστυχῆ! ὑπέλαβαν ὁ γέρον σείων πένθιμως τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ὅλα θρία εἶναι ἐκάστη τῶν ἐνταῦθα στιγμῶν μας, σὺ ὁ ἴδιος δὲν ἤξεύρεις ὅτι τὰ πάντα ἀπεικαλύφθησαν πλέον; ὅτι δὲν μένει ἄλλο εἰς ἡμᾶς εἰμὴ τὸ αἶσχος καὶ ἡ φρίκη . . . ἔμπρός, τί περιμένεις;

— ὦ! καλὲ μου γέρο, ἀρχίζει νὰ χ ο ν δ ρ α ῖ ν ἡ ἡμάνια σου. . . εἶπαν ὁ Στραβομμάτης συσπᾶσας τὰς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ πύτε τὸ ἔβαλλε στὸ νοῦ σου νὰ γίνῃς φίλος των;

— Ἀθλίε! ἀνέκραξεν ὁ Καπονικόλας, οἱ κακοῦργοι οὐδέποτε συμφοραιοῦνται μετὰ τοσοῦτον μεγαλοφύχων ἀνθρώπων.

Χορὸν ἀστραπὴν διέλαμψεν ἐν τῇ γλῆνῃ τῶν ἀγρίων ὀφθαλμῶν τοῦ Στραβομμάτη.

— Μπά! γιὰ ἔλα ἑστὰ σ ο υ λ λ ο γ ι κ ᾶ σου Καπονικόλα μου ἂν δὲν θέλεις νὰ χαλάσωμε τῆς φιλίας, εἶπε θυμοειδῶς κλίνας ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀπειλητικὴν τινα στάσει λαβῶν.

Ὁ γέρον διετέλεσεν ἀπαθείς, τὸ βλέμμα του μόνον ἐξηκόντιζε κερχυνούς.

— Ἐ! ἄρες κατὰ μέρος τὰς ἀπειλὰς πρὸς τὰς ὁποίας ἔμαθον πλέον νὰ ἤμῃ ἀναίσθητος, εἶπε δυσθόμως, καὶ φρόντισον νὰ ἐξασφαλισθῇς που, ἂν ἀκόμη μίαν στιγμὴν μένεις ἰδῶ θὰ ἦναι ἴσως ἄργά . . .

— Καὶ διατί γέρο μου; μὴν ἔχεις σκοπὸν νὰ μὲ προδώσῃς; ὑπέλαβεν ὁ Στραβομμάτης μυχθίζων, διὰ φωνῆς ὑποκώρου, ὑπὸ ἀπαισίου γαλήνης καλυπτομένης, καὶ πρὸς τὰς λέξεις τοῦ Καπονικόλα αἰσθανθεὶς κρυφίαν τινα φρίκην.

— Νὰ σὲ προδώσω; . . . ἔρκει μία φωνὴ μου . . . εἶπεν ὁ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐστερημένος γέρον. ἀκατανόμαστον ἐμπαίνων βδελυγμίαν πρὸς τὴν ὕβριν τοῦ εἰδεχθοῦς κακοῦργου, ὅστις ἔκαμιν ἄλμα πρὸς τὰ ὀπίσω καταπτοηθεὶς, ὥσπερ ἔμελλε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴν ὁ πρῶτος αὐτοῦ συνεταῖρος.

Ἄλλ' αἶφνης περὶ τὸ σκαιὸν αὐτοῦ λογικὸν ἐπιτερύγισεν ἰδέα καταχθόνιος, αἱ παρειαὶ αὐτοῦ πᾶσαυτα ἐκσιλώθησαν ὑπερμέτρως, πελιδνὴν περιβληθεῖσαι χροιάν, ἐνῶ τὸ φλέγον αἷμα αὐτοῦ ἔβαψε τοὺς ὀφθαλμούς του, οἵτινες ἐξωγκώθησαν θηριώδεις, αἱμοχαρεῖς, αἱ τρίχες αὐτοῦ ὠρθώθησαν, τὰ πεπιεσμένα του στερνα ἀνέδωσαν παλμώδη ρόγχον, καὶ ὁ φρικώδης ἐκεῖνος ἀνθρώπος ἐν ροπῇ παραμορφωθείς ὁμοίαζε τέρας φοβερόν.

Ἐτριξε μετὰ λύσσης τοὺς ὀδόντας καὶ διὰ πεπνιγμένης φωνῆς, ἀγρίας βόμβῃ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς κυλάσεως ἀναδεδωμένῃ παρεμφεροῦς, ἐπρόφερε τὰς ἐπομένους λέξεις.

— Ἄ, προδότῃ! ἐσὺ λοιπὸν μὰς ἐπρόδωσας ὅλους . . .

Ὁ Καπονικόλας εἶδε τότε δύο ὄμματα φλέγοντα ἐν τῇ σκοτίᾳ δίκην δαυλῶν, πρὸς τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ φρίξῃ.

Ἐκινήθη ὀπισθοβατῶν τὴν αὐτὴν ὁμῶς στιγμὴν ὁ Στραβομμάτης ἀνασπᾷ τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ χύνεται λυσσώδης τραυλίζων:

— Θὰ σὲ πληρώσω γιὰ ὅλους μας . . .

Ὁ γέρον ἄχειρ διακρίνεν ἐν τῷ γνόφῳ τὴν τρομερὴν ἀνκλαμπὴν τοῦ φονικοῦ ὄπλου.

Ἀνέκραστος τρόμος κατέλαβεν αὐτόν· ἔβαλε κραυγὴν φρικαλίαν καὶ ἔκαμιν νὰ στραφῇ πρὸς τὸν οἰκίσκον· ἀλλ' ὁ Στραβομμάτης ὠρυόμενος, καὶ γρυλλίζων βδελυρὰν βλασφημίαν, ταχύς ὡς δαιμόνιον πνεῦμα, ἀκατάσχετος πρὸς τὸν φόνον, ὁ ἀνθρωπίνου αἵματος διψῶν οὗτος αἱμοδόρος, ἰδύσθαι μίχρ λαβῆς τὸ λιπίδιόν του εἰς τὰ στήθη τοῦ δυστήνου ἐκείνου θύματος.

Βραγχνώδης κραυγὴ ἐρράγη ἀπὸ τοῦ φέρυγος αὐτοῦ, κραυγὴ ἄλγους, ὑπὲρ ἰσπάραξε τὰ σπλάχχνα τοῦ δυστυχοῦς.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἐξαγνιασθεὶς γέρον δολοφόνος, ὁ ἀβλαβὴς ἐκεῖνος ἀνθρώπος, οἶκτον μόνον πλέον ἐξεγείρων, οὔτινος αἱ χεῖρες ἀμφοτέρω ἐξιλίωσαν τὸν τάφον τῆς συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Μαυρονίκου, ὁ πρῶτος περιφρονῶν τὴν ἀπειλὴν τοῦ αἱμοδιψοῦς τοῦ Ἀνδρονίκου ἑταίρου, καθ' ἣν στιγμὴν, λέγομεν, εἶδε τὸ τρομακτικὸν τοῦ θανάτου φάσμα ὀρθούμενον ὑπερένω τῶν ἡμισβέστων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν, ἤντησε παραδόξους δυνάμεις, ἃς ἀνεζωπύρησαν ἐν αὐτῷ ἡ φιλαυτία, ἡ ἄμυνα τῆς ζωῆς.

Συνέβη τότε ἀλλόκοτος πάλιν, ἀγρία, λυσσώδης.

Ὁ γέρον ἐγένετο φοβερός ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ αὐτοῦ· ἀντὶ χειρῶν ἤρπασεν τὸν τράχηλον τοῦ δολοφόνου διὰ τῶν ὀδόντων, οὗς ἐνέπηξε μετὰ θηριώδους λύσσης εἰς τὴν σάρκα αὐτοῦ.

Ὁ Στραβομμάτης ἀρῆκεν ὠρυγὴν ὀδυνηράν· ἀμφοτέρω τὰ σώματα συμπεπλεγμένα συνεστρέφοντο ἐν τῇ σκοτίᾳ καταπληκτικῶς κινήσεις ἀποτελοῦντα.

Οἱ πνεύμονες αὐτῶν ἐπνευστίων ἐν ἀγωνίᾳ ἐκ διαλειμμάτων πεπνιγμένους μυκηθμούς ἐκπέμποντες, οἵτινες ἀπήχουν φρικωδῶς εἰς τὴν ἀγρίαν τῆς νυκτὸς σιγὴν.

Ὁ Λοξόφθαλμος ἀγωνιζόμενος νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν τράχηλόν του ἀπὸ τῶν λυσσαλέων ἐκείνων ὀδόντων ἀπειλούντων νὰ τὸν σπαράξωσι καὶ μετὰ μανίας τὴν ἀφόρητον ὀδύνην συγκρατῶν, τὸ τέρας τοῦτο τῶν αἱμοδό-

ριαν, ἔπληπτεν ἐπικυλισμένως διὰ τοῦ ἐγχειριδίου τὸ θῆμα αὐτοῦ, οὐ-
τινος ἡ φυγὴ ἀνέλλεν εἰς τοὺς ἐρθαλμοὺς σβυνομένους πλέν, ἀλλὰ πᾶσα
ἡ ζωαὴ ἰσχὺς συνείχετο ἑκατα περὶ τὰς φρεσὶς αὐτοῦ σιαγόνες.

Ὁ ὦμος δολορόνος ἐσύρθη μέχρι τῶν πλυχίων τοῦ οἰκίσκου, πλήττων
πάντοτε, ἀλλὰ τὸ θῆμα σφύρομενον ἐπίσης μέχρι τινος κατεβαλλεν ὁ-
στατον ἄγων.

Ἀμρότεροι ἀπομακρύνοντες ἴστησαν ἐν ἀριβύλω σιάνει, ὅτε τελευ-
ταία πληγὴ κατὰ μέτρον τοῦ λαίμου τοῦ Καπονικολά κατενεχθείσα ἀ-
πέπτασεν αὐτοῦς.

Ὁ Δυσειδὴς ἀκκοῦρνος ἐρρηξέ γαστρίν κρυγὴν θωπεύων τὸν χίμωστα-
γὴ αὐτοῦ τραχήλον, οὐτινος τεμάχιον ἔμειναν εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ σφα-
γισθέντος.

Τὸ θῆμα ἐταλιντεύθη ὀπισθοποροῦν ἐπὶ δευτερολέπτου γρόον, σφό-
δρος τις θρηνώδης, ὁ ῥόγχος τοῦ θανάτου ἰξέφυγε τοῦ λαίωγγός του, ἀλλ'
ἐπαίγη πρὸ τῶν συνεσφιγμένων αὐτοῦ ὀδόντων, οὕτως τὴν σάρκα τοῦ
ἐχθροῦ του μετὰ λύτσης ἐκαυζόντων, καὶ κατεκυλίσθη ἐκτάδην χίμα-
τόφυρτον εἰκοσι φέρων ἐπὶ τῷ στέρνῳ θανατηφόρους πληγὰς.

Ἐπῆλθεν ὁ θάνατος ταχὺς καὶ ἀμείλικτος.

Ὁ ἀπᾶνθρωπος δολορόνος αἱματοβρεκτος, ἡ μορφή του ὁποῖου παρί-
στα εἰκόνα φοβεράν, τὴν ὁποίαν ἰλιγγίᾳ τις περιγράφων, αὐτήγρημα
δαίμων καταχθόνιος, ἀπὸ ποταμοῦ αἵματος ἀναπηδήσας, ἐρριψε τὸ
θηριώδες, τὸ στυγνὸν αὐτοῦ βλέμμα ἐπὶ τοῦ πτώματος ἐκείνου καὶ ἰ-
δραμα φεύγων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

ΔΙΠΛΟΥΝ ΚΑΚΟΥΤΡΓΗΜΑ.

Ὁ φονεὺς ἀνεχαιτίσθη ὑπέρθεν τῆς ἀποτόμου κατωφρείας παρπλευ-
ρως τοῦ μυστηριώδους οἰκίσκου.

Τὰ βλοσυρά του βεράθρου ὁμακτα εἶδον τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ χαῖνον
βάραθρον, ἔνθα μοιραίως πως ἀπώθησεν αὐτὸν τὸ πεπρωμένον καὶ ἐνῶ
παρ' ὀλίγον ἐκ κρημνισθῆ ὡς ἐκ τῆς ἀκατασχέτου ὁρμῆς, δι' ἧς ἐζήτει
κρυφόμενον.

Ἐκλίνε καταμετρῶν τὸ βάθος τῆς κοιλάδος, καὶ προσέβλεψεν τὴν

προσγίνουσαν αἰ ἐπέρανται δεδραστηρίαι τοῦ ἀγροκηπίου βιβλιοθή-
και εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀκτὴν, ὧν τὰς κορυφὰς ἰλυσίαν μόνον ἔκρινεν ἀρ-
γυροῦς σιδήρους, τὸ θελοῦν καὶ σιγαλίον τῆς σιλήτης φως.

Ἴκει ὁ στυγρὸς ἀνὴρ ἐλπίδι τὸ εἶδος αὐτοῦ.

Ἐστέρησε τὰ πόδια ἐπὶ τῇ ἀνω κλιτύς τῆς κατωφρείας τὸ πλεῖστον
χλοαθρόν, καὶ διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν κρατῶν ἐαυτὸν εἰς ἰσορροπίαν
ἐνῶ διὰ τῆς ἑτέρας περιετρίβει σφίγγων τὸ ἡσυχμένον αὐτοῦ ὄπλον, οὐ-
τινος οὐδὲως ἐνόησε νὰ ἀποστραφῇ, καὶ ἀγίσας ἐαυτὸν ὠλισθέσει μέχρι
τῆς βρεφῆς τῆς κλιτύος.

Ὅταν ἀγέθη, ἐπεμείλθη τὸ τραῦμα τοῦ δόγματος τοῦ τραχήλου
του, προξενούν αὐτῷ πόνον, ὀδυμνάτους, τον ὅποιον περιετρίβει διὰ
τοῦ ρυπαροῦ ρινορρακτηρίου του.

Ἐπλησίαζε μεσονύκτιον.

Ψυχία καὶ γαλήνη ἐπικράτει πανταχόθεν, οὐδὲ φύλλον δὲν ἐκινεῖτο.

Καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ἐφάνητο ὑπνώττουσα τὸν βαθύτατον τῆς ἀπονερ-
κώτους ὕπνου ἐν τῇ βιβαρμένη καὶ θαλπωρῇ ἀτμοσφαίρας, ὥστε συνέ-
κατο αὐτὴ ὑπὸ πυρρῶν ὡν μορίων.

Πλὴν πρὸς τὰ βάθη τοῦ νοτιοδυτικοῦ ὀρίζοντος ἐπὶ τοῦ αἰθριαζόντος
οὐρανοῦ νεῖρα τινὰ ὑπόρτια συνεκιντροῦντο ἀνεπαίσθητως ἐκμεγαθυ-
νομενα.

Ὁ Στραβὸς μακάτης στραφείς αἰφνιδίως εὗρεθι πλησίον τοῦ μεμονωμέ-
νου οἴκου, ἀπὸ τῆς ὀπισθίας βεβραίας προσόψεως.

Τρόμος ἐκυρίευσεν αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν τὸ βλέμμα του ἐπληρώθη
ἐπὶ τῶν προκ' ὄρων τῆς μυστηριώδους ἐκείνης οἰκοδομῆς, ἣν περιέβαλλε
νεκρικὴ σιγὴ, καὶ πρὸς τὰ περικλειόμενα ἐν αὐτῇ ἀπόρητα ἔν βῆμα του
ἔρκει ἵνα προσπλάσῃ.

Ὁ ὦμος δολορόνος ἀνεπώλησε τὰς λέξεις τοῦ οἰκτροῦ θῆματός του, εἰς
τὴν μύρην αὐτοῦ φαντασίαν ἐσκιαγραφῆθησαν αἱ ἀπειλητικαὶ προτομαὶ
τοῦ Μυρόνκου καὶ τοῦ Λεωνῆ, ὧν τὸ ἀγριωπὸν βλέμμα ἐνόμισε διὰ μέ-
σου τῶν ὑπάλων τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων παραθύρων ἐξακοντιζόμενον ἐπ'
αὐτοῦ καὶ παρεκολουθεῖν τὰς κινήσεις του.

Ἐρριζεν ὑπὸ σμερδαλέου ρόβου καὶ ὤρμησε δρομαίως πρὸς τὰ βάθη
τοῦ ἀγροκηπίου, διὰ τῶν πυκνοτέρων φυλλωμάτων διερχόμενος, ἀπαί-
σιον τρίζον ἀνεδιδόντων κατὰ τὴν διαβάσιν του.

Ἀπομακρυνθεὶς ἀκούοντως ἴσται ὅπως ἀναπνεύσῃ.

Αἰρνη: βηματισμοὶ ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὸ ἀντίθιτον αὐτοῦ μέλος
πρὸς τὸν ὄριον, προσέβλεπον τὴν ἀκτὴν του.

Ἐβρίγησε μέχρις ὀνόχων.

Ἐκαμε νὰ δράμῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλ' οἱ πόδες αὐτοῦ ἀπέμειναν καθλωμένοι ἐπὶ τοῦ ἰδάφους.

Οἱ βηματισμοί, ἀδιαλείπτως πλησιάζοντες, καθίσταντο εὐκρινέστεροι, ὅσον ὁπῶ μετ' αὐτοῦ μέλλοντες νὰ διασπασθῶσιν.

Ὁ αἰμοδόρος ἐταπεινώθη μεταξὺ τῶν φύλλων συσταλὲς εἰς ἐαυτὸν ἐκράτησε τὴν ἀναπνοὴν του, καὶ ἀκίνητος ὡς νεκρὸς περιέμενε, τὸ αἰμόβαπτον ἐγχειρίδιόν του ἔχων προτεταμένον.

Μετ' ὀλίγον εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων ἀπὸ τῆς κρύπτης του διήλθε πρὸ αὐτοῦ ἀνθρώπινον ὄν.

Ὁ Στραβομμάτης ἐφρικίῃσεν· τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐπάγωσεν εἰς τὰς ρλίδας ἀλλ' ἡ χεὶρ του, ἡ αἰμοχαρὴς ἐκείνη χεὶρ, ἡ τὴν λαβίδα τοῦ ἐγχειριδίου σπασμωδικῶς κρατοῦσα, ἐποίησε κίνησιν ἀμυντικὴν.

Εἶδε τὰ διηλὰ τοῦ νυχθηλάτου βήματα, ὅστις διήλθεν οὐδὲ ὧς ὑποπτεύων τὴν παρουσίαν αὐτοῦ.

Ὁ νυκτοπόρος ἐκεῖνος ἦτον ὁ Φαίδων, ὃν ὤθει πρὸς τὸν οἰκίστον τὸ παράφορον πρὸς τὴν ἄγνωστον ἐρωτότροπον γυναῖκα πάθος αὐτοῦ.

Ὁ Στραβομμάτης διέκρινεν αὐτόν, ἀλλ' ὡς σκιὰν δαιμονίου ταλανταυομένην ἐν τῇ σκότει.

Ὅτε δὲ ὁ νεκρὸς ἐρωτόληπτος ἐξηρανίσθη καὶ τὰ βήματά του ἐσβέσθησαν, ἐκεῖνος ὑποκώφως στενάζας καὶ ἀποστρέψας τοὺς φρικαλέους ὀφθαλμούς του, ἐξέτεινε τὸ ὀγκῶδες σῶμά του, καὶ ὡς ἔχιδνα ἐρπυσσὰ διωλίσθησεν ἀθροῦσως πρὸς τὴν ἀντίθετον τοῦ Φαίδωνος διύθυνσιν.

Ἀσυναίσθητως ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὕψους κατῴθεν τοῦ ὁποῦ ἐξεταίνατο ἡ μικρὰ κοιλάς, εἰς τὰς ἀποτάτας ἰσχυτικὰς τῆς ὁποίας ἐκρύπτετο τὸ κρύφιον τοῦ Ζῶν κατὰ λυμα, ὅπου τὸ σκότος ἦτο σκιερώτερον.

Ὁ τρομαλὲς δολοφόνος αὐτομάτως φερόμενος ἐσύρθη πρὸς τὰ κάτω τοῦ ὕψους καὶ εἰσέδυεν εἰς τὴν κοιλάδα· ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς προσεῖλκεν αὐτόν πρὸς τὰ σκότη δι' ἀνερμηγεύτου δυνάμεως.

Προχωρῶν πρὸς τὸ ἀπώτερον τῆς κοιλάδος παρετήρησεν ὑπὸ τὸ σκιερώτερον μέρος σκοτεινὸν τινα ὄγκον, ἐρ' οὗ διεγράφετο ὑποτρεμὸν ἐλαφρὸν φῶς.

Ὁ βρυχῶσμος ἀνετριχίλασε καθλωθεὶς ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἄνθρωπος τις βεβαίως ἦτον ἐκεῖ, ὑπέθεσεν.

Ὁ Στραβομμάτης περιδεὲς γενόμενος δὲν ἀπετόλμα νὰ προβῇ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Ἐν τούτοις ἡ ἑμφύτος αὐτοῦ θρασυτῆς οὐδὲ ὧς τὸν ἔγκατελείπειν καὶ

μετὰ πολλοὺς ἰνδοισμούς ἀπερχόσαι νὰ προχωρήσῃ· ἔκαμε βήματὰ τινα ἐλαφροπατῶν καὶ μετὰ πλείστων προφυλάξεων, κεκυρωμένον ἔχων τὸ σῶμα καὶ τὴν ἀναπνοὴν συντεταγμένην.

Ὅτε ἐβόρσεν εἰς ἀπόστασιν ἀφ' ἧς ἤδυνάτο νὰ διακρίνῃ πῶς τὴν κομψὴν τοῦ Φαίδωνος σκιὰ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀνοικτοῦ παραθύρου τῆς ὁποίας διαχύνετο τὸ ἀμυβόλον ἐκεῖνο φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ δίκην φανοῦ ὀδηγοῦν αὐτόν, ἔστη πάλιν ἀκροώμενος καὶ προσπαθῶν διὰ μέσου τοῦ παραθύρου ἐκεῖνου νὰ διῶδῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἂν τις ὑπῆρχεν ἐγρηγορῶν.

Οὐδένα διέκρινε· ἰθάρρησε, καὶ τὸ ἐγχειρίδιον αὐτοῦ πάντοτε προτείων προέβη. Τέλος ἐπλησίασεν ἐρπων σχεδὸν ὑπὸ τὸ παράθυρον ὕψηλότερον ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τοῦ ἰδάφους.

Ὁ φονὴς τοῦ Καπονικολᾶ ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν ἀπὸ πρῶτον προσέλωσε τὰ ὦτά του μετὰ προσοχῆς καὶ στήριξας τὸν ὦμον αὐτοῦ πλάγιως τοῦ παραθύρου οὕτως ὥστε νὰ κρύπτηται ἐξ ὀλοκλήρου, ἐρριψε τὸ ἦμισυ τοῦ ραγδαίου βλέμματός του εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Φαίδωνος, ὃν οὗτος εἶχεν ἔγκαταλείψει πρὸ τινος.

Ἡ φλόξ τῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης λυχνίης διεφώτιζεν ἀρκούντως τὴν περιόχην τοῦ μικροῦ τούτου δωματίου.

Ὁ ὀρθαλμὸς τοῦ δολοφόνου ἀνεζήτησε ἀνθρώπινον ὄν ἐντὸς αὐτοῦ.

Βεβαιωθεὶς ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν, παρηγάγωνε τοὺς φόβους αὐτοῦ καὶ ὠρῶθη ὅλος· αἶφνης τὸ βλέμμα του προσεῖλκεσθαι ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐρ' ἡ πλησίον τῆς λυχνίας ἦτο τοθετῆμενον τὸ χρυσοῦν ὀρολόγιον τοῦ Φαίδωνος, ἱππερὶς βεβήτως ὥστε νὰ κινήσῃ τὴν πλινθεῖαν ἐνὸς λωποδύτου.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ σείλδοντος χρυσοῦ, πλησίον τοῦ φωτός ἀναλάμποντος, καὶ ὅπως ἡ χρυσαλλὴς ἐλαύνεται πρὸς τὸ φῶς, ὁ ληστὴς ἠσθάνθη ἀναγινώμενον τὸ πρὸς τὸ κλέπτειν ἐνδικτον αὐτοῦ, ριγὸς τι ὅπερ ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν, διεχύθη ἐπ' αὐτοῦ, οἱ ὀρθαλμοὶ του ἀπασφάπτοντες ἐγρυλλώθησαν ἀποροφώμενοι πρὸς τὸ ὀρολόγιον, ὡς πρὸς μαγικὸν τι κέντρον. Ἐμείνεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καχηνὸς ὥσπερ ἐξ ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασιν τῶν ἀκτίνων τοῦ προσφίλους ἐκεῖνου ἀντικειμένου, ὅπερ ἤναι εἰς αὐτόν πόθους κατακτητικῶς καὶ λησμονήσας τὴν ἀκροσφαλὴ θέσιν του ὁ ἀτίθαστος δολοφόνος ἀνεζήτησε μέσον τι, διεδόν τινα ὅπως φθάσῃ μέχρις ἐκεῖνου.

Ἐκίρθη νὰ διασκελίσῃ τὸ παράθυρον, τὸ ληπτὸν τὸ ὁποῖον ἦτο εὐκωλύτατον δι' αὐτόν, ἀλλὰ φρονίμως ποιῶν ἠθέλησε πρῶτον νὰ περιέλθῃ περίξ τῆς σκιᾶς ἐκεῖνης, ὅπως περιεργασθῇ μὴ τοι ἀπροσδόκητος τις

ἐμπνεύσει ἐκχυρουντες ανθρώπων ἐκείνου τὸν πνεύματι λαβὴν ἐντός τοῦ δωματίου, οὗτινος τὴν θύραν ἐκ τῆς θέσεώς τοῦ εἶναι ἀνοικτήν.

Κατὰ πάσαν πιθανότητα ὁ κακούργος συνεπίρρανε, ὅτι ὁ εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦτον κατοικῶν αὐτός ἦτον αὐτός ἐκεῖνος ὅστις διέλθεν πλησίον αὐτοῦ καθ' ὃν χρόνον ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰ φύλλα τῶν θάμνων, ὅπως βεβαίως ὡς ἐκ τῆς διευθύνσεως τὴν ὁπίαν ἔλαβεν, δι' ἧς ἐπέστρεψε τοσοῦτον ἐκ καίρως ὥστε νὰ τὸν προλάβῃ, ἐν τούτοις ὁμοίως δυνατὸν νὰ ἔπατατε, καὶ ὁ οἰκίστωρ νὰ εὕρισκετο ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.

Τούτοις στοχασμοῖς τούτοις ποιήσας ὁ Στραβομαμάτης ἐκινήθη θαρραλεώτερος βεβηλίζων ἐπὶ τῆς χλοερᾶς γῆς ἥτις ἀπέπνευγε τοὺς βεμπτισμοὺς αὐτοῦ· περικαύψας τὴν γωνίαν τῆς σκαίδας πάλαι ποτὶ ἀκρωταρίου καὶ προσέχων εἰς τὸν ἐλάχιστον θρόνον τῶν ἐκ τῆς προστρίβης αὐτοῦ σειομένων φύλλων, ὃν δὲν κατέσχυν νὰ ματαιώσῃ.

Μετὰ τινος διασκελισμοῦ ἐρίθη αἰνιδίως ἐνώπιον τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἥν ὁ Φαίδων ἐκ πρεμελείης ἀρτάνειν ἡλικιστον.

Ἀνισκίρτησε συνταραχθεὶς κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἀνελπιστον ἐκείνην σύμπτωσιν, καὶ εἰδίστασε νὰ ὑψώσῃ τὸν πόδα, ἀλλ' ὁ δισταγμὸς αὐτοῦ διήρκεσεν ὅσον διαρκεῖ ἡ λαμπρὴ τῆς ἀστραπῆς.

— Χωρὶς ἄλλο διανοήθη, αὐτὸν ὅπου εἶδε ἐ-εἰ ἐπάνω κατοικεῖ εἰς τὸ δωματίον τοῦτο, αὐτὸς ἄρῃσι τὴν θύραν ἀνοικτήν.

Ὁ τυλμητίης ληστής ὥθησε τὴν θύραν ἑλαφρῶς, ὥστε νὰ διέλθῃ τὸ ὀγκώδες σῶμά του καὶ διεβῇ τὴν φλάν.

Αἶρῃσι ἐνθ' ἡ φῶς ἀνιπύετο εἰς τὴν σιγαλήν αὐτῆς γαλήνην, λαυρός νοτιοδυτικὸς ἀνεμὸς ἐχύθη εἰς τὰ στρώματα τῶν αἰθρῶν· ἐν βοῇ τὸ πᾶν ἐγένετο ἀνάστατον.

Βοὴ περκατεταμένη ἐχολόγει πανταχόθεν· ὁ ἀπὸ βουδῶν ἐν ἑκαταλήπτῳ ὁρμῇ ἐστραβιλίζει τὰ δένδρα ἀπειλούμενα νὰ ἐκρίζωθωσι.

Παλώρια νέφη ὧς ἐκ τόνχειρες μαύροι τετῆνες ἐξωθούντο, καλύπτοντα τὸν οὐρανόν.

Τρομερὸν σκότος ἐπέχθη ἐπὶ πάντων. Ἐκεῖ ἀστραπὴ διέσχισε τὸν μολύβδινον τοῦ στεριώματος θώρακα, καὶ μετὰ διευτερόλεπτον τρομακτικὴ, παλμώδης, μακροτενὴς βροντὴ ἀντήχησε μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοῦ ὁρίζοντος σημείων.

Ἐν μέσῳ τότε τῆς στρουβίδης τῶν ἀνέμων, τοῦ λαίλαπος καὶ τῶν κατὰ διαλείμματα τῶν ἀστράπων λαμπρῶν, τοῦ βροντότος οὐρανοῦ, τῆς καταπληκτικῆς ἐκείνης συγγύσεως καὶ τοῦ θορύβου, τῆς φρεκαλίας οὐ-

τωσί πάλης τῶν στοιχείων, ἱρράγησαν οἱ καταρράκται τῶν συννέφων καὶ ραγδαίως οὗτος ἐμάστιζε τὴν γῆν.

Ὁ Στραβομαμάτης καταπτοηθεὶς ἐκ τῆς αἰνιδίας ἐκείνης θυέλλης, ἴστη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στενοῦ προθαλάμου μεταξὺ σχεδὸν τῶν δύο θυρῶν ὧν ἡ μία ἀνοικτὴ ἔφερεν εἰς τὸν κοιτωνίσκον τοῦ Φαίδωνος, ἡ δὲ ἑτέρα κεκλισμένη ἐνδοθεν ἀνῆκεν εἰς τὸ δωματίον τῆς γραίας νοσοκόμου.

Τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἐκινδύνει νὰ σβέσθῃ ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ περσίδου εἰσροῆς τοῦ μυκωμένου ἀέρος.

Ὁ δολοφόνος συνελθὼν ἔκαμει νὰ κινηθῇ . . . ἀλλ' ἱρρικίσει καθήλωθεῖς ἐπὶ τοῦ θανάτου.

Ἦκουσε γδοῦπον καὶ βήματα ἐντός τοῦ δωματίου τῆς γραίας, ἥτις φαίνεται πρὸς τὴν γενικὴν ἀναστάτωση ἀφυπνισθεῖσα καὶ περιδεῆς γενομένη, ἀνεμνήσθη τοῦ ἀσπίου πρὸς τὸν ὅποιον ἔσπειρε νὰ ἴδῃ μήπως εἶχεν ἀνάγκην τινος.

Ὁ Ληστής παραλογισθεὶς καὶ τὴν ἑδυτέραν αὐτοῦ ἐλπίδα οἰχομένην διὰ παντός βλέπων, ἀλλ' οὐδόλως ἐννοῶν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ πρὸ τοῦ τοσοῦτον εὐνοικῶς ὑπὸ τῆς τύχης παρασκευασθέντος ἐγκλήματος, ἰπήδησεν ἐντός τοῦ δωματίου, ἤρπασε τὸ τιμαλρὸς ὥρολόγιον, ἔκρυψεν αὐτὸ ἐν τῇ ἀθηράτῳ θύλακί του, καὶ ὤρμησεν ὅπως ἐξέλθῃ· ἀλλὰ πρὶν προλάβῃ νὰ διαβῇ τὴν φλάν εὐρίθη ἐνώπιον αὐτοῦ ἡ γραία νοσοκόμος λυχνίαν φέρουσα καὶ ἀπορράττουσα αὐτῇ τὴν δίοδον.

Πρὸς τὴν θέαν τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου κακούργου, ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἑβαλε φρενῶδη κραυγὴν μέχρις οὐρανοῦ ἀνυψωθείσαν, ἡ λυχνία διέφυγε τῆς χειρὸς αὐτῆς καὶ εἰς μύρια συνετρίβη, διιγγίλασε καὶ κατέπεσαν ἐμβρόντητος ἐπὶ τῆς φλίας τῆς θύρας.

Ὁ Στραβομαμάτης παρῆλθον πρὸς στιγμὴν καρκινωδῶν, ἀλλ' ὁ ὥμος ἐνθροποθῆς δὲν δαίλιξ πρὸ νέου κακούργηματος· τὸ ἀνίσχυρον ἐκεῖνο γυναιὸν ἔκλειεν αὐτῇ τὴν διάβασιν . . . τὸ ἐλάχιστον τοῦτο πρόσκομμα εἰς τοὺς ζοφεροὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἱράνη τρισμέγιστον, φοβερόν.

Ἦρμησε παράφορος, ἰκτὸς ἐαυτοῦ, καὶ ἐνθ' ἡ τέλεινα γραία ἐρρήγνυε δευτέραν βραγχνώδη κραυγὴν, ἐπληξεν αὐτὴν διὰ τοῦ καθημαγμένου ἀκόμη ἐγγχειριδίου τοῦ κατὰ μέσον καρδίας.

Τὸ τραῦμα ἦν θανάσιμον, καὶ ἡ δυστυχὴς ἐξέπνευσε παρעוθῆς.

Ὁ τερατώδης δολοφόνος φρενητιῶν, τὴν μορφήν ἔχων λυσσαλέαν, τὰ χεῖλη ἀφρίζοντα διεσκέλισε τὸ δεύτερον θῶμα καὶ ἐρρίβη εἰς τὸν προθάλαμον. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰσέρχοντο ὁ Φαίδων καὶ ἡ Φλώμη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΓΥΤΗΣ.

Ἄλλ' ἱπανίλθωμεν εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην.

Ἡ κινδυνώδης γυνὴ τὴν νύκτα ἐκείνην καθήμενη πλησίον τοῦ μικροῦ παραθύρου τῆς περιέμεναν ἐν ἀγωνίᾳ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γραμματίου, ὅπερ ἔριψεν εἰς τὸν κοῦρον καὶ ἱρωτομανῇ ἐκείνον νύκτα.

Πρὸς τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἰδῆ αὐτὸν ἀνταρριχώμενον ὡς γινώσκωμεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ἰσογείου· ὠρθώθη ἐπὶ τῶν ποδῶν τῆς πάλλουσα ὑπὸ συγκινήσεως· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἰδαίνουσιν ὅποσιν ἡσθάνετο ἀγρίαν χαρὰν.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς ἀκροποδητῆς, ἔστη ἐκεῖ ἀκροαμένη ἐν ἀγωνιώδει ἀνυπομονησίᾳ, τὸν ἤχον τῶν βημάτων τοῦ εὐκρινώμπτου σωτήρος προσδοκῶσα νὰ ἀκούσῃ.

Εἰς ἑκάστον παριερχόμενον λεπτόν ὑπέφερεν αἰῶνος ὅλου τὴν ὁδὸν μαρτυρίου. Πρὸς τὴν παράτασιν δὲ τῆς ἐγκρατερήσεως ταύτης, ἡ νέα γυνὴ ἰδυσθῆναι καὶ τὰ χεῖλη αὐτῆς μέχρι αἵματος δάκνουσά συνιστρίφετο περὶ αὐτὴν ὥστε φρενητιώσα.

Τέλος ἤκουσεν ὑπόκωφον τριγμὸν σανίδος εἰς τὸν ἰξωθιν προθάλαμον.

Ἡ Φλώμη ἀνεσκήρτησε ριγῶσα καὶ τὸ φωττορίζον αὐτῆς βλέμμα ἔστῃ-ριξεν ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ, ὅπερ μετ' ὀλίγον ἀνέθωπε ἱλαρρὸν ἤχον μεταλλικῆς προστριβῆς.

Σφοδροὶ καὶ ταχεῖς παλμοὶ κατέλαβον τὴν καρδίαν τῆς ἱρωμένης τοῦ Μάλα, καὶ τὸ αἰσθηματικὸν αὐτῆς στήθος ἀνέπεμπε διακκοιμένην ἀλλ' ἡχώδῃ ἀναπνοήν.

Ἐν τούτοις ἰξωθεν ὁ Φαίδων εἰργάζετο ἱπιμύωνος ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ· μέχρις ὅτου ἐφαρμόσῃ τὸ ἴδιον αὐτοῦ κλειδίον, ἥλλαξε τὰ πλείστα τοῦ ὀρμαθοῦ ἐκείνου, ὃν ἀφείλεν ἀπὸ τοῦ θυλάκιον τοῦ καθιύδοντος Ἰακώβου καὶ ἡ ἐργασία αὕτη ἔδαπάνησε λεπτά τινα.

Ἡ Φλώμη ἠγωνία . . .

Αἶφνης εἶδε τὴν θύραν κινουμένην ἱλαρρῶς.

Ἡ νέα γυνὴ ἀνεπήδησεν, ἐν βήμα πρὸς τὰ ὀπίσω ποιήσασα. Ἡ θύρα ἠνεώγη ἡρέμα καὶ ὁ Φαίδων ἔχυθη πρὸς αὐτὴν μετὰ πλθους.

— Τέλος πάντων . . . εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, περιπτυσσόμενος αὐτήν.

— Εὐχαριστῶ, ἐψέθουρσεν ἡ ἀσελγὴς γυνὴ ἀνευθυμιάστως· ἀσυστόλως ἀνέβη εἰς τὰς παραφύρας ἐκείνου περιπτύξεις.

— Νὰ φύγωμεν! εἶπεν.

— Ἐλθέ, ἰλθέ! . . . ὑπὶλαθεν ὁ Φαίδων ἰξαλλος ὑπὸ τῆς κατακλυζούσης αὐτὸν εὐδαιμονίας, καὶ σύρων αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἰξήλθον τοῦ κατάρτου ἐκείνου κελλίου.

— Σιγὰ! σιγὰ, μὴ κάμωμεν κρότον, εἶπε μῦλις ἀκούόμενος ὁ νέος ἀνὴρ.

Ἡ Φλώμη ἀναπνεύσασα ἐκίνησε δις τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

Ἀμρότεροι κατῆλθον εἰς τὸ ἰσόγειον ἐπὶ τῶν ταρασῶν πατοῦντες καὶ τὴν ἀναπνοὴν συνέχοντες.

Ὅτι δὲ εὐρίθησαν ἐν ὑπείθρῳ, εἰς τὸ πρῶτον βῆμα ἡ Φλώμη δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποπνίξῃ ζωηρὸν στεναγμὸν ἐκφυγόντα τοῦ συμπεπνευσμένου στήθους τῆς, ὥσπερ ἀπεινάζεν ἄχθος ὀλίθριον.

Καὶ κρατούμενον περιπλέγδην τὸ παραδόξως συνινωθὲν τούτο ζεύγος ἰδρυμὸν ὑπὸ τὰς στοιχίδας τῶν δένδρων πρὸς τὰ βῆθη τοῦ ἀγροκηπίου.

Ποία μοῖρα καταχθόνιος συνένωσε τὰ δύο ταῦτα ὄντα; μήτοι ἱπηλῆ-θειυσιν ἡ πρόρρησις, ἢ μᾶλλον ἡ ἀρχὴ τοῦ Ἰωάννου Δόβλη κατὰ τοῦ Φαίδωνος;

Ἀνιξιρύνητον μυστήριον τῆς θαίης δικαιοσύνης.

— Ποῦ θὰ ὑπάγωμεν ἡρώτα ἡ Φλώμη ἀποκριμαμένη τῷ βραχίονι τοῦ νεαροῦ ἀντιλήπτορος αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν περὶ τῶν γῆς προδιατεθειμένη νὰ φεύγῃ, ὅπως σωθῇ ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου μέρους.

— Εἰ, τὸ δωματίόν μου . . . φιλτάτη μου, εἶπεν ὁ Φαίδων ἱμπαθῶς.

— Καὶ εἶναι μακρὰν;

— Ὅχι! πολὺ . . . ἐκεῖ κάτω, ἀπεκρίθη ὁ νέος ἀνὴρ δεικνύων πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψώματος.

— Ὅχι! ὅχι! εἶπεν ἡ ἐν γῆς γυνὴ θορυβηθεῖσα, καὶ περίτρομος γενομένη νὰ φύγωμεν . . . νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ . . . πρὶν νὰ με συλλάβουν πάλιν.

— Ἐστ' ἄσυχος, εἶπεν ὁ Φαίδων μετ' ἐνδειξέως ἐνθέρμου περιπαθείας, κἀνίς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοήσῃ τὴν φυγὴν σου μέχρι τῆς προίης.

— Φοβοῦμαι! . . . φοβοῦμαι! ἐτραύλισεν ἡ Φλώμη περιδεής.

Ὁ Φαίδων ἔθλιψε τὸν βραχίονά τῆς εἰπὼν.

— Ἦ! μὴ φοβοῦ . . . διὰ νὰ σὲ ἰγγίσῃ τις ἐγὼ πρέπει νὰ μὴν ὑπάρχω πλέον. Ἐσθ' ὅτου ἰξμερῶσαι ὀλίγα ὥραι ἱμειναν ἀκόμη τὸ κατάλυμά μου εἶναι ἀσφαλιστάτον, ἐκεῖ θὰ διελθῶμεν ὁμοῦ τὰς ὥρας ταύτας φίλη μου, εἶπεν ὁ Φαίδων ἰνθους μετὰ φωνῆς παραφόρου.

— Θεὶ μου . . . ἐψέθουρσεν ἀμνηχανούσα ἡ δολία γυνὴ, ἵσως τὸ πρῶτον ἡδὴ ἱπικαλούμενη τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ νεκρὸς ἐρωτόληπτος ὡσεὶ πειρώμενος νὰ ἀποδιώξῃ τοὺς φόβους τῆς θελκτικῆς συντροφίας του, τὸ ἀγροκήπιον τοῦτο εἶναι μέγιστον, ἐν ἐνκνίχῃ περιπτώσει καθ' ἣν θὰ σὲ ἀναζητήσωσιν ἡξεύρω ἐγὼ κρύπτην τινά, ὅπου ποτὶ δὲν θὰ δυνηθῶν νὰ σὲ ἀνέβρουν, ἐμπιστευθῇτι εἰς ἐμέ φιλότατ' ἐμευ.

— Εἶσαι ὁ σωτήρ μου, δὲν ἤμπορ' ἄλλ' νὰ ἀπαθῶ εἰς ἐσὶ, ὑπέλαβεν ἡ Φλώμη δι' ὑποκεκρυμμένης δυσθυμίας ἀλλὰ βουλευμένη κατὰ φρένα.

— Ἀξιολάτρευτον ὄν! ἀπήγγειλιν ὁ νέος ἀνὴρ τρέμων ὑπὸ συγκινήσεως θεῖς θερμὸν ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῆς.

Εἶχον φθάσει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὕψους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέλαβεν αὐτοῦς ἡ τρομερὰ ἀνιμοζάλη, μέχρι-δου δὲ κατέλθωσιν τὴν πρὸ αὐτῶν κατωφέρειαν καταπτοημένοι, ὡκύποδες, ταθραδωμένοι πρὸς τὰς συνεχεῖς ἀστραπὰς, ἐγένοντο διάβροχοι ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ἐκείνου ὄμβρου.

Ἐν τούτοις ἐπέτιον πρὸς τὴν σκιάδα, καὶ καθ' ὃν χρόνον διέβησάν τὴν φλιάν αὐτῆς, τοῦ Φαίδωνος προπορευομένου τῆς δὲ Φλώμης ἀκολουθούσης αὐτὸν παρὰ πόδας, ὁ φοβερὸς δολερὸς Στραβομαμάτης διασκλίσεως ἤδη τὸ δεύτερον αὐτοῦ θυμὰ, τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην γραίαν, ὥρμα διὰ τοῦ προβαλάμου ζητῶν διέξοδον.

Τὸ ἐνδοθεν τοῦ κοιτωνίσκου τρεμοσβύνον φῶς μύλις διηκυκρίνιζεν τὰ πρόσωπα τῆς σκηνῆς ταύτης.

Οἱ δύο ἄνδρες διασχυρώθησαν τὸ περὶ μίσον τοῦ προβαλάμου.

Ὁ τερατώδης φονεὺς ὡπισθοδρόμησιν ἐν ἀπλείτῳ τρόμῳ φρικαλίας.

Ὁ Φαίδων τὰς χεῖρας αὐτοῦ προτείνας ἀπειλιθῶν παγιστώδης, κερυνόπληκτος.

Ἡ Φλώμη ρήξασα θρηνηδὴ κραυγὴν ἰδραμε κατωχρὸς ὡς φέσμα ἐντὶ-φριον ὀπισθεν αὐτοῦ ἄσυχον ζητοῦσα. ἀλλ' ἀνιγνωρίσασα τὸν συνένοχόν της ἐρρύλισεν ἐν ὑπερτάτῃ ταρχῇ.

— Ὁ Στραβομαμάτης!

Στιγμὴ φρικτῆς ἀκινήσεως ἐπῆλθεν.

Ἐκεῖ ὁ μαισιόφρονος ληστής, ὡτινος τὰ στυγνὰ ὄμματα ἀπέσταλαζον λυσσώδη θηριωδίαν, χύνεται κατὰ τοῦ Φαίδωνος λαῦρος ὡς θαίμων πάλων τὸ ἐγγειρίδιόν του.

Ὁ δυστυχὴς νέος τοὺς ὀρθαλμοὺς ἔχων κυλοειδιώοντας, ἐκχμε νὰ κινηθῇ, ἀλλὰ τὰ μέλη αὐτοῦ κατεῖχε φοβερὰ ἀτονία, ἠθέλησε νὰ φωνήσῃ πλὴν ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐξέλιπε πνιγίσαι εἰς βραγχνὸν γοερὸν ρόγγον.

Τοσοῦτον κατέβαλεν αὐτὸν ἡ κατὰπληξίς· μόνον αἱ χεῖρές του κρυαφαί

τρέμονται ἐξιτάθησαν δίκην ἀσπίδος κατὰ τοῦ θανατηφόρου ὄπλου.

Ὁ λυσσάλιος αἰμοδιψὴς ἀνὴρ, τὸ τέρας τοῦτο τῶν ἀνθρωποκτόνων, ἀστραπηδὸν προφθάνει τὸ ἐν μίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ νυκτί τρίτον αὐτοῦ θυμὰ, πλήττει διὰ τοῦ λαπίδιου του τὰ στήρνα τοῦ παλαιπώρου πρὸς τὰς ἀριστέρῃς λαγόνας καὶ δι' ἐνὸς ἄλματος ἐκφυκνίζεται εἰς τὰ σκότη τοῦ ἀγροκηπίου.

Τὸ θυμὰ ἀρῆκε σπαρακτικὴν κραυγὴν, ἡ ἀπαισίᾳ μορφή τοῦ θανάτου ἐξωγραφίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἔταιναν ἐν φρικῶδαι ἀκινήσει τὸ σβυνόμενον αὐτοῦ βλέμμα πρὸς τὴν Φλώμην, ὡσεὶ ἐκλιπκρῶν τὴν ἀρωγὸν χεῖρα ἐκείνης διὰ τὴν ὅποιαν ἰθυσίασθη, καὶ κατέπεισιν αἱματόφυρτος πλησίον τοῦ ἐκτάδην κειμένου πτώματος τῆς γραίης νοσοκόμου αὐτοῦ.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὡς συμπλήρωσις τῆς αἱματηρᾶς λύσεως τοῦ στυγεροῦ δράματος, ρεῦμα αἶρος σφοδρότατον ἐσβίσει τὴν ἐν τῷ κοιτωνίσκῳ λυχνίαν, ἀστραπή δὲ μετὰ τρομακτικῆς βροντῆς διέσειεν ἐκ βάθρων τὴν σκιάδα.

Ἡ Φλώμη ὑπὸ τὸ κράτος ἀθισράτου δέου διατελοῦσα, ἠνέφξε τοὺς ἰσχυρισμούς· ὀρθαλμοὺς τῆς ὡς ὑπὸ ληθάργου καλυπτομένους, ἀλλὰ τὸ σκότος, ἡ κατὰπληκτικὴ ταρχὴ τῆς θαλλῆς, ἐπροξένησεν αὐτῇ φρικτὴν ἀπερίγραπτον.

Αἶρης ἐρυθρῶπὴ στιγμιαία λάμψις τοῦ οὐρανοῦ διεφώτισε τὴν τρομερὰν ταύτην καὶ πένθιμον σκηνήν.

Ἡ συνένοχος τοῦ Ἀνδρονίκου ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὰ ἐνώπιον αὐτῆς εἰς λίμνην αἱματος πλέοντα δύο πτώματα.

Ἡσθάνθη ἀκτανόμαστον τρέμον, πλὴν οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἔλαβον παράδοξον ἱερρετικὴν, λάμπαντες ὡς ἀδάμαντες φλογεροί.

Ἡ φρικώδης, ἡ ἀνείσθητος συμπαθείας γυνὴ ἐκείνη τότε ρέψασα τελευταῖον βλέμμα βλοσυρὸν ἐπὶ τῶν αἱματοφύρτων θυμάτων ὥρμησεν ἐκτός τῆς σκιάδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ο ΣΤΡΑΒΟΜΜΑΤΗΣ ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

Ἐπάρχουσι περιστάσεις καθ' ἃς τὸ τέρμα τοῦ βίου τῶν μεγάλων κακούργων παρὶστ' ἀπαυδόξους, φρικώδεις περιπετείας.

Αἱ δράσεις ἐπέρχονται τοσούτῳ καταπληκτικαί, τοσοῦτον ἀλλεπάλληλοι καὶ ἐν στιγμῇ ἀπροσδοκήται, ἡ μέθη τῶν ἐγκλημάτων τοσοῦτον ἐκτραχύνει τὴν θηριωδίαν τοῦ κακούργου, ὥς παντοδύναμός τις δυνάμεις, ἣν καλοῦσι πεπρωμένον, νὰ σύρῃ αὐτὸν πρὸς ἀναπόδραστον ὀλεθρον, ἐν ᾧ κατακρημνίζεται ἐπὶ τέλους.

Παρόμοιόν τι παρουσιάζουν αἱ ὑστάται ὥραι τῆς ζωῆς τοῦ Στραβομάτη.

Ὁ δολοφόνος τρέχων ἀναμίσειν τοῦ σκότους τοῦ λαίλαπος καὶ τῶν ἀστραπῶν ἀνελήθει κρυφύμετον ἐν τῷ ἀπεράντῳ ἐκείνῳ ἀγροκηπίῳ.

Οὐδόλως γινώσκων τὰς διεξόδους αὐτοῦ φυσικῶς ἔλαβε τυχαίαν διέξοδον.

Ἐν τούτοις ὡς ἐκ τοῦ ἀδιακόπου ὕψους τὸ ἱδαιρὸς κατέστη ἰλῶδες καὶ οἱ πόδες τοῦ στυγεροῦ ἀνδρὸς βυθιζόμενοι μέχρι γονάτων εἰς τὸ λασπώδες ὑγρὸν ἐξηντλοῦντο βαθμηδόν.

Ἡ θεία τοῦ ληστοῦ ἦτον ἰλασινή.

Κάθιδρος ἐκ τῆς ταχύτητος μὲθ' ἧς ἔφρευγεν, ἀγωνιών, διάδροχος, μέχρις ὁρῶν βορβόρου ἀνάπλειως, ἔπειτα τὸ καθημαγμένον καὶ φονικὸν ὄπλον τῇ ἐπίσθῃ αἰμοσταγεῖ χειρὶ αὐτοῦ πάλλων, τὴν ὄψιν ἔχων τρομαλέην ὁμοίαζε φάσμα ἀποτρόπαιον τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ ἐν τῷ γνόφῳ λαβόν, καὶ τὴν δόξασιν, τὸν θάνατον ἐνσπεῖρον πανταχοῦ τῆς δικασείας του.

Ὁ φοβερός ληστὴς διωκόμενος ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κακουργημάτων, ἔφρευγεν ἐν τῇ οἰκτρᾷ ἐκείνῃ καταστάσει πάντοτε ζητῶν διέξοδον, ἀλλὰ πάντοτε ἄδυστος διησιόγετο ἐνώπιόν του.

Ἀπομακρυνθεὶς ἑκατοντάμετρον ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ αἵματηροῦ δράματος, ἔστη ἀποκαμών.

Ἦγνόν βεβαίως ποῦ εὗρίσκετο, εἰς μάτην δὲ τὸ λευγαλέον αὐτοῦ βλέμμα περιστρέφει πεπλανημένον προσπαθῶν νὰ διαπεράσῃ τὰ σκότη. Ὁ ληστὴς τὰ ὦτα ἔχων ἐντεταμένα ἤκουετο ἐπὶ τινι χρόνῳ ἀκίνητος.

Ἐκεῖ αἰρνοῦσα τῆς ἀστραπῆς λάμψις ἔδειξε τὴν θέσιν αὐτοῦ.

Ἀπέναντ', μίλις δύο βήματα μακρὰν, ἦτο πυκνὴ λόχη, ὑπὸ τὰ φύλλα τῆς ὁποίας ἀποστίζοντα ὄδατο· ἔσπειριν ὅπως ἐν ἀτρακίῳ λάβῃ ἀναψυχὴν.

Τὸ ὑπὸ τοῦ πόδα· τοῦ ἱδαιροῦ ἰσχυμάτιζε μικρὸν ὕψωμα, ὃ δολοφόνος ὠλισθήσει πρὸς τὴν βῆσιν αὐτοῦ εἰς τὸ ἐνδοτικὸν τῆς λόχης. Τὸ ὕδωρ πανταχόθεν περιρροῖον κατεκλημύρει ἀλλόκοτον φλοίσβον προξενούν.

Ὁ Στραβομάτης ἐρριπθὲς εἰς τὸν κορμὸν δένδρου ἰθιψὲ τὸ φλεγμῆνον μέτωπόν του, ὥσπερ θέλων νὰ κατευχάσῃ τὸν ἐν τῷ ἰγχειρᾷ αὐτοῦ φοβερὸν σάλλον.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπικνήροντο αἱ ἀνκνήσεις του· ἄπην τὸ φρικώδες οἰκοδόμημα τῶν κατεχονίων σχεδίων του κατὰρῆταν διὰ πυκνὸς ἀνεπαρίσταται ἡ στυγνὴ φαντασία του· τὸ αἶμα μόνον ἐν ᾧ ἔβλεπεν αἱ βίβηλοι αὐτοῦ χεῖρες ἐδόμει περὶ τὴν ἀνάσιν κεφαλὴν του, τὴν δὲ μορφήν τῆς Φλώμης ὡς τὸ φέβητρον τοῦ θανάτου ἀνέπλεει ὁ δολοφόνος ἐν μίσῳ τῆς λυσσιώδους αὐτοῦ μέθης τῆς αἵματοχυσίας.

Ἐνιθυμήθη τὴν γυναῖκα ἐκείνην ἣν ἔπαιετο τόσον, καὶ ἣν ἠδύνατο νὰ ἐξοντώσῃ πρὸ μιᾶς στιγμῆς δι' ἐνὸς κτυπήματος, καὶ ἔτριξε μετὰ μανίας τοῦ ὀδόντας αὐτοῦ, φιλλίζων ἐν αἰδοῖ ὑποκώφου γρυλλισμοῦ.

— Ἀ! Φλώμη... Φλώμη!

Ἐν τούτοις ὁ ἀνεμὸς ἐκόππει πλέον, τὰ νήρη ἀραιοῦμενα βαθμηδὸν ἰδεῖσκων τοῦ σπινθηρίζοντος σκπειρίνου· θάλους καὶ ἡρῶσις ἐπικνέλαβε τὴν γαλήνην τῆς ὥς νὰ μὴ συνεπαράχθῃ παντάπασιν.

Ἐνίοτε ἡ ἐρατεινὴ σελήνη ἐρηνέρου τὴν αἰγλήσαν αὐτῆς μορφήν, ἥτις πάλιν ἐκρύπτετο λουσμένη εἰς χιονώδη νεφία.

Ὁ μοχθηρὸς δολοφόνος ὑπὸ τὰ βαθύσκια τῆς λόχης φυλλώματα ἔμεινεν ἀκίνητος κατατεκόμενος ὑπὸ τῆς λύσσης καὶ τοῦ τρόμου αὐτοῦ.

Τὰς σείψεις του οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο πλέον νὰ συνεπαράχῃ εἰμὴ πῶς θὰ ἀπαλλαγῇ τῆς ὀλεθρίας τύχης· ἥτις τῷ ἐπιφυλάσσειτο.

Ἐβλεπε διὰ μέσου τοῦ περικυκλοῦντος αὐτὸν σκότους μορφὰς ἐξεγερμένας πανταχόθεν φοβεράς, ἀπειλητικὰς.

Ἦθελε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ὁ φόβος ἐκράτει πάντοτε αὐτὸν ἀκίνητον.

Αἶφνης ὀπισθὲν του εἰς ἐνὸς μέτρου ἀπόστασιν ἤκουσεν ἀκατανόητόν τινα ψέφον συνεχῆ, ὑπόκωπον, βρῶν· ὡς ἀπὸ τῶν μοχλῶν τῆς γῆς ἀναπνεύμενον.

Ὁ ληστὴς ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον φρίκην, καὶ διὰ μέσου τῶν παλλόν-

των αὐτοῦ διαγόνων ἐξέφυγεν ἀνὰ φωνή· Ἐστρεψε μηχανικῶς τὸ πελιδνωθὲν καὶ παγερὸν αὐτοῦ πρόσωπον, οἱ δὲ ἐκπεπληγμένοι ὀρθαλμοὶ τοῦ προσεικλυσθήσαν πρὸς τὸν ψόρον ἐκείνον, ὅστις πρὸς στιγμὴν διακοπῆς ἐπανελήφθη ἐντονώτερος.

Ὁ φοροδεὴς κακοῦργος ὑπέκων εἰς πλήρη ταραχὴν διατέλει ἐν τρομερᾷ ἀκινήσει τὰ ὦτα καὶ τοὺς γρυλλωτοὺς ὀρθαλμούς τοῦ προσηλῶν.

Ἡ φωνὴ τοῦ χεῖρ διέγραψε καμπύλην καὶ ἔστη μετέωρος, ὡσαύτῃ περιέμενεν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς νὰ ἀναπηδήσῃ θανάσιμος ἰχθὺς, ὃν ἤτοιμάζατο νὰ προσβάλλῃ.

Ἐν λεπτὸν παρῆλθε, οὕτω, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὁ φρακτὸς ἀνθρωποθύτης ἀπώλεσεν ἴσως δεκαετὴ ζωὴν.

Ἄλλ' αἰφνιδίως ὁ ψόρος ἐκείνος ἐπαύσατο, ἠκολούθησε δὲ αὐτὸν βαθύς μονότονος κρότος ὡς γδοῦπος καταρρίοντος ἰδάφρους εἰς τὰ βάθη κεκρυμμένης ἀβύσσου.

Ὁ Στραβομαμάτης ἀναπήδησε παγερὸς ὑπὸ τὸ κράτος φοβερᾶς φρίκης.

Ἐρμησεν ὅπως φύγῃ, ἀλλ' ὑπερφυσικὴ τις δύναμις ἐκράτησεν αὐτὸν ἀδρανῆ.

Ἦτον ἡ θεία δικαιοσύνη!

Ταύτοχρόνως μετὰ τοῦ κρότου ἤκουσεν ὁ ληστής καὶ κρυγὴν ἀνθρωπίνην πεπνιγμένην μὲν, ἀρκούντως ὅμως ἐμφαντικὴν ὅπως ἐκδηλώσῃ τὴν ὁδύνην ἀνθρώπου μωλωπισθέντος.

Αἱ τρίχες αὐτοῦ ἐξηγριώθησαν, ἀναγνωρίσας τὴν θρηνώδη ἐκείνην κρυγὴν, καὶ ἡ ὑπερβάλλουσα αὐτοῦ ἐκπληξίς, τὸ θάμβος αὐτοῦ κατέσχυσαν τοῦ τρόμου του.

— Ὁ Ἀνδρόνικος!! ἔτραύλισε μεταξὺ τῶν ριγόντων αὐτοῦ ὀδόντων.

— Ὡχ! ἔκαμν τὸ δεύτερον ἡ ὑποχθόνιος φωνή.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἴχθυς ἀμφιβολίας νὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ τῆς διανοίας τοῦ Στραβομαμάτη. Ἡ φωνὴ ἦτο τοῦ γίγαντος πλοίαρχου.

Ἀκαταπόνητον αἶσθημα περιεργίας ἐξεδηλώθη ἐπὶ τῆς ἰστατικῆς καὶ τερατώδους φυσιογνωμίας τοῦ ληστοῦ.

Ὅσον ἐξερόβει αὐτὸν ὁ τρομερὸς ἀρχηγὸς του, τοσούτῳ διακαίετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἐκαμιν ἀμφίβολόν τι βῆμα πρὸς τὸ ὑποχωρῆσαν ἰδαφός.

— Τί διάβολο! ἔσπασα τὴν κεφαλὴν μου! ὑπεγόγγυσεν ἡ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου Ἀνδρονίκου μετὰ τόνου θρηνώδους.

Ὁ Στραβομαμάτης κατεχόμενος ὑπὸ θυμωσμοῦ ἐντρόμου, ἠλαφροπατῶν ἐπὶ τῆς ὕψους ἐπιφανείας καὶ μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς ἔτοιμος

πάντοτε νὰ ὑπερασπίσῃ ἐαυτὸν τελεσφόρως ἐν ἐνδεχομένη ἱμφανίσει κινδύνου τινος, ἐπλησίασεν εἰς τὸ μέρος ἐπὶ ᾧ ἡ φωνὴ ἤκούετο.

Ἐνώπιόν του ἐν τῷ βαθύ σκοτεινῇ πυκνορύλλου λόχμῃ διέκρινε μέλαν τι σημεῖον, κύψας ἐπ' αὐτοῦ πλείωτερον εἶδεν ὅπῃ ἀκινήτον χαίνουσιν, δι' ἧς ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἀνθρώπινον σῶμα.

Ὁ δολοφόνος ἐνός ἐταπεινώθη ἐπὶ μᾶλλον καὶ ἐβύθισε τὸ ζοφερόν καὶ φρικαλέον αὐτοῦ βλέμμα εἰς τὰ ἱπίστης ζοφερά βάθη τῆς ὕψους ἐκείνης. Εἶδεν ὄγκον τινα πλωρὸν κινούμενον εἰς τὴν περιοχὴν γνωστώδους ὑπογείου καὶ δύο ὀρθαλμοῦ: φλογεροῦ ἐρυθρωποῦ εἰς βάθος ἐνὸς μέτρου ἀπὸ τῆς ὕψους, τὸν οὐρανὸν ἀναζητοῦντας.

Ὁ Στραβομαμάτης ἔρριξε καὶ ἀπεσύρθη ὡχρῶν.

Ἀλλὰ τὸ ὑποχθόνιον ἄτομον διέκρινεν ἰπίστης μορφήν τινα ὑπεράνω πρόσηλωμένην ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἀ! ἱρῶνῃσε, περίτρομος γινόμενος ὁ πλοίαρχος Ἀνδρόνικος, διότι ἦτον αὐτός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΔΡΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΠΗΓΑΤΟΥ ΕΛΠΙΣ

ΔΙΑΔΥΤΑΙ.

— Ποίος εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω; ἠρώτησε διὰ φωνῆς παλλομένης ἀπερίοριστον τρόμον μαρτυρούσης.

Ὁ στυγερὸς ἀνθρωποθύτης διέμεινε δειλιῶν καὶ ἐν διψαγμοῖς ἐπὶ τινα χρόνον, ἀγνοῶν τί νὰ ὑποθέσῃ πρὸ τῶν παραδόξων καὶ φοβερῶν γεγονότων τῆς νυκτὸς ἐκείνης, εἰς τὰ ὅποια ὤθησεν αὐτὸν τὸ μισαῖον ἐν μέρει, τὸ πλείστον δὲ ἡ ἔμψυτος καὶ ἀπαράδειγματιστα αὐτοῦ κακιντρίχεια, συγκιχόμενος καὶ ἄνευ ὀπισθοβουλίας, ἐκινεῖτο αὐτομάτως οὐδὲν σκοπίμως διακινούμενος.

Ἐπλησίασε πάλιν εἰς τὴν ὅπῃ καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν μετὰ δέους.

— Τίς εἶσαι; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ τοῦ γίγαντος ἀφανοῦς.

Ὁ Στραβομαμάτης ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος πούλαχιστον δὲν διέτριχεν οὐδένα κίνδυνον ἐκ τῆς συναντήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ του, ὃν ἐξεναντίας καθ' ὅσον ἐσκέπτετο ἡ δεινωθεῖσα αὐτοῦ θέσις ἐκάλει εἰς βοήθειάν του.

— 'Εγώ! ἀπήντησε πρὸς τὸν πελώριον ἀρχηγὸν του, ὅστις ἀνασκιρτήσας πρὸς τὴν γνωστὴν ταύτην φωνὴν ἰφάνη κινήθεις ἐν τῇ σκοτίᾳ τῆς ὑποχθονίου κρύπτεις του.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, Καπιτάνιο; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ δολοφόνος κικυρώς πρὸς τὴν ὑπὴν.

— Εἴσαι σὺ Στραβομμάτης; ἰπανέλαθεν ὁ γίγας ἐν διακεκομμένη ὑπὸ συγκινήσεως ἀπαγγελίᾳ.

— 'Εγὼ ὁ ἴδιος πῶς μὴ βλέπεις, ὑπέλαθεν οὗτος τέλειον θαρρῆσαι. Μακρὰ καὶ ἡχηρὰ ἀναπνοὴ τοῦ πλοίαρχου ἐπηκολούθησε τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην τοῦ Στραβομμάτης.

— 'Ε! καὶ τί κάμνεις λοιπὸν ἐκεῖ; ἰπανηρώτησεν ὁ ληστής.

— 'Ο Θεὸς σὲ ἵσταται, καυμένη, αὐτὴν τὴν ὥραν, εἶπεν ὁ ἀλιτῆριος ἀρχηγός του, ἰμφορούμενος ὑπὸ ὑπερτάτου θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἀνέλιπτον τοῦ συνεταίρου του συντυχίαν.

— Καὶ πῶς εὐρίθης λοιπὸν ἰδῶ μέσα Καπιτάνιε;

— 'Αλλὰ σὺ; . . . ἀλλὰ σὺ; . . . πῶς εὐρίθης, εἰπέ μου· δὲν σὲ συνέλαβον ἰσὶ; ἰπανέλαθεν ὁ γίγας μὴ κατσχῶν τῆς συγκινήσεώς του.

— 'Εμένα; . . . μὴ συνέλαβον ἀλλὰ τοὺς 'Ξέρυγα . . . εἶπεν ὁ Στραβομμάτης ὀλίγον περιπλεγθεὶς.

— 'Α! τοὺς 'Ξέρυγας, καὶ πῶς εὐρίθης ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος;

— 'Ε! ἔκαμαν ὁ Στραβομμάτης ἰμφαντικῶς, μὴ ἴφεραι ἡ τύχη, ἔπειτα πολλαῖς νύκταις ἰπέρασεν ὅτὸ πόδι διὰ τὰ σὲ εὐρῶ προσέθετο μετὰ πονηρίας.

— Κίνεις προστάτης μου ἄγιος; θὰ ἔκαμε αὐτὸ τὸ θαῦμα, εἶπεν ὁ ἀρχιπειρατής· εὐπιστος εἰς ὅσα ἤκουε, ἦτο πλέον κυριός, διότι ἡ θέσις μου ἦτο πολὺ δεινὴ . . . τώρα πλέον εἶμαι βίβαιος ὅτι θὰ ἰλευθερωθῶ.

— Χωρὶς ἄλλο σὺ θὰ ἔκαμεις αὐτὴν τὴν τῶρα καπιτάνιο· εἶπεν ὁ δολοφόνος, μικρὸν θορυβηθεὶς πρὸς τὰς λέξεις τοῦ ἀρχηγοῦ του.

— 'Ε! εἶπεν ἀναστινάζων ὁ πλοίαρχος, τὸσον κυριὸν ἰδῶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ὑπόγειον κλεισμένος· ὑπέφερα μαρτύρια . . . ἡ ἰδέα τῆς δραπέτευσίως μὴ ἔφλεγε πάντοτε, ἀλλὰ τὸσον καλὰ μὴ εἶχαν φυλαχμένον ὥστε μόνον ἐν θαῦμα ἔμπορει νὰ μὴ σώσῃ, τέλος πάντων ἔβασκισεν τὸν νοῦν μου ἐπὶ ὀλοκλήρου· ὥρας διὰ νὰ εὐρῶ κένιν μέρος εἰς τὸ τρομερὸν αὐτὸ κελλίον μου τὸ ὅποιον νὰ μοῦ δώσῃ διόδον, ἰσκέρθην ὅτι μόνον ἀπὸ τὴν ὁρμήν του ἦτο δυνατόν νὰ σωθῶ, καθότι ἀπὸ τὰ πλάγια θὰ ἐνέπιπτον πάλιν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου· τὸ ἀπεφάσισα, ἀλλὰ διὰ νὰ τρυπήσῃ τις ἐνὰ θόλον καλὰ κλεισμένον χρειάζεται ἰργαλεῖα, τὰ ὅ-

ποῖα ἰγὼ ὑστεροῦμαι· ἔπειτα ὅσον ὕψηλός καὶ ἂν ἦμαι δὲν ἔφθανα βίβαια εἰς ὕψος δύο ἀναστημάτων, ἴσως καὶ περισσότερον ὅπωςδήποτε ὤμω; ἔπριπε νὰ κάμω ἀπόπειραν ἀντὶ ἰργαλείου μεταχειρίσθην χονδρόξυλον τὸ ὅποιον ἰσπασα ἀπὸ τὰ δίποδα τῆς κλίνης ποῦ μὴ παρεχώρησαν, καὶ ἤρχισα τὸ ἔργον, μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας δὲν ἤξεύρω πλέον ἀκριβῶς πόσον, ὁ θόλος ἐτρυπήθη ὅπως βλέπεις, ἀλλὰ δὲν ἰπρονόησα νὰ προφυλάττωμαι ὥς ἐκ τοῦ σκότους, καὶ αἱ πέτραι καὶ τὸ γῶμα μοῦ καθήρματῶσαν τὴν κεφαλὴν.

— 'Ὅστε λοιπὸν σκοπεύης νὰ ἀναβῇς ἀπ' ἰδῶ; ἠρώτησεν ὁ ληστής λίαν ταταραγμένος.

— Βίβαια, δὲν εἶναι νομίζω κήπος ἐκεῖ ἰπάνω;

— Ναί! πῶς τὸ ἤξεύρεις;

— Τὸ ὑποθέτω . . . ἀπὸ τὴν νύκτα ποῦ μὴ συνέλαβον καὶ μὴ ὠδήγησαν εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦτο διὰ μέσου ἐκτεταμένης δειδροστοιχίας.

— 'Α! . . .

— 'Η νύξ μὰς βοηθεῖ καὶ ἔμποροῦμεν νὰ φύγωμεν ἀπαρατῆρητοι.

— Καλὰ, ἀλλὰ ἀφοῦ δὲ φθάνεις ἴσως τὸν θόλον τοῦ ὑπογείου σου πῶς θὰ ἀναβῇς; ἔχεις κανίνα τρόπον; ἠρώτησε πάλιν ὁ Στραβομμάτης.

— 'Ηθέλον μεταχειρισθῇ ὅ,τι ἔχω ἰδῶ διὰ νὰ φθάσω· ἀφοῦ ὅμως καλὴ τύχη εὐρίθης σὺ θὰ κάμῃς ὅ,τι ἔμπορεῖς τὰ μέ βοηθήσης νὰ ἀναβῶ.

— Σὺν τί νὰ κάμω . . . δὲν ἔχω τίποτε· εἶπεν ὁ δολοφόνος ὑποστάς κρυφίαν φρίκην.

Ὁ ληστής βλέπων τὴν ἀπειθυμίαν τοῦ συννεόχου ἀρχηγοῦ του πραγματοποιηθενομένην μετέβαλε πέρυτα γνώμην· ἔτρεμιν ἤδη τὴν ἰμφάνισίν του καὶ μετεμελήθη διότι ἰδωκεν αὐτῷ γνωριμίαν· ἀλλ' αἰφνιδίᾳ ἰδέα ἰπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν του, ὑπὸ τὸ σκαιὸν αὐτοῦ βλέμμα ὑπέλαθεν λάμψις ἀπισίας, ἀδιόρατος.

Ἡ χεὶρ του ἦτις ἐκράτει τὸ αἰμοδαρὲς ἰγχειρίδιον καὶ τὴν ὁποίαν, ἔκρυπτε πάντοτε ὀπισθεν αὐτοῦ ἰποίησε κίνημα σπασμωδικόν.

— Παραδείγματος χάριν, ὑπέλαθεν ὁ 'Ανδρόνικος, ἰσὺ φορεῖ, πέν - τοτε μακρὰν ζώνην στερεὰν, ἰλλαίφει σχοινίου, δέσει τὴν μίαν ἄκρην τῆς εἰς κένιν δένδρον ἰδῶ πλησίον καὶ ρίψι μου τὴν ἄλλην ἄκρην, εἶμαι βίβαιος πῶς θὰ τὸ κατορθώσω νὰ ἀναβῶ, ἔπειτα καὶ σὺ ἔμπορεῖς νὰ μὴ βοηθήσης, ἦσαι ἀρκετὰ ἰσχυρός.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, εἶπεν ὁ Στραβομμάτης διὰ προσποιητῆς ἀμνηχανίας, δὲν τὸ φορῶ αὐτὸ τὸ ζωνάρι ἀπόψε.

— 'Α! ἰφώνησεν ἐν ἀπειλησὶς ὁ γίγας πλῆττων τὸ μέτωπόν του,

ἀλλὰ στάσου, ἐξηκολούθησε ὡσεὶ ἐμπνευσθεὶς, ἔχομεν καὶ ἄλλον τρόπον.

— Τί; εἶπεν ὁ δολοφόνος συνταρχθεὶς.

— Θὰ βάλλω τὰ δέπνδα, ἃ εἶναι καὶ τὸ ἐν σπασμένον, καὶ τὰ σπινθὴ κλίνης μου θὰ προσπαθῶ νὰ τὰ βάλλω μὲ ἕνα τρόπον ὥστε νὰ ὑψωθῶ ἕνα πῆχυν, σὺ ἀπ' ἐπὶ νὰ κούφης πρὸς ἐμὲ, ναί! ναί! ἔχεις χίμαιρα δυνατὰ Στραβομαμάτη μου, καὶ θὰ ἀσφυθῶ ὀλίγον, φθάνει μόνον νὰ πιεσθῶ ἀπὸ τὸν θόλον, ἔπειτα εἶναι εὐκόλῳ.

Καὶ ὁ Στραβομαμάτης δεικνύει πῶς τὸν γίγαντα πλοίαρχον κύπτοντα καὶ ἀρχόμενον νὰ ἀνασκαλεύῃ τὰ περὶ ὧν ἀνέφεριν ἀντικείμενα, ὧν τὸν προξενούμενον μόνον φόρον ἔκουε.

Ἐκφρασις τρομερὰ ἀπεικονίσθη ἐπὶ τοῦ εἰδωλοῦ καὶ τερατομόρφου αὐτοῦ προσώπου. Καταχθόνιος σιωπηλὸς γέλως δίδεται τὰ χεῖλη του.

— Μὴ βιάζισαι πολὺ καπετάνιο· εἶπε διὰ φωνῆς ζοφερᾶς, ἀτρεμοῦ, σκωπτικῆς.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ γίγας ἀνκρύπτων ὡς μὴ καλῶς ἐννοήσας ὅ, τι ἔχουσεν.

— Εἶπα νὰ μὴ βιάζισαι πολὺ, ἐπανέλαθεν ὁ Στραβομαμάτης διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

— Διατί;

— Γιὰ τί . . . γιὰ τί . . . δὲν ἔμπορεῖς νὰ ἔβγης ἀπ' ἰδῶ μέσα.

— Τί εἶπες; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος ὠχρῶν.

— Δὲν θὰ ἔβγης ἀπ' ἰδῶ μέσα καπετάνιο, ἐπέλαθεν ὁ ληστῆς.

— Δὲν θὰ ἔβγω ἀπ' ἰδῶ μέσα; ἐπανεῖπεν ὁ γίγας φρικτῶν.

— Ναί!

— Μπα! καὶ ποῖος ὁ λόγος;

— Ἐ! τί νὰ σοῦ πῶ, καπετάνιο, εἶχα πολὺ τὴν εὐχαρίστησι νὰ σὲ θῶ νὰ πετᾷς ἐλευθέρως, ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ . . . δεικνύει ὁ ἀρχιπειρατῆς ἐνός.

— Ἀλλὰ μὲ μεγάλη μου λύπη σὸ λέγω πῶς δὲν εἶναι δυνατὸν.

— Πῶς; πῶς; ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρόνικος ριγήσας.

— Σὲ λέγω καπετάνιο μου, ἐπανέλαθεν ἐν φρεσὶ ἀρελείᾳ ὁ δολοφόνος, θὰ κάμης καλὰ νὰ περιμαζεύθῃς πάλιν στὴν τρύπα σου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κολοσσοῦ ἐξήστραψαν εἰς τὰ σκοτεινὰ βόθρη τοῦ ὑπογείου.

Ἦρχιζεν ἤδη νὰ ἐννοῇ τί ὑπέκρυπτον οἱ σκωπτικοὶ τοῦ συναδελφικοῦ του λόγου.

— Ἀστείευσαι βέβαια Στραβομαμάτη μου, ἀλλὰ δὲν εἶναι κατάλλη-

λος ὦρα . . . εἶπε μεθ' ὑπατρεμούσης φωνῆς πειρώμενος νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἐκχυθείσαν ἐπ' αὐτοῦ λυσιώδη ἀγανάκτησιν.

— Μπα, μπα! δὲν ἀστείεύομαι καθόλου.

— Ἄ! καὶ σκοπεύεις λοιπὸν νὰ μὴ δώσης τὴν συνδρομὴν σου;

— Ὅχι μόνον δὲν θὰ τοῦ δώσω τὴν συνδρομὴν μου, ἐπέλαθεν μετὰ θρασυῦτος ὁ λοξόφθαλμος, ἀλλὰ θὰ σοῦ χαλάσω καὶ τὰ σχέδια.

Ὁ γίγας ἀνεπήδησεν ὡς ὑπὸ ὀξείας αἰχμῆς κεντηθεὶς· ἀπὸ τοῦ φάρυγγος αὐτοῦ ἐξώρμησεν ὠρυγὴ τρομερὰ. Στιγμὰς τινος ἀνέμεινεν σιωπῶν ἀλνῆτος τοὺς στίλβοντας ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀπλανοῦς τηρῶν ἐπὶ τῆς ζοφερᾶς τοῦ ληστοῦ μορφῆς ἣν μόλις ἀντελάμβανεν.

— Ἔτσι εἰ; ἀπήγγειλε βράδῃος.

— Βέβαια.

— Καὶ τί κακὸν σοῦ ἔκαμν;

— Καὶ καλὸν ὅμως καθόλου.

— Ἀλλ' ἐλησμόνησας πῶς μὲ ὀνομάζουν Ἀνδρόνικον; εἶπε διὰ φρικτῶν γαλήνης ὁ γίγας.

— Καὶ σὲ γνωρίζω μάλιστα καλὰ . . . ἐπέλαθεν ὁ δολοφόνος ἐν καταπληκτικῇ ἀτρεξίᾳ.

— Δηλαδή εὐκόλῳ κἀνεῖς δὲν τὰ βάζεις μαζὶ μου, προσέθετο ὁ πλοίαρχος συνθλίβων μετὰ μανίας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ.

— Χὰ, χὰ, χὰ! ἐκχύχασε τὸν ὀβριστηκόν, τὸν βεβιασμένον γέλωτα ὁ λοξόφθαλμος· καὶ τὸ ἀπέδειξε, κύρ Καπετάνιο, σ' αὐτὴν τὴν περίστασι;

— Καὶ τί σοῦ περνᾷ νὰ κέρως; ἠρώτησεν ὁ γίγας μετὰ τρεμούσης ὑπὸ λύσσης φωνῆς.

— Πολλὰ πράγματα, Καπετάνιο μου.

— Αἱ! καὶ τὰ ὑστερινὰ σου τὰ ἰλογάρησας;

— Τὰ ὑστερινὰ μου; πέταξαν ἱκεῖνοί οἱ καιροὶ, καὶ ἂν τοῦ ξαναφραντάζισαι εἴσαι γελασμένος· αὐτὴν τὴν φορὰ εἴσαι στὰ χέρια μου καὶ δὲ μοῦ γλυτώσεις.

— Μπα! . . . ἔλα δὲ, κύρ Στραβομαμάτη μου . . . εἶπεν ὁ Ἀνδρόνικος, καὶ τὰ φρίσσοντα αὐτοῦ χεῖλη διαστάλησαν ὑπὸ φαρμακεροῦ γέλωτος.

— Καὶ πρῶτον . . . νά! . . . ἐξηκολούθησεν ὁ ληστὴς δεικνύων τὴν λαπίδα τοῦ ἐγχειριδίου του, ἂν κάμης πῶς θὰ ξερούγῃς ἀπ' ἰδῶ μέσα, σοῦ ἔχω ἱτοιμημὴν κατὰ καρδία, εἰ δὲ καὶ μὴ ἕνα λογάκι εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ γαρο-Μαυρονίκου, καὶ σῶ γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον μὴ ὦρα ἀρχήσῃς.

— 'Α! προδότα, ἐφέλλισεν ὁ πλοίαρχος ὑπὸ λύσσης πνιγόμενος.

— Δὶν τὸ ξεύρεις πῶς εἰμι τῶρα ᾧ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Μαυρονίκου; . . . αὐτὴ εἶναι ἡ ὅλη ἀλήθει· ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς τὴ δουλειὰ τοῦ ἄφρησαν ἱπάνω μου, εἶναι νὰ φυλάγω τὸ ἐν-ε-ι-μ-ο ὑποκείμενόν σου . . . μὲ ἄλλους λόγους ἔχω τὸ δικαίωμα ἀπ' αὐτόν, ὅποτε μοῦ ἔλθῃ ἡ ἄρεξις νὰ σὲ σταίλω νὰ πᾶς νὰ εὔρῃς τὸν μακαρίτην τὸν Καπονικόλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΦΟΒΕΡΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ.

Οἱ ἐρυθριοὶ τοῦ πλοίαρχου ὀρθόκλμοι, θανάσιμον μῖσος ἐκδηλοῦντες, ἔξηκόντισαν λυσσαλέαν ἀστραπήν.

Ἀνέβλεψε τρομαγὸς πρὸς τὸν ληστήν, ὡσεὶ προτιθέμενος νὰ ὁρμήσῃ κατ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἀποχωρίζον αὐτόν ὕψος καταμετρῶν ἔπειτα περιστραφεὶς φρενητιώδης περὶ τὸν στενὸν τοῦ κελλίου τοῦ χώρον, ἰδράξατο ἀντικειμένου τινος καὶ ἱπνῆλθε μετὰ πυρετώδους τάχους ὑπὸ τὴν χαίνουσαν ὀπὴν τοῦ ὑπογείου.

— Τῶρα . . . θά . . . ἰδοῦμε! . . . κάμε ὅ,τι σοῦ πινῇ, ἀνιδόσῃ μετὰ φωνῆς ἀγρίας παραφόρου.

Ὁ Στραβομμάτης αἰσθανθεὶς ἄριστον τρόμον, ἀπέσυρεν ὀλίγον τὴν καρφαλὴν καὶ προτεταμένην κρατῶν τὴν ὀπλισμένην αὐτοῦ χεῖρα περιέμενεν.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν πάντα βήματα ὀπίσθεν αὐτοῦ τὰ φύλλα πυκνῶν θάμνων ἀνέδωσαν ἀλλόκοτον θροῦν.

Ὁ ληστὴς φρίξας ἰστράρη ἐντρομος.

Μίλαν τι φάσμα διωλίσθαιεν ἐν τῇ λόχμῃ.

Ὁ Στραβομμάτης διακρίνειν αὐτὸ ἐν ἀπλήτῳ τρόμῳ ἄπνους καὶ παγετώδης ὡς νεκρὸς, ἐν καταστάσει ἀπολιθώσεως ἐκυρτώθη ἰστέσμινα ἔχων τὰ νῶτα πρὸς τὴν ὀπὴν τοῦ ὑπογείου ἵνα μόνον πόδα ἀπέχουσιν τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Τὸ φάσμα ἐκεῖνο ἦτο γυνὴ ὡς ἀτρόμητος νοχθηλάτης εἰσελαύνουσα ὑπὸ τὰς συμπακνωμένας στοιχάδας τῶν δένδρων τῆς σκοτεινῆς λόχμης.

Διπυθύνετο γοργῶ τῷ βήματι κατὰ μέτωπον τοῦ δολοφόνου, ὅστις εὐρίσκειτο τὴν ὥραν ταύτην μεταξὺ δύο θανάτων.

Ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ ἀντελαμβάνετο συνεχῶς τινος κρότου ἀπὸ τοῦ ὑπογείου ἀντιδομένου, εἰς ὃν ἀνιμιγνύετο καὶ ὑπόκωφός τις ταραχὴ τῶν κινήσεων τοῦ πλοίαρχου παρασκευαζομένου νὰ δραπέτυσθαι τῆς εἰρκτῆς του, ἐνῷ τὸ φρικαλέον τοῦ ληστοῦ βλέμμα κατέτρωγε τὸ γυναικεῖον ἐκείνο φάσμα.

Ἐπῆλθε στιγμὴ φρικτῆς ἀγωνίας.

Ἡ γυνὴ ἐκεῖνη ἔστη αἶρνης ἀποτόμως δύο βήματα πρὸ αὐτοῦ καταπτοημένη· ὁ ἀπὸ τοῦ ὑπογείου θόρυβος ἀντέκοψεν αὐτήν· εἶδε τότε ἀμυβόλως πῶς τὸν συνισταλμένον τοῦ Στραβομμάτη ὄγκον, καὶ ἀφείσα ἡμαιοπνιγμένην κρυγὴν τρόμου, ἔκαμε νὰ δράμῃ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλ' εἶχαν ἤδη προδοθῇ εἰς τὸν ὁμὸν ἐκείνον αἰμοδόρον, ὅστις ἀναγνώρισας αὐτήν, ἀνετινάχθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του μὲ ὀρθόκλμοις σπινθηροβολοῦντες βλοσυρῶς.

— Ἡ Φλώμη! . . . ἐτραύλισεν ὕψων τὸ θανατηφόρον αὐτοῦ λεπίδιον καὶ χυνόμενος κατ' αὐτῆς.

Πλὴν τὸ ἥμισυ τοῦ ὀνόματος ἰκόπη εἰς τὰ χεῖλη του.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὤρμα πρὸς τὴν λαίαν του ὁ φοβερός ἀνθρωποθύτης, ἐκκλίνας μικρὸν κατὰ νῶτον αὐτοῦ, ὅπως ταχύτερος ἐπιπίσῃ, σφαλεῖς τὸν πόδα εἰς τὴν χαίνουσαν ὀπὴν τῆς ὑποχθονίου τοῦ Ἀνδρονίκου κρύπτῃς, ἐκρημνίσθη ἐντὸς αὐτῆς μετὰ φρικώδους γδούπου ἀπολήξαντος εἰς μονότονον πᾶταγον.

Ἡ γυνὴ ἐκεῖνη, ἢ μάλλον ἡ Φλώμη, βελούσα φωνὴν ἀπεριγράπτου τρόμου ἔξηκνίσθη φεύγουσα ὡς ἄνεμος ὁπότεν ἤρχετο.

Ὁ γίγας πλοίαρχος πρὸς τὴν ἀπρόοπτον καὶ καταπληκτικὴν πτώσιν τοῦ Στραβομμάτη, ἐπνέθη πρὸς τὸ βάθος τοῦ κελλίου τοῦ παραλογισθεὶς καὶ περίτρομος· ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον ἀπέμεινεν ἀκίνητος, οἷον εἰ πειρώμενος νὰ ἀντιληφθῇ τοῦ τρομακτικοῦ γεγονότος.

Τὸ λευγαλεῖον τοῦ ὑπογείου σκότος δὲν ἴσχυσε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν φλεγόντων ὀφθαλμῶν τοῦ κολοσσοῦ τὸν ἀσπενδιώτερον ἐχθρὸν, ὃν ἡ τύχη ἔριψε πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

Ἡ ἰμρτος ἐνεργητικότης τοῦ λογικοῦ εὐδολῶς ἐγκατέλειψεν αὐτόν. Τὸ ἀγριωπὸν τοῦ βλέμματος ἔλαμψεν αὐθαρεῖ ἀγρίαν λάμψιν ἀδιαλλῆκτου μίσους, καὶ ἑκφρασεῖς ἀπλήστου ἐκδικήσεως ἐξεχύθη ἐπὶ τῶν ἀλλοιωθέντων φοβερῶν αὐτοῦ χαρκτηριστικῶν συμπτύσσων δὲ λυσσώδως τὰ χεῖλη ἐφώρμησε κατὰ τοῦ Στραβομμάτη, ὅστις ἀναίσθητος καὶ παγερὸς

δίχην πτώματος ἔκειτο ὑπτιος, ἐν τῇ παλάμῃ αὐτοῦ θλίβων πάντοτε τὴν λαβίδα τοῦ ἰγχειρίδιου ρωσφορίζοντος ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Ὁ γίγας ἰδράξατο τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἣν θλίβων διὰ πάσης τῆς δυνάμειος τῶν χαλυβδίνων δακτύλων του, ἐστήριξε συγχρόνως τὰ πελώρια αὐτοῦ γόνατα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ προχέστορος, ὅστις ὑπὸ τὸ ἀθλητικὸν ἐκείνο σῶμα πιεζόμενος ἐποίησεν ἀσθενεστάτην κίνησιν ἀγωνίας, καὶ ἡ δεξιὰ αὐτοῦ ἐξαρθρωθεῖσα ἀρῆκε τὸ ὄπλον.

Ὁ γίγας ἤρπασεν αὐτὸ καὶ τρίς κατ' ἐπανάληψιν ἐπληξε μετὰ λύσης τὸ στήθος τοῦ λοξορθάλμου.

Τὸ παγερὸν αὐτοῦ αἷμα ἀνασκιρτήσαν ἀνεπήδησιν ὀρμητικὸν εὐρὸν διέξοδον.

Βαθὺς ρόγχος βραγχνὸς ἠκούσθη διὰ μέσου τοῦ συσταλλομένου στόματός του, τὸ σῶμα αὐτοῦ ὑπέστη ἀκαριαίαν σπασμωδικὴν κίνησιν καὶ ὁ στυγερός δολοφόνος, εἰς ὃν ἀνῆκεν δέκα συγχρόνως μαρτυρικοὶ θάνατοι ὡς ἀντίποινον τῶν τρομερῶν ἐγκλημάτων του, ἐξίπνευσεν.

Ὁ γίγας ἀνωρθώθη μεθῶν ἐν τῷ θριάμβῳ τῆς ἐκδικήσεώς του κρατῶν τὸ ἰγχειρίδιον ἐκείνο, ὅπερ ἱσπάραξε τὰ στήθη τύσων θυμάτων τὴν φρικώδη ταύτην νύκτα.

Ἄλλ' ἡ ἰδέα τῆς ἀπελευθερώσεως ἐπτερόγησεν αὐτῷ εἰς τὴν στροβιλιζομένην καὶ ἰλιγγιώσαν αὐτοῦ κεφαλὴν.

Ρίψας ταχὺ καὶ βλοσυρὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ αἵματοφόρου πτώματος, ἔκυψε πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ καλλίτου του, ἔλαβε παχίαν τινα δοκὸν, ἔπειτα ἱσχυρὴν ἑτέραν ὑπὸ τὸ πτώμα ἣν εἶχεν καλύψει κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ ὀλυστή, ἔθετο ἐπὶ τῆς προεξαχούσης γαστρὸς ἐκείνου ἀμφοτέρως καὶ θραύσας σπινθὶδα ἐστήριξεν τὰ δύο τεμάχια αὐτῆς ἐπὶ τῶν δοκῶν.

Οὕτως ἰσχυματίσθη ἀρκούντως ὑψηλὸν βῆθρον.

Ὁ γίγας περαιτέρησεν ἐπὶ στιγμήν μετὰ θυμηδίας τὸ ἀληθῶς φρικώδες ἐκείνο βῆθρον, ἐκράτησε τὸ ἰγχειρίδιον μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ὡς ἀνεκτίμητον ἀντικείμενον μέλλον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ βραδυτέρον, ἔπειτα ἔλαφρῶς καὶ μετὰ προσοχῆς ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐκείνου βῆθρου, καὶ ὤψασε τὸ τρομερὸν του βλέμμα πρὸς τὴν ὀπὴν, ἀρ' ἣς ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἀπαίχε ἡμισυ μόνον μέτρον.

Τότε ἐξέτεινε τοὺς μυωνώδεις βραχιόνάς του, οἵτινες ἤγγιζον σχεδὸν τὸν θόλον καὶ ἀνατυνάχθη.

Ἡ πρώτη ἀπόπειρα ἐπέτυχεν.

Αἱ γιγαντώδεις χεῖρες του ἐνεπήχθησαν ἐντὸς τῆς ὀπῆς εἰς τὸ ὑπερθεῖν τοῦ θόλου ἔδαφος, καταβαλὼν δὲ τὴν ἀθλητικὴν αὐτοῦ ρώμην ὤψαθη βρα-

δείως καὶ ἀναρριχηθεὶς διὰ μέσου τῆς ὀπῆς ἀνεκάθισε τέλος εἰς τὸ χεῖλος αὐτῆς.

Ὁ γίγας ὠλισθήσας πάραυτα πρὸς τὴν βάσιν τοῦ ὤψωματος καὶ ἔστη ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ἦτον ἀποτρόπαιος ἡ θέα τοῦ στυγεροῦ ἀνδρός.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἰκτρῶς μεμειωπισμένον ἐκαλύπτετο τὸ πλείστον ὑπὸ παχίαν πλάκα αἵματος καὶ κονιορτοῦ ἰδρωτὶ συμπεφυρμένων, ἡ ἐνδομυκτικὴ αὐτοῦ ρακιδῆς, ἔφερε πλαταίης κηλίδας αἱματώδους βορβόρου, ροδερὰ ἴχνη τοῦ στυγεροῦ κακουργήματος ὅπερ διέπραξεν.

Παρτεταμένη στοναχὴ διέφυγε τοῦ λάρυγγος του καθ' ἣν στιγμὴν ἀνίπνυσι τὸν ἐλεύθερον αἶρα.

Οἱ ἑτεροπλανεῖς ὀρθάλμοί του προεβίδον τὴν ὑπερχειλιζουσαν αὐτοῦ χερσίν.

Ἐστρίψεν αὐτοῦ πρὸς τὴν ὀπὴν, ὥσπερ ἀπέτεινε τὸ ὑψίστον χεῖρα πρὸς τὸν φρικάλιον τάφον τοῦ Στραβομαμάτη, οἵτινος τὸ σῶμα ἀπέδωκεν αὐτῷ τοσοῦτον τιμαλρὴ ἐκδούλευσιν, καὶ κρατήσας τὸ ἰγχειρίδιον ἠκροάσθη ἐπὶ τινὲς στιγμὰς καὶ ὤρμησε μετ' ἀκτασχήτου ὁρμῆς φεύγων πρὸς τὰ βῆθη τῆς λόχμης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΝΥΚΤΕΡΙΝΗΣ ΠΕΡΙΠΟΛΙΑΣ.

Ἐν τούτοις ἔβασίλευεν ἡσυχία ἐκείθεν τοῦ οἰκίσκου ἐκ τῆς μονορόφου αὐτοῦ προσόψεως.

Τὸ πτώμα τοῦ ἐξαγνισθέντος δολοφόνου Καπονικουλα ἔκειτο διάβροχον πέντε βήματα μακρὰν αὐτοῦ πλέον ἐντὸς ἐλώδους βορβόρου, ἐκ τοῦ ραγδαίου ἐκείνου ὄμβρου, ὅστις πρὸ μικροῦ κατέπαυσεν.

Αἶφνης ὑπὸ τὰ βῆθη τῆς περακτιμένης πλαταίης λιωφόρου ἠκούσθη ἱερὺς βῆσιμα ἀνθρώπων πολλῶν.

Βαθμηδὸν τὰ βήματα τῶν ἀνθρώπων τούτων προσήγγιζον ἰντονιώτερα, μετ' ὀλίγον δὲ διεκρίθη ἀπόσπασμα χωροφυλάκων μέχρι δέκα τὸν ἀριθμὸν βραδείως καὶ κανονικῶς κατὰ συζυγίαν βηδίζόντων.

Πάντες ἀρειμάνιοι τὴν ὄψιν, ἔφερον ἐπ' ὤμων τὰ λογχοφόρα αὐτῶν πυροβόλα, τεκμηριούντες τὴν ἀρίστην τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας.

Ὁ ἀποσπασματάρχης προπορευόμενος καὶ παρὰ τὸ πλειρὸν κρατῶν
(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΑΔΟΥ ΤΟΜΟΣ Γ')

τὸ κρεμάμενον ξιφὸς του, ἀνὴρ νεώτατος εἰκοσιπενταετῆς περίπου ἐβρηνθύετο ἐν τῇ στρατιωτικῇ αὐτοῦ στολῇ.

Τὸ ὄρος αὐτοῦ ἐμφαίνει νοημοσύνην καὶ δραστηριότητα, ἐκασμεῖτο διὰ μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ συντηνωμένου μετ' εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀπόσπασμα ἦτο περιπολία ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Φθάσαντες πλησίον τοῦ οἰκίσκου παρετήρησαν τὸ πτώμα τοῦ Καπονικόλα, ὅπερ ἕνεκα τοῦ σκοτοῦς παρίστη εἰς τοὺς ὀρθαλμοὺς αὐτῶν ὡς ἄμορρον μέλαν ἀντικείμενον.

— Τί πράγμα εἶναι ἐκεῖνο ἐκεῖ; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ ἀρχηγός τῶν λογχοφόρων ὡς εἰς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος, δεικνύων τὸ πτώμα χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ βῆμά του.

— Ὁμοιάζει ἀνθρώπινον σῶμα, ὑπέλαβεν ὁ ἀμέσως ἐπόμενος αὐτοῦ στρατιώτης.

— Διάβωλε! ἐψιθύρισεν ὁ ἀποσπασματάρχης ἐπιταχύνας τὸ βᾶδισμά του ἐμπλεως ἀπαισίων ὑπονοιῶν.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι σπουδαῖον! ἀνέκραξε πλησιδίας εἰς τὸ οἰκτρὸν ἐκεῖνο πτώμα, ὅπερ περικύκλωσαν πάραυτα οἱ λογγίται.

— Αὐτὸς θὰ κοιτάται πρὸ πολλοῦ ἰδῶ· πλῆει εἰς τὸ νερόν! εἶπε τις αὐτῶν.

Ὁ ἀρχηγός ὤθησε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ πτώμα, ἀλλ' ἔμεινεν ἀκίνητον ὡς λίθινος ὄγκος. Κύψας δὲ πρὸ αὐτοῦ ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κρυεροῦ μετώπου τοῦ νεκροῦ.

— Εἶναι παγωμένος, νεκρός! εἶπε καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν προσέθετο.

— Ἐν φῶς ἀνάψετε, ἐν φῶς!

Εἰς τῶν χωροφυλάκων ἐξήγαγε τότε μικρὸν φανόν, εἶδος δειλέτρου, οὗτινος τὴν θρυαλλίδα ἤναψε.

— Φέξε ἀπ' ἰδῶ.

Ὁ φανοφόρος ἐχαμήλωσε τὸ φῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πτώματος· πάντες ἐκυπτον ἐκπληκτοὶ καὶ μεθ' ὑπερβαλλούσης περιεργείας.

— Εἶναι γέρον· εἶπεν ὁ ἀρχηγός. Ἄ! . . . αἱματὰ ἐπὶ τοῦ στόματός του, διάβωλε! τί εἶναι τοῦτο; ἀνέκραξεν αἰσθανθεὶς βδελυγμίαν, παρατήρησας τὸ ἐπὶ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων τοῦ Καπονικόλα προεξέχον τιμᾶχιον τῆς σαρκὸς τοῦ φονέως του.

— Αἱματὰ, αἱματὰ! . . . ἐπανελάβον μετὰ φρίκης ὅσοι τῶν περιεστώτων ἠδύναντο νὰ βλέπωσιν.

Ὁ ἀποσπασματάρχης βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ τοῦ φανοῦ φωτός ἔρξατο περιεργαζόμενος τὸ πτώμα μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως.

— ὦ! ὦ! ἴλαγε καθ' ὅσον ἔψυσε τὸ τραυματοφόρον ἐκεῖνο στῆθος, στυγερὰ δολοφονία! . . . ὁ δυστυχὴς ἰσφαγίσθη ἀνηλιῶς· ἔχει τόσας πληγὰς ὅσα ἔτη φέρει ἐπὶ τῆς ράχειός του.

— Ἄ! ἐκαμιν αἵρνης φρικτῶν, ὅτε εἶδε τὸ θῶμα ἰστυρημένον χειρῶν.

— Αἱ χεῖρες του εἶναι ἡρωτικωτάται.

Πάντες ἀφῆκαν φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ φρίκης.

— Ἀραιεῖσάτέ του τὸν ἱπινδύτην, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ λειτουργὸς τῆς δικαιοσύνης.

Δύο τῶν χωροφυλάκων ἐξετέλεισεν τὴν διαταγὴν· ἰρᾶνη δὲ τότε εἰς τοὺς ἐντρόμους ὀρθαλμοὺς πάντων ἡ οἰκτρά καὶ ἀποτρόπαιος θέα τοῦ θύματος.

— Αἱ χεῖρες του ἀπεκόπησαν πρὸ τοῦ κακουργήματος, συνεπέραναν ὁ ἀρχηγός τῶν περιούλων βλέπων τοὺς κρεμαμένους βραχιόνας ἀναυχαιῶν, περιτετυλιγμένους ἐπὶ τοῦ μετακρπίου διὰ λευκῶν ὀθονίων.

— Πράγματι· εἶπον οἱ ἐνιοὶ ὀπλίται.

— Εἴπαι νὰ ἡγωνίσθῃ, νὰ ἀντιστάθῃ ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἐπανελάβεν ὁ νέος ἀνὴρ, μεταχειρισθεὶς ἀντὶ χειρῶν τοῦ ὀδόντος του ἐπὶ τῶν ὀποιῶν φέρει τὴν καθημαγμένην τοῦ φονέως σάρκα. Φέξε ἀπ' ἰδῶ, ἐξηκολούθησε περπατῶν τὸ περίξ τοῦ δολοφονηθέντος ἰδαρος· καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα τὸ κακουργήμα διεπράχθη ἰδῶ . . . ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβῶμεν, ἐπέραναν ἡγειρόμενος πιστεύων νὰ ἀνεύρωμεν τὸν τρομερὸν αὐτὸν δολοφόνον . . . χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχῃ τὰ ἔχνη τῶν ὀδόντων τοῦ θύματος . . . διάβωλε, καὶ αὐτὴ ἡ βροχή μας περιέπλεξε ὀλίγον, δὲν θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ ἐξιχνιάσωμεν πόθεν ἔφυγε ὁ φονεὺς, ὅπως δὲ ποτε ἴδωμεν.

— Φέξε χαμηλὰ, εἶπε πρὸς τὸν φανοφόρον, νεύων συγχρόνως πρὸς τοὺς ὀπλίτας, οἵτινες περιέμενον τὴν διαταγὴν του, νὰ τὸν μιμηθῶσιν.

Ὁ ἀποσπασματάρχης ἔρξατο τότε βῆμα πρὸς βῆμα ἀνερπυλῶν ἐπὶ τοῦ γλίσχρου καὶ λασπώδους ἰδάρου.

Ἐνιοὶ τῶν λογχοφόρων ἠκολούθηον αὐτὸν, ἐνῶ οἱ ἑτεροὶ σχηματίσαντες ὁμίλους ὡς ἕκαστος ἤναψε φανόν, διεσπάρησαν πρὸς διαφόρους διευθύνσεις.

Ὁ ἀρχηγός ἠκολούθησε τὴν πρὸς τὴν ἀπότομον κατωφέρειαν περὶ πλείους τοῦ οἰκίσκου διεύθυνσιν.

Ἄλλὰ πανταχοῦ τοῦ ἰδάρου τὰ ραγδαία τοῦ ὕδατος ἐξήλει-

ψαν καὶ τὰ ἐλάχιστα ἂν ὑπῆρχον αἱματόεντα ἴχνη τῶν κινήσεων τῆς αἱματηρᾶς ἐκαίνης πάλης.

Ἐν τούτοις ὁ δραστήριος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ὑπάλληλος δὲν ἀπεθαρρύνετο· ἔφθασε πρὸ τοῦ χείλους τῆς κατωφερείας, κάτωθεν τῆς ὁποίας ἐξεταίνοντο αἱ βαθύσκιαι δένδροφυταὶ τοῦ γνωστοῦ ἡμῖν ἀγροκηπίου.

— Ἀ! ἄ! τί εἶναι τοῦτο; εἶπε παρατηρήσας ἐρυθρωπὴν κηλίδα ἀποτυπωθεῖσαν παρὰ τὴν ρίζαν πυκνῆς ἀκαλήρης.

Ὁ φαρμόρος ἔθετο τὸ ρῶς πρὸς αἶγυ τοῦ ὑποδειχθέντος μέρους.

— Αἷμα! εἶπε θίγων διὰ τοῦ δακτύλου σταγόνα πεπηγότος αἵματος ἣν προφύλαζαν ἀπὸ τοῦ ὁμβροῦ τὰ φύλλα τῆς ἀκαλήρης.

— Ὁ δολοφόρος ἔφυγεν ἀπ' ἰδῶ· ὑπέλαβεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν χωροφυλάκων.

— Ἐδῶ! ἰδῶ! ἐφώνησε στραφεὶς πρὸς τοὺς διεσπαρμένους στρατιώτας του.

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἔσπευσαν πάντες.

Ἄλλ' αἶφνης ὁ ἀποσπασματάρχης ἀνεσκίρτησεν.

Ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ ἀγροκηπίου πρὸς ἄλλον τὴν ἀκοήν του κατασπυρμένοι βηματισμοί.

— Ἀ! ἔκαμεν ἀκροώμενος.

— Σβύσατε τὰ ρῶτα καὶ χαμηλώσατε πάντες, διέταξε διὰ φωνῆς σιγῆς νεῶν διὰ τῆς χειρὸς πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν χωρὶς νὰ στραφῇ, κλίνας καὶ οὗτος ὀλίγον.

Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη παρὰ χρῆμα.

Ἐντὸς μικροῦ πελώριον φάσμα διήλθεν ἀστραπηδὸν διὰ μέσου τῶν πλησιεστέρων δένδροστοιγιῶν ὑπὸ τοὺς πόδας σχεδὸν τῶν περιπόλων.

Τὸ ὄξύ καὶ διαπεραστικὸν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν βλέμμα ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκιόφωτι τῶν ἀστέρων τὸ φάσμα τοῦτο, ὅπερ ἀφῆσαν ὑπισθὲν του τὴν ἀντίθετον τοῦ οἰκίσκου πρόσοψιν, ἐξηρανίσθη πρὸς τὸ βόρειον τοῦ ἀγροκηπίου.

— Χμ! ἔκαμε νοηματικῶς ὥσπερ ἀνευρὼν τὰ ἴχνη τοῦ δράστου τοῦ στυγεριοῦ μυστηρίου τῆς δολοφονίας, ἀποσυρόμενος μετὰ πυρετώδους κινήσεως, ποιῶν συνάμα χειρονομίαν πρὸς τοὺς ὑπλίτας, οἵτινες ἀπεσύρθησαν ἐπίσης καρκενοδατοῦντες.

Τέσσαρες ἐξ ὧν, εἶπε χαμηλοφώνως μετὰ σπουδῆς, φυλάξετε ἰδῶ, ὅστιςδήποτε φανῇ ὑπὸ τὸ μέρος τοῦτο, ἐξηκολούθησε δεικνύων τὸ βᾶθος τῆς κατωφερείας, συλλάβετέ τον· οἱ λοιποὶ ἀκολουθήσατέ με.

Καὶ ἰδραμε πρὸς τὰ ἄνω τῆς λεωφόρου παραπλεύρως τῆς διευθύνσεως ἣν ἔλαβεν τὸ ἀνθρώπινον φάσμα, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν λογχοφόρων, ὧν τέσσαρες τοποθετηθέντες κατ' ἀποστήματα ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκαίνου συνεστάλησαν καὶ περιέμενον.

Οἱ ὑπόλοιποι τοῦ ἀποσπάσματος ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀνδρῖον ἀρχηγόν των, ὠδεύον ὠκύποδες κικυρτωμένοι μόλις θίγοντες τὸ ἰδαφός, ὅπως μὴ προδώσωσι τὰ βήματά των.

Μετὰ πορεῖαν ὑπὲρ τῶν ἑκατὸν βηματων, ὁ ἀξιωματικὸς ἀντέκοψε τὸ βῆμα καὶ ἔνευσε εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν νὰ σταθῶσι.

Πάντες ἔστησαν ἀσθμαίνοντες.

Κύρισκοντο πρὸ τῆς κατωφεροῦς ἀτραποῦ ἐκαίνης, εἰς ἣν εἶχον εἰσδύσει ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ὁ Ἰωάννης Δόβλης μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦ αὐτοῦ, διευθυνόμενοι εἰς τὸ ἀγροκήπιον τὴν νύκτα τῆς ἀσυγνώστου ἀπιστίας τῆς Ξανθίππης.

Ὁ ἱκανότατος τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας ἀξιωματικὸς, εἶχεν ἀκούσει βήματα προερχόμενα ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς ἀτραποῦ, ἥς τὸ χαλικοστρωτὸν ἰδαφός προέδιδεν αὐτά, καὶ παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ὁποίας τὸ ὁρεπίδιον ἐσχημάτιζεν ἐκπύρωθεν ἀκανόνιστα ὑψώματα κακαλυμμένα ὑπὸ θάμνων καὶ ἀκανθῶν.

Ὁ ἀποσπασματάρχης ἐπιβαλὼν τοῖς λογχοφόροις σιωπὴν, μετέδωκε τὰς διαταγὰς αὐτοῦ διὰ σχημάτων.

Δύο ἐξ αὐτῶν συνεσπειρώθησαν ὑπὸ τοὺς θάμνους τοῦ ἀριστερόθεν τοῦ παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς ἀτραποῦ ὑψώματος, ἰσάριθμοι εἰς τὸ δεξιόθεν, ἐνῷ ὁ ἀξιωματικὸς ξιφουλκήσας μετ' ἄλλων δύο κατὰ μέτωπον αὐτῆς.

Πάντες τὴν ἀναπνοὴν κρατοῦντες σχεδὸν γονυπετεῖς καὶ συνεκυμμένοι τὰς λόγχας αὐτῶν προτεταμένας ἔχοντες ἀνέμενον ἐν ἀπολύτῳ σιγῇ.

Πρὸ τῆς στενῆς καὶ καλῶς διοργανισμένης πολιορκίας ταύτης, οὐδέ πτηνὸν θᾶ ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ.

Τὰ ἀπὸ τῆς ἀτραποῦ βήματα βαθμηδὸν προσπλάζοντα ἐμαρτύρουν μετὰ πόσης σπουδῆς ἔρευγε τὸ μυστηριώδες ἄτομον.

Αἶφνης εἰς τὸ χαῖνον ἔμβασμα τῆς ἀτραποῦ διεγράφη γιγαντιώδης σκιὰ ἀνδρὸς προκύπτοντος.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεσκίρτησας ἐνδομύχως ἠτοιμάσθη.

Ὁ γιγαντώσωμος ἀνὴρ, ὃν ἀνεγνώρισαν βεβᾶτως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, τὸ φονικὸν τοῦ Στραβομαμάτη λεπίδιον κρατῶν, ἵποισι καταπληκτικοῦ διασκελισμοῦ.

— Στήθε! ἠκούσθη ἐπιτάχασα ἡ βροντώδης φωνὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ,

καθ' ἣν στιγμήν ὁ γίγας πλοίαρχος ἀπεχωρίσθη τῆς ἀτραπού δύο βήματα.

Κρυγὴν τρόμου καὶ φρίκης ἐν ταύτῃ ἔρρηξεν ὁ λάρυξ αὐτοῦ· ἔστη κεραυνόπληκτος ἐπὶ δευτερόλεπτον.

Ἐνώπιόν του ἴστατο ὁ ἀτρόμητος ἀξιωματικός τῶν περιπόλων, τὴν ἀργυροστιλβουσάν καὶ ὀξυβελῇ λεπίδα τοῦ ξίφους του προτείνων.

Ὁ Ἀνδρόνικος ἔκαμε νὰ ὑπισθοδρομήσῃ, ἀλλ' εἶδε περὶ αὐτὸν τὰς ἀπειλητικὰς μορφὰς τῶν χωροφυλάκων ἀνορθωθέντων, καὶ τὰς ἀπαισίας ἀναλαμπὰς τῶν λογχοφόρων σούτων πυροβόλων.

Ἐρρικίασε· καὶ ἐν τῇ ἰσχάτῃ ἀπειπισίᾳ αὐτοῦ ὤψωσε τὸ ἐγχειρίδιόν του.

— Πραδόσου! ἐκραύγασεν ὁ ἀξιωματικός ἀνυψῶν τὸ ξίφος του.

Ἄλλ' ὁ πειρατὴς οὐδὲν ἤλουσιν· ἐχύθη στρῆφαις κατὰ τῶν δεξιῶν αὐτοῦ ὀπιλιῶν, ὅτε ὁ ἀνδρείος ἀρχηγὸς ρίπταται ἀντιμέτωπος αὐτοῦ.

Τὸ ξίφος του ἐσύριξεν εἰς τὸν ἀέρα, ποιήσαν ἀστραπηδόλον διαξιρισμόν.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡ ἡράκλειος χεὶρ τοῦ Ἀνδρονίκου καταβιάζετο ὅπως πλήξῃ, τὸ ἐγχειρίδιον συνεκρούσθη μετὰ τοῦ ξίφους· σπινθήρες ἐξέθωρον ἐκ τῆς τρομερᾶς ταύτης συγκρούσεως· τὸ ἐγχειρίδιον ἡμίθραυστον ἔφυγε τῆς θανατηφόρου χειρὸς τοῦ γίγαντος καὶ ἐσφενδονίσθη διαγράφαν καμπύλην εἰς τὸν ἀέρα πέντε βήματα μακρὰν.

Ὁ πλοίαρχος ἀφῆκεν ὠρυγὴν.

Τέσσαρες σιδηροὶ βραχίονες ἐκράτησαν αὐτὸν ἀκίνητον, ἐνῷ ἰσάριθμα πυροβόλα ἰδαίνυνον αὐτῷ τὰ φρικώδη αὐτῶν στόμα.

Συνησθάνθη ὅτι πᾶσα περαιτέρω ἀντίστασις θά ἦτο πρᾶπτος, ὡφείλε πλέον νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὸν νόμον.

— Δέσαστέ του τὰς χεῖρας, εἶπεν ὁ γενναῖος ἀξιωματικός.

Ὁ πλοίαρχος ἰδεσμεύθη αὐθωρεῖ.

— Λάβε σύ τὸ ἐγχειρίδιον ἀπὸ χυμῆ! εἶπε πρὸς ἓνα τῶν χωροφυλάκων, ὅστις ἔσπευσε πᾶρυτα.

Καὶ θείς τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην, ὑπέλαβε προπορευόμενος.

— Ἀγωμεν.

Πάντες ἐξεκίνησαν.

Ὅτε ἐπλησίασαν εἰς τὸ μέρος ἐνθα κατέκειτο τὸ οἰκτρὸν τοῦ Καπονικόλα πτώμα, ὁ ἀξιωματικός διέταξε νὰ ἀνέλθωσι τὸν φανόν, ἀφ' οὗ πρῶτον προσεκάλεσε τοὺς τέσσαρας ἐκείνους στρατιώτας, εἴτινες ἐνέδρευον πλησίον τοῦ οἰκίσκου.

— Φέρε ἰδῶ πλησίον τὸ φῶς, εἶπε, στὰς παρὰ τὸ πτώμα· ἀφ' οὗ δὲ

ἔρωτίσθη τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, διατάξας νὰ παραμερίσωσιν ὀλίγον ὅπως ὁ δεσμώτης δυνήθῃ νὰ ἰδῇ τὸ θῦμα, ἀπετάνθη πρὸς αὐτόν.

— Γνωρίζεις τὸν ἄνθρωπον τοῦτον;

Ὁ γίγας προσέβλεψεν.

Εἰς τὴν θίαν τῆς πενθίμου ἐκείνης μορφῆς τοῦ ἀρχαίου συνενόχου τοῦ ἀνιπῆδυσεν ἐν ὑπερτάτῃ φρίκῃ, τρυλίζων μετὰ παλλομένης ὑποκώφου φωνῆς:

— Ὁ Καπονικόλας!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν νυκτερινῶν περιπόλων ἐμειδίσεν ἐν θριάμβῳ.

— Ἐμπρός, εἶπεν, ἀρκεσθεῖς ἐπὶ τοῦ παρόντος πρὸς τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην.

Καὶ ἀπήγαγον ἐν συνοδίᾳ τὸν πλοίαρχον Ἀνδρόνικον, ἀποφέροντες συνάμα καὶ τὸ ἡρωατηριασμένον τοῦ Καπονικόλα πτώμα.

Ἡ μονότονος σιγὴ ἐπαναλήφθη πάλιν πρὸς τὰ μέρη ταῦτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Ἡ ΦΛΩΜΗ ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

Ἐν τούτοις ἡ Φλώμη εὐτυχιστέρα ἴσως τῶν συνενόχων τῆς ἀποπλάνησας μέχρι τῶν μυχῶν τῆς λόχμης, ἀφ' ἧς διέφυγε μοιραίως τὴν φοινικὴν ἐπίθεσιν τοῦ Στραβομάτη, κατακρημνισθέντος εἰς τὸ ὑποχθόνιον τοῦ Ἀνδρονίκου κελλίου, ἐνθα εὗρε τὸν αἰώνιον ὕπνον, περιδεὲς ἔτρεχεν ὁδρостаγῆς ὑπὸ τὰς ἀταλευτήτους καὶ γνωφώδεις ἀψίδας τῶν δένδρων τοῦ ἀγροκηπίου.

Μετὰ μακροχρόνιον περιπλάνησιν, λέγομεν μακροχρόνιον διότι ἕκαστον λεπτὸν ἀλγεινὴν ἀγωνίαν ἐπιφέρει αὐτῇ ἐμαγεθύνετο πρὸ τοῦ ἀπροσπελάστου τέρματος τοῦ λαβυρινθώδους συμπλέγματος τῶν διαδρομῶν τοῦ ἀγροκηπίου, εἰς μάτην ὡς τὸ συλληφθῆναι πτηνὸν ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ, ἀναζητοῦσα διέξοδόν τινα, ἐβθασε τέλος πρὸ τοῦ ἀπαρμιλλοῦ καὶ ζωγραφικοῦ ἐκείνου λειμῶνος, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ὤψοτό ὡς νύμφη νηρὴς ἰσταμένη διάδημα ἀνθοστόλιστον, τὸ περίπτερον ἐνθα ὁ Φαίδων ἀπέναντι τοῦ Δόβλη ἰδοκίμασε τὰς φρικωδεσέρας τῆς ζωῆς τῆς σιγῆς.

Ἡ Φλώμη ἀποκαμοῦσα ἔστη ἐνώπιον τῆς θελκτικῆς ταύτης τοποθε-

τίας, ὡς ὁδοιπὸρος πλανηθεὶς εἰς ἀπεράντους ἐκτάσεις ἰσχύου καὶ εὐρυθείας ἐξαπίνης πρὸ τερψιθύμου ὕψους.

Ὁ ἐναρμόνιος ψιθυρὸς τῶν τεχνητῶν ρυάκιων προσίβαλλε τὴν ἀκοὴν τῆς γλυκεῖα καὶ μεθύσκουσα τὰς αἰσθήσεις αὐρα συμπεφυμένη μετὰ τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθῶν ἰθώπεισε τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἐνῶ οἱ ἐκστατικοὶ ὀρθαλμοὶ τῆς κατέτρωγον ἀπλῆστως πανταχοῦ προσπλούμενοι τὰ θαυμασία, τὰ ἰδανικὰ ἱκεῖνα θέλητρα τῆς φύσεως, ἅπερ ἐν τῷ αὐχμηρῷ ἱκεῖνῳ ἡμίφωτι τοῦ σπινθηρίζοντος οὐρανοῦ περιεβάλλοντο διὰ μυστηριωδεστέρου μεγαλείου.

Πρὸς στιγμὴν ἀπέμειναν ἐν ἐκστάσει, ὡς εἰλεγέ τις ὅτι τὸ μεγαλεῖον τοῦτο ἐνέπνευσεν αὐτῇ ἀνέκφραστον φίλτρον ἀφ' οὗ ἠδύνατο νὰ ἀναρῇ ἢ συναίσθησις, ἢ μεταμίλεια, ἥτις ὡς ἀνύφου τὴν καρδίαν τῆς μέχρι τῆς θείας εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ τὰ μυχιαίτατα τοῦ βδελυροῦ τούτου πλάσματος ἐσκλήρυνε μέχρις ἀπολιθώσεως ἡ θρασυτής, ἡ κακεντρέχεια, καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναδύσκηται αἰσθημα τοσοῦτον ὕψηλόν.

Ἐκεῖ τὸ βλέμμα τῆς συνήντησε φῶς ὑποτρίμον ἐπὶ τοῦ φανταστικοῦ ἱκεῖνου περιπτέρου ἐν ταῖς σκοτειναῖς σκιαῖς τῶν περὶ δένδρων βεθυομένου, ὅπερ εἰς τὰς ὄψεις αὐτῆς παρίστατο ὡς μέλας τῆμος.

Κατ' ἀρχὰς ἐφρικίσαν ὥσπερ ἀόρατός τις ἐχθρὸς ἐνέδρευε πλησίον τοῦ φωτός ἱκεῖνου σκοπεύων νὰ τὴν συλλάβῃ, καὶ ἠβουλήθη νὰ σωθῇ διὰ τῆς φυγῆς, ἀλλ' ἀόριστόν τι προαίσθημα εἴλκυσε τοῦ πόδας αὐτῆς πρὸς τὸ περίπτερον.

Ἡγωνίσθη νὰ ἀπωθήσῃ τὴν ἐλκυστικὴν ἱκεῖνην δύναμιν ἀλλ' ἦτον ἀνίσχυρος.

Διὰ μέσου τῶν ἀνθοφυτειῶν τὸ λιγυρὸν αὐτῆς σῶμα κάμπουσε ἐσύρθη ἀθρόῳ· μέχρι τοῦ περιπτέρου, ὅστις αἱ αὐλαὶ τῶν παραθύρων ἦσαν καταβεβησμέναι ἐπιμειλῶς, ὅπισθεν δ' αὐτῶν διεκρίνατο τὸ ταλαντευόμενον φῶς.

Ἡ Φλόγη ἐν τῇ ἀκοῇ καὶ τῷ βλέμματι αὐτῆς οἶονεῖ συνικρουμένη ἐπλησίασε πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν παρὰ τὰ συμπεπυκνωμένα τῶν ἀκαδενδράδων φυλλώματα.

Ἐνώπιον αὐτῆς ἱκεῖθεν τῆς ὑγινοχρόου διαφανοῦς αὐλαίς ἐνός τῶν παραθύρων ἤκούοντο ἰνδοθεν ψιθυρισμοὶ ἀνθρώπων συνδιαλεγόμενων.

Ἡ ὀρχήτις προσήλωσε τὸ οὖς καὶ τὸ παραδύξας ἀκτινοβολοῦν αὐτῆς ὄμμα, ευστέλλουσα μετ' ἐπιμονῆς τὴν ἀναπνοήν.

Σκιαὶ ἀνδρικοὶ ἐπὶ ἀνακλίντρων ἐπαιδόμεναι σκυθρωπαί, ἀγέρονχοι,

παρετάθησαν εἰς τοὺς ὀρθαλμούς τῆς, ὧν τὰ χαρακτηριστικὰ ἠθέλησε νὰ ἀντληθῇ.

Ἀλλ' ὁ προταθειμένος ἱκεῖνος τῆς αὐλαίς πέπλος ἴστατο ὡς φραγμὸς ἀνυπερβλήτος, ὃν πεισματωδῶς ἀπειράτο νὰ ὑπερπηδῇ.

Πᾶσι τὸ πρόσκομμα τῶν ὀρθαλμῶν ἐν μέρει ἀνεπλήρου ἡ ἀκοή.

Ἦρκει μία φωνή, μία λέξις, ὅπως ἀναγνώριση γνωστὸν ἄτομον.

Λίοντες ἀνεσκίρτησε.

Κρυφὸν ρίγος κατέλαβεν αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Κραυγὴ τρόμου παρὰ μικρὸν ἐξώμα τῶν χειλέων τῆς, κραυγὴ ὑλεθρίας ἥτις ἤθελε καταστρέφει τὴν τοσοῦτον ἐπιμόχθως ἀποκτηθεῖσαν ἀπόδρασιν, ἣν ὁμως ἠδυνήθη νὰ ἀποπνίξῃ πᾶντα.

Ὅνομα τι ἔφραξε μέχρις αὐτῆς, ὄνομα ὅπερ ἐπρότερον μετὰ τόνου ἀποτροφῆς χεῖλη τρίμοντα ὑπὸ ἀγανακτήσεως, τὰ χεῖλη τοῦ συζύγου τῆς φοβερᾶς δραπέτιδος Θεοδώρου Βάλβη.

Εἰς τὰ ὧτά τῆς ἀντήχησαν οἱ φθόγγοι τοῦ ὀνόματος τούτου, δηλητηριώδη ἐπινέργειαν ἔχοντες.

Τὸ ὄνομα ἱκεῖνο ἦτο τὸ ἰδικόν τῆς· ὁ ἀτιμωθεὶς σύζυγος ἐξετύλισσε τὴν προμελετηθεῖσαν καταδίκην αὐτῆς.

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἰλιγγιάσασα, βαρεῖα κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅπερ ἀνέιδε τοῦς κτύπους τῶν σπροδωτάτων αὐτῆς παλμῶν· ἐκινήθη ἀποστρέφουσα τοὺς φρικαλέους ὀρθαλμούς· ὡς πρὸ ἀπειλητικοῦ φάσματος καὶ ἔκαψε νὰ ἀποσυρθῇ τοῦ τρομεροῦ ἱκεῖνου μέρους, ἀλλ' ἴσπηλώθη ἐπὶ τῆς θέσεώς τῆς ἀκίνητος· ἐνώπιον τῶν σπουδαιοτάτων ἀποκαλύψεων ἃς ἔμελλε νὰ ἀκούσῃ ὁ τρόμος αὐτῆς ὑπεχώρησεν.

Ἀπέμειναν ἀπορροφῶσα ἐκάστην λέξιν, τῶν μυστηριωδῶν ἱκεῖνων ἀτόμων, ὡς ἄψυχον σῶμα, ἐν ᾧ τὸ ἀπόρητον ἀνέκινει τὴν ζωὴν.

Ἐν τούτοις εἶδωμεν τινες ἦσαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, καὶ περὶ τίνος συνδιαλέγοντο τῇ ᾠρῃ ταύτῃ.

Ἐντός τοῦ αὐτοῦ θαλίμου ἐνθα διαδραματίσθη ἡ τραγικὴ σκηνὴ τοῦ Φαίδωνος καὶ τῶν δύο συζύγων, ἄνδρες ἐπὶ συνιδρίαζον, καὶ βεβαίως θὰ ἦσαν αὗτοι οὗτοι οὗ· ἠρίθμησαν ὁ Στραβομμάτης κρυπτόμενος ὀλίγον μακρὰν τῆς εἰσόδου τοῦ οἰκίσκου.

Τὸ φῶς τοῦ ἰδίου λαμπτήρος ἐφώτιζε τὰ πρόσωπα πάντων.

Χιονοπῶγων τις γέρων, ὁ τελευταῖος ὅλων ἀριχθείς, ἐκάθητο ἐν τῷ μίσθῳ τῆς ἐμπύρεως, σκυθρωπός, σύνοφρος, καὶ μετ' αὐτῆς τοῦ βλέμματος.

Οὗτος ἦν ὁ γέρων Μαυρόνικος.

Πλησίον αὐτοῦ ἀνὴρ μεσήλιξ εὐγενοῦς φαινομένου καὶ ὑπὸ βαθείας θλίψεως τὴν περικυλλῆ αὐτοῦ κεφαλὴν βεβρυμένην ἔχων, ὁ ἡμέτερος Ἰωάννης Δόβλης.

Ἀριστερόθεν τοῦ Μαυρονίκου, ὁ ἐπίσης μεμαρκαμένος ὑπὸ δυσφορήτων ἀλγηδόνων μεγίστων συμφορῶν, ὁ Θεόδωρος Βάλβης, τὸ γλυκὺ καὶ προσήλως αὐτοῦ ὕψος τηρῶν πάντοτε ἀειθαλῆς.

Ἐπειτα τρεῖς ἔτι ἄτομα ἐπίσης μεγαλοπρεπῆ ὡς ἐκ τῆς προειδηκυίας ἡλικίας των καὶ τῆς ὑψηλῆς κοινωνικῆς τάξεως εἰς ἣν ἀνήκον, ἅτινα ἀρίστων ἀγνωστα εἰς τὸν ἡμέτερον ἀναγνώστην ὡς μὴ δρῶντα σπουδαίως ἐν τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ.

Καὶ τὸ ἔβδομον τέλος ἄτομον, ὁ ἀνδραειὸς τῆς Φινίλλης σύζυγος Λεωνῆς μὲ τὴν μελαγχολικὴν καὶ συμπαθεῖ αὐτοῦ μορφήν, ἐφ' ἧς ἐνεθρονίζετο εὐγενῆς τις σεβασμὸς πρὸς τὰ περὶ αὐτὸν σεπτὰ τῆς ὑμνηγούμενης πρόσωπα.

—Φίλοι μου! ἔλεγεν ὁ γέρων Μαυρόνικος διὰ τῆς ἐπισήμου ἀπαγγελίας του. Σπουδαῖαι περιπέτειαί τῆς ζωῆς μᾶς καλοῦσιν αὐτὴν τὴν ὥραν ἐπὶ τῷ αὐτῷ, τινὰς τῶν παρακαθημένων συνίδεσαν ἐπώδυνον συμφορὰν, ἥς ἀλληλένδεται συνήλθομεν ὅπως ἐπουλώσωμεν εἰ δυνατόν. Ἡ λύσις τοῦ στυγεροῦ δράματος ὅπερ παρεσκευάσαν ἄνθρωποι φρικῶδεις δι' ἐμὲ, συνεπληρώθη ἀφοῦ συνετάραξε πάντας ὑμᾶς. . . Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ τρομεροὶ δράσται ἔκυψαν τὸν ἀσύνετον πρὸς τῆς θεῆς δικαιοσύνης. Εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὸν ἐπίλογον, ὅς ὠρκαίσθημεν νὰ κλείσωμεν διὰ τῆς μεταμελείας, διὰ τοῦ ἐξιλασμοῦ.

Τὸ ἔργον ἡμῶν εἶναι μέγα, εἶναι ἐπίπονον ἀληθῶς, ἐν τούτοις ἐμφορούμεθα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, καὶ τὸ θάρρος θάλλει πάντοτε εἰς τὰς καρδίας ὅλων ἀκμαῖον, πρὸς τὰς ἀποράσεις ἥς τὴν νύκτα ταύτην θέλομεν ἰξενέγκαι. Πρὶν ὅμως τεθῇ ἐπὶ τοῦ τέλειτος ἡ φοβερά αὕτη ὑπόθεσις, ἔκρινα καλὸν ὅπως ἀπόκρυφοί τινες σελίδες τοῦ βίου μου, κεκαλυμμέναι ὑπὸ σκοτεινοῦ πέπλου ἀποκλυφθῶσιν.

Ἀκούσατέ με! Ἀρχομαι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν διηκούλωνα τὴν δραπέτευσιν τοῦ δολοφόνου ἐκείνου Κοράνδου ἀπὸ τὰς φυλακὰς τῆς Ρωσσίας, καθότι τὰ πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης θλιβερά γεγονότα εἶναι ἀρκούντως γνωστά.

Θέλω ἐκθέσει τὴν ἱστορίαν ταύτην ἔσον τὸ δυνατόν ἐν συνόψει.

Καταδεδικασμένος ἀναπιστραπταὶ νὰ διέλθῃ τὸν ὑπολειπόμενον χρόνον τῆς ἀθλίης ζωῆς μου ὑπὸ τοῦς κρυφοὺς θόλους τῶν εἰρηκτῶν ἐκείνων

ἐρρηνητίων ἐν τῇ εὐπιστίᾳ μου, εἰς ἕνα τόσον δόλιον καὶ ἀγνώμονα ἄνδρα ἐμπιστευθεὶς πολυτιμώτατον μυστικόν, ὅστις κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς δραπετεύσεώς του ἐφέρθη τοσοῦτον ἀπανθρώπως πρὸς ἐμὲ, καὶ παρὰ τὰ κατατρόχοντά με δεινὰ προσετίθη καὶ ἡ φρικτὴ ἀβεβαιότης τοῦ μέλλοντος τῆς οἰκογενείας μου, ἣν ἀγνώστος καὶ ὀλεθρία ἴσως τύχη περιέμενεν ἔχοντα δάκρυα φλογερὰ μεταμελούμενος, ἐνῷ ἡδυνάμην ἐγὼ αὐτὸς νὰ δραπετεύσω, ἔστω καὶ μὲ θυσίαν αὐτῆς τῆς τιμῆς, διότι ἰθαῶρουν αἰσχροὶ ἀτιμίαν τὸ νὰ ἀποφύγῃ τις τὴν ποινὴν τῶν νόμων, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῶν ἀθῶων πλασμάτων ἐκείνων, ἣτις μὲ ἐκάλει πρὸς αὐτὰ, κατεσίγησε τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μου καὶ ἐσκέφθην μετὰ πολλοῦς ἐνδοιασμοῦ ὅτι ὠρκαίον νὰ σπύσω· περιέμενον μόνον κατάλληλον στιγμήν. Δυστυχῶς ἐματτιώθησαν πᾶσαι αἱ ἐλπίδες μου, διότι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν μὲ ἀπέστειλαν ἐξόριστον εἰς τὴν Σιθηρίαν. Ἐκεῖ ὑπὸ τὸν μολυβδόχρουν οὐρανὸν καὶ τοὺς αἰωνίους παγετοὺς τῆς ἀριλοξίνου ἐκείνης χώρας μακρὰ ἔτη διήλθον φέρων ἐπὶ τοῦ τραχήλου μου τὸν μαρτυρικὸν τοῦ καταδίκου ζυγόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ο ΙΝΔΟΣ ΑΕΡΟΝΑΥΤΗΣ ΤΖΑΝΔΙΑ.

Ἀπειπισθεὶς περὶ πάντων, ἐδιόμην διηνεκῶς ὅπως συντομευθῇ ἡ ἐπὶ πᾶτος ἐκείνη ζωὴ, ὅτε ἡμέραν τινα ἀστὴρ φαινὸς ἀνέτειλε δι' ἐμὲ καὶ γλυκίαν ἐλπίδα εἰσέδυσεν εἰς τὴν ἀπηλπισμένην καρδίαν μου.

Ἀνθρωπὸς τις, ἢ μᾶλλον γόης τις Ἰνδὸς γέρων, περιπλανώμενος εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς ἐμὲ.

Ἐβλεπον αὐτὸν ἐνίοτε ὑποβλέποντά με διὰ τρόπου λίαν παραδόξου, καὶ προσπαθοῦντα νὰ μὲ πλησιάζῃ κατ' ἀρχὰς δὲν ἰδίδον πολλὴν σημασίαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ βαθμὴν ἤρχισα νὰ ἀνησυχῶ. Δὲν ἤξεύρω διὰ τί τὸ βλέμμα τοῦ γόητος ἐκείνου μὲ συνεκίνησε.

Ἐσπέρην τινα ἐνῷ ἰστικόμεν παρὰ τὴν εἰσοδὸν τῆς ἀθλίης καλύβης μου ὑπὸ θλιβερῶν ρεμβασμῶν κατεχόμενος, εἶδον αἶφνης αὐτὸν ἐνώπιόν μου. Μεθάνηθ' ἀκατανόητόν τινα ταραχὴν.

—Τί σκέπτεσαι, καλε μου γέρων; μὲ ἠρώτησεν ἀφελῶς, εἰς καθαράν ρωσικὴν διχλεκτον.

— 'Ε! ἔκαμον ἐγώ, μὴ δυνάμενος νὰ καταβάλλω τὴν ταραχὴν μου, ἥτις ἐπὶ μᾶλλον ἐκορυφώθη πρὸς τὸ ἀπότομον τῆς ἱρωτικείας.

— Σκέπτεσαι βεβαίως, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ἐκεῖνος μαντεύσας ἴσως τὴν σύγχυσίν μου, τὴν πατρίδα σου, τοὺς οἰκίους σου οὗς ὑστερήθης διὰ παντὶς.

Ἐγὼ ἀπέμεινα σιωπῶν.

— Ἀκουσόν με, μὲ εἶπεν αἰφνιδίως τὴν φωνὴν αὐτοῦ χαμηλώσας, συμπεραίνω ὅποσα δεινὰ σὲ καταμαστιζοῦσι εἰς τὴν φρικώδη ταύτην ἐξορίαν, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καθ' ἣν σὲ εἶδον ἔλαβον συμπάθειαν δι' ἐσὶ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ὠφελήσω κατὰ τι . . . Εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐπανορθώσω τὸ κακὸν ὅπερ σοὶ ἔγινε δὲν πιστεύω νὰ ἀποποιηθῇς τὰς ἐκδουλεύσεις μου.

Παρετήρησα αὐτὸν ἐν θαυμασμῷ καὶ ἤμην ἑτοιμος νὰ χυθῶ εἰς τὸν λαιμὸν του, ἐκλιπαρῶν αὐτὸν ἂν ἦταν ἀληθὴ ὅσα εἶπε νὰ μὲ ἐξαγάγῃ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀπειλησίης μου, ἀλλ' ὑποψία τις μὲ κατέστησεν ἐντρομον.

Ἐροβήθην μὴν ἦτο κατὰσκοπός τις ἐξ ὧν βριθεὶ ὁ κατηραμένος ἐκεῖνος τόπος.

Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο τῶσον γαλήνιον, τῶσιν εὐλκρινέειαν ἐξεδήλου ὥστε ὀριμωτέρως σκέψις θὰ ἀπιστοῦσε τὰς σκιερὰς ὑπονοίας μου.

— Τί λέγεις; δέχασαι; μὲ ἠρώτησεν.

Δὲν ᾔστερον τί νὰ ἀπαντήσω. Ἐν τῷ βλέμματι μου μόνον ἠδύνατό τις νὰ ἀνγνώσῃ τί ἐπασχον τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ Ἰνδὸς γόης ἐκλαδίων τὴν σιωπὴν μου ὡς συναίνεσιν καὶ ὥσπερ θέλων νὰ διασκεδάσῃ τὰς ἀμφιβολίας μου, μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς σιγηλοτέτερης, κύψας σχεδὸν πρὸ τοῦ ὠτός μου:

— Ἐδῶ δὲν εἶναι κατὰλληλον μέρος διὰ νὰ συνινησθῶμεν· ἐνδεχόμενον νὰ μᾶς ἴδῃ ἢ μᾶς ἀκούσῃ τις, τὴν νύκτα ταύτην πρὸς τὸ μεσονύκτιον ἔλθῃ κἀτωθεν τοῦ βράχου ἐκεῖνου, καὶ μοὶ ἰδεῖται διὰ τοῦ βλέμματος τὸν εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας λεύγης πληγίως ἡμῶν χιονοσκεπῆσαν κρημνώδη βράχον, ὑπάρχει ἐν σπήλαιον οὗτινος τὴν εἰσοδὸν κατὰ τὸ φαινόμενον καλύπτουσιν οἱ παγετοί, ἐγὼ θὰ ἀφήσω σημεῖόν τι μέλαν ἐπὶ τῆς χιόνος διὰ νὰ τὸ διακρίνῃς· δέκα βήματα μακρὰν θὰ ἦναι ἡ εἰσοδὸς ἐλευθέρᾳ· ἐγὼ θὰ σὲ περιμένω πλησίον ἐκεῖ· ἔλθε.

Εἶπε, καὶ ἀποχαιρέτησάς με ἐξηρπνίσθη ὀπισθεν τῆς καλύβης μου.

Ἐγὼ ἐνὸς πρὸς τὰς αἰνιγματώδεις προτάσεις τοῦ μυστηριώδους καὶ

παραδόξου ἐκεῖνου ἀνθρώπου, ἰσκιεπτόμην ἂν θὰ διέπραττον τὴν μᾶλλον ἀσυγχώρητον ὀφροσύνην σπυρίδων εἰς τὴν κινδυνώδη ἐκείνην ἐκδρομὴν.

Ἐν τούτοις ὁμολογῶ ὅτι οἱ λόγοι τοῦ γόητος Ἰνδοῦ εἶχον μαγικὸν τι φίλτρον, ὅτι ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ ἐνέπνεεν ἱμπιστοσύνην, καὶ ἡσθάνομην προαίσθημά τι αἰσιον ὠθεῖν με πρὸς αὐτόν.

Μετὰ πολλοῦ, δισταγμοῦ ἔκαμα σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ δοκιμάσω καὶ τὸν κίνδυνον τοῦτον.

Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν εὐρέθην εἰς τὸ ὑποδειχθὲν σημεῖον.

Ὁ γέρον Ἰνδὸς μὲ περιέμενεν ἐντός βαθείας τινος ρωγμῆς ὑπὸ τὸν βράχον· ἀμφότεροι εἰσῆλθομεν εἰς εὐρύχωρον σπήλαιον εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐλαμπύριζε καίουσα ἀνθρακίκα.

Ὁ Ἰνδὸς ἀφ' ἑρραξῆς τὴν εἰσοδὸν ἐπιμαλῶς μὲ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ὀδηγῶν με εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σπηλαίου εἶπε μετ' εὐπροσηγορίας μειδιῶν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ παλᾶτιόν μου . . . καλέ μου γέρον . . . νπὶ μὲν δὲν εἶναι τῶσον πολυτελές, ἀλλ' εἶναι πιστότατον εἰς ἐμέ· εἴμεθα ἐδῶ ἀσφαλές, κἀνὲς δὲν θὰ μᾶς ἴδῃ οὐδὲ θὰ μᾶς ἀκούσῃ ὅτι καὶ ἂν εἴπωμεν.

Ἐκαθίσθημεν παρὰ τὴν ἀνθρακικὴν, ὁ γόης ἤναψε μακρὰν λαμπράδα, ἣν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ ἰδάρους.

— Πόθεν εἶσαι; μὲ ἠρώτησε.

— Ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ ἀπεκρίθην.

— Ἄ! ἀπὸ τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον τόπον; καὶ τὸ ὄνομά σου; εἰπέ μοι τὸ ὄνομά σου.

— Μυρόνικος.

— Μυρόνικος ἐπανεῖλαβεν ὡπὼς ἐντυπώσῃ εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὸ ὄνομα. Τὸ ἐμὸν εἶναι Τζανδιλ . . . ἀκουσόν με . . . ἔχω ἐν μέσον διὰ τοῦ ὁποίου δύνασαι νὰ ἀπαλλαγῇς τῆς τρομερᾶς ταύτης ἐξορίας καὶ νὰ φθάσῃς εἰς τὴν πατρίδα σου ἀνιμποδίστως, ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦτο εἶναι ὀλίγον κινδυνώδες . . . θὰ ἔχῃς τὴν ἀπαιτουμένην τόλμην; ἄλλως τε θὰ ριψοκινδυνεύσωμεν ὅμοι.

— Λέγε . . . ἐψιθύρισα ἐγὼ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ κρεμάμενος.

— Καλὰ . . . εἶπε κινήσας τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς· τὴν ἔχεις ἀπεριόριστον ἱμπιστοσύνην εἰς ἐμέ, καὶ διὰ νὰ μὴ σοὺ φανῇ παράδοξος ὁ τρόπος τῆς φυγῆς τὸν ὁποῖον θὰ σοὶ ὑποβάλλω θὰ σοὶ διηγηθῶ ἐν μέρος τῆς ἰδικῆς μου ἱστορίας, δὲν εἶναι πολὺ διεξοδικόν· ἡ πατρίς μου εἶναι ἡ Καλκοῦτα· πρὸ πέντε ἐτῶν μὲ προσέλαβεν βαθύπλουτος τις ἀγ-

γλος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὧς ὁδηγὸν μέλλων νὰ περιγηθῇ τὴν βόρειον Ἰνδικήν.

Δύο ἔτη κατηναλώθησαν πρὸς τοῦτο, ὁ κύριός μου εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ἔμεινεν κατηγχαριστημένος, καὶ πολλάκις μοὶ ἔδιδε νὰ ἰννοῶ τὴν πρὸς ἐμὲ εὐνοίαν τοῦ.

Κατόπιν μετὰ μακρὰς περιηγήσεως εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀσίαν ἀνῆλθον εἰς τὴν ἀπέραντον τῆς Σιθρίας χώραν· ἀλλ' εἰς τὸν πρῶτον σταθμὸν ἠναγκάσθημεν νὰ μείνωμεν πλεῖστον τοῦ ἱνικυτοῦ ἔνεκα σοβαρᾶς ἀσθενείας τοῦ ἀκμαίου περιηγητοῦ.

Ἀνερρώσας δὲν ἔνδοι νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

Ἐν συντόμῳ ἔνῳ παρηχόμην τὸν μαρσμάωδον τοῦτον τόπον τῆς ὁδῆς βλέπων τὰ ἑλαινὰ τῆς ὀργῆς τοῦ τυράννου πλάσματα, ὁ εὐγενὴς ἄγγλος ἠσθάνετο βαθεῖαν συμπάθειαν καὶ περὶ τῶν δυστυχῶν τούτων καταδίκων, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἦσαν ἀθώοτατοι ἢ διὰ ἀπλὴν ὑπόψιν καταδικασμένοι, περιστρέφοντο ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ διαλογικαὶ αὐτοῦ.

Ἐσπέρην τινὰ μοὶ εἶπεν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἀνέθρεν μέσον τι δι' οὗ ἰσχύει νὰ ἀπαλλάξῃ πολλοὺς τῶν ταλαιπώρων ἐκείνων τῆς ἀπανθρώπου αἰχμαλωσίας, καὶ μὲ ἡρώτα ἂν ᾔθελον συντελέσῃ καὶ ἐγὼ πρὸς τοῦτο· βεβαίως συνεμερίσθην τῶν φρονημάτων τοῦ αὐθέντου μου.

α — Ἐχὼ ἀρχοῦσαν πείραν ἀεροναυτικῆς, μοὶ εἶπεν αἰφνης, εἰς τὴν πατρίδα μου ὅταν ᾔμην νέος ἔκλυον πολλὰς ἐκδρομὰς... πρὸ τίνος καιροῦ παρήγγειλα νὰ μοὶ ἀποστείλουν ἰδῶ καλὸν ἀερόστατον, καὶ πιστεύω ἐντός ὀλίγου νὰ φθάσῃ, σκέπτομαι νὰ τὸ ἐμβάσω λάθρα διὰ τῶν ρωσικῶν συνόρων, καὶ δι' αὐτοῦ νὰ ἐλευθερώσω πολλοὺς τῶν ἀθῶων τούτων· ἔσκι δικταθιμένος νὰ μὲ βοηθήσῃ;

Ἐγὼ ἑκπαμβος κατένευσά οὐδόλως ἔννοων τὴν ιδέαν τοῦ.

Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὅταν μετὰ τινα χρόνον εἶδον πράγματοποιούμενον τὸ φαντασιώδες ἐκεῖνο ὄνειρον, ὅταν ἑξαλλος ὑπὸ χαρᾶς καὶ θριάμβου περιφρονούντες τὸν κίνδυνον μετὰ τοῦ ἀτρομήτου καὶ μεγαλοφύχου ἀεροβάτου διήλθομεν διὰ μέσου τῶν νεφελῶν ὑπερῶν τῶν ρωσικῶν σκοπιῶν ἀπαρτήρητοι, τρεῖς ἐκ τῶν δυστυχῶν ἐξορίστων συνκποφέροντες, οὗ ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμὸν ἐντός εἰκοσι καὶ πέντε ἡμερῶν ἀφῆσαμεν εἰς τὸ ἀγγλικὸν τῆς Ἰνδικῆς ἔδαφος, ὁρμώμενοι νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ φιλόανθρωπον ἔργον.

Ἐν συνόψει ἐν διαστήματι ἐνός ἔτους ἐσώθησαν ἀνδρῆστοι γενόμενοι ἑνδεκά ἄνδρες, χωρὶς νὰ δώσωμεν τὴν ἐλαχίστην ὑπόψιν εἰς τὴν τοπι-

κὴν ἀρχὴν· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν μεγάλων σχεδίων τοῦ, τῆς ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως τοῦ γενναίου φρονος καὶ τολμηροῦ ἀεροπόρου, τὸ ἀμείλικτον τοῦ θανάτου δρέπανον ἀφῆρπασεν αὐτόν.

Αἱ συνεχεῖς κκουχίαι εἰς ἓν τόσον σκληρὸν καὶ νοσῶδες κλίμα τὸν κατεδάμασαν καὶ ὁ ἥρωας οὗτος ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἐν μέσῳ τῆς ἀγριότητος τῶν ὀρέων καὶ τῆς φοβερᾶς τῶν κρημνωδῶν βράχων θείας, μάρτυς τῆς ἀπαρμιλλοῦ αὐταπαρνήσεώς του. Μὲ ἀφῆκεν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον εἰσὸδῆμα, καὶ αἱ τελευταῖαι του λέξεις ἦσαν, νὰ ἐπιδοθῶ μόνος ἰὰν ᾔθελον εἰς τὸ εὐγενὲς τοῦτο ἔργον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

ΟΙΚΤΡΟΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΑΕΡΟΒΑΤΩΝ.

— Εἶδον, ἐξηκολούθησιν ὁ Μκυρόνικος συγκεκινημένος ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος ἰνδοῦ ρέοντα σιωπηλὰ δάκρυα.

— Βλέπεις, μοὶ εἶπε, τὸ σπῆλαιον τοῦτο μοὶ ἱπαναφέρει θλιβεράς ἀναμνήσεις, ἰδῶ, καὶ εἰς τὴν θέσιν ταύτην καθήμενοι τὴν προτελευταίαν τῆς ἐκδρομῆς νύκτα ἐσχεδιάζομεν τὸ δρομολόγιόν μας· ἰδῶ ἐκρύπτομεν τὸ ἀερόστατόν μας καὶ τὰς διὰ τὸ ταξείδιον ἀναγκαῖας προμηθείας.

— Τώρα ἔννοεῖς, ἐπανελάθε μετὰ βραχείαν παύσιν ὅτι ἀπὸ σκοποῦ περιπλανῶμαι εἰς τὰ μέρη ταῦτα ὑποκρινόμενος τὸν ἀγύρτην, τὸν γόητα, καὶ ὅτι θέλω ἐξακολουθήσει πιστῶς τὴν ἀνατιθείσάν μοι ἐντολὴν τοῦ αἰοιδίμου ἀνδρός, πρῶτον δὲ μετὰ τῶν ὁμοιοπαθῶν σου ἐξέλεξα ἐσέ, διότι τὸ παρουσιαστικόν σου ἀρκούντως μὲ πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἱστορία ἡ ἰδική σου ἀποτελεῖ λαμπρὰς σελίδας ἀνθρωπίνης ἀποστολῆς, ὅτι σπουδαῖα γεγονότα ἐξηρέθισαν τὴν κακοβουλίαν ἐχθρῶν ἀδιαλλάκτων ἐναντίον σου, καὶ αἱ συμπαρέσυρον εἰς τὴν φρικώδη ταύτην τύχην, ἣν ποτὲ κατ' ἄλλον τρόπον δὲν θὰ δυνήθῃς νὰ ἐξευμενίσῃς.

Πιστεύω νὰ μὴν ἔχῃς τὴν παρμικράν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἀσφαλοῦς τούτου μέσου δι' οὗ σοὶ προτείνω νὰ δραπτεύσῃς.

Ἐγὼ ἐκπληκτος καὶ μεθύων ὑπὸ ἀφάτου χαρᾶς, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἡ γλῶσσά μου δὲν ἴσχυε νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν, ἐνητένιζον μὲ ἀπλήστους ἐκπαμβοὺς ὀφθαλμοῦς, τὸν μεγαλόφρονον χαλκοπρόσωπον γέροντα.

Ἐκεῖνος ἠγέρθη ἡσυχῶς καὶ ἐξηπνήσθη εἰς τὰ σκοτεινὰ βῆθη τοῦ σπηλαίου, καὶ μετὰ τινα λεπτά ἐπανήρχετο πρὸς ἡμῖ κομίζων μέγα τι δέμα ὑπὸ μάλῃς, ἐνῶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς ἔφερε μικρὸν κιβώτιον.

Ἐκράτουν τὸ ἐκστατικὸν βλέμμα μου ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τούτων. Ὁ Ἰνδὸς ἐπλησίασε καὶ ἀπέθηκε πλησίον τῆς λαμπάδος ἀμρότερα τὰ φορτία του.

Καθισθεὶς δὲ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του ὑπέλαβε δεικνύων μοι τὸ μέγα ἀλλ' ἐλαφρότατον ἀναλόγως τοῦ ὄγκου του δέμα.

— Εἶναι τὸ ἀερόστατον ὅπερ μοι ἐκληροδότησεν ὁ γενναῖος ἀεροβάτης.

Ἦδὺ ρίγος κατέλαβεν ἡμῖ, καὶ παρατήρησα μετὰ παλμῶν σφοδρῶν ἀπλίου συγκινήσεως τὰς πτυχὰς βαθύως ραβδωτοῦ ἐρυθρομέλκινος ὀράματος ἐκ μετάρης, στιλβούσης ὑπὸ τὸ ἀμρικινούμενον φῶς τῆς λαμπάδος.

Ἐπειτα δὲ δείξας μοι τὸ μικρὸν κιβώτιον, ἐξηκολούθησεν.

— Ἐντὸς αὐτοῦ φυλάττομεν διάφορα φάρμακα ἀναγκαῖα διὰ τὴν συνήθῃ μεταλλαγὴν τῶν στρωμάτων τῆς ἀτμοσφαιρᾶς δι' ἣς διερχόμεθα· μετὰ δὲ αὐτῶν ἔχομεν καὶ θαυμάσια τινα ναρκωτικὰ πρκαδοῦλου ἐνεργείας, ὡς καὶ τινα δηλητηριώδη ρευστὰ κεραυνοβόλα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ θανάσιμα, ὅπερ ἐν περιπτώσει σπουδαιοτάτου κινδύνου ἀπὸ ἐχθροῦ τινος, ἡθέλομεν προστρέξει εἰς τὴν χρῆσιν των. Πρὸ πάντων τὰ ναρκωτικὰ μεταχειρίζομεθα ἐνίοτε ἐπὶ τινῶν τῶν καταδίκων δειλῶν, καὶ ἐπὶ τῆς ἰεμυθείας τῶν ὁποίων διατρέφομεν ἀμφισβολίας.

Πάντα δὲ τὰ φάρμακα ταῦτα ἐπρομήθευσα ἐγὼ ἐκ τῆς πατρίδος μου, τῆς πηγῆς ἐκείνης τῶν ἀποκρύφων καὶ ἀλλοκότων τεχνῶν.

Ἀὔριον θέλω σοὶ δεῖξαι ἐν πρὸς ἐν πάντα καὶ θά σοι ἐξηγήσω τὴν θαυμαστὴν ἐνέργειαν ἐκάστου.

Τώρα ἀκουσὲν με . . . αὔριον τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς νυκτὸς ἔρχεται εἰς τὸ μέρος τοῦτο· κάτωθεν τοῦ βράχου ἐγὼ θά ἔχω ἐξωγκωμένον τὸ ἀερόστατον καὶ θά σὲ περιμένω· ὁ ἀὴρ πνέει ἐλαφρῶς ἀπὸ βορρᾶν, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ὅπερ δύναται νὰ εὐωδώσῃ τὸ ταξιδίδιον μας πρὸς νότον, ἐάν, ὅ μὴ γένοιτο, ὁ ἀνέμος μεταβληθῇ, τότε θά τὸ ἀναβάλλωμεν διὰ τὴν ἱπομένην.

— Ἐάν ἐξακολουθήσῃ, ἡρώτησα ριγῶν ἐγὼ, μεταβαλλόμενος;

— Τέλος πάντων θά εὐρωμεν μίαν νύκτα τὸν ἀρμόδιον καιρὸν· ἴσο ἔτοιμος εἰς τὸ πρῶτον σύνθημά μου . . . ἄλλως τε δὲν ἔχεις οὐδενὸς ἀνάγκην, χρήματα ἔχομεν ἀρκετὰ, περὶ δὲ τῶν προμηθειῶν, θέλω φροντίσαι.

— Ἀλλ' ἐάν αἰφνιδίως, εἰπὼν τρέμων ὑπὸ φρίκης, εἰς τὰ ὕψη τῶν αἰθέρων μᾶς προκαταλάβῃ σφοδρὰ ἐναντία τοῦ ἀνέμου πνοῇ καὶ μᾶς ἀπώθησιν πρὸς τὰ ὀπίσω, θά προτιμήσωμεν βεβαίως νὰ ἀπολισθώμεν μᾶλλον παρὰ νὰ ἱμπίσωμεν πάλιν εἰς τοὺς ὄνυχας τῶν ὀφθαλμῶν τούτων.

— Ὁ ἦ παρὶ αὐτοῦ ἴσο ἀμείριμος· θά ἀντιπαλαίσωμεν ὅπως τὰ πλοῖα ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, καὶ ἐν δὲν πωθώμεν θά ἀπεθάνωμεν ἀρραγείς· ἔπειτα μὴ φοβοῦ μετὰ τῶν χαρδῶν τῶν ὀρίων καὶ τῶν βράχων, ἢ παρὰ τὰ σκιερὰ δάση τῶν κοιλάδων θά εὐρωμένῳ κρουσόμεθα.

— Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ διευθύνῃς κατὰ βούλησιν τὸ ἀερόστατον; ἢς ρώτησα καθυσχυάσας ἐν μέρῳ.

— Ἐν καιρῷ ἀνεμολέλλῃς ποτὶ, ἀλλ' ἐν καιρῷ ἡρέμου ἢ μετρίως πνοῆς τοῦ ἀέρος· μάλιστα ἔχομεν δύο μεγάλους καιμιστήρας ὑπὸ τὴν βῆσιν τῆς ρυμβοειδοῦς σφαίρας· τοῦ ἀεροστάτου, ἐκατέρωθεν αὐτῆς ταίνοντες ἐναντίον τῆς φορᾶς αὐτοῦ, ὡς ὁ οἶαξ τοῦ πλοίου, οἵτινες ἐξ ἀντιθέτου καὶ ταυτόχρονως τύπτοντες τὸν αἶρα μετὰ τάχους ἀποταλοῦσιν ἀγαστροειδῆ ρεύματα, αἵτινα κρατοῦσιν εἰς ἰσορροπίαν τὴν κίνησιν τοῦ ἀεροστάτου πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἐννοεῖται ὅμως πάντοτε πρὸς τὴν φορὰν τῶν ἀνέμων, ἀναλόγως δὲ τῆς κλίσεως τὴν ὁποίαν θέλει τις νὰ δώσῃ· περιστρίλλει τὴν δύναμιν τῆς κινήσεως τοῦ ἐνὸς τῶν καιμιστήρων, ἐκπομένως τὸ ἰσχυρότερον ρεῦμα τοῦ ἑτέρου παρεκκλίνει τὸ ἀερόστατον. (·)

Ἀληθῶς εἶναι γιγάντιον καὶ τολμηρὸν τὸ ἐπιχείρημα, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν καὶ ἄλλο προσφορύτερον, δὲν ἔχομεν ἄλλα μίσην δὲ οὐ νὰ ἐξαπατήσωμεν τὸν πολυέταστον Ἀργὸν τῆς Ρωσικῆς ἰεουσίας.

Ἐγὼ Ἰνδακρυ· ἐχύθη εἰς τὸν τράχηλόν του ὑπὸ συγκινήσεως καὶ τακλυόμενος, ἀσυναρτήτους ψιλλίζων λέξεις εὐγνωμοσύνης, καὶ καταριλῶν μετὰ παραφορᾶς τὸ ἐρυθροδερμον τοῦ εὐγενοῦς ἰνδοῦ προσώπου.

Μετ' ὀλίγον ἀπεχωρίσθη αὐτοῦ ἀπορέων γλυκαῖς ὀνειροπολήσεσιν, καὶ τριῶν τῆς ἡδυτέρας ἑλπίδας τοῦ ἐπανιδεῖν τὴν ὠραίαν πατρίδα μου.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν αὐτὴν τῆς νυκτὸς ὥραν κατέλθον τὰς ἀποτόμους κλιτύας τοῦ βράχου ἐκείνου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὁποίου ἡ μεγαλόπριπτος καὶ γιγαντώδης σφαῖρα τοῦ ἀεροστάτου αἰωροῖτο προσδεμένη διὰ πηχέως σχοινίου ἐντὸς τοῦ κανίστρου διακρινόν τὸν ἀπρόμακτον αἰρονότην ἀναμείνοντά με ὀρθιον ἐπήδησα πρὸς αὐτόν με τραυλίσαντα.

Ἐν τῇ Σημ. Ἀρνήσωμαι εἰς τὴν ἐπισκεψίαν τῶν ἐδαφῶν, ἐν ἡτελλῇ ταύτῃ ταμ. ἀπρὸς τὴν ἡμῶν θά ἐπαλῶμεν καὶ θύσωμεν, καὶ ἡμεῖς ἔσμεν ἀπὸ τῆς φαντασίας ἀναγκαστικὰ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἡμῶν.

ζουσιν γλῶσσαν καὶ παλμούς τοσοῦτον σφοδρῶς πάλλοντας, ὥσπερ ἔμειλλε νὰ διαρρηγῇ ἡ καρδία μου.

Ὁ λιοντόκαρδος ἐκεῖνος σωτὴρ σιωπηλὸς ἐν προκειναι συγκαίηται ἔθλησε θερμῶς τῇ χειρὶ μου ὑποδαίξας μοι τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ θέσιν τοῦ κανίστρου εἰς τὸ βῆθος τῆς ὁποίας συνεσπειρώθην ἀμέσως κύψας ἔλυσε τὸ σχοινίον.

Περικυτὰ ὑψώθημεν πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

ὑπὸ οὐρανὸν ἔνι, ὅτις ἔπειτα πολλὰ ἡμερονύκτια διετρέχονμεν τὰς ἀποστάσεις πρὸ πάντων ἐν κενῷ νυκτός· μέχρις ὅτου διέλθομεν τὰ σύνορα τῆς ἀπεράντου Ρωσικῆς Ἀσίας, τὰς ἡμέρας ἀνταπεινόμενοι ἐντὸς τῶν δασῶν καὶ ἀλλοχού ὅπου ἀνθρώπινος ὀρθόκλμος δὲν ἔδυνάτο νὰ φθάσῃ.

Τέλος ἔνευ τῆς ἀπεικταίου προσηγγίσκαμεν εἰς τὰ σύνορα· ἀλλὰ νῆον τροχὸν ἔμειλλε νὰ προσθήσῃ βελύχτον πένθος εἰς τὸν δυστυχῆ μου βίον.

Ἐπὶ τινὰ ἐνὶ κρητομαζόμεθα πλησίον παρθένου δάσους· καταγινόμενοι εἰς τὴν ἐξόγκωσιν τοῦ ἀεροστάτου, ἤκουσαμεν ἀπὸ τὰ βῆθη τοῦ δάσους τούτου θόρυβον φοβερόν, καὶ ἀγρίους τινὰς μυκηθμούς.

— Εἶναι θηρία αἰμοβόρα! ἀνέκραξαν περιδιῆς ὁ Ἰνδὸς ἀεροναύτης ὁ γλήγορα εἰς τὸ κανίστρον.

Ἀμφότεροι ἐπηδήσαμεν ἐντός.

Ὁ σύντροφός μου ἐκτυμμένος ἠγωνίζετο πυρετωδῶς νὰ λύσῃ τὸ σχοινίον τὴν ἰδίαν στιγμήν ὥρμησεν ἐναντίον μας πειλωρία λυσσώδης ἄρκτος.

Ἐγὼ ὥχρὸς ὥς ὁ θάνατος ἤρπασα τὸ πλησίον μου πυροβόλον καὶ ἐσκόπευσα.

Τὸ σχοινίον ἔλυσθαι καὶ τὸ ἀερόστατον ὑψοῦτο.

Ἀλλ' ὁ τάλας Ἰνδὸς παραζαλισθεὶς ἐκ τῆς ὁρμῆς τοῦ τρομεροῦ θηρίου, καὶ μὴ προλαβὼν νὰ ἱσοσταθμίσῃ ἑαυτὸν πρὸς τὴν ταχείαν ἀνύψωσιν τοῦ ἀεροστάτου, ὥλισθη καὶ κατακρημνίσθη.

Ἐγὼ φρικαλὸς ὤρεξα πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας ἀπ' ὧν τὸ πυροβόλον! διέφυγε πρὸς τὰ βῆθη σπενδονζόμενον· ματαία κινήσεις καὶ ἀνωφελές, ὁ σωτὴρ μου ἀπώλετο!

Ὅ,τι εἶδον ἐν μιᾷ στιγμή, ὅσον ὀρθόκλμος ἀνθρώπου ἀνπτειμένου μετὰ τάχους ἀστραπῆς δύναται νὰ ἀντιλάβῃ, ὅ,τι εἶδον λέγω, εἶναι φρικῶδες.

Τὸ θηρίον ἀνωρθωμένον μὲ ἀπαστρέπτοντα ὄμματα καὶ στόμα χαίνον λυσσώδη ἀτμὸν ἰξερυγόμενον, ἔχυνε τοὺς σπαρκατικούς ὄνυχάς του· προτείνον.

Ὁ γέρων Ἰνδὸς κατακυλισθεὶς ἰγонуπέται μὲ κεφαλὴν αἰμοσταγῇ.

Ἀμφότερα τὰ σώματα συνεπλάκησαν.

Ἦκουσα τρομερὸν βρυχηθμόν.

Ἐβλὼν κριτυγὴν καὶ ὤθησα ἑαυτὸν πρὸς τὰ κάτω μετὰ τοσούτης δυνάμειος ὥστε ἄπην τὸ ἀερόστατον σιεσθὲν ὀλίγου δεῖν ἀνέτριπόμην ἀπὸ τοῦ κανίστρου· ἤρπασα τὸ ἑτερον πρ' ἑμοὶ πυροβόλον καὶ ἱπυροβόλησα.

Ἀλλ' οὐδὲν πλέον, εἶχον λειποθυμήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ.

ΤΟ ΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΔΗΓΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΝΙΚΟΥ.

Ὁ Μαυρόνικος ὑπὸ τὸ κράτος ἀλγινῆς καὶ φρικώδους ἐντυπώσεως ἐπέσκατο πρὸς στιγμήν, τὸ βλέμμα ἔχων τεθολωμένον Ἰνδὸν κρυ.

Οἱ παρακλήσεις τῆς ἐπισήμου συνελεύσεως ἄνδρες, πάντες ὑπέκοντες εἰς τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν ὡχρίων ἀνατριχίζοντες.

Ὁ γέρων ἀρεῖς θλιβερόν στυγαγμόν ἱπανέλαβε τὸ νῆμα τῆς διαγῆσεώς του.

— Ὅταν συνῆλθον διέτρεχον τὰς ἀποστάσεις ὡς βέλος, πρὸς τοὺς σπινθηροβόλους τοῦ αὐρανοῦ θάλλου· καὶ ὑπερῶν μελανῆς ἀπεράντου ἀβύσσου, ἥς τὰ βῆθη οἱ τρομαλίοι καὶ ἀκίνητοι μου ὀρθόκλμοι ἀνωφελῶς ἱπυρώντο νὰ καταρθάτωσιν ἐνδίδοντα μετ' ἀπεριγράπτου ὁρμῆς.

Ὁ ἀπὸ ἰσχύος περὶ τοῦ ἐλιγγιῶντος κροτάφου μου μηχανώδης καὶ παγερός.

Ἡ ἀπαιμώσις ἀναπαρίστατε φρικτὴ! φοβερά!

Στιγμὴ ἀπογνώσεως μὲ κατέλαβεν· ἔκπληκτον νὰ ριφθῶ εἰς τὴν ἐνώπιόν μου ἐκείνην ἄβυσσον, ἀλλὰ τὸ ψυχρὸν μου σῶμα δὲν ὑπέκουσε εἰς τὴν θέλησίν μου.

Ἡ πατρίς μου, ἡ σύζυγός μου, τὰ τέκνα μου ἐξηγέρθησαν ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, καὶ συνεπλάκην ὅτι ὤρελλον νὰ ὑπομείνω τὴν συμφορὰν ὅσον δεινὴ, ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ ἄν ᾔηναι.

Ἡ ὀλιγοχρόνιος μετὰ τοῦ ἀτυχοῦς σωτῆρός μου ἐξέστησι, ἔπειτα ἡ ἀνάγκη μὲ κατέστησεν ἑμπειρὸν ἀεροναύτην.

Καθ' ὅσον μὲ ἐπληροφόρησαν ὁ γενναῖος σύντροφός μου, τὰ ρωσικὰ σύνορα ἦσαν πλησίον τοῦ στυγαγμοῦ μέρους ἔθλα εἶχον ἐσταθμεύσει, ἐπο-

μένως καθ' ὅλην τὴν νύκτα ταξιδεύων τάυπερ ἐπὶ ἤδη πρό πολλοῦ. Ἦμην πεπεισμένος ὅτι οὐδόλως ἐξέκλινε τῆς ἀρχικῆς διευθύνσεως, διότι ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθει πνέων πάντοτε ἀπὸ βορρᾶν.

Περὶ τὴν χαρμυγὴν τέλος καταβιβάσθην ἐπὶ τῶν κλιτύων πατρῷδους λόφου, ὑπὸ τοῦ πρόποδας τοῦ ὁποίου ἰζεταίνεται εὐρεῖα κοιλάς. Ἦν δὲ κυλάζον τὰ ἡσύχως ρέοντα ὕδατα ποταμοῦ.

Ὁ γέρον διεκόνει ἀναπνεύσας καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἦθελον εἰσθεῖν διεξοδικὴ ἡ ἀκρόασις τῶν λεπτομερειῶν τοῦ μικροῦ δρομολογίου τῶν χωρῶν τῆς κεντρικῆς Ἀσίας, ἃς διέτρεξε τὸ πλείστον ὁδοιπορῶν μέχρις ὅτου φθάσω τὴν ποθητὴν ἀκτὴν, διεξοδική καὶ ἐπίπονος ὡς ἄσχετος ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, καὶ μὴ παρουσιάζουσα σπουδαία ἐπισκοπία.

Τοῦτο μόνον ὅτι μοιραίως ἱγνόμεν τοῦ μεγάλου ἀνδρός κληρονόμος τοῦ ἀεροστάτου, τοῦ ἀνεκτιμήτου θησαυροῦ τῶν φαιδρῶν του καὶ τοῦ οὐχὶ εὐκαταρρήτου χρηματικοῦ ποσού, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδυνήθην νὰ φθάσω μέχρι τῆς πατρίδος γῆς, συναντῶν καὶ τὴν πολυτίμον, περιώνυμον ἱστορίαν ἐγκλείουσιν κληρονομίαν μου.

Ὅτι ἐπάτησα τὸ χλοερὸν τῆς πατρίδος μου Ἰθακῆς πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον συνήντησα ἦτον ὁ ἀνδρείος καὶ ἀρωσιμὸς ἐκεῖνος νέος ἄνθρωπος ὁ Ἰάκωβος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησα πληροφορίαν περὶ τῆς οἰκογενείας μου μὴ τολμῶν νὰ ἐμμανισθῶ οὕτως ἀπροόπτως, ὥς ἔαν προκαλοῦμαι τι ἀπαίσιον ἐν μοί προέλεγε τὴν φοιητὴν καταστροφὴν αὐτῆς. Ἀποκρυβείς εἰς τὰς τερψιθύμους καὶ θροιστρὰς κλιτύας τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου, περιβεβλημένος τὰ ῥάκη τοῦ ἐπαίτου περιέμινον τὸν Ἰάκωβον, ὅστις μετὰ τινος ἡμέρας ἦλθε φέρων τὰς λυπηρὰς εἰδήσεις.

Τὴν αὐτὴν νύκτα, ἐνῶ τὸν θάνατον παρικλείων εἰς τὰ στήθη ἱεραχὸν ὅπως λησμονήσω τὰ ἀπερίγραπτα θεινὰ μου ἐν τῇ ἐνθέρμῳ περιπότῃ τῆς προσφιλοῦς θυγατρὸς, μόνῃς ἐν τῇ κόσμῳ καὶ ὁσέτης ἐλπίδος μου, ἐνῶ ἐντός τῆς λέμβου συνασταλμένος ἀπέναντι τοῦ στιβαρῶς κωπηλατούντος Ἰακώβου κατέτρωγον ἐν ἀγωνίᾳ τὴν ἀπόστασιν, ἡ δὲ λέμβος ἐπεριόριζε διασχίζουσα τὰ ἀφρόντα ὕδατα τοῦ πορθμοῦ, αἶφνης κεφαλὴ ἀνθρώπου ἀνέστη πρό ἡμῶν, κεφαλὴ ἐπικαλυμμένη βοήθειαν.

Ὁ γέροντος Ἰάκωβος ἀνέστη πᾶντα ἀπὸ τῶν ὑδάτων ἡμιθανὴ τὸν Θεόδωρον Βάλδην, εἰπὼν ὁ γέρον Μικυρόνικος δεικνύων τὸν παρ' αὐτῷ νέον, ὅστις βυθισθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν διέφυγεν ἀπὸ τῶν ἀπανθρώπων χειρῶν τῶν πειρᾶτων, εἰς τοῦ ὁποίου ἐπρόδωκεν αὐτὸν ἡ φοβερὰ Φλώ-

μη, καὶ ὃν ὑμεῖς ἐθρηνεῖτε τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν καταδικάζετε τὴν θρηώδη φαρμακεύτριαν.

Ἦνών περιδειγματικὴν ἐκδίκασιν κατὰ τοῦ δολοφόνου τῆς οἰκογενείας μου, δὲν εὗρισκον ἀνάλογον τιμωρίαν, οὐδὲ ἀπαιτητὸν τινὰ τρόπον δι' οὗ νὰ φθάσω μέχρι τῆς πατρίδος μου, ἀπ' ἧς ἤθελον νὰ τὸν σύρω εἰς τὰ σκοτεινὰ τῶν ὑπογείων βάθη ἐνθα κρύπτεται ὁ ψυχρὸς καὶ πίνθιμος τάφος τῶν θυμάτων του.

Δυνάμει νεκρωτικοῦ κεραυνοβόλου ἰσχυρίσασα νὰ τὸν καταστήσω ἄδραν, ὁ δὲ Θεόδωρος ἱερατὴς ἐπαρκῶς περὶ ἀεροστάτου γνώσκων, προσπνέχθη μετὰ τοῦ Ἰακώβου νὰ ἀνερπίσωσι τὸ ἀποτρόπαιον τοῦ δολοφόνου σῶμα ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου ἱερὸν ἐμὶ αἱματύρῳτον, καὶ μόλις μετὰ μακροχρόνιον ἀπελπιστικὴν ἀσθένειαν ἠδυνήθην νὰ πραγματοποιήσω τὸ ἀληθῶς φοβερὸν τῆς ἐκδικήσεώς μου σχέδιον.

Ὁ Μικυρόνικος ἐπύσατο λέγων, ἀπομάκρυνε τὸ κλῆθρον πρόσπιόντου.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς πάντων ἐζωγραφεῖτο βαθεῖα συγκίνησις.

— Ἦδη, ἐπανελάβε, τὰ πράγματα ὑπερέβησαν τὰς ἐλπίδας μου, ὁ δολοφόνος ἐκεῖνος πρό τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ τέκνου καὶ τῆς συζύγου μου συνῆλθε, θεῖα πνοὴ μετανοίας ἐξύπνησε τὸ ἐν ληθάρῳ αὐτοῦ συνειδὸς, καὶ ὁ ἐξίλασμός διέχυσε τὴν δρόσον αὐτοῦ εἰς τὰ κείμενα στήθη τοῦ κακούργου.

— Ματημιλήθην πολὺ δι' ὅσας ὑπέφερα σκληρὰς βασάνους, ὅσας μὲ ὑπηγόρευσε τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεώς μου, καὶ τὴν νύκτα ταύτην τὸν ἀπέλυσα ἐλεύθερον, ἀπὸ πρῶτον τῷ ὑπεσχήθην πᾶσαν ὀλίαν καὶ ἡθικὴν ἀπὸ ἡμῶν ὅλων συνδρομὴν διέπραξα ἅρ' ὅτι καλῶς ἠρώτησαν ὁ γέροντος περιστρέψας τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς σεπτῆς ὁμηγούρας.

Πάντες οὗτοι ἐκλινον τὰς κεφαλὰς αὐτῶν κατακλύοντες ὡς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας.

Ὁ γέροντος ἐμαδίσατο γλυκυθύμως καὶ ἐπανελάθει.

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν γιγαντώσωμον ἐκεῖνον πλοῦρχον ἀρχιπειρατὴν, οὕτινος ἡ ἀτίθαστος κκεντρέχεια δὲν μᾶς πρέχει πιστὰ περὶ ἐξαγνισμού ἐχέγγυα, καὶ ὃν ἡ τοπικὴ ἐξουσία καταζητεῖ, θέλομεν παραδῶται ὅπως ἡ ποινὴ τῶν νόμων τελήτῃ τὸ ἔργον τοῦτο. Νομίζω ὅτι εἴμεθα σύμφωνοι.

Οἱ ἑξ ἄνδρες ἐποίησαν καταρτιτικὸν νεῦμα.

— Περὶ τῶν ἄλλων κακούργων, ἐξηκολούθησεν ὁ Μικυρόνικος, τῶν συκενόχων αὐτοῦ, οἱ δραστήριοι τῆς ἀτυνομίας ὑπάλληλοι δὲν θὰ ἀργήσωσι νὰ ἀποκλύφουν τὸ καταρύγιον αὐτῶν.

Στ' αριστερὴ δὲ πρὸς τὸν Θευδωρὸν εἶπε :

— Μοὶ ἐζητήσεις ναρκωτικὸν διὰ τὴν Φλώμην καὶ τὴν περὶχωρήσιν τοῦ ἀεροστάτου· ἀμρότερα σοὶ τὰ προσφέρω.

Καὶ ὁ γέρονς ἐξαγγέλων δύο ριαλίδια ἐξέλιξε μετ' ἀκριβῆ περὶχωρήσιν τὸ ἔν, ὅπερ ἐνεχείρησεν εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ καθήμενον Βάλλων.

— Ἄ! Φλώμη, Φλώμη! σὶ κρατῶ τέλος πάντων! ἀνέκραξεν οὗτος μετὰ παραφύρου καὶ παλλομένης φωνῆς, θλίβων ἔν τῇ περὶχωρῇ τὸ ριαλίδιον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἶχε φθάσει ἡ δραπετίς σύζυγός τοῦ πλησίον τοῦ περὶχωρῆ, ἀφ' οὗ ἤκουσε τὸ ὄνομα τῆς προρεσμένης, καὶ ἀπέμεινεν ἀκίνητος ἀκροαμένη.

Ὁ Μικυρόνικος στρεφθεὶς τότε πρὸς τὸν Ἰωάννην Δόβλην εἰπεν αὐτῷ τὸ ἔτιον ριαλίδιον.

— Ἰδοὺ τὸ ἰδικόν σου φάρμακον· ἡ γαλήνη τοῦ οἴκου σου περικλείεται ἐντός αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἐδράξατο τοῦ ριαλιδίου, οὐδὲν εἰπὼν, ἀλλ' ἐπὶ λήμψαι τῶν ὀρθαλμῶν τοῦ ἐξήρατον ὅτι ἡ γλῶσσά αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ προέρῃ.

Αἶρνης ὁ γέρονς Μικυρόνικος ἰγαίρεται· ἡ μορφή αὐτοῦ ἐξερίσθη δι' ὑπερτάτου μεγαλείου.

Πάντων οἱ ὀρθαλμοὶ προσηλώθησαν ἐπὶ τῇ χιονώδους ἱκείνης καὶ σιβισμίας μορφῇ.

— Ὁ Θεός, εἶπεν ὁ γέρονς δι' ἐπισήμου ἀπαγγελίας, εἰς τὸ τέρας τῶν δυστυχῶν καὶ θλίψεων μοῦ μοι ἐπεφύλαξε τὴν γλυκυτέραν παράμυθον, ἣν οὐδέποτε προσεδύκων ἀνεξάντλητος πλοῦτος μετ' ἀναπιστεύθη ἀπὸ τῆς χεῖλης ψυχερραγούντος, θινάσιμον τοῦ δολοφόνου τραυματίζοντος εἰς τὰ εὐγενῆ αὐτοῦ στέρας, πλοῦτος μυθώδης, ὅστις μᾶς συνήσπισε πρὸς τὴν ριζάνθρωπον θείησίν του, καὶ ὅστις μετὰ τόσα ἀνικτήτῃ θύματα κρύπτεται ὑπὸ τὸ ἔλκρος τὸ ὁποῖον πετρεῖται.

Πρὸς τὴν διακρίνωσιν ταύτην τὸ περὶχωρὸν ὀπισθεν τοῦ οἴκου ἔσχετο ἡ Φλώμη ἀνέδωκε βίβιον τῶν φύλλων θροῦν, ὅστις θιέλαθεν τὴν προσοχὴν τῶν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν.

— Διέτριξα μακρὰς ἀποστάσεις ἀναζητῶν, ἐξηκολούθησι λέγων σιμνυόμενος ὁ γέρονς, τὸ τέκνον τοῦ εὐγενοῦς καὶ μεγάλου εὐεργέτου, ἀλλὰ πανταχοῦ φρικτῶδες μυστήριον ἀπέκρυπτεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀρθαλμοῦ μου, ὅτι ἡ θεία πρόνοια τὸν πολυπαθὲς τοῦτον υἱὸν ἔθετο εἰς τὴν ἀρχαλήν μου.

Ἐν βῆμα δὲ ποιήσας ὁ γέρονς Μικυρόνικος πρὸς τὸν Λεωνῆν, καὶ τὴν δεξιὴν μεγαλοπρεπῶς ἐκτείνας, εἶπε διὰ φωνῆς πανδήμου.

— Ἰδοὺ ὁ υἱὸς τοῦ μεγάλου εὐεργέτου, καὶ ὁ κληρονόμος τοῦ θεταυροῦ.

Οἱ πέντε ἄνδρες πρὸς τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην ἐξηγέρθησαν ἐν θαυμασμῷ προσκλίνοντες ἐνώπιον τοῦ Λεωνῆ, ὅστις ἀνίστη ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ ὀλοπόρφυρος γενόμενος, καὶ ὁ μετριοφρων υἱὸς εἰς τὴν ἐνδειξιν ταύτην τῆς ὑψίστης ὑπολήψεως τῶν σιβισμίων ἱκείνων προσώπων, ἔθετο τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἱδνηλῶν τὴν ἀπειρὸν αὐτοῦ εὐγνωμοσύνην ἣν τὰ χεῖλη τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκστομάσειεν.

Ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γέροντος πειθεροῦ αὐτοῦ ἀπὸνθησε μινδίαμα ἀνεκφράστου εὐφροσύνης.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν βήματα ἰσπευσμένα ἠκούσθησαν ἔξωθεν ἐπὶ τοῦ προθαλάμου.

Πάντες ἰστράφησαν ἐντρομοί, ὅτι ἡ θύρα τοῦ θωματίου ἀπώθειται βιαίως καὶ εἰσορᾷ ὁ Φαίδων, μὴ κόμην ἀνωρθωμένην μὲ ὀρθαλμοὺς κυλιδιώντας ὑπερμέτρως, ἀλλ' ἡμισβίστους, καὶ αἵματόφυρτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

ΜΕΓΑΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΔΟΒΛΗ.

Πληγείς ὁ δυστυχὴς υἱὸς ὑπὸ τοῦ ὤμου ἀνθρωποθύτου Στραδοματίου καὶ ἱγκαταλειφθεὶς μόνος παρὰ τὸ πτώμα τῆς ἀγαθῆς, πλὴν δυσμελοῦς νοσηρίου του, δίδμειναι λεπτά τινα ἐν φοβερῇ ἀναισθησίᾳ.

Ἐκεῖ, οἱ ἐσθασμένοι ὀρθαλμοὶ τοῦ ἡνεσχημένου ἡλίθιου καὶ ἄνευ λάμψεως κινούμενοι, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τοῦ τανταθέντος ἐλάβον ἐκρηκτικὰ ἀπαίσια, ἀγωνία τις ὤθησεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν γενάτων καὶ ὥσαι ἐν τῇ ὑστάτῃ αὐτοῦ ὥρᾳ νὰ ἠρύσθη μυστηριώδης οὕτως εἶπεν ζῶν ἥτις ἔσυρεν αὐτὸν μετ' ἀπισταύτου ὀρμῆς, ἐθλίψει τὸ τραυματοφόρον αὐτοῦ στήθος διὰ τῆς χεῖρός, ὠρθώθη ἐπὶ στιγμὴν κλονούμενος, ἀλλ' ἐν τῷ ἄμα ὤρμησεν ἐκτός τῆς αἵματοφόρου σκιάδος μηχανικῶς κινούμενος, οὐδὲν περὶ αὐτὸν βλέπων, καὶ τὸ παράφρον αὐτοῦ βῆμα διευσθύνων ὅπου τὸ ζοφερόν καὶ ὑπὸ ἱλιγγος περιδινόμενον αὐτοῦ λογικὸν τὸν εἴλκυεν.

Διήλθεν ὡς βέλος διὰ τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων τῶν δεινροστοιχιῶν,

διεσχέλισε τὸν ζωγραφικὸν λειμῶνα καὶ ἀνέπνευσε μόνον πρὸ τοῦ περιπτέρου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦοι συνεδρίαζον οἱ ἱππῆς ἄνδρες.

Θὰ ἔλεγε τις ὅτι εἰς τὸ ἐρωτικὸν ἱκαίνο ἄστυον ἔνθα ἐζήτησε ποτὲ τὴν ἐρήμερον ὀλβιότητα ἀνθρωπίνης ματαιοφροσύνης ὁ θηλυπρεπὴς καὶ πανόδοξος νέος, ἀνέθωρεν ὁ θάνατος καὶ ἐκάλει αὐτὸν ἑκεῖ, τὸ δὲ τερπνὸν ἱκαίνο καὶ δροσώδες ἐνδιαίτημα ἔμελλε νὰ γίνῃ ὁ θλιβερός αὐτοῦ τάφος.

Ἡ Φλώμη, ἀφηρημένη πρὸς ὅσα ἔαυτε, τὴν καρδίαν ἐπὶ τῆς βίσεως τοῦ περὶπτεροῦ ἐρείδοντα ἤσθαι αὐτὸν μόνον ὅταν οἱ γδοῦποι τῶν βηματίων τοῦ καὶ ὁ βίσιος τῶν φύλλων τρίξας προέβηεν τῇ ἀκοῇ της σχεδὸν ὀπισθεν αὐτῆς.

Ἐστράφη περίτρομος.

Ἀνεγνώρισε τὸν δύστηνον νέον, ἐν ἑξάλλῃ σπουδῇ τρίχοντα πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιπτέρου.

Εἰς τοὺς προμαλείους ὀφθαλμοὺς της πρίσθη ὡς φάσμα διωκόμενον, ὑπὲρ ἑξέβησεν ὁ ἄλγος.

Ἀρῆκεν ὑπόκωρον στόνον φρίκης, ὁ τρόμος αὐτῆς ὑπερίσχυσε τῆς πολυπραγμοσύνης καὶ ἰδραμὲν ἐξαρκιζομένη πρὸς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν.

Ὁ Φαίδων, οὕτινος τὸ ἀκίνητον βλέμμα οὐδὲν ἀντιλαμβάνεν, οὐδὲ ἤκουσεν, οὐδὲ προσέσχεν αὐτῇ, ἐβλάστη ἄσθμαίνων τὴν εἰσοδὸν τοῦ περιπτέρου, ὥθησε τὴν θύραν, διήλθε τὸν προθάλαμον, ἔπειτα ἑκαίνην τοῦ δωματίου καὶ ἐνεκρίσθη πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων τῶν ἱππῶν ἄνδρων ὁμίλων.

Πάντες φρικτὰς τὴν ἀνιπύθησαν ὀπισθοδρομοῦντες παραλέλογισμένοι.

Ὁ Φαίδων ἐστρέφη μεταξὺ αὐτῶν τὴν ὄψιν ἔχων παλιδυὴν, τὰ χεῖλη φλέγοντα, τὴν γλώσσαν κολλῶδη, τρέμουσαν, τὴν ἀναπνοὴν ἀγωνιώδη, τὰ χεῖλη κινουμένας σπασμωδικῶς καὶ ὅλος αἰμοσταγής.

— Μὴ . . . ἐρῶ . . . νῦν . . . σὺν . . . ἐτραύλισε διὰ φωνῆς πεπνυγμένης καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων.

Κρουγὴν φρίκης ἰδὼν πάντες ἐμβρόντηται.

Ὁ γέρον Μυρρόνικος ἐπήδησε πρὸς αὐτὸν καὶ κλίνει τὸν ἰσχυρὸν εἰς τῆς ἀγκάλης του.

— Θεέ μου! . . . τίς σὲ ἐπλήγωσε; ἀνέκραξε μὴ δυνάμενος νὰ καταστείλῃ τὴν ἀθέσχητον αὐτοῦ ταράχην.

Οἱ περιστώτες ἰδραμὸν κύπτοντες ἐπὶ τοῦ τραματίου.

Μόνος ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἔμεινε καθήμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀπο-

στρέψας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἀκατονόμαστον αἰσθανόμενος σύγχυσιν καὶ βδελυγμίαν.

— Τίς σὲ ἐπλήγωσε; ἐπανέλαβεν ὁ Μυρρόνικος.

— Ἄγνο . . . ὦ . . . ἐφάλλισιν ὁ Φαίδων δυσπνίων.

— Ἐνα ἱατρὸν . . . τὸν Ἰάκωβον φωνήσατε, τὸν Ἰάκωβον! ἐκραύγασεν ὁ γέρον πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀποπεινόμενος.

Ὁ Λεωνῆς ἔκχευε νὰ κινηθῇ, ἀλλ' ὁ Φαίδων ἔσπασεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα.

— Σταθῆτε! εἶπε διὰ πάσης τῆς ἐναπολειφθείσης ζωῆς δυνάμειός του.

Τότε οἱ ἡλίθιοι καὶ νωθροὶ ὀρθαλμοὶ τοῦ ἰστηλώθησαν ἐπὶ τῆς ὀρφῆς νεανικωμένης, μίγος παγερὴν διεχύθη ἐπὶ τοῦ συνόλου του, τὰ μῆλη αὐτοῦ ἐκραιμάσθησαν ἀδρηνῇ, ἤθιλησε νὰ λαλήτῃ, ἀλλ' ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἰσβίασθη εἰς ἀγωνιώδη ρόγγον.

— Δὲν ὑπάρχει ἰλίπς! ἐψιθύρισεν ὁ Μυρρόνικος ἐν ἀπειπισίᾳ.

Λίρνης τὸ νεκρὸν τοῦ Φαίδωνος βλέμμα προσέλαβεν ἀμυδρὰν τινα λάμψιν, ἡ ἀγωνία συνεστῆλε καὶ ἡ λειπόσρκος καὶ ὠχρωῶσα αὐτοῦ μορφή προσεκτίσαστο ἔκχευεν τινα ζωῆς· ἐξέτεινε μὲθ' ὀρυκτοῦ του βραχίονά του, ὥσπερ θέλων νὰ ἰλευθερωθῇ τῶν περιστοιχοῦντων αὐτὸν ἀνδρῶν, οἵτινες πᾶσαυτα περιμέρισαν, καὶ ἐποίησε κίνησιν ὅπως ἐγερθῇ.

Ὁ γέρον Μυρρόνικος ὑποστηρίζων πάντοτε τὸ ἀτυχὲς αὐτοῦ προσπατούμενον, εἶπε διὰ φωνῆς κλυθυμένης:

— Φαίδων! Φαίδων! . . .

Ἄλλ' ὁ τραυματίας οὐδόλω· στραφαίς, ἐψιθύρισεν ὑποκόπως προσπαθὼν νὰ ἰλευθερωθῇ.

— Ἀρῆσατέ με.

Ὁ γέρον ἀρῆκεν αὐτὸν, ἰννοῶν ὅτι ἐν τῇ λέξει ἑκαίνη ἐμπεριείχετο ἡ τελευταία τοῦ δυστυχικοῦ θέλησις.

Ὁ Φαίδων τότε περιέριε τὸ τεθλωμένον βλέμμα τοῦ ἀναζητῶν τινὰ μεταξὺ τῶν ἀλλήλων καὶ φρικιώντων ἑαίνων ἀνθρώπων, οἵτινες ἠκολούθουν αὐτὸν ἐν ἀγωνίᾳ.

Ὅτε συνήντησε τὸν Ἰωάννην Δόβλην, ἀναβῆρος φωνῇ ἀπέπτυε τοῦ λάρυγγός του, καὶ συρθείς μέχρις αὐτοῦ ἰδράξατο τῶν γονάτων τοῦ συζόγου τῆς ἐρωμένης του.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἀντριχίλασεν ὡς ἐάν ἰδῇ αὐτὸν ὅρις ἰεβόλος, καὶ ἔκχευε κίνημα ἀποστροφῆς.

Ὁ Φαίδων ἔβλεπε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτὸν, καὶ διὰ φωνῆς διαλειπούσης, πενθίμου, παλλομένης, ἀπήγγειλεν:

— Ἰωάννη Δόβλη!... ἤξευρω ὅπως δεινὸν σοὶ ἐπροξένησα... ἐνώπιόν σου εἶμαι πλάσμα τερατώδες, ἄξιον βδελυγμῆς... ἀλλ' εἰς τὴν ἐπίσημον ταύτην ὥραν... καθ' ἣν ἡ σκοτεινὴ μου ζωὴ... μὲ... ἐγκαταλείπει... εἰς τὴν ὑστάτην καὶ φοβερὰν ταύτην ὥραν... καθ' ἣν ὁ θάνατος αἰωρεῖται ἀμείλικτος... ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου... λησμονήσον τὰς πικρίας ὅσας σὲ ἐπότισα... ἀπόδος μοι τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς... διὰ νὰ κατεβῶ εἰς τὸν τάφον... εὐλογῶν τὸ ὄνομά σου... ὦ! καταφιλῶ τοῦ πόδας σου... δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇς... τὴν ὑπεριάτην αὐτὴν χάριν... δὲν θὰ ἀπωθήσῃς τὰς ἐκείτης χεῖρας μὲταινοῦντος... ἐτοιμοθανάτου.

Καὶ συλλέξας πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἐναπολειφθεῖσαν δύναμιν, προσέθετο:

— Ἰωάννη Δόβλη, συγχώρησόν με...

Ὁ Δόβλης οὕτως ἡ εὐγενὴς μεγαθυμία ἐξάνιστη πρὸς τὴν θλιβεράν ἐκείνην καὶ περικλητικὴν φωνήν, ῥοθάνθη τὴν καρδίαν αὐτοῦ συντριβομένην, σινικινήθη μέχρι δακρύων, καὶ ὥρξατο αὐτῷ ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας εἰπε διὰ τόνου συμπαθοῦς.

— ὦ! σὲ συγχωρῶ! σὲ συγχωρῶ! ἀπὸ ψυχῆς, δυστυχὴ εἶ!

Ὁ Φαίδων ἔσπριξε περὶ ῥόως τὰς χεῖρας ἐκείνας ἐντὸς τῶν κρυερῶν ἰδικῶν του, δάκρυ εὐγνωμοσύνης, ἐκάλισεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ παρειῶν τὰ ξηρά του χεῖλη ἐμειδίσκειν μειδίαμα ἀπρηξίλλον, καὶ πρὶν ἀκόμη σβασθῇ ἡδυνήθη νὰ προφέρῃ διακεκομμένως:

— Εὐχα... εἰ... σὺ!...

Ἦτον ἡ τελευταία αὐτοῦ λέξις.

Ἐξηπλώθη βραδέως καὶ... ἐξέπνευσεν, ἀμάρυντον ἔχων τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Θρηνώδης κορυγὴ ἐπικολουθήκει ὑπὸ πάντων, οἷμαι, ἐγρονυπέτησαν πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ Μαυρόνικος θερμὰ χύνων δάκρυα, τὴν χιονώδη κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ ταταπεινωμένον ἔχων, ἐθλίβε τὴν παγετώδη δεξιὰν τοῦ νεκροῦ διὰ μέσου δὲ τῶν πνιγρῶν αὐτοῦ λυγμῶν ἤκούοντο οἱ ἐπόμενοι λόγοι:

Ταλαίπωρον... τέκνον... δὲν ἐμολύνθη... τὸ εἰς τὰς φλέβας σου εἴγαγε... αἷμα... τοῦ Ζωῆ...

Αἶρνης ἀνθρώπος τις εἰσώρμησεν εἰς τὸ πένθιμον ἐκείνο δωματίον.

Πάντες ἐστράφησαν ἐκεῖ.

Εἶδον τὸν Ἰάκωβον τὴν νικατηρινὴν φέροντα αὐτοῦ στολὴν, περικτυμμένον, κατεπτοσμένον, φρικιώντα, καὶ ὑπὸ τοῦ πνευστιώντος αὐτοῦ στήθους μὴ δυνάμενον νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Τί εἶναι;... τί τρέχει;... ἀνέκραξαν πάντες κατάπληκτοι.

— Ἡ Φλωμένη... εἶπεν οὗτος πειρώμενος νὰ καταστείλῃ τὴν ἀγωνίαν αὐτοῦ καὶ σύγχυσιν, ἰδραπέτισσε.

— Ἄ! ἔρρηξαν πάντες ἀνατινασσόμενοι ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐν ἀπεριγράπτῳ φρίκῃ.

— Πότε! πῶς; ἐκραύγασεν ὁ Θεόδωρος Βάλβης χυνόμενος ὡς παράφρων πρὸς τὴν θόραν.

— Ὁ γλῆγορα! ὁ γλῆγορα! εἶπεν ἑνθροῦνος ὁ Μαυρόνικος, ποιῶν σχῆμα νὰ ἐξέλθωσι πρὸς ἀναζήτησίν της.

Πάντες ἐκινήθησαν ὁμοθυμαδόν.

— Τὸν Ἀνδρόνικον! τὸν Ἀνδρόνικον! ἐπικύλισεν ὁ γέρον· τρέξε, ἴακωβε.

Ἄλλ' ἦτο πλέον ἄργά, ἡ ἱρωμένη τοῦ Μάλα εὖρε διεξόδον, ὁ δὲ γίγας πλοίαρχος ἀπήγατο ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ὁλοκλήρου ἀποσπάσματος λογχοφόρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10.

ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΙ ΤΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑΣ.

Τὴν ἰσχυρίαν τῆς φοβερᾶς ταύτης νυκτός περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἐντὸς τοῦ μελετητηρίου τοῦ καλῶς πεφωτισμένου ὑπὸ πολυτελοῦς λυμπτήρος, καθήμενος ἐνώπιον πλουσίας βιβλιοθήκης ἐφυλλολογεῖ ὀγκώδες βιβλίον.

Σκυθρωπός, σύνορος ἐπρίνεται ὑπαίχων εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν.

Ἐνίστα ἰδυθίζεται εἰς θλιβερωτάτας σκέψεις, καὶ τότε ἠναγκάζεται νὰ στηρίξῃ τὴν βαθευμένην κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς δεξιᾶς, ἔπειτα ἀνέσκει βιαίως, καὶ πνοὴ δυσχερὴς ἀνέρχεται τῶν συνθλιβομένων αὐτοῦ πνευμάτων.

Ἐν τούτοις παραδόξως πῶς τὸ βλέμμα του ἂν καὶ ζοφερόν διετῆρει τὴν γαλήνην ὑψίστης ἀπορρήσεως.

Πλείστα λεπτὰ παρήλθον οὕτω.

Αἶρνης ὑρθώθη, καὶ στραφεὶς παρατήρησε τὸ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς ἱάκωβος.

— Ἐνάτη καὶ ἡμίσεια, ἐφύθρισε, καὶ ὁ Ἄριστος δὲν ἐράνη εἰσέτι.

Ἦρξατο δὲ νὰ περιπατῇ κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου. Μόλις ἔκμα δισκαλισμούς τινες, ἵστη ἀποτόμως στρεφείς πρὸς τὴν θύραν.

Ἦκουσεν ἱλαρὰ βήματα ἰξωθεν, καὶ μετὰ μικρὸν ἔκρουσε τις τὴν θύραν.

— Ἐμπρός! εἶπεν ἀναπνεύσας ἡχηρῶς καὶ ριπτόμενος ἐπὶ τῆς ἱδρας του.

Ἡ θύρα ἠνεώγη, καὶ εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις μισῆλιξ, τὸ παρουσιαστικὸν ἔχων ἀραιμάνιον, ἀλλὰ τὴν συμπεριφορὰν προσηνῇ καὶ εὐάγων.

Ἦτον ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ἀκολουθὸς τοῦ Δόβλη, ὁ συνοδύσας τὸν κύριόν του εἰς τὸ περίπτερον ὅπου ὁ τέλας Φαίδων ἀνέμενε τὴν ἐρωμένην του, καὶ ὃν ὠνόμαζεν Ἀριστον.

— Ἦργησες νομίζω, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Σὲ ἔκμα νὰ περιμένετε, Κύριέ μου, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος· κλίσεις τὴν θύραν καὶ στής ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ, ἔγινεν ἄρπυγος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

— Δὲν τὸν εἶδες λοιπόν; διέκοψε δυσθύμως ὁ Ἰωάννης.

— Βέβαια, τὸν εἶδον, ἔσπευσε νὰ εἴπῃ ὁ ἀκολουθός, ἐπέρασεν ὅμως πολὺ ὥρα...

— Λοιπόν;...

— Ἐμείναιμεν σύμφωνοι.

— Ἐδίχθη;

— Μάλιστα.

Ὁ Δόβλης ἀνέπνευσεν.

— Ἐδοκίμασα ὅμως πολὺν κόπον, ἔξηκολούθησεν ὁ Ἀριστος, ἦτον ἀμετάπιστος... ἐνόμιζεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τινος κακούργηματος καὶ ἠναγκάσθην νὰ τῷ εἰπῶ τὴν ἀληθειάν.

— Ἀ! ἔκμα ἀποτόμως ὁ Δόβλης, καὶ τοῦ ἀπεκάλυψε λοιπὸν τὰ πάντα;

— Ἐννοεῖται βεβαίως χωρὶς νὰ ἀναφέρω τὸ ὄνομά σας.

— Ἀλλ' ἔμπορεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος νὰ κρατήσῃ τόσῳ σπουδαίῳ μυστικῷ;

— Εἶναι μυστικὸς ὡς πέτρα, ὑπέλαβεν ὁ θεράπων· ἵστί ἥσυχος, ἐγὼ ἰγγυῶμι, ἄλλως δὲν γνωρίζει τὸ ὄνομά σας.

— Τὸ ὄνομα εὐκόλως τις τὸ ἀνευρίσκει ὅπισθεν γνωστοῦ γεγονότος, εἶπεν ὁ Ἰωάννης ὀλίγον τεθροθυμένος ἐπ' ἑμὲν εἰς τὴν ιδέαν του.

— Δὲν πρέπει νὰ φεθῇ περὶ τῆς ἐχεμυθείας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, Κύριέ μου· εἶναι μὲν ὀλίγον ἀκατάστατος, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀκεραίου

χαρκτηρὸς· ἐκτὸς τούτου δὲν ἠδονάμην νὰ πράξω καὶ ἄλλως.

— Τίλος πάντων, ἐπέρανεν ὁ Ἰωάννης.

— Ἐδίχθη λοιπὸν νὰ φιλοξενήσῃ τὴν Κυρίαν διὰ μίαν νύκτα καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἱπομένην ἡμέραν, δὲν ἔννοετο ὅμως δι' οἰανδήποτε αἰτίαν νὰ παραταθῇ περισσύτερον ἢ διαμονὴ τῆς ξένης εἰς τὸν οἶκόν του, ἐκτὸς εἰὰν παραδιχθῶμεν νὰ μνηθῇ τῆς ὑποθέσεως καὶ ἡ σύζυγός του.

— Ἀ! ὄχι! ὄχι! αἱ γυναῖκες δυσκόλως χαλιώνουν τὸ στόμα των. Δὲν ἦτο δυνατόν ὅμως ἐν ἐνδεχομένη ἀνάγκῃ ἡ ἀπουσία τῆς γυναικὸς του νὰ παραταθῇ διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας;

— Ἐκεῖνος ἀπ' ἐναντίας τὸ σκέπτεται πολὺ πῶς θὰ ἡμπορέσῃ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ δι' εἰκοσιτίσσερας μόνον ὥρας· καθόλου σχεδὸν ἢ σπανίως ἂρ' ὅτου συζοῦν μαζὶ συνίδη νὰ ἀποχωρισθῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον. ὅπως καὶ ἂν ἔχη θὰ μεταχειρισθῇ πονηρίαν τινὰ διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἔπειτα νομίζω μὴ εἶπαι ὅτι ἀρκεῖ τόσον διάστημα καιροῦ διὰ νὰ συνέλθῃ ἡ Κυρία τελείως.

— Ναί, ἀλλ' ἡ σύγχυσις ἐκείνη, ἡ ἐπενέργεια τοῦ ἱατρικοῦ δὲν πιστεύω νὰ τῇ δώσουν ἐπαρκεῖς δυνάμεις διὰ νὰ ἐξέλθῃ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔχομεν τὸ ἄλλο δωμάτιον τὸ ὁποῖον ἐνοικίσα, δι' αὐτήν.

— Ἀ! ναί! σχεδὸν τὸ ἱλησμένον.

— Βέβαια, ἡ σημαίνει ἂν ἐγκατασταθῇ εἰς τὸ νέον κατάλυμά της μίαν ἢ δύο ἡμέρας πρὶν· ἐπειδὴ δὲ τὴν περίστησα εἰς τὴν οἰκοδόμησιν ὡς ξένην προερχομένην ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, μέλλουσιν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν νὰ ρθῇ συμβιβάζεται τὸ πρᾶγμα ὡραιότατα, ἂν ὡς ἀφορμὴν τῆς ἀδικηθείας της τὴν ὁποίαν ὑποθέτωμεν ἀποδώσῃ τις τὸ ταξίδιον.

— Ἀς ἴκται... Καὶ εἴσαι θατικῶς πληροφορημένος ὅτι ἡ οἰκογένεια εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοικίσεις τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δωμάτιον εἶναι καλῆς ἀνατροφῆς; ἠρώτησεν ὁ Δόβλης ἐνδιαφερόμενός πως.

— Οἰκογένεια, ἀπεκρίθη μετὰ βεβαιότητος ὁ πιστὸς αὐτοῦ θεράπων, καλλίστης ἀνατροφῆς καὶ εὐπόλητος.

— Ποῦ πλησίον εἶναι; ἐπανηρώτησεν ὁ Ἰωάννης διὰ φωνῆς σιγηλῆς, ὡς αἰ συσταλλόμενος.

— Εἰς καλὴν συνοικίαν τοῦ Πέραν· εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀνθίων.

— Καλῶς· καὶ ὁποῖαν ἐξήγησιν ἔδωκας περὶ τῆς ξένης εἰς τὴν οἶκον δίδουσιν;

— Εἶπον ὅτι εἶναι πλουσία τις χήρα ὀνόματι Μαριάνθη Μελανοῦ ἐρχομένη εἰς Κων]πολιν χάριν οἰκογενιακῶν ὑποθέσεων.

— Ἡ δὲ ἄλλη οἰκία ὅπου θὰ τὴν μεταφέρωμεν ἀναίσθητον ποῦ καίται;

— Εἰς τὸ Φερίκιον· ἀπὸ τοῦ νεκροταφείου ἕως ἐκεῖ δὲν εἶναι πολὺ μακρὰν καὶ ὁ δρόμος εἶναι ὁμαλός.

— Τὸ μέρες ἐπύρεξες νὰ ἦναι ἀπόκεντρον διὰ νὰ μὲν κεντήσωμεν τὴν περιέργειαν κένενός.

— Ὡ! ὅσον δι' αὐτὸ εἶμεθα πολὺ ἀσφαλεῖς, καὶ μάλιστα τὴν νύκτα οὐδὲ ψυχὴ γεννητὴ φαίνεται πρῶθενά.

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτός ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὅποιον ἐσυμφωνήσατε;

— Πυλός.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι πράγματι θὰ ἀπομακρύνῃ τὴν σύζυγόν σου, ἢ μήπως ὑπεσχεθῇ μὲ ὑπισθοδρομεῖν;

— Μὴν ἔχετε τὴν παραμικρὰν ἀμφισβολίαν, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Ἄριστος δι' ὅρους μὴ ἀποδεχομένου τὸν ἐλάχιστον ἐνδοιασμόν. Μοῦ ἔκαμιν ὅμως παραιτησθῆναι τινα, ἢ ὑποία μοῦ φαίνεται ὀρθότητι.

— Δηλαδή; ἤρρωτησεν ὁ Ἰωάννης ὀλίγον παραχθίς.

— Θὰ ἦναι καλὴτερον ἀντὶ νὰ μεταφέρωμεν τὴν κυρίαν ἐφ' ἀμάξης, ἥτις θὰ κάμῃ κρότον, καὶ δυνατὸν νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν περιέργου τινος, νὰ τὴν μεταφέρωμεν διὰ φορείου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ μείνῃ τὸ πρᾶγμα σιωπηλόν.

— Αὐτὸ δὲν μὲ μέλει· καί μοι ὥπως κρίνεις καλόν.

— Ἐκ ἄλλο ἐλησμονήσα, εἶπεν ὁ θεράπων, πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν Παῦλον ἐνὶ ἐλάχιστον πρὸ μίας ἡμέρας διὰ νὰ ᾔναι ἑτοιμος.

— Ἡμπορεῖς αὐτὸν νὰ τοῦ εἰδοποιήσῃς.

— Πολὺ καλὰ.

— Εἰπέ αὐτῷ προσάτι ὅτι θὰ περιμένῃ εἰς τὸ δωμάτιον πρὶν νὰ μετανευθῇ ἀναίσθητος, εἰς γέμων.

— Θὰ εἰπῶ ὅτι εἶναι ἰατρός.

— Ναί! . . . περὶ δὲ τοῦ νεκροθάπτου πῶς ἔλαμες;

— Τὰ ἐσυμβίβασα καὶ μὲ αὐτὸν, δὲν δύναται ὅμως νὰ μᾶς παραδώσῃ τὸ πτώμα πρὸ τοῦ μεσονυχτίου.

— Ἄ! αὐτὸ δὲν γίνεται, εἶπεν ὁ Δόβλης χαλεπῶς συσπᾶσας τὰς ὀφθαλμοὺς· ἀντέχει ποτὲ ζωὴ ἀνθρωπίνη ὑπὸ τὸ χῶμα τέσσεως ὥρας; ἡμεῖς θὰ τὴν κηδεύσωμεν πολὺ ἀργά, ἃς εὗρομεν κανένα τρόπον δι' οὗ νὰ ἀργυπορήσουν τὴν ἐνταφίανσιν μέχρι νυκτός· μόλις δέκα λεπτὰ κατόπιν πρέπει νὰ τὴν ἐκβάλλουν ἀπὸ τὸν τάφον.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐξαπατήσωμεν τοὺς ἄνθρώπους τοῦ νεκροταφείου,

καὶ τὸ ἄλλο πῶς θὰ διέλθωμεν ἀπεκτιμήρητοι ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ τόσον ἐνωρίς;

— Τὸ σκότος καλύπτει πολλὰ πράγματα, καὶ τὰ χρήματα θαμβώνουν πολλοὺς ὀφθαλμούς· εἶπεν ὁ Δόβλης ἀποφθεγματικῶς τῷ λόγῳ.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ εὗρωμεν καὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος τὴν λύσιν, εἶπεν ὁ θεράπων ὑπέκων εἰς τὴν θέλησιν τοῦ κυρίου του.

— Νομίζω τῶρα συνεννοήθημεν καλῶς;

— Μάλιστα.

Ὁ Δόβλης ἐσχητὸ τὸ πρόσωπόν του κατέστη λυπηρόν.

Ὁ θεράπων ἐτήρησε σιωπὴν ἐπίσης, σεβόμενος τὴν मुखίαν τοῦ κυρίου του θλίψιν.

— Ἡξιόβρις, Ἄριστε, εἶπεν αἶρνης ὁ Δόβλης προσδράψας αὐτόν, ὅτι ὁ ἔνοχος ἀπέθανε χθὲς δολοφονηθείς;

— Τί λέγετε, Κύριε; εἶπε μετ' ἐκπλήξεως ὁ θεράπων, ἐννοήτας περὶ τίνος ἐνόχου ὑπενόησάντο.

— Ἀπέθανεν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης πένθιμος καὶ διὰ φωνῆς ὑποκώρου, συμπυκνῶς, πρὸ τῶν ποδῶν μου ἰσχυτούμενος συγγνώμην.

— Ὡ! εἴθε ἐπίσηκός, καὶ θὰ τὸν ἐσυγχωρήσατε βεβαίως, ἐβιθύρισεν ὁ Ἄριστος.

— Ναί, τὸν ἐσυγχώρησα τὸν δυστυχῆ! ὦ! ἂν ἠδυνάμην ἐπίσης . . . ἀλλ' ἡ φράσις ἐκόπη εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἰωάννου μὴ τολμώντος νὰ τὴν συμπληρώσῃ. Ἄν ἰγνώριζες, ἐπανέλαβε περιλύπως μετὰ στιγμῆς σιγῆς, πόσον δεινὴ εἶναι ἡ θέσις μου· εἰς σέ, Ἄριστε, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ στήθος πάλαι καρδία τόσον εὐγενῆς, δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω τοὺς मुखιαίτερους μου διαλογισμούς· τῶρα ὅπου τὰ πάντα ἦναι ἐσχεδιασμένα, καὶ ἡ φοβερά ὥρα τῆς δικαιοσύνης ἐλήλυθεν, αἱ ὁδοὶ μου εἶναι σπαρκατικώτεραι καὶ περὶ ἐμὲ ἀναζητῶ δρόμον τινα δι' οὗ νὰ ὑπισθοδρομήσω! . . . ὦ! ἀναμνησθῆναι θὰ συνέτενον τὸν ἐπαχθὴ καὶ ἀθλιὸν αὐτὸν βίον μου, ἂν τὸ κηθῆκον δὲν μὲ ὑπέχρεινεν νὰ ὑπομείνω . . . πένθος καὶ ὀδυρμοὶ θὰ βασιλεύουν πλέον εἰς τὸν οἶκόν μου, οὐτινος ἡ χαρὰ ποτὲ δὲν ἐξέλειψε μέχρι τοῦδε. Πῶς δὲ θέλει ὑποφέρει τὴν συμφορὰν ταύτην ἡ ἀθάνατος ἐκείνη κόρη; φοικτὴ ἐρώτησις, ἣν διηνεκῶς ἀποτείνω εἰς ἑμαυτόν, φοβερόν αἰνίγμα οὐτινος μᾶτην ἀνερευνῶ τὴν λύσιν, βαρὺς ἐπιδόλης πιέζων τὴν μαύρην καρδίαν μου μέχρι συντρίψεως· δὲν ὑπάρχει σκληροτέρα βέβηλος διὰ τὸ ἄσπιλον ἐκεῖνο πλάσμα τῆς ἀπομονώσεως, ὀλεθριώτερος μαρκαμὸς διὰ τὸ εὐθαλὲς ἐκεῖνο ρόδον.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ κύβος ἰρρίφθη· ἡ φοικώδης καταστροφὴ προσεγγί-

ζει... ἡ τιμὴ τὸ ἀπαιτεῖ! ὦ! ἡ τιμὴ, ἀνέκραξε διὰ φωνῆς σπαραξικαρδίου, ἡ τιμὴ καὶ ἡ στοργὴ τρομεράν ἔχουσι διαμάχην ἐν τῇ ψυχῇ μου· ἐνώπιον τῆς τιμῆς ὀρεῖλουν νὰ κλίνωσι τὸν αὐχίνα, νὰ σιγῶσι πάντα τὰ ἄλλα αἰσθήματα... καὶ ὁ ἔρως ἀκόμη... ἀλλὰ μήπως ὁ ἔρως δὲν εἶναι συνηνωμένος μετ' αὐτῆς ὡς δύο πτηνὰ ἐντός κλωβοῦ κεικλεισμένα καὶ ὅταν φύγῃ τὸ ἐν συναπορίει καὶ τὸ ἄλλο· καὶ τότε διὰ τί λέγομεν ὅτι ὁ ἔρως πάντοτε ἀπομένει εἰς ἡμᾶς; ὄχι! ὄχι! θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι αἱ ἀναμνήσεις αὐτοῦ μόνον ἀπολείπονται, ἀλλ' ἀναμνήσεις αἰτίνες ἔχουσιν τὰς ρίζας βυθίαις ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν καὶ αἰτίνες φθοισῶσιν αὐτήν.

Καὶ ὁ Ἰωάννης Δόβης ἐπαύσατο λέγων, τὴν μελαγχολικὴν αὐτοῦ μορφήν συνεσταλμένην ἔχων ὑπὸ ἀμυθίου λύπης, ὡς ἐὰν ἰθὺζαν οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι τὴν λεπτοτέραν χορδὴν τοῦ αἰσθηματός του.

Ὁ Ἀριστος μὲ κεφαλὴν καταβεβλημένην, μὲ βλέμμα ὑπόδακρυ ἐφάνετο διατελῶν ὑπὸ τὴν θλιβεράν ἐντύπωσιν τῶν ἱμπαθῶν τοῦ Κυρίου του λόγων.

— Ἀκουσὸν με, Ἀριστε, ἐπανελάθεν ὁ Ἰωάννης μετὰ βραχὺ διάλειμμα. ἐν μόνον βέλσαμον σκέπτομαι διὰ τὸ τραῦμα ὅπερ θὰ πλήξῃ τὴν δυστυχῇ μου κόρην, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δεῖται χρόνου μακροῦ.

— Τὰ ποῖον; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Ἀριστος.

— Τὸ κανὸν ὅπερ θὰ μείνῃ ἐν αὐτῇ ἀπὸ τὴν ὑστέρησιν τῆς μητρὸς, νὰ πληρωθῇ διὰ τοῦ ἔρωτος.

— Ναί, ναί! ὑπέλαβεν ὁ θεράπων, εἶναι τὸ μόνον φάρμακον νομειώσατέ την.

— Ἐχει καλῶς, ἀλλὰ μέχρι τῆς καταλλήλου ἐποχῆς, μέχρις ὅτου ἀνέωμεν τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον ὅστις θὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῇ.

— Κάμετε ἐν ταξείδιον, περιηγήθητε τὴν Εὐρώπην... αἱ ἀξιοθέτα πόλεις, ἡ λαμπρὰ κοινωνία θὰ κατανακλήσῃ τὴν θλίψιν της.

— Τὸ ἐσκέθην, Ἀριστε, καὶ θέλω τὸ δοκιμάσαι ὅταν ἀποσυρθῇ εἰς τὴν θαλασσηπόλιν της νὰ μοῖ τὴν στείλῃ, ἐπιθυμῶ νὰ τὴν προπαρασκευάσω πρὶν τρωθῇ ὑπὸ τῆς συμφορᾶς.

Μετ' ὀλίγον εἰς δύο ἄνδρας ἔδωσαν πέρας εἰς τὴν μυστικὴν ταύτην συνάντησιν καὶ ὁ θεράπων ἀπέλθεν εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ Δόβης μέινας μόνος ἠγάπη καὶ ἤρξατο κατὰ μετρῶν τὸ μήκος τοῦ δωματίου διὰ μεγάλων διασκελισμῶν.

Μετὰ τινα λεπτὰ θροῦς μεταξὺν ἐσθῆτος καὶ ἀπαλάβητος προσέβαλλον τὴν ἀποκνηστικὴν καὶ πικρὰν ῥοδὴν ὁ παῖς νὰ ἐλθῇ.

Ὁ Δόβης ἀνεσκήρτισε καὶ ἐκαθίσθη πέρυσι εἰς τὴν θέσιν του, προσ-

παθῶν νὰ ἀποδιώξῃ τὴν πένθιμον αὐτοῦ μελαγχολίαν διὰ βεβιασμένης εὐθυμίας, ἐπαναφέρων καθ' ὅσον τῷ ἦτο ἐρικτὸν τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ Φλωρίκα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

ΕΡΩΣ ΕΝ ΑΓΓΕΛΙΚῃ ΑΓΝΟΤΗΤΙ

Ἡ θαυμασία νεάνις ἀκτινοβόλος ἐπήδησεν ὑπερχαίρουσα πρὸς τὴν ἀγκάλην τοῦ πατρὸς.

— Μὲ ἐξητήσατε, πᾶτερ μου; εἶπε διὰ τῆς μελιφθόγγου καὶ ἱναρμονίου φωνῆς αὐτῆς ἀσπάζομένη ἀμφοτέρως αὐτοῦ τὰς χεῖρας.

— Σὲ ἐζήτησα, ὑπέλαβεν ἐκείνος θερμῶς περιπτυσσόμενος τὴν ἀγγαλόμορπον κόρην, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῆς ἀνταποδίδων τοὺς ἀσπασμούς, σὲ ἐζήτησα, φίλτατον τέκνον, διότι ἡ παρουσία σου ἀποδιώκει τὴν μελαγχολίαν μου.

— Ἀ, εἰσθε λοιπὸν μελαγχολικὸς πρὶν; ἠρώτησεν ἡ Φλωρίκα.

— Τοῦλάχιστον οὕτως ἐνόμιζον...

— Καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ μάθω τὸ αἶτιον;

— Τὸ αἶτιον... τὸ αἶτιον... προσιλῆς μου, εἶπεν ὁ Δόβης μικρὸν περιπλεγθεὶς, εἶναι διότι δὲν σὲ ἔχω πάντοτε πλησίον μου.

— Πόσον μὲ κάμνεται νὰ σᾶς ἀγαπῶ, πᾶτερ μου, εἶπεν ἡ ὠραία νεάνις ἐνθουσιωδῶς ἐν τούτοις δὲν θὰ ἦναι μόνον αὐτό, ἐξηκολούθησε ζωηρῶς προσηλοῦσα τοὺς λαμποβόλους ὀφθαλμούς της ἐπὶ τῆς συμπαθοῦς τοῦ πατρὸς μορφῆς, θὰ ἔχετε καὶ κάτι ἄλλο, τὸ ὅποιον δὲν θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε.

— Πιστεύεις; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης συνταραχθεὶς.

— Τὸ ὅποιον περιμένετε νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἐγώ;

— Λέγε το λοιπὸν, λέγε το... ὑπέλαβεν ὁ πατὴρ χαριέντως.

— Ἀφ' ὅτου ἡ μήτηρ μου εἶναι ἀδιάθετος, ἔγινατε καὶ σεῖς μελαγχολικός.

Νέρος μέλαν ἐσκήασε τὸ μέτωπον τοῦ Δόβη, ἀλλὰ προσβλέψας τὸ ἐρχόμενον ἐκείνο πλάσμα, ὅπερ ἐν τῇ ἀθωότητι αὐτοῦ ἵποισι τοσοῦτον ἀκριβῆ διάγνωσιν μέχρι τῶν μυχιαιτέρων τῆς καρδίας του, διέστειλε τὰ

χείλη του πάρκντα χερμοσύνης ἀπὲρ μετὰ φιλοστοργίας προσκόλλησαν ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς ἐκείνου μετώπου της, καὶ εἶπε προσπαθῶν τὴν φωνὴν αὐτοῦ νὰ καταστήσῃ προσηνῆ.

— Ναί! κόρη μου, τὸ ἐμάντευσας. . . ἡ ἀδιαθεσίᾳ τῆς μητρός σου μὲ κάμνει ὀλίγον νὰ σκίπτωμαι.

Καὶ ἐνῶ ἡ γλῶσσά του ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐστροφοδινία βαρὺ ἱλιγξ.

— Δὲν μὲ ἀνησυχεῖ ὅμως καὶ τόσον, ἐξηκολούθησε, διότι θὰ παρίλθῃ ἐντὸς μικροῦ.

— Πόσον θὰ ἔμην εὐτυχιστέρα ὅταν σὰς βλέπω καὶ τοὺς δύο χαίροντας ὅπως πρὶν. . . κάποτε ἀναλογιζομένη τὴν πρό τινος καιροῦ ἐποχὴν τὴν ὁποίαν παραβέλλω μὲ τὴν ἐνεστῶσαν, μετ' ἀπορίας παρατηρῶ ὅχι ὀλίγην διαφορὰν. . . ἡ μήτηρ μου τέλος πάντων δυσκόλως μὲ ἀπαντᾷ ὅσκις τὴν ἐρωτῶ, ἀλλ' ὑμεῖς θὰ μοὶ δώσητε σαφεστέραν ἐξηγήσιν πότερ μου, δὲν εἶναι ἀληθές;

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ νεὰρὰ παρθένος ἐγένετο σύννους.

— Καὶ τί σοὶ λέγει λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Δόβλης θορυβηθεὶς καὶ πάλιν.

— Ἄλλοτε μὲν ὅτι δὲν αἰσθάνεται τίποτε νὰ ἔχῃ, παρ' ὅτι μοὶ φαίνεται ριμβόλουσα, ἄλλοτε δὲ ὅτι ἔχει κόπωση, ἀτονίαν, ἥτις βαθμηδὸν θὰ παρίλθῃ, καὶ ἄλλοτε ἄλλην αἰτίαν, ἐγὼ ὅμως βλέπων ὅμως οὕτω μελαγχολικοὺς λυποῦμαι κυρίως, καὶ ἡ λυπη μου ἐστὶ περισσώτερον μὲ τέκει μὴ ἀνευρίσκουσα τὴν ἀφορμὴν.

— Ἀπορῶ, εἶπεν ὁ Δόβλης ζητῶν νὰ ὑπεκρύψῃ ταχύτερον τὸ ἀκανθώδες τοῦτο θέμα, πῶς δὲν σοὺ εἶπε τὴν ἀληθὴ ἀφορμὴν.

— Ἀ! εἶδετε λοιπὸν; ὑπέλαβεν ἡ θελκτικὴ κόρη, κινήσασα ἐπιχαρίτως τὴν περικαλλὴ κεφαλὴν καὶ ὑπογελῶσα μετ' ἀμιμήτου ἡδύτητος.

— Καὶ δὲν τὴν ἐννοεῖς;

— Ἐγώ; πῶς;

— Κατετρόμαξε ἀπὸ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα τῆς ἀπαγωγῆς σου.

Ἡ νεὰρὰ κόρη ἀνεσκήρτησε λεπτὴ ὡχρότης διεχύθη ὑπὸ τὴν διαφανὴ ἐπιδερμίδα τοῦ γλυκεροῦ προσώπου της, ἀλλ' ἦν διεδύχθη πάρκντα διαυγὲς ἱρὺθημα καὶ ἡσθάνθη σφοδρὸς τινὰς παλμούς, ὧν τὸ ἐλαττήριον δὲν κατίσχυε νὰ κατανόησῃ.

— Ἦλα, ἄρες αὐτὰς τὰς ιδέας, μεγαλοποιεῖς τὰ πράγματα, ἐνῶ δὲν εἶναι τίποτε· κάθησε ἐδῶ πλησίον μου, εἶπεν ὁ Δόβλης δεικνύων τὴν παρ' αὐτῷ ἑδραν, καὶ θὰ ἰδῇς ἀμείσως πῶς θὰ ἀλλάξῃς πρόνημα.

— Περιμένω νὰ ἀκούσω, εἶπεν ἡ Φλωρίκα καθισμένη, ἂν εἶναι θυ-

νατὸν νὰ βλέπῃ τις ἄλλοίως ἐκείνο τὸ ὅποιον φαίνεται καθαρῶς.

— Ὅχι δὲ, δὲν λέγω τοῦτο.

— Ἀλλὰ;

— Θὰ προσπαθήσωμεν ὁμοῦ νὰ ζητήσωμεν θεραπείαν τινά.

— Ἀ! ἔκαμεν ἡ νεανίς ἀνιῶξασα τοὺς αἰγληφόρους ὀρθαλμούς.

— Βίβλια, δὲν ὑπάρχει ἀσφαλέςτερον μέσον εἰς τὴν θέσιν μου παρὰ

νὰ ἀνατρέξῃ τις εἰς τὴν συνδρομὴν συμβούλου οἷος σὺ.

— Ὡ! εἶπεν ἡ νεανίς γλυκερῶς μειδιῶσα.

— Οὕτω λοιπὸν μελαγχολικὸς ὢν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἄνείαν

πλῆξιν, ἡ ζωὴ τῷ φαίνεται μονότονος, ζωὴ ἄνευ θελήτηρου καὶ συγκι-

νήσεως, ἀνάγκη νὰ δώσῃ τις μεταλλαγὴν τινα, κίνησιν τινα, ἥτις ἀνεύ-

ρίσκεται ἐν τῷ ἀγνώστῳ. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μεταξὺ ἡμῶν, θὰ σπεύ-

σωμεν πρὸς τὸν ἀγνώστον.

— Ἀλλὰ τὸ ἀγνώστον τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ νεανίς ὀλίγον ἐμβριθέστερα

εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ πατρός.

— Ἐ! ὑπέλαβεν αὐτός, ἐνθυμοῦμαι ὅταν μίαν φορὰν καὶ ὄχι πρὸ

πολλοῦ μοὶ παρίστηνες ἐνθέρμον' κλίσιν νὰ περιηγηθῇς τόπους ξένους.

καὶ σοὶ ἐπίβαλλον ὑπομονὴν, ἡ περίστασις ἤλθεν εὐνοϊκὴ καὶ οἱ πόθοι

θὰ πραγματοποιηθοῦν.

— Ναί! ναί! πότερ μου, εἶχον μεγάλην περιέργειαν.

— Ὑπόθεε λοιπὸν ὅτι σοὶ προτείνω νὰ κάμωμεν μίαν περιοδείαν

εἰς τὴν Εὐρώπην, θὰ συνήνθῃς;

— Ἀλλ' ἡ μήτηρ μου;

— Ὡ! ἡ μήτηρ σου, εἶπεν ὁ Δόβλης μετὰ στιγμιαίαν παραχρῆν-

ναι καθ' ὅλα σύμφωνος μὲ ἐμέ.

— Ἀ! καὶ δὲν μὲ εἶπε τίποτε.

— Ἐγὼ τῇ ἐσύστησα σιωπὴν, ἤθελον πρῶτος νὰ ἐντροφήσω εἰς τὴν

χαρὰν πρὸς τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαττον.

— Ὡ! πότερ μου! εἶπεν ἡ νεανίς συγκινημένη.

— Κατὰ τὴν ἰδικὴν μου ἰδέαν, ἔλεγον ἐν συντόμῳ νὰ προετοιμασθῶμεν

μεν. . . ἀναχωροῦμεν ἀπ' ἐδῶ κατευθυνόμεθα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκεῖθεν

εἰς τὴν Ἰταλίαν, κατόπιν εἰς τὴν Γαλλίαν. . . ἐντὸς ἐνὸς ἔτους σπεί-

πόχομαι νὰ περιηγηθῶμεν τὰς περιηρημωτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης.

— Τόσον ὀγλήγορα ν' ἀναχωρήσωμεν; ἠρώτησεν ἡ Φλωρίκα ἀόριστον.

— Σὺ γοῦν αἰσθανθεῖσαι.

— Ἐγὼ ἄρηναι εἰς ἐσὲ νὰ προσδιορίσῃς τὴν ἡμέραν τοῦ ταξιδίου.

Τὸ αἶθρον τῆς νεανίδος πρόσωπον ἐσκίετο αἰνιδικῶς.

— Θά υπακούσω εἰς τὴν ἰδίαν σου θέλησιν πάτερ μου, εἶπεν.

— Θά υπακούσης; . . . ἰπανέλαθεν ὁ πατὴρ ἐκπληκτος προσβλέπων αὐτὴν ἐν ἀπορίᾳ, ἀλλ' ἐγὼ Φλωρίκα μου, ζητῶ τὴν συγκατάθεσίν σου εὐχαριστοῦμαι ὅταν καὶ σὺ εὐχαριστήσῃς.

Διὰ τὴν εἰς τὰ σελαγίζοντα τῆς ἀπείλου παρθένου ὁμιλίαν παρέστη τὸ εὐγενὲς εἰδωλὸν τοῦ μεγαλοφύχου ἀντιλήπτορος τῆς Ἀλκυ;

— Ἐγὼ . . . ἐγὼ . . . εἶπε μετὰ συγκεκομμένης φωνῆς ὁλοπύρρως γενομένη ἀγνοοῦσα τί θίλει νὰ εἴπῃ.

— Λέγε, λέγε, ὑπέλαθεν ὁ Δοβλὴς βιαίως μετὰ θαυμασμοῦ ἀτενίζων τὸ ἀκτινοβόλον αὐτῆς πρόσωπον, προσπαθὼν νὰ ἐνιγνέσῃ τὰ βέθη τῆς εὐθὺς καρδίας τοῦ τρυφεροῦ ἐκείνου πλάσματος.

— Ἐγὼ . . . ἐπαθόμεν . . . ἐψιθύρησεν ἡ Φλωρίκα μετὰ δειλόμενος τήνου, ἐπὶ μᾶλλον ἐρυθρίωσα, νὰ μὴ ἐγκαταλείπωμεν ποτὲ πλέον τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωάννης ἀναπηδήσας καὶ λαβὼν ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας τῆς.

Ὁ λόγος, ἡ ἀλλοίωσις τῆς θυγατρὸς τοῦ ἐξερόβισαν αὐτόν.

— Δὲν θέλεις, κόρη μου νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν Κωνσταντινούπολιν; εἰπέ μοι, εἰπέ μοι το διατί;

— Δὲν ἤξεύρω πάτερ μου· εἶπεν αὐτὴ δυσχερῶς ἔχουσα πρὸς τὴν παραχὴν τοῦ πατρὸς τῆς.

— Δὲν ἤξεύρεις; ἀλλ' ἱκανοποιεῖται ποτὲ πατρικὴ καρδιά διὰ τῆς λέξεως ταύτης;

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω καὶ ἐγὼ τὸ διατί πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις διὰ τῆς φυσικωτέρας ἀρελείας.

Καὶ τὸ βλέμμα τῆς θεσπέσιας κόρης ἐξεδήλου τσαύτην ἀγνότητα, ὥστε ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἀσκαρδαμυκτὶ προσβλέψας καὶ θλίβων αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἰπανέλαβε διὰ φωνῆς παλμώδους:

— Εἰ κε δυνατόν, Φλωρίκα μου; εἶναι δυνατόν τοῦτο; ἐνῷ τὸν πόλιν ἡγάπας τὰ ταξείδια;

— Θεέ μου! πόσον σὰς ἐσύγχυσεν πάτερ μου, εἶπεν ἡ ἀγνή κόρη περιλύπως καὶ περιχλοῦσα τὸν τράχηλον αὐτοῦ διὰ τῶν ἀβροφυῶν ἐκείνων βραχιόνων τῆς προσέθετο δι' ἀπαγγελίας ἀγρυπνήτου, μελωδῆτους εὐοδύτους ἀποτελευτῆς.

— Ναί! εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡγάπων πολὺ τὰ ταξείδια, ὅτι ἐπέτων ὅλην ὑπὸ χάρας ἀμέτρου φανταζομένη ὡς ἐν ἰσχυρῇ ὁνειρώ τὰ θαυμασιὰ τὰ ἀξιοθέατα ἀγνώστων χωρῶν, ἀλλ' ἔτι δὲν ἔχω νὰ εἰπῇ τί ἔχω.

ἡ λέξις ἀναχώρησις μοι ἐπρόξενησε ρίγος, τὴν δὲ καρδίαν μου κατάνθησαν σκιρτώσαν ἀπὸ παλμῶν βιαίων, οὐς οὐδέποτε ἄλλοτε ἐδοκίμασα· νομίζω ὅτι θὰ φύγῃ καὶ ἡ εὐτυχία μου ὅταν ἀπομακρυνθῶ τοῦ τόπου τούτου . . . Δὲν εἶναι αἰνίγμα, πάτερ μου ὅ, τι αἰσθάνομαι.

Ἀκούων τὴν ἀρελὴ ταύτην ἀποκαλύψιν τῆς θυγατρὸς τοῦ ὁ Ἰωάννης Δοβλὴς δὲν ἔδυνάθη νὰ μὴ ριγῇ.

Ἀναμετρώων ἐκτακτὸν τι συνέβαινεν εἰς τὸ εἰδωλὸν του, καὶ τὸ ἐκτακτὸν τοῦτο εἶχε μυστηριώδη ἀρχήν, ἥτις ὑπεδαύλιζεν ἐν αὐτῷ φόβους ἀκατανοήτους.

— Φλωρίκα μου! Φλωρίκα μου! εἶπεν, ὑπάρχει τι τὸ ὀπίον μοι κρύπτεις ἐν ἀγνοίᾳ σου.

— Δὲν ἤξεύρω, δὲν δύναμαι νὰ ἀνέυρω τίποτε . . . εἶμαι εὐτυχὴς πλησίον τοσούτον ἀξιολατρεῦτων γονέων, καὶ ὅμως . . .

— Καὶ ὅμως, καὶ ὅμως; . . . δέκοθεν ὁ Δοβλὴς διὰ φωνῆς ταιμοίσης.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ἡ γλυκερὰ νεάνις ταπεινοῦσα τὴν φωνήν, ἀπὸ τινος χρόνου νομίζω ὅτι ἔχει τι κενὸν ἢ εὐτυχία αὐτῇ.

Λάμπρις ἀστραπιαία διεφώτισε τοὺς σκιερούς τοῦ Δοβλὴ διαλογισμούς πρὸς τὴν διακοίνωσιν ταύτην.

Ἐσφιγξὲ παραφύρως τὴν ἀγγελόμορφον κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ κίτταρὼν αὐτὴν ἀνέκραξε συγκεκινημένος.

— ὦ! θυγατερ! προσφίλης μοι θυγατερ! ἀνοῖξον τὰ ὄσπια τῆς καρδίας σου βέθη πρὸς τὸν πατέρα σου, ὅστις τόσον πολὺ σε λατρεῖ. σὺ ἔσαι ἡ μόνη εὐτυχία μου εἰς τὸν κόσμον τούτον . . . πᾶγιωσον τὸ ἀμφιβολὸν λογικόν μου διὰ μιᾶς σου λέξεως, ἥτις θέλει καταστήσῃ ἀμάρταντον τὴν εὐδαιμονίαν μου.

Δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐπὶ τῶν οὐρανίων τῆς Φλωρίκας ὀμμάτων, πρὸς τὴν ἐνδειξιν ταύτην τῆς βαθυτάτης τοῦ πατρὸς στοργῆς.

— ὦ! δὲν ὑπέκρυψα τίποτε εἰς τοὺς γονεῖς μου ἐψιθύρησεν ὀλιβερῶς, καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν, πάτερ μου, λυποῦμαι καίριως διότι δὲν ἤξεύρω . . . δὲν ἀνευρίσκω ἀπόκρυφον τι εἰς ἐμέ.

— Ἡσυχὸς ἀγέλοισι ἀγνότητος, ὑπέλαθεν ὁ Δοβλὴς, οὐδέποτε ἀμείβαλα περὶ τούτου . . . ἀλλὰ τὸ φίλτρον ἐκεῖνο ὅπερ καλεῖται στοργή, διὰ δυνάμεως ἀνερμηνεύτου ἀντανάκλῃ ὡς ὁ καθρέπτης, ἐν ἑαυτοῖς πάντα τὰ αἰσθητά ἀπὸ σὲ συγκινοῦσι, καὶ ὅσα ἡ ἀδόλος φαντασία σου δὲν ἰσχύει νὰ ἀντιλάβῃ, ἔλθῃ . . . ἐγὼ θέλω σὲ βοηθῆσαι νὰ ἀνέυρῃς μόνη τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τούτου.

— ὦ! πάτερ μου, θὰ σὲ εὐγνωμονῶ, ὑπέλαθεν ἡ νεάνις ἀποκρεμα-

— Οὐκ ἀφείσα ἀπὸ τοῦ τραχήλου του, ἐνῷ οἱ μαργαρίται τῶν ὀφθαλμῶν ἐκύλιον ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτῆς.

— Εἰπέ μοι, ἱπανάλαθεν ὁ Δόβλης διὰ τῆς γλυκειᾶς αὐτοῦ φωνῆς, ὅταν τὴν νύκτα ρεμβάζεις γαληνιαία καὶ ἄγνη, καὶ τοὺς διαλογισμούς σου ἀνυψοῦσιν ἡδιστα ἑκστάσεις τῶν ὀνείρων τῆς τρυφερᾶς σου ἡλικίας, ἐν μέσῳ τῶν ἰδανικῶν κόσμων τῆς ὀλβιότητος, ἐνθα πλανᾶται τὸ λογικόν σου, δὲν διακρίνεις μορφήν τινα γλυκαίαν, ἥς τὸ ἀκτινοβόλον βλέμμα ὡς τὰς ἀκτίνας ἐαρινῆς χρυσαυγῆς, σὲ γοητεῖ καὶ αἰσθάνεσαι διαχυνομένην ἐπὶ σοῦ ἄρρητόν τινα ἡδύτητα, ἥτις πάλαι τὴν καρδίαν σου διὰ παλμῶν σφοδρωτάτων; . . . τὴν στιγμὴν ταύτην, προσέθετο ὁ Δόβλης μετὰ βραχείαν παύσιν, δὲν διακρίνεις τὴν μορφήν ταύτην;

— Ἡ νύξ κόρη συνέ-τειλε πρὸς ἑαυτὴν τὸ λάμπον βλέμμα πρὸ τοῦ ὁποῦ ἐπανεῴχθη αὐτῆς ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀλκῦ.

— Θεέ μου! ναί! εἶπε, πατερ μου, τὸ ἐμάντευσε, νομίζω, ὅτι ἀναγνώσκεις ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

— Ἀ! καὶ παράστησόν μοι λοιπὸν, ἄγγελί μου, τὴν μορφήν ταύτην, εἰπὲ τὸ ὄνομα ἂν δύνῃσαι.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου Δόβλη ὅσον καὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τὴν καταστάσιν ἡρεμῶν προέδιδεν ἀρκούντως τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ συγκίνησιν καὶ ταραχήν, τὸ βλέμμα αὐτοῦ εἶχε τι ἐπιβλητικόν, ἀπαιτητικόν.

Ἡ νεανὺς σκιρτήσασα κατὰ πόρφυρον ἑταπείνωσε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, οἱ βραχίονες αὐτῆς ἀπεσπάρσθησαν ἱλαρῶς τοῦ τραχήλου του καὶ τὰ κοράλλινα χεῖλη τῆς ἐπιθύρουσαν διὰ φωνῆς ὑποκώφου, ἑμμελοῦς τὸ ἐπόμενον ὄνομα:

— Ὁ Ἀλκῦς . . .

— Κόρη μου! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ περιπαθῶς θλίβων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ἄν δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπῃς πατέρ μου, εἶπε διὰ τῆς αὐτῆς φωνῆς ἡ Φλωρίκα, δὲν θὰ τὸν συλλογισθῶ πλέον . . .

— Πῶς ὄχι! ὄχι! Φλωρίκα μου, ὑπέλαθεν ὁ Ἰωάννης μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐννοήσω πρὸ πολλοῦ, εἶναι ὁ σωτὴρ σου, διὰ τοῦ αἵματός του σὲ ἀπέδωκεν εἰς ἐμὲ, παρὰ τὴν ὕψηλὴν ἐγγνωμοσύνην ἀνεβλάστησε καὶ ὁ Ἰεὺς, ἐκτίμῳ τὴν ἐκλογὴν σου, θύγχιτε, καὶ σιμεύνομαι δι' αὐτήν . . . Ναί! προσελάμει μοι κόρη, ἐξηκολούθησεν ὁ πατὴρ δακρύων τὰ χαριόδυνα στιγμῶν εὐτυχῶν δάκρυα, ὁ Ἀλκῦς σοὶ ἀνέκει, ὁ Ἀλκῦς οὕτινος δὲν ἐκτιμῶ μόνον τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὰ εὐγενῆ καὶ μεγαλόφρονά αἰσθηματὰ δι' ὧν περιβάσσεται . . . Φλωρίκα μου, αὐτὴν τὴν ὥραν ἡ εὐδαιμονία μου εἶναι ἀπερίγραπτος.

— Πάτερ μου . . . ἔλεγεν ἡ νεανὺς διὰ παλλομένης ὑπὸ ὑπερβαλλούσης συγκινήσεως φωνῆς, ὁ, τι αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν ταύτην τὰ χεῖλη μου πατὴρ δὲν θὰ δυνήθουν νὰ προφέρωσι.

Πατὴρ καὶ θυγάτηρ, θαυμασίον σύμπλεγμα χαρίων, ἀπέμειναν ἐν σιγῇ ἐντροπῶντες εἰς τὴν ἑκστάσιν τῆς ψυχικῆς διαχύσεως αὐτῶν.

Ἡ σιγὴ ἐκεῖνη ἦτον εὐγλωττοτέρα τῆς γλαφυροτέρης λαλιᾶς.

Μετ' ὀλίγον ἀπεχωρίσθησαν καὶ ὅταν τὰ βήματα τῆς λιγυρᾶς παρθένου ἐσβέσθησαν ὀλοτελῶς, ὁ Ἰωάννης εἰς τοῦ ὁποῦ τὴν φαντασίαν ἐπῆλθαν ἰδέαι τις, ἐσήμανε βιαίως τὸν κώδωνα.

Ἐνεφανίσθη ὁ Ἀριστοῦς.

— Ἀῤιον τὴν πρωΐαν, εἶπεν αὐτῷ ὁ Δόβλης, σὲ συστήνω, ὡς πρῶτον μέλημά σου νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κυρίου Ἀλκῦ καὶ νὰ τὸν παρακαλῇς ἐκ μέρους μου νὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ ἔλθῃ ἔως ἐδῶ, θὰ τὸν περιμένω μέχρι μεσημβρίας.

— Πολὺ καλὰ, Κύριε, εἶπεν ὁ θεράπων ὑποκλίνας τὴν κεφαλὴν καὶ ὀλίγον ἐκπλαγείς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ο ΑΛΚΥΣ ΜΕΛΟΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΚΑΣ

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωΐας ὁ Ἀλκῦς ἀρίχθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰωάννου Δόβλη.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ υἱὸς τῆς χήρας εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν κλίνην ἀνθρώπου τέλειον.

Καθ' ἣν ὥραν ἐπαναβλίπομεν αὐτόν, δὲν ἦτο πλέον ὁ πρῶτος ριφοκίνδυνος ἐκεῖνος ναύτης, οὕτινος τὸ ἐξωτερικόν δὲν εἶδε πολλὴν σημασίαν. Ὑπὸ τὸ φιλόκαλον τῆς κομφοπρεποῦς ἐνδυμασίας του, ὑπὸ τὸ ἀγέρωχον βᾶδισμα, ὑπὸ τὸ ὑπερήφανον αὐτοῦ βλέμμα, ὁ Ἀλκῦς ἀνεδεικνύετο ὡς ἄνθρωπος ἀνωτέρας περιωπῆς, ἀνυψωθείς αἰφνης εἰς τὰς ὑπερτίρας τῆς κοινωνίας βαθμίδας.

Ἀλλ' ἡ ἀγαθότης, τὸ γλυκὺ καὶ προσηνὲς ἄμα τοῦ χαρακτῆρός του οὐδαμῶς ἀπεχωρίσθησαν αὐτοῦ.

Εἰσῆλθον παρὰ τῷ Δόβλῃ ὅστις ἐγερθεὶς ὑπεδέξατο αὐτόν μετὰ μαγίστης φιλοφροσύνης καὶ συγκινήσεως, ἥτις δὲν ὑπέλαθε τὴν προσοχὴν τοῦ

νεαρού της Φλωρίκας αντιλήπτορας, καὶ ἡ ὁποία ἀορίστως πως ἐχρῶμα-
τισε τὸ πρόσωπόν του.

— Θὰ ἤρχομην ἰγὼ πρὸς ὑμᾶς, Κύριε Ἀλκῦ, εἶπεν ὁ Δόβλης προσφέρων
αὐτῷ κῆθισμα, ἵαν ἡ ἀβροφροσύνη τῶν ἐθιμοτυπιῶν δὲν τὸ ἀπῆτει!

Ἀμφοτέροι ἐκαθέσθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων.

— ὦ! Κύριε! ὑπέλαβεν ὁ Ἀλκῦς προσηλῶν ὀφθαλμοὺς ἐκστατικούς
μὴ κατανοῶν τοὺς ὑποχρεωτικοὺς τοῦτους τοῦ Ἰωάννου λόγους, οἵτινες
τῷ ἐφάνησαν αἰνιγματικοὶ ἐν μέρει.

— Βαθμηδὸν θὰ ἐννοήσητε τὴν ἰδέαν μου· προσέθετο ὁ Δόβλης κᾶπως
μαντεύσας τὴν ἀμνηχανίαν τοῦ νεήλυδος.

— Σὰς προσεχάλεσα, Κύριε Ἀλκῦ, ἐξηκολούθησε φιλοφρόνως μειδιῶν,
διότι προτίθεμαι νὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ μοὶ ἀρ-
νηθῆτε πιστεύω.

— Κύριε Δόβλη, θὰ ἦμαι εὐτυχὴς ἂν ἀποδεχθῆτε τὰς ταπεινὰς ἐκ-
δουλεύσεις μου· εἶπε μετὰ προθυμίας ὁ Ἀλκῦς.

— Εὐχαριστῶ, δὲν ἔχω λόγους νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

Ὁ Δόβλης ἐκινήθη ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ κλίνας, πρὸ τοῦ προ-
σώπου τοῦ ἡμετέρου ἥρωος ὕψος μυστικότητος λαβῶν, ἐπανέλαβεν διὰ
φωνῆς σιγῆλης.

— Ἀκούσατέ με . . . Ἀπὸ τῆς φρικώδους ἐκείνης νυκτός τῆς ἐπι-
βουλῆς κατὰ τῆς θυγατρὸς μου, ἡ σύζυγός μου διατελεῖ εἰς ἀλλόκοτόν
τινα ἀδιαθεσίαν, ἥτις μᾶς λυπεῖ τὰ μέγιστα ὁ τρόμος ἐκείνος ἐπενήργη-
σε φοβερῶς εἰς τὸ νευρικὸν αὐτῆς σύστημα καὶ ἀπέδωκεν αὐτῇ εἰδός, τι
μονοτονίας θλιβεράς, μαρασμὸν τινα ὅστις ἀνεπαισθήτως προχωρεῖ κα-
τατήκων αὐτήν.

— Ναί! ναί! τὸ παρατήρησα πολλὰκις μετὰ λύπης μου . . . εἶπεν
ὁ Ἀλκῦς πιστεύων καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν ἐπίπλαστον ταύτην ἀφορμὴν
τῆς ἀδιαθεσίας τῆς Ξανθίππης, ἀγνοῶν τὴν ἀληθὴ ἀρετηρίαν, ἣν ὁ Ἰω-
άννης Δόβλης ἐκόλασε σκοπίμως.

Μόνος ὁ Λεωνῆς αὐτόπτης γενόμενος τῆς σκηνῆς τῆς προτερσίας νυ-
κτός, καθ' ἣν ὁ Φαίδων ψυχorraγῶν ἐξελιπάρει τὴν συγγνώμην τοῦ ἀτι-
μασθέντος συζύγου, ἦτο μεμυημένος τοῦ ἀποτροπαίου ἐπισιοδίου, ἀλλ'
ὁ εὐγενὴς τῆς Φινέλλης σύζυγος ἦτον ἀρκούντως ἰσχυρὸς ἵνα κρατήσῃ
οἰκογενειακὸν μυστικὸν καὶ ἀπὸ τὸν ἐπισσηθιώτερον τῶν φίλων του.

— ὦ! ἀντίδοτον τῆς οἰκτρᾶς ταύτης ἀσθενείας, ὑπέλαβεν ὁ Δόβλης
οἱ ἱατροὶ εὔρον τὴν μεταλλαγὴν τοῦ κλίματος, ἐπομένως ἀπεφάσισα νὰ
κᾶμωμεν ἐν ταξείδιον εἰς τὴν Εὐρώπην· ἡ ἐποχὴ εἶναι κατάλληλος καὶ
τὸ κλίμα πανταχοῦ τῶρα εὐκραὲς,

— Λαμπρὰ τὸ ἐσκέφθητε, Κύριε Δόβλη.

— Ὑπάρχει ὁμῶς ἐν πρόσκομμα, τὸ ὅποιον ὀλίγον μὲ συγχύζει.

Δηλαδή; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ Ἀλκῦς.

— Δὲν ἤξεύρω διατί ἡ θυγάτηρ μου αἰσθάνεται τόσην ἀποστροφήν
πρὸς τὰ ταξείδια.

— Ἀλλὰ πρὸς χάριν τῆς μητρός της! εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας κατα-
στέλλων αἰφνιδίαν συγκίνησιν ἐν τοῖς παλμοῖς τῆς καρδίας του.

— Ἐν τούτοις εὔρον ἐν μέσον διὰ νὰ συμβιβάσωμεν ἀμφοτέρους.

— Ἀ! ἐκμην ὁ Ἀλκῦς ἀνείψας τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Ἐπὶ τούτῳ ζητῶ τὴν συνδρομὴν σας.

— Εἰμαι πρόθυμος, Κύριε Δόβλη, εἰμαι πρόθυμος, εἶπεν ὁ σύντροφος
τοῦ Λεωνῆ μετὰ σπουδῆς.

— Ἐχομεν ὥραϊαν ἑπταλιν μίαν ὥραν μακρὰν τῶν θερκαίων, εἰς ὅ-
σιν ἴαν τερπνὴν· ἵαν συγκατατεθῆτε νὰ μεταβῆτε ἐκὶ μεθ' ἑλπῆς τῆς
οἰκογενείας σας, κύριε Ἀλκῦ, διὰ τινὰ καιρὸν ὁ συμβιβασμὸς ἔγινεν, εἶ-
πεν ὁ Δόβλης μειδιῶν γλυκερῶς.

— Πῶς; πῶς; ἠρώτησεν ὁ Ἀλκῦς ἀτενίσας τὸν ἀντικαθήμενόν του
ἐκπληκτως, καὶ οὐδόλως ἐννοῶν ποῦ ἔμελλε νὰ καταλήξῃ.

— Συγκατατίθεσθαι; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης ὥς μὴ παρατηρήσας τὴν
ἐκπληξίν του· σὰς βεβαιῶ δὲν θὰ δοκιμάσητε διόλου πληξίν.

— Εὐχαρίστως· ἀλλὰ δὲν σὰς ἐννοῶ τί θὰ ὠφελήθητε ἐκ τούτου, ὑ-
πέλαβεν ὁ Ἀλκῦς ἐπὶ μᾶλλον ἐκπληκτος.

— Θὰ μὲ ἐννοήσητε ἀμείσως . . . ἐνῶ ἰγὼ μετὰ τῆς συζύγου μου θὰ
ἐπιβρίνωμεν τοῦ πλοίου, ὑμεῖς εἰς τὴν ἑπταλιν θὰ φιλοξενήτε τὴν
Φλωρίκαν.

Ὁ Ἀλκῦς ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του εἰς τὴν ἐξ ἐφόδου γενομένην
ταύτην πρότασιν.

Ἠσθάνθη τὸ αἶμα αὐτοῦ συρρεῦσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἵτινες ἰθαμ-
βώθησαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ περιχυθὲν ἀκτινοβόλον ἐρυθρὸν
φλογερὸν.

Ὁ Δόβλης ὅστις βραδείως καὶ μετὰ προσοχῆς ἀπὸ σκοποῦ ἔρριπτε τὰς
λίξεις, ἔχαιρεν ἐνδομύχως ἐπὶ τῇ ἐσωτερικῇ ἡδαιᾷ, οὕτως εἰπεῖν, ταρα-
χῇ τοῦ νέου ἀνδρός.

— Ἀντ' ἐμοῦ ὑμεῖς θὰ ἀναδεχθῆτε τοῦ νὰ πείσητε τὴν μητέρα σας.

— Ἀλλὰ . . . ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλκῦς.

— Εἰμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀντιτείνητε, κύριε Ἀλκῦ, διέκοψεν ὁ Δό-
βλης, εὐγενῶς ἀνατείνας τὴν δεξιάν· πλησίον σας ἡ θυγάτηρ μου δὲν θὰ

αίσθανθῇ τὸν ἀποχωρισμὸν τῶν γονέων τῆς· ἔπειτα πιστεύω ἢ συναναστροφή αὐτῆς νὰ σὰς εὐαρεστήῃ εἶναι τόσῳ φαιδρῶ, τόσῳ πολὺ θείγεται εἰς τὴν ἔξοχὴν, ὥστε θὰ διάρχασθε τὰς ὥρας ἐν ἀσυγκρίτῳ εὐφροσύνῃ· ἄλλως τε θὰ παρακαλίσω τὸν κύριον Λεωνῆν ἂν εὐαρεστήται νὰ συμμεθεῖξη μετὰ τῆς ἀξιολόγου συζύγου του τῶν τερπνῶν διασκέδασεων σὰς εἰς τὴν ἑπαυλιν· τῇ ἀληθείᾳ ὅλοι ὁμοῦ ὡς προσφιλεῖς καὶ ἀχώριστοι φίλοι, ὥστερον ἀπὸ τούτων θὰ ἀποτελεῖτε ἐν ὅλῳ ἀπεριγράπτου εὐδαιμονίας, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ζηλεύω ὅχι ὀλίγον ἀπὸ μακρᾶν, ἐπείρανεν ὁ Ἰωάννης ὑπογελῶν μετὰ χάριτος.

Ὁ Ἀλκὺς ἐρυθριῶν μέχρι κροτάφων οὐδὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ, ἠγνώνει καὶ αὐτὸς τὸ αἷτιον τῆς ψυχικῆς ἐκείνης συγκινήσεως του.

— Μόνον θὰ μὲ ὑποχρεώσητε ἂν ἐπισπεύσητε ταχύτερον τὴν ἀναχώρησιν· ἂν ἦτο δυνατόν αὐρίον.

— Τόσῳ συντομία;

— Ἡ ὑγεία τῆς ἀσθενοῦς δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολὴν.

— Θὰ προσπαθῶμεν, κύριε Δόβλη, εἶπεν ὁ Ἀλκὺς ἐντόνως.

— Μοὶ τὸ ὑπόσχεσθε;

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι· ἀπήντησεν ἐπισήμως ὁ υἱὸς τῆς χήρας.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἴστη ἐπὶ στιγμὴν σκεπτόμενος, ἔπειτα προσβλέψας διὰ βλέμματος ἀπαρμιλλοῦ στοργῆς τὸν νεαρὸν αὐτοῦ νέηλιν, εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας, μεγαλοπρεπῆ ἔχουσας τόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν στενοτέραν οἰκειότητα ἐν ταύτῃ.

— Πῶς σοὶ φαίνεται, τέκνον μου, ἡ Φλωρίκα;

Πρὸς τὴν ἐξ ἀπροόπτου γενομένην ταύτην ἐρώτησιν, πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ πλῆρες στοργῆς ὕψος τοῦ Δόβλη, ὁ Ἀλκὺς ἀνασκιρτήσας ἐνητένισεν αὐτὸν ἱστατικῶς, συγχεινόμενος.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῇτε, κύριε Δόβλη; ἠρώτησε μὲ τρέμοντα χεῖλη καὶ ἰσδισμένην φωνήν.

— Θέλω νὰ εἰπῶ τί ἰδέαν ἔχεις περὶ τῆς θυγατρὸς μου; ἐπανέλαβεν ὁ Δόβλης.

Ὁ Ἀλκὺς ἐταπείνωσε τοὺς ὀρθοκλμούς εἰς μεγίστην ἀμνηχανίαν περιελθὼν.

— Τί ἰδέαν ἔχω... ἀφύρρισε καὶ διακόπη μὴ τολμῶν νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον.

— Αἰ! εἶπεν ὁ Δόβλης διὰ χαριέντος μορρασμοῦ, ἔννοις τέκνον μου ὅτι ἐνδιαφέρομαι πολὺ νὰ ἀκούσω τί αἰσθάνεται περὶ τῆς θυγατρὸς μου· εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἐρώτησίς μου εἶναι ὀλίγον ἀπότομος καὶ παρεκκλί-

νουςα τῶν τύπων τῆς ἀδροφροσύνης ἀλλὰ μεταξύ ἡμῶν δὲν ὑπάρχει τόση λεπτολογία, ἐκτός τούτου ἐπιθύμουν νὰ σοὶ προειπιάσω ἑκπληξίν τινα.

— Ὡ! Κύριε Δόβλη! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλκὺς οὕτινος οἱ τελευταῖοι οὗτοι λόγοι ἐδυσχέρανον ἐπὶ μᾶλλον τὴν θέσιν, εἰς μάτην προσπαθῶ νὰ σὰς ἐννοήσω, ἀλλ' ἂν πρόκηται νὰ σὰς παραστήσω ὅ, τι αἰσθάνομαι περὶ τῆς θυγατρὸς σας μοὶ ἐπιβάλλετε δυσκολωτάτην ἀπάντησιν, ἢν δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὶ νὰ συνδυάσω, καὶ θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν μοὶ ἐπιτρέπητε νὰ εἰπῶ ἀπλῆν τινα παρομοίωσιν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλκὺ ἐλούετο ἐντός λαμπούλου χροιάς· ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὑπὸ συγκινήσεως πελλομένη ἐρρυθμίζεν οὕτως μελωδικούς φθόγους. Ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἤκουεν αὐτὸν ἀπλήστως, οἶοναί γοητευόμενος.

— Ὅταν τις εὐρίσκηται ἐνώπιον θάλλοντος ροδου τοῦ ἔαρος οὕτινος ἡ εὐωδία τὸν μεθύσκει, αἰσθάνεται πρὸς τὴν θέαν αὐτοῦ ἄρρητόν τι θέλγητρον, ὅπερ ἀποθαμβώνει τὴν ὄρασιν, τὴν ὁποίαν τρόπον τινα ἀπορροφᾷ καὶ περιβάλλει τὰς αἰσθήσεις διὰ μαγευτικῆς ἑλξεως, ἥτις τὸν ἠδύνει, καὶ...

— Ἐχει καλῶς, δεικνύει ὁ Δόβλης θλίβων φιλοστοργῶς τὴν χεῖρα τοῦ νέου, τὴν ἀγαπᾷς λοιπόν;...

— Ὡ! Κύριε, ἐτραύλισεν ὁ Ἀλκὺς τὸ πρῶτον ἤδη αἰσθανόμενος τὴν βαρύτητα τῆς λέξεως ταύτης.

Καὶ θλίβων τὴν δεξιὰν αὐτοῦ θερμῶς ὁ Δόβλης προσέθετο δι' ἀπαγγελίας ἐπιστήμου, βραδείας καὶ μετὰ γλυκεροῦ τόνου προφέρων τὰς λέξεις:

— Δὲν θὰ ἀποποιηθῇς βεβαίως ὅταν σοὶ προσφέρω τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου.

Ὁ Ἀλκὺς ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του· τοσοῦτῳ κατέπληξεν αὐτὸν ἡ πρότασις αὕτη, ὥστε ἀπέμεινε πρὸς στιγμὴν οἶοναί ἠλιθιωμένος, καὶ πρὸς τὰ ἑαυτοῦ ὦτα ἀμυδρόφων, ὑπέλαβεν:

— Εἶναι δυνατόν; εἶναι ποτὶ δυνατόν; καὶ προσκλίνας ἐνώπιον τοῦ Ἰωάννου, ἀνέκραξε:

— Ὡ! δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς ὑψηλῆς ταύτης τιμῆς... εἰθε πολὺ συγκαταβάτικος πρὸς ἐμέ.

— Ἐκτιμῶ τὴν μετριοφροσύνην σου, νέε μου, ἥτις μεγαλύνει πλειότερον τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα! εἶπεν ὁ Δόβλης μετ' ἐνθουσιασμοῦ σύρων αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὅπως ἔγερθη,

— Ἡ κόρη διὰ τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἀνδρείως ἐρριψοκινδύνευσας, ἡ κόρη ἥς τὸ θακτύλιον φέρεις ἐπὶ τῆς χειρὸς σου ὡς νυμφικὸν δῶρον, ὅπερ σοὶ προσήνεγκεν ἡ τύχη, ἡ κόρη αὕτη, λέγω, δὲν ἠδύνατο ἢ μὴ νὰ

σε αγαπή... και σὺ ἀνέκει... φωνή μυστηριώδης, ἡ φωνή τῆς πατρικῆς μου καρδίας μοὶ λέγει ὅτι πλησίον σου τὸ τιμαλφέστερον ἐπὶ γῆς, εἰδωλὸν μου θὰ ἔχῃ τὴν εὐδαιμονίαν.

— Εἶναι ὑπερτάτη δι' ἐμὲ εὐτυχία, εἶπεν ὁ Ἀλκὺς διὰ φωνῆς περιπαθοῦς κλίνων τὸ γόνυ, ὅτι κατεδέχθητε νὰ μὲ ὑψώσητε μέχρις ὑμῶν, καὶ ὁμνῶ τὸ τρυφερόν ἐκεῖνο πλάσμα οὐτινος τὴν ὑπαρξίν ἐμπιστεύεσθε εἰς ἐμὲ, νὰ καταστήσω εὐτυχῇ.

Ὁ Δόβλης κατερίλησε παραφόρως τὸ διαχυγὲς καὶ ἀκτινοβόλον τοῦ Ἀλκὺ μέτωπον, τοὺς ὀρθαλμοὺς ἔχων δακρυβρέκτους.

— Ἐγείρου τέκνον μου, καὶ ἐστὶ εὐτυχεῖς.

— Πάτερ μου, ἐφίθυσεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας, ὦ μήτερ, μήτερ μου, ὁποῖα χαρὰ σοὶ ἐπιφυλάσσεται, εἶπεν ἐγερόμενος.

— Τώρα βεβαίως θὰ ἔχῃ τι νὰ ἀντετείνῃ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἰπαυλὶν μας; εἶπεν ὁ Δόβλης σημαίνων μικρὸν κωδωνίσκον.

Νέα γυνὴ παρέστη πρὸ τῆς φλῆδς τῆς θύρας, ἡ θαλαμηπόλος τῆς Φλωρίκας.

— Εἰπὶ εἰς τὴν Κυρίαν σου νὰ ἔλθῃ, εἶπεν αὐτῇ.

— Τί θὰ κάμετε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλκὺς μεθ' ὀρμῆς, ἐνὸς καὶ οἶονεῖ θορυβηθεῖς, ἀπειθοῦσης τῆς θαλαμῆς.

— Θὰ τῇ πληροφορήσω, ἀπεκρίθη ὁ Δόβλης ὑπομειδιῶν, περὶ τῆς ὠραίας συντροφίας ἣν θὰ τῇ δώσω εἰς τὴν ἔσχατον.

Ὁ Ἀλκὺς ἔμεινε σιωπῶν συσταλὲς εἰς τὸν θέσιν τοῦ ἡ καρδία αὐτοῦ ἐκάλῃεν ἰσχυρῶς.

Μετὰ μικρὸν ἡ χαριτόδωτος κόρη ἐνεφανίσθη.

Καθ' ἣν στιγμήν οἱ ἐρωτοὶ ὀρθαλμοὶ τῆς συνήνεμα τὸν Ἀλκὺν, ἔστη ἀκίνητος ροδύχρους γενόμενης.

Ἀλλ' ὁ πατὴρ ἔσπευσε πρὸς αὐτήν, καὶ σύρων τὸν ἔμνητον ἐκείνον ἀγγελὸν ἀπὸ τῆς χαιρὸς πλησίον τοῦ δειλῆμονος νέου εἶπεν:

— Τέλος πάντων, κόρη μου, δὲν ἔχεις νὰ παραπονιθῇς ἐναντίον μου, ἐπειδὴ θὰ ὑποφέρῃς πληξίν συνοδεύουσα ἐμὲ καὶ τὴν μητέρα σου εἰς τὸ ἑξωτερικόν, ὁ Κύριος Ἀλκὺς ἐδέχθη νὰ μεταβῇ μετὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ εἰς τὴν Ἰπαυλὶν μας, πιστεύω δὲ καὶ ὁ Κύριος Λεωνῆς μετὰ τῆς συζύγου τοῦ εἶμαι βέβαιος θὰ εὐχαρηστηθῇ πολὺ διάγουσα τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας μας μετὰ τῶν ἀγαπητῶν τούτων φίλων ἐν μέσῳ τῆς ζωγραφικῆς τῶν δασῶν καὶ τῶν λειμῶνων θεᾶς.

— ὦ! πάτερ μου, ἐφέλλισεν ἡ θαλκτικὴ κόρη, σρίγγουσα πυρετωδῶς

τὴν χεῖρα τοῦ πατρός, καὶ τὸ βλέμμα οἶονεῖ λαθραῖον πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας τῆς ἀποστέλλουσα.

Ὁ Ἀλκὺς συγκεκίνημένος ἔτρεμε καὶ ἐνεθουσία ἐνταῦτ' ὑπὸ τὸ μαγευτικὸν κράτος τοῦ βλέμματος ἐκείνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ.

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅποτε πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἀνεπαύοντο εἰς τὴν ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἔκρουεν ἑλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τῆς συζύγου αὐτοῦ Ξανθίππης.

Ἡ νέα γυνὴ ἐρωτήσασα περὶ τοῦ νικητερινοῦ ἐπισκέπτου ἠρώτησεν αὐτὴν τιθορυβημένη περιβληθείσα ἐντὸς ποδῆρους κοιτωνίτου.

Πολύτιμος λύχνος ἐφώτιζεν ἀρκούντως τὸ δωμάτιον. Ὁ οἰκοδεσπότης εἰσῆλθε σιωπηλός, καὶ κλείσας τὴν θύραν ἐπλησίωσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἡ νέα γυνὴ ἀπεσῆρθη πλησίον ἀνακλιεντῆρος κώφας, ριγῶσα, ἀκινήτους τοὺς ὑπὸ βυθίας θλίψεως βεβαρυμένους ὀρθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ συζύγου τῆς μετὰ φρίκης καὶ δέους προσηλοῦσας.

— Εἰσαι ἐτοίμη, Κυρία; ἠρώτησεν ὁ Δόβλης σοβαρῶς χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὸ βλέμμα αὐτοῦ.

Ἡ νύμφη ἀνερρίγησε καταπτοθεῖσα πρὸς τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἥτις ἀνικαλεῖ αὐτὴν εἰς εἰρκώδη τιμωρίαν τὰ ὠχρίωντα χεῖλη τῆς εἶμειναν συνισταλμένα, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ χιονολευκοῦ μετώπου αὐτῆς ἐξεδηλώθη ὑψίστη ἀπόφασις.

Ὁ σύζυγος ἐξηκολούθησεν ὡσεὶ ἀρκεσθεῖς ἐκ τῆς σιωπῆς ἐκείνης ἣν ἐξέλαθεν ὡς ἀπόκρισιν.

— Ἀνάγκη νὰ σοὶ ὑπενθυμίσω, Κυρία, ὅτι ἐν προσέτι καθήκον σοὶ ἐπιβάλλεται ἀπέναντι τῆς θυγατρὸς σου τὸν χρόνον ὅστις σοὶ ὑπολείπεται ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἐξοδεύσῃς ὅπως πεισθῇ ἡ Φλωρίκα νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἀλκὺ εἰς τὴν Ἰπαυλὶν μας πρὶν ἀκόμη ἐξελεγχθῇ ἡ λυπηρὰ σκηνὴ ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ δὲν ἀμειβάλλω θὰ σοὶ ἔκαμν λόγον περὶ αὐτοῦ ἡ μικρὰ, ἥτις δὲν νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀντὶ πάσης θυσίας εἰ-

μαι βέβαιος, ὅτι, θὰ ἐξασκήσης ὅλην τὴν μητρικὴν ἐπίρραήν σου πρὸς τοῦτο.

— Θεέ μου! ἡ ἐπιθύρσειν ἡ Ξανθίππη περιλύπως, θὰ κἀμω κατὰ τὴν θέλησίν σου.

— Ἐπίσης, θὰ ἐνθυμηθῇς ὅτι τὸ ὄνομά σου εἰς τὸ ἐξῆς εἶναι Μαριάν-θη Μελαναῦ, ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἰς Κων/πολιν χθρὰ πλη-σίας οἰκογενείας δι' ὑποθέσεις σου.

Ἡ νέα γυνὴ ἄφρονος ἐκλινε καταρατικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καθ' ἑκάστον μῆνα, ἐξηκολούθησαν ὁ Δόβλης, ὁ Ἀριστος θὰ φέρῃ τὸ εἰσόδημά σου εἰς τραπεζιτικὰ γραμμάτια εἰς τὸ δι' ἐσὶ ἐνοικισθὲν δωμάτιον ἐν Πύρρῳ κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Ἀνθίων. Ἐνίσταθαι θὰ γράφῃς εἰς τὴν Φλωρίαν, ὁ Ἀριστος θὰ σοὶ διδῇ ἐπιστολὴν της, πάντοτε βεβαίως ὡς μήτηρ αὐτῆς καὶ οἶοντι περιδοεῦσα τὴν Εὐρώπην. Ὁ ἄνθρωπός μου θὰ σοὶ λέγῃ ἐκ ποίας πόλεως δέον νὰ ὑποτίθῃται ἡ ἐπιστολή, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τίνας ὅρους θὰ ᾔηται συντεταγμένη· δὲν σοὶ εἶναι συγκεχωρημένον νὰ κρατῇς τὰς ἐπιστολάς της θυγατρὸς σου, τὰς ὑποίας ἀμέσως θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς αὐτόν. Αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τίνος χρόνου, ὅταν δὲ παύσῃς νὰ λαμβάνῃς περὶ αὐτῆς εἰδήσεις, ἐννοεῖται ὅτι ἀνάγκη νὰ διακοπῇ ἡ ἀλληλογραφία, καὶ δὲν θὰ πράξῃς καμμίαν ἀπερισκεψίαν, δι' ἧς νὰ διακυβεύσῃς τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης σου.

Ἡ νέα γυνὴ διατέλει ἔρμαιον ἐσχάτης ἀπειλίσιας.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης διεκόπη ἐπὶ στιγμὴν, καὶ ἐπανέλαβε τῆρὸν πάντοτε τὸ αὐστηρόν καὶ ἐπιβλητικὸν αὐτοῦ ὅρος.

— Νομίζω, ὅτι συνεγνωσθήμεν καλῶς πλέον.

Καὶ ὁ Δόβλης ἐξήγαγεν ἀπὸ τοῦ θυλακίου του μικρὸν φιαλίδιον· ὅπῃ τὸ φρικαλέον δὲ τῆς συζύγου του βλέμμα ἐπλήρωσε μέχρι τοῦ ἡμίσιος ἐπὶ τῆς τραπέζης ποτήριον ὕδατος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐξεκένωσε τὸ περιεχόμενον ὑποχρὸν ρευστὸν τοῦ φιαλιδίου.

Καὶ διακλύων τὸ ποτήριον εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ προσέθετο:

— Εἶναι τὸ φάρμακον, ὅπερ θὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν μεταξὺ ἡμῶν ζωὴν!

Ἡ Ξανθίππη ἐφοβήθη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ρίψατο ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ φαρμάκου τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ φαρμάκου, ἀπέστρεψε πᾶντα μετὰ δέ-ους τοὺς ὀφθαλμούς καλύψατο αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν.

Ἡκούσθη λυγρὸς θλιβερός, ὑπόκωφος.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης γαστράθη τὴν καρδίαν αὐτοῦ ρηγνυομένην, ἀλλ' ἐκράτησε τὴν συγκίνησίν του.

— Εἰκοσιτέσσαρας ὥρας κατόπιν, εἶπεν, ἄρχεται ἡ ἐνέργειά του εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὀρεῖλαις κυρία, νὰ ᾔῃσαι προσεκτικὴ διὰ νὰ μὴ προδωθῇς εἰς τὴν Φλωρίαν· ἐν σου δάκρυ, εἰς στεναγμὸς θὰ ἀνέτρεπεν ἄρ-δην τὴν πλάνην της, καὶ οὐδέποτε θὰ συγκατένευε νὰ ἀπομακρυνθῇ τῆς οἰκίας ταύτης τῶν ὀδωρῶν καὶ τῶν θρήνων ἀκούεις;

Ἐν βῆμα δι' αὐτὴν ποιήσας, προσέθετο διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ταραχὴν ὑπεμφαινούσης, τὴν χεῖρα τεταμένην ἔχων πρὸς τὸ ποτήριον.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χρονοτριβώμεν ἐπὶ ματαίῳ... Πία κυρία, τὸ ποτὶν τοῦτο.

Ἡ Ξανθίππη ἀπέμεινεν ἀκίνητος τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κρεμά-μενην ἔχουσα.

— Ἐμπρός, ἐπανέλαβεν ὁ Δόβλης, θάρρος κυρία, οὕτως ἦτο πεπρω-μένον.

Ἡ νεὰ γυνὴ ἀνέβλεψεν οἱ μειλίχιοι τοῦ συζύγου λόγοι εἰσδύσαντες ἐν τῇ ἀπεγνωσμένη καρδίᾳ της ἐνέπλησαν αὐτὴν αἰφνιδίως γενναϊότητος.

Καὶ τὴν κεφαλὴν μεγαλοπρεπῶς ἀνωρθωμένην ἔχουσα, τὸ βλέμμα γα-λήνιον, περιλαμπές, τὴν ἐβεννώδη κόμην ἀτμηλῶς λειομένην, περικο-μοῦσαν τοὺς ὤμους αὐτῆς διήλθεν ἐνώπιον τοῦ Δόβλη στερεῶ τῷ βή-ματι ὡς θαυμάσιον πρότυπον τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ στάσα πρὸ τῆς τραπέζης ἔλαβε τὸ ποτήριον.

Εἰτα ἀποπνεύσασα πρὸς τὸν σύζυγόν της εἶπε δι' ἀπαγγελίας εὐσταθοῦς καὶ γλυκείας.

— Εἶναι φρικώδης ἡ θυσία αὕτη, Ἰωάννη, ὁ οἰκτρότερος θάνατος εἶ-ναι μηδὲν παραβαλλόμενος πρὸς αὐτὴν, ἀλλ' ὁ Θεὸς μὲ ἐνισχύει τὴν ὥραν ταύτην!

Ἐρερε τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη.

Παγερὰ φρίκη διεχύθη ἐπ' αὐτῆς, τὸ πρόσωπόν της ἀπιστρήθη συζα-λὲν ὑπὸ αἰσθήματος βδελυγμίας, καὶ ἡ χεὶρ ἡ τὸ ποτήριον φέρουσα ἔτρε-με σπασμωδικῶς.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἐταράχθη καὶ ἀπέστειλεν αὐτῇ βλέμμα ἐπιβλη-τικόν.

— ὦ! ἀνέκραξεν ἡ Ξανθίππη μὲ φωνὴν παλλομένην, εἶναι φοβερὰ ἡ ἐκδίκησίς σου Ἰωάννη!

Καὶ κατακλούςα τελευταίαν ἀγωνίαν, ἐκλείπει τοὺς ὀφθαλμούς αὐ-τῆς καὶ κατέπιεν ἀπνευστὶ τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηρίου, ὅπερ ἀπώθη-σεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἀλλὰ τότε ἡ νέα γυνὴ ἐξηκολύθη παρρηθῆς, αἱ δυνάμεις ἐγκατελείπον αὐτήν, καταπληκτικὸν βίγος ἐπίγινωσεν τὰ μέλη της, καλύψαν δὲ ἀπαισίῳ ὠχρότητος τὴν θυμωσάν, ἐκείνην μορφήν, τὰ συνθλιβόμενα στήθη της ἱεχλον φρικαλίαν στοναχὴν, καὶ ἡ δύστηνος τῆς Φλωρίκας μήτηρ τὸ προσφιλὲς τῆς θυγατρὸς ὄνομα ψαλλίζουσα κατέπεσαν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Ὁ Ἰωάννης ὠρμήσεν, ἀλλ' ἔμεινε μετέωρος κύπτων πρὸς αὐτήν.

Ἡ θύρα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις ἱεβήλωσε τὸ μέτωπόν του ἐκράτησεν αὐτὸν ἀκίνητον.

Φοβερὰ πάλιν συνέβαινεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δυστυχῆς συζύγου ἔκστασις ἀνατιναλθῆναι, προδῆλως ἐνὰ δρόμῳ μακρὰν τοῦ δωματίου ἐκείνου, ἀλλὰ τὸ μαρμαρινόν, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον, ὅπερ ἐν τῇ σιωπηλῇ ἀκινήσει αὐτοῦ ἀπετέλει ἱερασιώτεραν εἰκόνα τῶν ἀριστουργημάτων τῆς φύσεως, τὸ μεγαλειὸν τῆς γαλήνης δι' οὗ περιβάλλει τὸ θελκτικὸν ἐκεῖνο πλάσμα ἢ συναίσθησις τοῦ πταίσματός του, ἡ εὐγενὴς αὐταπάρνησις, ὑπεδαύλισαν τὴν συμπάθειάν του.

Ἐκλινε πένθιμως ἐπὶ τῆς συζύγου του, ἣν ἡ μακρόθυμος αὐτοῦ ψυχὴ εἶχεν ἤδη συγχωρήσει, ἤγειρεν αὐτήν ἱλαρῶς ἐπὶ τῆς ἀγκάλης του καὶ ἀπέθετο ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἡ περικαλλὴς ἐκείνη κεφαλὴ ἤρειδετο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, ὁ Δόβλης ἠεθάνθη τὸ παγερὸν τῆς Ξανθίππης μέτωπον ἐγγίζον τὰ φλεγόμενα αὐτοῦ χεῖλη· καὶ ὥσεί ἡ ψυχρὰ ἐκείνη ἀρὴ νὰ ἔφερει εἰς ἑαυτὸν τὸν παράφορον ἄνδρα, ἀνιπῆδῃσεν αὐτὸς ἑαυτὸν βδελυγόμενος καὶ παροδύζως βλέπων τὸ πρόσωπον τῆς ἡμιθανοῦς νέας γυναικὸς ἐψιθύρισε:

— Δὲν πρέπει νὰ σὶ ἐπαινῶ πλείον!

Ἦταν σπαραγεῖς ἔρριπεν ὀρθαλμοῦς περιθεβούς ἑτεροπλανεῖς πρὸς τὰς τέσσαρας τοῦ θλιβεροῦ δωματίου γωνίας, ὥς ἴαν ἐφθεῖτο τὴν παρουσίαν τινός· καὶ συγκεχυμένοι, παρληρῶν, ἱδρῶν ἐκτός τοῦ κοιτύνου· τούτου ὅπως κρύψῃ τὴν παραχρῆν του ἐντὸς τῆς κλίνης αὐτοῦ.

Ἡ Ξανθίππη μετὰ τινα χρόνον συνῆλθε τῆς λειποθυμίας καὶ μόνην ἀνακούρυσεν τῆς δαίνης συμφορᾶς εὗρεν εἰς τὰ θελερὰ αὐτῆς δάκρυα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

Τὴν ἐπαύριον ἡ δυστυχὴς γυνὴ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας μόλις ἠδυνήθη νὰ καταπείσῃ τὴν Φλωρίκαν νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν, πιστῶς ἐκτελίσασα τὴν ἀνατεθείσαν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ συζύγου ἐντολήν, καὶ περὶ τὴν τρίτην μετὰ μεσημβρίαν ὥραν, ἡ νεάνις ἀπῆρχετο τοῦ μεγάρου τοῦ Δόβλη ἐφ' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ δύο σφριγόντων ρωμαίων ἵππων, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ὅστις ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ ὅπως παραλάβῃ δῆθεν τὴν σύζυγόν του διὰ τὸ ὑποτιθέμενον ταξίδιον, ἀφοῦ ἐξησφάλισεν τὴν κόρην του πλησίον τῆς οἰκογενείας τοῦ Ἀλκυ.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Δόβλης μόλις ἐπέστρεψε τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

Ὅτε δὲ ἔφθασε πρὸ τῆς οἰκίας, ἤκουεν ἐντὸς αὐτῆς ἔκτακτον κίνησιν καὶ θόρυβον· ἐνόησε τί συνέβη, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ φρικιάσῃ.

Εἰς τὸν πρῶτον προθάλαμον ἐπληροφόρησαν αὐτὸν οἱ ὑπηρέται μετὰ δακρύων ὅτι ἡ ἀτυχὴς αὐτῶν κυρία τὴν νύκτα ταύτην περὶ τὸ λυκαυγὲς προσεβλήθη ὑπὸ κεραυνοβόλου ἀποπληξίας. Ἡ ἐπιστήμη οὐδεμίαν ἰσχυσεν νὰ τῇ παρήσχῃ βοήθειαν, καὶ ἡ τέλεινα ἀπέθανεν ἐν μέσῳ τῶν κοπιτῶν καὶ τῶν θρήνων τῶν δυστυχῶν θεραπόντων αὐτῆς, ἀμύθητον πένθος ἀρείσας εἰς τὴν θυγατέρα καὶ τὸν σύζυγον, οὓς δὲν ἠύμοιρῃσαι νὰ ἴδῃ κατὰ τὴν ὑστάτην στιγμήν.

Ὁ Ἰωάννης Δόβλης ἀπέμεινε οἶοναί ἐμβρόντητος πρὸς τὴν φρικτὴν ταύτην συμφορὰν.

Μετὰ μίαν ὥραν διεδόθη ἀνά τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ λυπηρὰ ἀγγελία καὶ τὰ συλλυπητήρια σωρηδὸν ἐχομίζοντο εἰς τὸν ἀπαρηγόρητον σύζυγον.

Εὐτυχῶς ἡ θεσπεσία κόρη Φλωρίκα ἦτον ἤδη πολὺ μακρὰν καὶ δὲν κατέρθανε μέχρι τῶν ὠτων αὐτῆς ἡ φρικτὴς εἰδησις.

Τέλος περὶ τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν ἡ Ξανθίππη Δόβλη ἐκηδεύθη μετὰ μεγάλης πομπῆς, ἣν ἀπετέλουν τὸ ἄνθος τῶν ὁμογενῶν καὶ ξένων, εὐγενῶν τῆς Κ/πόλεως καὶ περὶ λύχνων ἀράς ἡ ἀξιοθρήνητος γυνὴ κατεβιβάζετο εἰς τὸν τάφον συναποφύρουσα ἐντὸς τοῦ κρυεροῦ τούτου τῆς λήθης κευθμῶνος τὸ αἶσχος ὅπερ ἐξεκόλαψε πλείον διὰ τῆς ὑπερανθρώπου αὐταπαρνήσεώς της, ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ συζύγου της καὶ ὁ ἀγέρωχος οὗτος καὶ ἀδρόφρων ἀνὴρ ἠδύνατο νὰ βαδίζῃ ἐν τῷ μελλόντι τὴν κεφαλὴν ἔχων ὑφαυχεῖα καὶ τὸ μέτωπον ἀνευ ρυτίδων.

Μεταξύ τῶν γνωστῶν ἡμῖν προσώπων ὅσα συνεσχέτισθησαν μετὰ τοῦ Δόβλη, ἐκ τῆς συνοδίας τῆς νεκρῆς ταλάντης ἔλειπε μόνον ὁ Ἀλκυς, ὃν σκοπίμως ἀπεμάκρυνον, ἀρέντας εἰς πλήρη τῶν γεγονότων τούτων ἀγνοίαν.

Πρὸς τὸ μασονύκτιον ὁ Ἀριστος ἐξήρχετο τοῦ κοιτῶνος τοῦ πεθλιμμένου οἰκοδεσπότη, κατέβη εἰς τὰ ἵπποστάσια τοῦ μεγάρου, ἔσυραν ἵππον τινὰ εἰς τὴν ἔρημον ὁδὸν διὰ μέσου τῆς παραπλεύρωσιν δεξιᾶς πύργου τῆς θύρας τῶν ἀμαξῶν ἵππευσεν ἐλαφρῶς καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν λαωφόρον τοῦ Ταξιμίου ἀπὸ ρητῆρος ἐλαύνων αὐτόν.

Μετὰ ἵππηλασίαν ἡμισείας ὥρας, ἔφθασεν ἐνώπιον τοῦ Ἑλληνικοῦ νεκροταφείου, παρίκαμψε τὴν πρόσωψιν τῆς εἰσόδου αὐτοῦ, καὶ ὤδευσε κατὰ μήκος τοῦ διήκοντος τοίχου μέχρι τῆς σχηματιζομένηςγωνίας πρὸς τὰς ἐσχατίας τοῦ νεκροταφείου.

Ἐκεῖ ὁ Ἀριστος ἔστη.

Πανταχόθεν τοῦ μεμονωμένου τούτου μέρους ἐβασίλευε σιγὴ ἔρημικῆ καὶ ψηλαρητὸν σκότος ἐπαχύνετο ἐπὶ πάντων.

Ὁ πιστὸς τοῦ Ἰωάννου Δόβλη θεράπων ἀριππεύσας ἔδρασε τοὺς χαλινούς τοῦ ἵππου τοῦ εἰς τὴν ρίζαν θάμνου τινος καὶ προσελθὼν παρὰ τὸν τοίχον, ὤψους ἀναστήματος ἀνδρικοῦ, ἐποίησε συριγμὸν τινὰ ὑπόκωφον καὶ ἰδιορρυθμὸν.

Σιχὰ τις ἐταλαντεύθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἥτις ἀνέμεινε φαίνεται ὑποκρυπτομένη τὸ σύνθημα τοῦτο.

— Εἰσαι σὺ, Νικόλα; ἠρώτησεν ὁ Ἀριστος χαμηλοφώνως.

— Ἐγὼ! Κύβ' Ἀριστεῖ ἀπεκρίθη τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἄτομον διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, μῶλις διακρινόμενον ἐν ταῖς ἀμφιβόλοις κινήσεσιν αὐτοῦ ὅτι ἔσυρε τι.

— Ἐχεις μαζὴ σου τὴν σκάλαν; ἐπανηρώτησεν ὁ ἀκόλουθος τοῦ Δόβλη.

— Αὐτὴν καὶ ἐγὼ προσπαθῶ νὰ περάσω ἀπὸ τὴν ἄλλην μερὴν.

Ταῦτοχρόνως δὲ ἤγειρε μακρὴν ξυλίνην κλίμακα, τὴν ὅποιαν στήριξας ἐπὶ τοῦ γεισιμάτους τοῦ τοίχου ὥθησε πρὸς τὸν Ἀριστον, ἥν οὗτος δραξάμενος ἔσυρε πρὸς ἑαυτόν.

Ἀπὸ δὲ ἐφ' ὁρᾶν τὴν ἀνάβασιν, εἶπε πρὸς τὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐστᾶμενον.

— Ἐχεις στερεωμένη τὴν ἄλλην σκάλα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος;

— Ναί!

— Τὸ φορεῖον εἶναι ἕτοιμο;

— Πρὸ πολλοῦ.

— Καλὰ... κατὰβᾶ.

Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἀπεκάλεσε Νικόλαν κατέβη βραδέως τὴν κλίμακα.

— Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσης νὰ φέρουν τὸ φορεῖον, εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

Ἐνῶ δὲ ἐκινεῖτο ὁ τὴν διαταγὴν λαβὼν, ὁ ἀκόλουθος τοῦ Δόβλη κρατήσας αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὶδος τοῦ ἱπενδύτου τοῦ προσέθετο μετὰ μυστικότητος:

— Προσοχή, Νικόλα, διὰ τὸν Θεόν, νὰ ἔχουν τὸν νοῦν τῶν αὐτοῖ οἱ φορεῖς μὴ τοὺς ἴδῃ κάποις ἐνῶ θὰ πλησιάζουν ἐδῶ, διότι ἰχάθημεν.

— Μείνε ἡσυχος, ἔπειτα θὰ τὴς συνοδεύσω καὶ ἐγώ.

— Ὅχι... ἐσύ ἔχεις ἄλλου νὰ ὑπάγῃς.

— Ποῦ;

— Εἰς τοῦ Παύλου νὰ τὸν εἰδοποιήσης νὰ ἔχῃ τὰ μέτρα τοῦ εὐθύς ὅπου θὰ πλησιάζωμεν εἰς τὸ σπίτι του· ἡμπορεῖς, ἂν θέλῃς, νὰ μείνῃς πλησίον του διὰ τὴν ὥραν δὲν μᾶς χρειάζεται.

— Πολὺ καλὰ, ὡπως θέλῃς.

— Πήγαινε... καὶ ἔσο προσεκτικὸς.

Ὁ Νικόλας ἀπεμακρύνθη ἐλαφροπατῶν, ἐνῶ ὁ Ἀριστος ἀνέβαινε τὴν πρὸ αὐτοῦ κλίμακα, καὶ διασκελίσας καὶ ἑτέραν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ τοίχου εἰσῆλθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Ὁδεύσας διὰ μέσου τῶν τῶνων τοῦ πενθίμου κοιμητηρίου περὶ τὰ τριάκοντα βήματα διέκρινεν ἐνώπιόν του οὐχὶ μακρὰν ἐν τῷ πυκνῷ σκότει μέλαν τι ἀντικείμενον.

Ὁ Ἀριστος διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἀνθρώπος τις ἐκάθητο χαμαὶ συνεσταλμένος πλησίον μέλανος φέρετρου νεκροῦ, ὅπισθεν αὐτοῦ ἔχων ἐξόγκωμα γῆς ἀρτίως ἐσκαμμένης.

— Ἐλα σήκω! εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἀριστος σῆς παρ' αὐτῷ.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐφθάρθη πάραυτα.

— Θῶ τὸ πάρωμε; ἠρώτησε διὰ φωνῆς μῶλις ἀκουομένης.

— Ναί! ὑπέλαβεν ὁ Ἀριστος δραττόμενος τῆς μιᾶς πρὸς τοὺς πόδας τοῦ φερέτρου λαβίδος, ἐνῶ τὸ ἑτέρον τῆς ἀντιθέτου ἀμφοτέρου ὑποστηρίζοντες καὶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τῶν ἡγειραν τὸ φέρετρον καὶ ἐξεκίνησαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστήριζαν τὰς κλίμακας.

Μετὰ βραδείαν καὶ ἐπίπονον πορείαν ἔφθασαν πλησίον τοῦ τοίχου

καὶ ἤρξαντο γὰρ ἀναβαίνειν τὴν κλίμακα, τοῦ Ἀρίστου ἀναπριχομένου
καὶ σύροντος τὸ φέριτρον βαθμίδα πρὸς βαθμίδα, ἵνα τὸ ἕτερον ἄτμιον
ᾠθῇ αὐτὸ πρὸς τὰ ἄνω.

Μετά μακράν καὶ ἀγωνιώδη ἐπιμονὴν ἀπέθηκαν αὐτὸ αἰσθμαίνοντες ἐπὶ τοῦ γεισώματος τοῦ τοίχου, ὁ Ἀριστος κατήλθε τὴν ἐτέραν κλίμακα πρὸ τῆς βόσκας τῆς ὁποίας ἔστη ἀναμμένων μὲ τὰς χεῖρας ἀνάτακταίνας, ὁ δὲ συντρόφος τοῦ ἀπώθησαν ἱλαρῶς ἐπὶ τῆς κλίμακας τοῦ τῆς τοῦ φρετροῦ ὅπερ ὀλισθήσαν ἀθροῦς, καθιλυσθῆ ἐπὶ τοῦ ἰδάφου. Δύο βήματα μακρὰν ἀνήμενον ἄνδρες δύο ἀκίνητοι, ἀλαλοὶ πληθεῖον φορέου ἀνοικτὴν ἔχοντες τὴν θυρίδα, ἱξ ἱκείνων ἀτινα μεταχειρίζονται ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅσαι τῶν κυρίων ἐπιθυμοῦσι φοράδην ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ κομίζονται. Ἡ δὲ πᾶσι κομίζαται κομίζαται κομίζαται κομίζαται κομίζαται

13. Ὡς πρὸ τοῦ τοίχου ἐστάμενος ἀκούη, ὅστις ἦν ὁ νεκροθάπτης, κατέ-
βη πρὸ αὐτοῦ κλίμακα καὶ κύβας ἀνήρτισε τὸ ἱπικάλυμμα τοῦ πε-
ρὶ τοῦ, διεκλήθη δὲ αὐτοβόλως ἢ ὧρ' ἀμορῇ πτώματος γυναικείου.

Ὁ Ἀριστοῦς ἐντυσε τοῖς ὀδοιτάταις ὅτι τινες πληροῦσαντες ἔφαρον
μετὰ τῶν ἄλλων μέχρι τοῦ ποταμοῦ τοῦ φέρετρον.

Ἐπειτα ἐξαγαγόντες τὸ πτώμα μετὰ προσοχῆς ἐτοποθέτησαν αὐτὸ εὐλαβῶς ἐντὸς τοῦ φορείου παραδοξίως πῶς τὰ τετανωμένα μέλη τοῦ πτώματος ἐλιγύσθησαν εἰς τὴν πρώτην πίεσιν καὶ ραδίως ὁ Ἀρίστος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ᾤοντο ὅτι ἐκείνην αὐτὸ ἐπὶ τοῦ καθίσματος τοῦ φορείου, ὅπερ κλείσαντες ἤγειραν διὰ τῶν σταυροειδῶν τελαμώνων αὐτῶν οἱ φορειοφόροι καὶ ἐκινήθησαν ἐπὶ τὰ πρόσω.

Ὁ νεκροθάπτης ἀνέβη πάλιν ἐπὶ τοῦ τόχου συναποφύρων καὶ τὸ
 χινὸν φρεῖτρον ἀνέσυρε τὴν κλῆμακα καὶ ἐξηρανίσθη ἰντός τοῦ κοιμη-
 τηρίου, ἐνῷ ὁ Ἀριστοῦς ἠκολούθησε παρὰ πύδα· τὸ φορεῖον.
 Πάντα δὲ ταῦτα ἐν κατάπληκτι ἔτιπεν.

Ἡ ἀλλόκοτος συνοδία ὅσον οἶόν τε μακρυνομένη τῆς λιωφόρου διὰ μέσων τῶν ἀτραπῶν βυθίζουσα ἐπέληθε μετὰ πορείαν ἀρκεσύντως δεσχερῇ ἀνεν τινός ἀπεικταίου εἰς στενὸν ὄρσιον τῆς τελευταίας συνοικίας τοῦ Φερί-κιοῦ ἐκπύρωθεν τοῦ ὁποίου διερπνόντο σποραδικοὶ τινες οἰκῆκοι.

Διανύσας τὸ τριακοντάμητρον περίπευ μήκος αὐτῷ, ἔστι ἰσώπιον
γλαυκῶδ' οἴκου ἀπομεμονωμένου πρὸς τὸ βάθος ἀνοικτοῦ πεδίου.

Πρό της ερχομῆς του θύλας αὐτοῦ ἀνέμενον ὁ οἰκοδομότης μετὰ τοῦ Νικόλα, οἱ πνευ ἱστησαν πρὸ τοῦ πορείου κομίζοντες καθέδραν τινα.

Ὁ Ἄριστος μετὰ τοῦ Νικῆλα μετέθηκαν τὸ πῶμα τῆς Σκαθίπης ἐπὶ τῆς καθέδρας ταύτης, οἱ δὲ δύο φορεῖς ἀπήγαγον τὸ φορεῖον τῶν ἐπι-

στρέφοντες εἰς τὰ ἴδια, οἱ τρεῖς δὲ ἄλλοι ἄνδρες ἐγείραντες τὸ νεκρὸν
σῶμα τῆς νέας γυναίκας ἐξηρανώθησαν ὅπισθεν τῆς θύρας τοῦ οἰκίσκου.

Ἐντὸς μικροῦ δωματίου οὕτως τὰ παράθυρα ἱκαλύπτοντο ἐπιμελῶς διὰ βαρέων αὐλακίων ὑπὸ τῆς ἀμυδρᾶς λάμπης μιᾶς λαμπάδος φωτισμοῦ, μετῆνεγκον τὸ πολυτίμον αὐτῶν φορτίον.

Κλίνη προπαρασκευασμένη κατείχε τὴν μίαν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐπ' αὐ-
τῆς ἐξήπλωσαν τὰ ἀδρανῆς καὶ παγετώδεις τῆς συζύγου τοῦ Δαβὶθ σώμα.

Εἰς τὴν ἀπέναντι πλυστῶν ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ δωματίου ἐκάθητο γέρον
τις, πολὺ ἡλικίας, ἀπαθείας παρακολουθῶν τὰ γινόμενα, ἀλλὰ
τὸ μέτωπον ἔχων ἀνιωφρωμένον, περισκεπτόν.

Ἡν δ' οὖν ὁ πρὸς αὐτὸν Μαυρίκιος

Ὅτε τὸ ἔργον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων συνεπληρώθη καὶ ἐπαύθησαν πρὸς αὐτὸν ἰρωτῶντες διὰ τοῦ βλέμματός, οὗτος ἠγέρθη καὶ πλησιάζας εἰς τὴν κλίνην ἔθετο ὡς ἔμπειρος ἰατρός τὴν δεξιάν ἐπὶ τῶν ἀριστερῶν στήθεων τῆς νέας γυναικός, οἰονεὶ ἀνευρυνῶν τοὺς πάλμους τῆς καρδίας της. Εἶτα ἀποταναίς πρὸς τὸν Ἀριστον, εἶπε δι' ὕψους σπινθαρίου:

— Πρὸς τὴν αὐγὴν θά ᾔται εἰς κατὰστασιν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κατὰ-
 λυμὰ της.

— Πολύ καλὰ . . . εἶπε προσκλίνας οὗτος.

— Ναί, ναί, ἰατροί μου, ὑπέλαβε μεθ' ὁρμῆς ὁ οἰκοδισπατής, ὃν ὠνόμασαν Πυλόν, ἀνὴρ μέσης ἡλικίας, ὀλίγον ἀποτόμου χυρὰκτῆρος ἀλλ' ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ γίνῃ καλὰ μὲ ὥσα ἀρχήτερα νὰ μὴ μᾶς προβάλλῃ ἔξωρα ἢ γυναῖκα μου.

Ὁ Μαυρόδικος ἐπέβαλεν αὐτῷ σιγὴν δι' ἐπιτακτικοῦ γεύματος.

— Σὺ, Ἄριστε, θά μιν ἀποψὲς ἐδῶ, ἴσως χρησιμεύσης, εἰπα στρα-
τοὶς πρὸς τὸν θεράποντα τοῦ Δούλη.

'Ο Νικόλαος καὶ ὁ Παῦλος θεωροῦσάντες ἑαυτοὺς περιττοὺς πλέον ἤπερ

Ὁ γάρων τότε ἐξήγαγε μικρὸν φαλίδιον καὶ ἱκνωματίσας αὐτὸ πρὸς
σύντησιν εἰς τοὺς αἰσθάνους τῆς ἀναίσθητου γυναικός.

Ἡ ἐκείνη τοῦ ὄψεως ἐκείνου ὑπὲρ τῆς θαλάσσης.

Πάρκυστα εἰς τὰ νεοτὰ καὶ ἀκίνητα μέλη τῆς Ξανθίππης διαχύθη εἰ-
δός τι ρίγους σπικμαίου, ἐπὶ τοῦ ἐνχρυσεύκου μετασπου τῆς ἀνεφύσαν
λεπτοὶ χρυσταλλώδεις πομφολυγαὶ ἰδρωτός, τεκμήριον ψυχικῆς ἀγωνίας,
τὰ συνέσφιγμένα αὐτῆς χεῖλη ἐκπλαρώθησαν καὶ διήλθε π. οὐ ἐλαφρὰ
αἰδιδότατος, ἥτις βαθμυδὸν ἐγένετο ἐνδελεχῆς.

—ini sunt volocșii de corăbii și alții care au fost înșiși în luptă.

Ὁ Μαυρόνικος ἔνευσε πρὸς τὸν Ἀριστον καὶ ἀμφοτέροι ἀπεσύρθησαν πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου.

Μετὰ μίαν ὥραν θὰ συνέλθῃ, εἶπεν ὁ γέρον σιγηλοφώνως καθισθεὶς ἐπὶ ἔδρας τινός, ἡ σκηνὴ θὰ ᾔνοι θλιβερά, ἐξηκολούθησε περιλύπως, θέλομεν προσπαθῆσαι νὰ τὴν παρηγορήσωμεν. Ἠξεύρεις, Ἀριστε, εἰς ἐσὶ ἀποκείται τὸ σπουδαιότερον μέρος, πρέπει νὰ τῇ ὑποσχεθῇς τὰ πάντα, δὲν θὰ λείψῃς βεβαίως νὰ τὴν ἐπισκέπτησαι συνεχῶς εἰς τὸ νῆον Ἰνδιαίτημά της, καὶ ἂν ἀκόμη σοὶ τὸ ἀπαγορεύσῃ ὁ Κύριός σου... Εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν της ὑπὸ πάντων ἐγκαταλειμμένη, οὐδεμίαν δυνάμειν νὰ λάβῃ πληροφορίαν περὶ τῶν προσφιλῶν οἰκειῶν της, θὰ ἀπετόλμα ἀπονενοημένην πράξιν... Ἐγὼ αὐτὸς θὰ συντελέσω ὅσον μοὶ εἶναι ἐπιτρεπτόν διὰ νὰ κατασπῇσῃ πᾶς φρικώδεις στιγμὰς τῆς ἀπομονώσεώς της ἥττον ἀνυποφόρους.

— ὦ! κερταμένο, ὑπέλαβεν ὁ θεράπων καταβιβασμένος, πάντοτε ἐσχεπτόμην μετὰ συντριβῆς τὴν δεινὴν θέσιν τῆς Κυρίας μου, διὰ τὴν ὁποίαν οὐδέποτε δὲν θὰ παύσω νὰ μεριμνῶ μὲ πᾶσαν θυσίαν, καὶ θὰ ἐλογιζόμην εὐτυχὴς ἐὰν ἐχρησίμουν εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀνακούρυσίν της· διότι αἰσθάνομαι βαρὺ ἄχθος εἰς τὴν καρδίαν μου, νομίζω ὅτι διέπραξα τὸ φοβερώτερον ἁμάρτημα τὴν ἐπ' ἄρατον ἐκείνην νύκτα μὴ ἀποφυγῶν νὰ ὁδηγήσω τὸν Κύριόν μου εἰς τὸ μέρος τῆς συνεντεύξεώς των· ὦ! ἴσως δὲν θὰ ἐλάμβανον τόσῳ τρομερὰν τροπὴν τὰ πράγματα, ἴσως ἡ τωρινὴ μεταμέλεια ἐπῆρχετο τότε... ἰδοὺ ἐξέλειψε πλέον ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος νέος ἀπὸ τὸν κόσμον...

— Ἐξεναντίας, ἐπέφηνεν ὁ γέρον Μαυρόνικος, ἐπράξας ὅ,τι σοὶ ὑπεγόρευε πὸ καθῆκον καὶ ἡ τιμὴ ἄλλως τε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παρίλθῃ ἐν αἰγῇ ἐν τόσῳ ἀνόσιον ἐγκλήματι· ἤδη πᾶσχει δικαίως, μόνον ἡμεῖς θέλομεν καταβάλλει πάντα κόπον ὅπως συντάμωμεν τὸν χρόνον τῆς ὁδοῦ, καὶ ἴσως, ἴσως ἡμεῖς τινὰ ὁ Θεὸς ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου τὴν μεταμειληθεὶσαν Ἰνοχον, ἴσως δυνήθωμεν νὰ ἐξεγείρωμεν πάλιν τὴν συμπάθειαν τοῦ μεγαθύμου ἐκείνου Κυρίου σου καὶ τὴν συγγνώμην αὐτοῦ· τὸ ἔργον μας εἶναι ὕψηλόν καὶ ἐπίπονον συνάμα.

— ὦ! εἰμαι ἑτοιμὸς διὰ πάντα, Κύριέ μου.

Ὁ Μαυρόνικος ἰσίστηεν ὑπὸ τὸ κράτος βαιθείας θλίψεως.

Ἡ σκηνὴ τοῦ Ἰωάννου Δούλη συνήρχετο βαθμηδὸν τῆς νεκρικῆς αὐτῆς ἀναισθησίας, οἱ δύο δὲ ἄνδρες προθυμοῦνται νὰ τῇ ἐπιδαψιλεύσῃ τὴν συμπαιστέραν παραμυθίαν πρὸς τὴν δεινὴν συμφορὰν ἐξεπλάγησαν

ἐνώπιον τῆς ὀφίστης καρτερίας δι' ἧς ἡ δυστυχὴς γυνὴ συνεκράτει τὴν ὀδύνην αὐτῆς.

Περὶ τὴν 8ην τῆς πρώτης ὥραν ἡ Ξανθίππη Δούλη ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαριάνθη Μελανοῦ ἀπήρχετο ἐφ' ἑμάξης εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἀνθίων ἐνοικισθὲν δι' αὐτὴν δωματίον.

Ὁ Ἀριστος διέμεινε παρ' αὐτῇ μέχρι τῆς ἑσπέρας ὅποτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κόριόν του λυπηρὰς ἀποκριμίων ἐντυπώσεων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

ΠΕΤΡΟΣ ΦΑΡΙΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΝΘΗΣ ΛΟΙΓΓΑΝΟΣ.

Καιρὸς νὰ σχετισθῶμεν μετὰ τοῦ Πέτρου Φαρίνης, εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς ἱστορίας ταύτης περιστάντος ἐν τῶν σπουδαιωτέρων προσώπων.

Θέλομεν ἀφηγηθῇ ἐν ὀλίγῃς τὰ κατ' αὐτόν.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄνθρωπος συνηριθμεῖτο μεταξὺ τῶν φοβερῶν ἐκείνων ὄντων ὅτινα ἐκλήθησαν ὡς μάστιγες τῶν κοινωνιῶν.

Πρὸς τὰ κινδυνώδη καὶ μαθηρὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ ἐκίχθητο εἰς βαθμὸν ὑπέρτατον τὸ ὀλίθριον πάθος τῆς πλεονεξίας, ἐξ οὗ βεβαίως ἔχουσι τὸ ἐλαττέριον πάντα τὰ φρικωδέστερα ἐγκλήματα, πρὸ τῶν ὁποίων ὁ ἀργυρολόγος οὐδέποτε δειλίσκει.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος βίαιος καὶ τολμητὴς· τὸν χαρακτῆρα καθίστατο κραταιὸς διὰ τῆς δολιότητος καὶ τῆς ραδιουργίας, καταχθόνια προσιπεία δι' ὧν ὑπεκρύπτετο καὶ ἀφ' ὧν ἐγνώριζε καταλλήλως καὶ ἐν τῷ θεῶντι νὰ ὤφειλται.

Ἐν τούτοις ἐνήργει τόσον ἐπιδειξίως καὶ ἐν τῷ κυνέῳ μετὰ τῶν αὐτῆς ἐπιμονῆς καὶ κρυψινοίας, ὥστε ὁ θρίαμβος ποτὶ δὲν ἐγκρίλειπεν αὐτόν, καὶ ὁ βίος του παριστᾷ μακρὰν ἀλληλουχίαν βδελυρῶν καὶ ἀποτροπαίων ἐγκλημάτων, καλυπτομένων ὑπὸ σκοτεινοῦ μυστηριώδους πέπλου.

Καὶ ὅμως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὁ πέπλος οὗτος τῶν ἀποκρύφων δὲν εἰμεινε πάντοτε εἰς τὸν δράστην πιστὸς· ἐνίστη αἱ ἄκραι αὐτοῦ ἀνασύρονται ὀλίγον καὶ εἰς τὰ γνωρῶδη βάθη τῶν φρικαλιότητων τοῦ ἐγκληματικῆς ἁγίας βλέμματος ὀδυνηροῦς διεισδύει.

Ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς νεότητος αὐτοῦ ὁ Πέτρος Φαρίνης οὐδέποτε ἐγκατασταθεὶς εἰς τι μέρος, ἀλλ' ἐν τῷ πλάνητι βίῳ πλειοτέραν ἐλευθε-

ρίαν ἀνευρίσκων ὅπως ἔλασκή τὸ μουσικὸν αὐτοῦ ἔργον, περιήρχατο πᾶς κωμοπόλις καὶ τὰ χωρία τῆς Θεσσαλικῆς γῆς συνεχῶς μεταλλάττων τὸ ὄνομα, καὶ μεταξὺ τῶν εὐπίστων χωρικῶν ἀναζητῶν θῦμα, ἔχνη στυγερά ἀφῆνων ὁ τρομερὸς τυχοδιώκτης ἐπὶ τῆς διαβάσεώς του.

Ἀλλ' ἡ ταπική ἀρχὴ ὑπερανθείσα τὸν ἐπνεϊδιστὸν κακοῦργον, ἐκινήθη κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ Φαρίνης καταγγελλοῖς ὡς λησταποδόχος ἤναγκάσθη διωκόμενος νὰ καταφύγῃ πέραν τῶν ἰθωμανικῶν συνόρων ἀναζητῶν ἄσυλον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἰδέσσει.

Ἀποκρυβεῖς ἡμέρας πινά, ἐντὸς τῶν δασῶν καὶ τῶν ὀρέων, μέχρις οὗ καταστellaί τὸν τρόπον αὐτοῦ καὶ ἀποσοβήσῃ τὸν ἐκ τῆς ἱμρανῆσεώς του προξενηθέντα σάλλον, ἀνέθωσεν αἰφνης θρασύτερος ὁρμῶν πρὸς ἀνεύρεσιν λαΐας.

Ἐπὶ τῆς εὐφόρου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀρχιπελάγους νήσου Νάξου εἰς δῖωρον ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ὁμωνύμου κωμοπόλεως καὶ δεκάλεπτον τοῦ χωρίου Ποταμίας, ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς ἐπαύλεως τοῦ Ἀγγελικάρη, πλουσίου τινος γαιοκτημόνος ὀψίστην ὑπόληψιν χαίροντος μεταξὺ τῶν ὁμοπατρῶν αὐτοῦ, παρὰ τὰς χλοανθεῖς κλιτόας ἐνὸς λόφου, ἐνώπιον ἀτραποῦ ἧτις ἦγεν ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως εἰς τὸ χωρίον τοῦτο, παραπλευρῶς ρύακος διαυλακίζοντος ἑλικοειδῶς ἐσπαρμένην κοιλάδα, ἐν θέσει ἀληθῶς ζωγραφικῇ, καὶ παρὰ τὸν κορμὸν βαθυσταίου δρυός, ἀτομόν τι ἢ μᾶλλον ἑτερός τις τυχοδιώκτης, ἀλλ' ὀλιγώτερον τοῦ ἀνωτέρω περιγραφέντος, ἐπικίνδυνος, πλάνης τις ἀγύρτης τὴν εὐπίστιαν τῶν πλησιαζόντων αὐτὸν ἐκμεταλλευόμενος ἀγνώστου καταγωγῆς καὶ προσελεύσεως, ἀλλ' ἀρκούντως ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τοῦ φαινομένου τὴν φυλὴν αὐτοῦ προδίδων, ἀθίγγανος τίλος μάντης σεμνυνόμενος διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἰθαγένειάν του, εἰς τὸ εἰκονικὸν καὶ δροσῶδες τοῦτο μέρος, λέγομεν, ἔστησε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὡς μεταφορικὸν μαντεῖον προσκαλὼν τοὺς παροδίτας ὅπως ἀκούσωσι τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος αὐτῶν χρησιμοδοτήσεις τῆς ὑπὸ ἀλκανθέστου προγνωστικοῦ ἱμπνεομένης αὐτοῦ Πυθίας.

Ἀλλ' εἴπωμεν καὶ τὴν ἀλήθειαν, οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ δὲν ἦσαν παντάπασι φαντασιώδεις, οὐδὲ τὸ παράπαν λοῦοι καὶ ἐπαμφοτερίζοντες.

Οἱ ἀναγνώσται, ἡμῶν θὰ μᾶς ἐννοήσωσι βραδύτερον.

Τὸ ἰσχυρότερον τῆς σκηνῆς τοῦ μάντου ἦτον ἀρκιτὰ εὐρύχωρον καὶ διηρείτο διὰ μακρῶν μέχρις ἰδέσσει, παραπετασμάτων ἐκ χονδρῶν τινος ὄρεσματος εἰς τρία χωρίσματα, ὡς τὸ πρῶτον ἐχρησίμευεν ὡς αἰθουσα ὑποδοχῆς τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτὸν ξένων, τὸ δεύτερον ὡς ἀναπαυτήριο αὐτοῦ, καὶ τὸ τρίτον τέλος, τὸ μυστικὸν δωματίον ἐν ᾧ ἔξετελλε τὴν

ἀπόκρυφον ἐπιστήμην ἧς ἦτο μαινιμημένος, καὶ δι' ἧς ἐξέδιδε ὡς θεῖον αὐτοῦ Πυθία τοὺς χρησμούς.

Σημειωτέον ὅτι οὐδέποτε ὀφθαλμὸς περιέργου ἠδυνήθη νὰ διείδῃ πρὸ ἑσωτερικὸν τοῦ μυστηριώδους ταύτου χωρίσματος.

Ἵπερ ἄνω τῆς εἰσόδου τῆς σκηνῆς ἐπὶ μακρὰς σάνιδος ἦν ἀνηρτημένη κομπώδης προκήρυξις διὰ μεγάλων γραμμῶν.

Ἐν αὐτῇ ἐβλεπέ τις ἐπαναλαμβανόμενον δεκάκις ἰσως τὸ ὄνομα «Νάσος», ὅπερ φαίνεται νὰ ἦτο τὸ τοῦ μάντου.

Ἐν περιλήψει ἡ προκήρυξις περιείχεν ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Νάσος περιήρμος μάντης ὑποσκελίζων τὸν Κάλχαν, καὶ ἐγκρατὴς πλείστων γνώσεων τῶν ἀποκρύφων ἐπιστημῶν, δύναμει τῶν ὁποίων ἠδυνάτο νὰ κατορθώσῃ τεράστια θαύματα ὑπερφυσικῆς, περιελθὼν τὰς σημαντικώτερας πόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπου ἐγκατέλειπε βαθεῖας ἐντυπώσεις θαυμασμοῦ, καὶ διερχόμενος τίλος τῆς ὥραιας ταύτης τοῦ ἀρχιπελάγους νύμφης, ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ καὶ εἰς τοὺς φιλότατους νησιώτας ἀναμνήσεις τῆς προγνωστικῆς δυνάμεώς του, ἣν ἔθετο ὑπὸ τὴν φιλοπεριέργειαν αὐτῶν ἀντὶ εὐτελοῦς τινος ἀμοιβῆς.

Οἱ ἀπλοῖκοι χωρικοὶ καταθειλγόμενοι ἐκ τῆς προκηρύξεως ταύτης, καὶ τῆς πολυπραγμοσύνης αὐτῶν εἰς ἄκρον κεντουμένης, ἔτρεχον σωρηδὸν, καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ ὄνομα τοῦ μάντου διεδόθη ἀνὰ πᾶσαν τὴν νῆσον.

Ἀλλὰ τὰ πάντα ἐν τῇ ἡμετέρῃ πλανήτῃ ἔχουσι τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν παρακμὴν αὐτῶν, τὰ πάντα ἔχουσι τὴν ὁρμὴν, τὴν ζωηρότητα, τὴν ζέσιν αὐτῶν, ἀλλ' εἴτα βαθμὸν ἐξαντλοῦνται, ἀπονικροῦνται.

Μετά τινος ἡμέρας ὁ Νάσος βλέπων τὴν πελατεῖαν αὐτοῦ ἀραιουμένην καὶ σχεδὸν διαλείπουσαν, ἐσκέφθη ὅτι ἡ ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ φιλοξενίᾳ ἔληγε πλέον καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ εἰς ἄλλον τόπον θέσιν διὰ τὸ μεταφορικὸν αὐτοῦ μαντεῖον.

Δὲν ἤξευρομεν ὅμως ὁποῖος δαίμων, ὁποῖα τύχη ὀλεθρία, ἦν δὲν ἠδυνήθη βεβαίως νὰ προκισθανθῇ ὁ τὸ μέλλον τῶν ἀλλοτρίων πραγμῶν σκῶν μάντης Νάσος, ἔφριν ἐπὶ τῆς νήσου τὸν Πέτρον Φαρίνην.

Ἀνθρώπος οἷος αὐτός ἐκ τοῦ μηδενός ἀνασκαλεύων ὠφέλιμον τι πρὸς βλάβην τῶν ἄλλων, λεπτοτάτην ἔχων τὴν αἰσθησὶν πρὸς ὅ, τι μυστηριώδεις, ἔσπασε μετὰ ζήλου νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν γόητα τοῦτον.

Καθ' ἣν στιγμήν βλέπομεν αὐτὸν ἦτο νεώτερος εἰκοσιοκταετής περὶ που, ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡρεῖς ὡρεῖς, ρώμην οὐχὶ εὐκαταρρόνητον ἱμρανῆων, μὲ ὀφθαλμοὺς κυκνοῦ, λάμποντες δελτίως, τῆς μορφῆς αὐτοῦ περιστώσης εἰ-

κόντα άγρίας ώραιοτήτος, κομψώς έστολισμένος και έπιθυμῶν νά συγκαταλέγεται εἰς τήν τάξιν τῶν εὐπόρων.

Ἦρχετο εἰς τήν νῆσον χάριν ἑμπορικῶν ὑποθέσεων του.

Ὁ γόνις Νάσσος, άγων ήλικίαν ήμισίος αἰῶνος, τὸ πλείστον λευκοθρίξ, μελάγχρους ήλιοκαῆς, ὑπεδέχθη τὸν ἐκλεκτὸν παλάτην του φιλοφρονέστατα.

— Καλῶς ἔλθατε, εἶπαν ἀφοῦ προηγουμένως προσηγόρευσεν αὐτῷ μεθ' ὑποκλίσεων, προσφίρων ταυτοχρόνως κάθισμα.

Ὁ Πέτρος ἐρρίφθη βρενθυόμενος, ἐπὶ τῆς ἑδρας μεθ' ἱπποτικῆς μεγαλοπρεπείας.

— Φαίνεται νά ἦσθε ξένος, κύριε; ἠρώτησεν ὁ μάντης.

— Ναί! ὑπέλαβεν ὁ Φαρίνης λακωνικῶ τῷ τρόπῳ.

— Τόσῳ τὸ καλῆτερον, εἶπεν ὁ Νάσσος, ὅταν θά ἐπιστρέψετε εἰς τήν πατρίδα σας θά μί ἐνθυμῆσθε βέβαια πάντοτε... ἐπιθυμῶ νά σας δείξω τήν ἱκανότητά μου.

— Ὅσον δι' αὐτὸ νά μένης ἡσυχος, ὑπέλαβεν ὁ Φαρίνης ὑπομειδιῶν ἴσως γίνω ἀφορμή νά ἐπισκερθῆτε καί τήν πατρίδα μου.

— Ἀ! μάλιστα μάλιστα, καί ἡμπορῶ νά μάθω πόθεν εἰσθε;

— Ἀπὸ τὴν Λάρισσαν, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Πέτρος.

— Ὡ! ἀξιόλογος πόλις! μολονότι εἰς τὸ δρομολόγιόν μου δέν συμπεριλαμβάνεται, πιστεύω νά κάμω τήν ἐκδρομὴν ταύτην.

— Ἀς ἦναι, εἶπεν ὁ Φαρίνης ὀλίγον χαλεπῶς.

— Καί τῶρα θέλτε νά σας εἰπῶ τήν τύχην σας; ἔσπευσεν νά εἰπῇ ὁ μάντης παρατηρήσας τὸ δυσκόλον ὄρος τοῦ παλάτου καί φοβηθεὶς μή γίνῃ ὀχληρός.

— Εἰ ἔννοεῖται, εἶπεν ὁ Πέτρος μετ' ἀδιοράτου σκωπτικοῦ μορφασμοῦ, ἀλλὰ νά εἰπάλης ὅλην τήν τέχνην σου.

— Ὡ! νά ἦσθε ὑπερβέβαιος ὅτι θά σας εὐχαριστήσω δι' ὅλης μου τῆς προθυμίας, σας παρακαλῶ μόνον νά εὐαρεστηθῆτε νά περιμένητε ἰδῶ πάντε λιπτά, ἕως ὅτου νά προετοιμασθῶ.

Καί ὁ ἀθίγγανος μάντης ἠγέρθη ἄραξ καί προσκλίνας μετὰ φιλόφρονος ἡθους ἀπεσύρθη ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος ἑκείνου ὅπερ ἔκρυπτε τὸ μυστηριώδες διαχωρισμὰ τῆς σκηνῆς αὐτοῦ.

Ὁ Πέτρος Φαρίνης ἀπέμειναν εἰς τήν θέσιν τοῦ ἑγκατεμένων Μετ' ὀλίγον ἔκρουε ἑλαφρὸν ἀλλόκοτον ψαθυρισμὸν ἐκπεμπομένον ἴσως ἐν τοῦ ἀποκρύφου ἑκείνου χωρίσματος, ἔνθα ὁ γόνις ἐξηκνίσθη ὅπως προετοιμασθῇ.

Ὁ Φαρίνης δέν ἠδυνήθη νά κατανικήσῃ σκιάν τινά τρόμου ἐν αὐτῷ τὸ λογικὸν αὐτοῦ διήλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ μάντης ἐξεπέλει μαγείαν τινά δι' ἧς συνονοεῖτο μετὰ τῶν πνευμάτων.

Πλὴν δέν ἦτον ἐκ τῶν εὐαπατήτων ἑκείνων ἀνθρώπων ἵνα παραδεχθῇ τοσοῦτον ἀπίθανον πρᾶγμα.

Ἐκινήθη τῆς θέσεώς του κλίνας πρὸ τοῦ παραπετάσματος καί προσέκυλλησε τὸ ὦτίον ἐπ' αὐτοῦ.

Παράδοξος διάλογος ὑπόκωφος ὑπὸ τοῦ γόητος καί μιᾶς ἑτέρας φωνῆς λιπτῆς ὥσει γυναικείας προέβαλε τήν ἀκοήν του.

Ὁ Πέτρος ἠσθῆνθη ἄριστον ρήγος διατρέξαν τὰ ἑαυτοῦ μέλη· ἠθέλησεν νά ἀποσπάσῃ λέξιν τινά, ἀλλ' ἦτον ἀδύνατον, αἱ λέξεις ἔφθανον μέχρι αὐτοῦ σιγχεχυμέναι, ἀναρθροί.

Ἠγέρθη ἀθορύβως καί πλησιάσας ἐπὶ τῶν τάρσων πατών εἰς τὴν ἀκράν τοῦ πυκνοῦ παραπετάσματος, ἐκεῖ ἔνθα διεσταυροῦτο μετὰ τοῦ ἑτέρου, ἔλαβε τήν παρυφὴν αὐτοῦ, ἣν ἔσχε μικρὸν, διὰ τῆς σχηματισθείσης δὲ χαραγμῆς ἀπέστειλε τὸ πύρινον βλέμμα του πρὸς τὰ ἔνδον μυστήρια.

Ἀλλὰ τήν αὐτὴν στιγμὴν ἤκουσεν εὐκρινῶς ὑπὸ καθάρης γυναικείας φωνῆς τὰς ἐπομένους λέξεις.

— Μὰς βλέπει!

Πᾶντα δὲ καί πρὶν προφθᾶσῃ νά διακρίνῃ τι, εἶδε τὸν ἀθίγγανον ἀποτόμως στραφέντα καί κινούμενον πρὸς αὐτόν.

Ὁ Φαρίνης ὠχρίσας ἀπεσύρθη καρκινοδατῶν πρὸς τὴν ἑδραν του.

Ὁ Νάσσος παρέστη ἐνώπιον αὐτοῦ συνωφρυνμένος.

Ἀλλ' ὁ καταγγεληθεὶς ὡς λησταποδόχος δέν ἀπώλεσε τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του.

— Δέν ἠξεύρεις, εἶπε, πόσον εἶναι περίεργον κάθε ἀπόκρυφον· ἔπειτα δέν φοβεῖσαι βέβαια νά μὴ κλέψω τήν τέχνην σου.

Ὁ Νάσσος κατέστειλε τὴν δυσἀρέσκειάν του καί ὑπέλαβε προσπαθῶν νά ὑπομειδιάσῃ.

— Ἐνὰ μόνον σφάλμα ἔχετε, ὅτι δέν εἶχατε ἀκόμη μικρὰν ὑπομονήν, πρὸς ἑνα παλάτην, ὅποιος ὑμεῖς, δέν ἡμπορούσατε νά ἀρήσω ἑλευθέρην τὴν εἴσοδον καί εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκρυφον δωμάτιόν μου· ἀλλ' ἔπρατε μίαν στιγμὴν ἀκόμη νά ὑπομένητε, καθὼς εἶπον· τώρα ἀκούσατέ με.

Ὁ Νάσσος ἔλθων ἑγγυτέρω τοῦ Φαρίνη καί κλίνας προσέθετο διὰ φωνῆς ταπεινοτέρας:

— Βλέπω ὅτι δὲν εἶθε ἄνθρωπος τὸν ὅποιον εὐχριστοῦν ἀνηρημένοι καὶ διπορούμενοι λόγοι δὲν ἔχετε σύγκρισιν πρὸς τοὺς ἀπλοὺς χωρικοὺς τούτους τὰς ὁποῖους μία λέξις μεταξύ γιλιών ἀδασίμων πληροφориών ἀρκεῖ νὰ τοὺς καταστήσῃ θαυμαστάς μου· δι' ἵσας θὰ μεταχειρισθῶ ἄλλον τρόπον, ἀντὶ τῶν ὑπερρυσικῶν μέσων θὰ προστρέξω εἰς τὴν ἀλάνθαστον δύναμιν φυσικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ δώσατέ μου τὸν λόγον πῶς τῆς ἐμῆς σας ὅτι θὰ κρατήσητε ἀπόλυτον ἐχειμύθειαν εἰς ὅ, τι ἰδῆτε καὶ ἀκούσετε.

— Ὁ Πέτρος Φαρίνης εἰς οὖνινος τὴν κεφαλὴν δὲν ἐκτύπων τοσοῦτον καλῶς αἱ ἐνστάσεις αὐταὶ τοῦ μάντου, ὥς ἐθεωρεῖ φληναφήματα εἰς τὰ ὅποια κατέφυγεν ὡς ἅκισ μεταξὺ τῶν πιλατῶν τοῦ εὐρίσκοντο καὶ τινες μῆτις πειθόμενοι τόσῳ ραδίως ὥς κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζαν, ὁ Πέτρος, λέγοντες, δὲν ἐδίστασε βεβαίως νὰ ὑποσχιθῇ τὴν αἰτηθεῖσαν ἐχειμύθειαν.

— Σοῦ σὸν δίδω, εἶπε δι' ἑμφαντικῆς κινήσεως τῆς χειρὸς.

Ὁ μάντης ἀπέδειξε μεγίστην εὐχαρίστησιν, καὶ προπορευθεὶς παρὰ τὸ καλύπτον τὸ μαγικὸν χωρίσμα παραπέτασμα, εἰπὼν δι' ἑσπαγωγῆς φωνῆς:

— Ἐλθετε, Κύριε, ἔλθετε.

Ὁ Φαρίνης ἠκολούθησεν αὐτόν.

Ἀμφοτέρω ἐισήλασαν ἐντὸς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μεραυ.

Ἡ περιοχή τοῦ χωρίσματος τούτου τῆς κατὰ τὸ στρατιωτικὸν σύστημα σκηνῆς τοῦ ἀθιγγάνου, εἶχε σχῆμα τριγώνου, ὀρθογωνίου ἀρκούντως εὐρυχωροῦ, ὥστε νὰ περιλάβῃ τρία ἢ τέσσαρα άτομα.

Ἐπὶ τῆς καμπύλης ὁροῦς, ἥτις ἀπέταλλε συγχρόνως καὶ τὴν μέχρι τῆς βάσεως ἀντιπέραν πλευράν ὑπῆρχε στρογγύλη ὀπή, δι' ἧς ἐκτάρχετο τὸ φῶς, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐβλεπέ τις τὸν οὐρανόν.

Παλαιαὶ τινες ξύλινα ψευδοπλεκτοὶ ἔδραι καὶ τινὰ ἀγγεῖα ἐρριμμένα μετὰ παροφίδων ἢ ριζῶν ἀναμίσξ ἐν ταῖς γωνίαις ἀπέρτιζον τὸν στολισμὸν τοῦ καλλίου τούτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ.

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ.

Ἡ περιοχή τοῦ χωρίσματος τούτου τῆς κατὰ τὸ στρατιωτικὸν σύστημα σκηνῆς τοῦ ἀθιγγάνου, εἶχε σχῆμα τριγώνου, ὀρθογωνίου ἀρκούντως εὐρυχωροῦ, ὥστε νὰ περιλάβῃ τρία ἢ τέσσαρα άτομα.

Ἐπὶ τῆς καμπύλης ὁροῦς, ἥτις ἀπέταλλε συγχρόνως καὶ τὴν μέχρι τῆς βάσεως ἀντιπέραν πλευράν ὑπῆρχε στρογγύλη ὀπή, δι' ἧς ἐκτάρχετο τὸ φῶς, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐβλεπέ τις τὸν οὐρανόν.

Παλαιαὶ τινες ξύλινα ψευδοπλεκτοὶ ἔδραι καὶ τινὰ ἀγγεῖα ἐρριμμένα μετὰ παροφίδων ἢ ριζῶν ἀναμίσξ ἐν ταῖς γωνίαις ἀπέρτιζον τὸν στολισμὸν τοῦ καλλίου τούτου.

Ἀλλὰ τὸ παραδοξώτερον πάντων, ἐκεῖνο ὅπερ ἐξήγειρε τὴν ἐκπληξιν τὸ θέμιστος τοῦ Πέτρου Φαρίνη εὐθὺς εἰσῆλθεν, ἦτον ὁ τομὸν τι, ἢ μᾶλλον νεάνης ἐπὶ σκίμποδος τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας τοῦ ιδιοκτήτου περιπου ἑρριμούντος.

Ἐχούσα τοὺς ἀδρροφαις βραχὺν ἀπὸ τῆς μέχρις ἀγκῶνος γυμνὰς κρεμαίνουσι ἀδρροφαις ἐπὶ τῶν πλαγίων τοῦ σκίμποδος, τὴν κεφαλὴν ἐρεκτομένην νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἱεραινώτου, τὴν ἐθεννώδη κόμην εἰς λεπτὰς πλεξίδας ἀτημελῶς ἐρριμμένας ἐκατέρωθεν τῶν ὤμων αὐτῆς, τὰ κόρῳ λινὰ χεῖλη ἐλαφρῶς διεσταλμένα ἐν εἰδεί ἀειθαλλοῦς μινδικάματος, τὴν μορφήν ζωρῶν ἀλλ' ὠχρολευκόν, διαφανή, τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους ἢ περικαλλῆς κόρη ἐδείκνυσεν ὅτι ὑπεῖκεν εἰς ἀλλόκοτόν τινα καὶ γλυκὺν ὕπνον, εἰς ἡδυπαθῆ τινα νάσκωσιν δι' ἣν ἡσθάνετο ἀπερίγραπτον εὐρησύνην, ἣν ἐξεδήλου ἡ τακτικὴ καὶ ἐλαφρὰ διαστολὴ τῶν μυκτάρων τῆς.

Ἐκ τοῦ φαινομένου τῆς διαγίνωσκε τις ὅτι ἦγε τὸ δέκατον ὀγδοὺν τῆς ἡλικίας ἔτος.

Πρὸς τὴν θέαν τῆς ἐρατεινῆς ταύτης εἰκόνος, ἣν μόνον ἡ θεὰ τοῦ Ραφσὴλ χεῖρ ἡδύνατο νὰ ἀπομιμηθῇ, ὁ Πέτρος ἀπέμεινε ἑνὸς καὶ ὑπὸ ἀπλείτου θαυμασμοῦ κατεχόμενος.

Ὁ μάντης ἔδειξεν αὐτῷ ἐν σιωπῇ καθίσμα, καὶ λαβὼν αὐτὸς ἔδραν ἐκαθίσθη ἀπέναντι τῆς κρεμαμένης.

Ὁ Φαρίνης ἐρρίθη μηχανικῶς ἐπὶ τῆς ἔδρας τὸ ἐκθαμβὸν βλέμμα του ὅτι μὲν ἐπὶ τοῦ ἐνός ὅτι δὲ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν ἀπέναντι αὐτοῦ ἐκείνων ἀσυνδυάστων ἀτόμων, ὧν τὴν συνάφειαν ματαίως ἐβασάνιζε τὸ λογικόν του ἵνα κατανοήσῃ.

Εἶδε τότε ἐνώπιον αὐτοῦ παράδοξον σκηνήν.

Ὁ ἀθιγγανὸς στραφεὶς καὶ ἐπιβαλὼν διὰ νύματος σιωπὴν τῷ πελάτῃ αὐτοῦ, προσήγγισε τὰ γόνατά του παρὰ τὰ γόνατα τῆς νεάνιδος, ἥτις πάχυτα συνεταράχθη κα' κρατήτας ἀπλανὲς τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ μεταώπου αὐτῆς ἤγειρεν ἀμφοτέρω τὰς χεῖρας του με συνιστοιγμένας πυγμῆς, ὥς ἀπέστειλε πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς νέης γυναίκης μεθ' ὁμοῦ, τοὺς δακτύλους χαλαρώσας ἀμέσως καὶ προταννύων αὐτοὺς κατὰ τὸ σῶμα τῶν μαγνητιστῶν, οἵτινες διὰ τῶν ἀλλεπαλλήλων τούτων κινήσεων τῶν χεῖρων ἐκτίμωσιν πρὸς τὸ μαγνητιζόμενον ἄτομον τὸ διὰ τῶν δακτύλων ἐκρέον τοῦ μαγνητισμοῦ ρευστόν.

Ὁ Φαρίνης ἐννοήσεν ἤδη καλῶς ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ τινος δι' ἣν ἦλθε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ἀτίαν αὐτοῦ, ἀλλὰ περὶ σπουδαίου τάτης φυσικῆς ἐπιστήμης, ἥς τὴν θαυμασίαν ιδιότητα ἐξέτιμα δεινῶς.

Ὁ Νάσσος ἀφοῦ τρίς ἢ τετράκις ἀπέστειλε τῇ ὑπνοβατρὶα μαγνητικὸν ρευστὸν, ἔλαβεν ἐντὸς τῶν παλαιῶν αὐτοῦ τούς λιχανοὺς τῆς νεάνιδος καὶ ἠρώτησε διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

— Γλυκερία, μὲ ἀκούεις;

Ἡ εὐαδὴς νέα τηρούσα πάντοτε τὴν συγῆθι ἀκίνησίαν τῆς ἐμειδίσαντο ἰλαρῶς, καὶ ἀπεκρίθη δι' ἀπαγγελίας μόλις ἀκουσμένης.

— Ναί!

— Ἦσαι καλὰ;

— Ναί!

— Ἡμπορεῖς νὰ ὁμιλήσῃς;

— Ναί.

— Γνωρίζεις τὸν Κύριον ὅστις εἶναι ἰδῶ;

— Ὁχι, δὲν βλέπω.

Ὁ μάντης ἐστράφη καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Πέτρου ἔθετο αὐτὴν ἐπ' ἰκαίνης τῆς νεάνιδος, ἣν ἀπέσυρεν αὐτὴ πάραυτα μετ' ἰνδιξέως λεπτοῦ τινος τρόμου.

Ὁ Φαρίνης ἠσθάνθη μυχαὴν ταραχὴν καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀθίγγανου, ὅστις πρὸς τὸ ἀπότομον κίνημα τῆς ὑπνοβάτιδος δὲν ἠδυνήθη νὰ περιορίσῃ αἰσθημα βαθείας ἐκπληξέως.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Νάσσος ἐποίησεν αὐτῷ νεῦμα νὰ ὑπομένη εἰς τὴν θέσιν τοῦ σιωπηλῶς.

— Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν τώρα; ἐπανέλαβεν εἰς τὴν νέαν κόρην.

— Ναί! ἀπεκρίθη αὐτὴ ἡσύχως.

— Τίς ἦναι;

— Ὁ-ομάζεται Πέτρος Φαρίνης.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ὁπέμεινεν ἑκστατικῶς.

Ὁ ἀθίγγανος ἐξηκολούθησεν.

— Ἡμπορεῖς νὰ εἰπῇς τὰ κατ' αὐτόν;

— Ὁχι! ἐτρεβύσεν ἡ νέα κόρη βαδισαμένης.

Ὁ Πέτρος συνέσπασε τὰς ὀφρὺς.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ μάντης μεθ' ὅρους τραχέως.

— Διότι . . . διότι . . . ἐτονόθυσαν ἡ νεάνις, μὴ ταλμῶσα νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον.

— Ὑπάρχει κἀνὲν πρόσκομμα τὸ ὅποιον σὲ ἐμποδίζει νὰ λαλήσῃς;

— Πρόσκομμα; ὄχι . . . ὑπέλαβεν ἡ νεὰ ὑπνοβάτις δι' ἀδυσχαιροῦ φωνῆς.

— Τότε δὲν βλέπω διατί διστάζεις; . . . εἶπεν ὁ Νάσσος, καὶ προσέθετο δι' ἐπιτακτικοῦ τόνου, Γλυκερία σὲ τὸ διατάττω!

— Πολὺ καλὰ, ἐψιθύρισεν ἡ νέα κόρη ὑπέκουσα εἰς τὴν ἐπιταγὴν τοῦ μαγνητιστοῦ· ἀλλὰ προσδιόριστέ με περὶ τίνος θέλετε νὰ ὁμιλήσω.

— Ἀλλὰ περὶ τοῦ Κυρίου, περὶ τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ, διὰ νὰ ἦναι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἰπῇς ἀκολουθῶς περὶ τοῦ μέλλοντός του ἀδυσίμους πληροφορίας, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ γόης.

— Πλὴν τὸ παρελθὸν τοῦ κυρίου, εἶπεν ἡ κόρη ἀμφιρρεπῆς, δὲν εἶναι τόσον κολακευτικὸν δι' αὐτόν.

Ὁ Φαρίνης ἀνεσκίρτησεν.

Ὁ ἀθίγγανος προσέβλεψε μετὰ βλέμματος ἐμφοδίου πρὸς τὸν παλάτην του.

— Ἄν ἐπιμένετε, πάτερ μου, ἐξηκολούθησεν ἡ ὑπνοβάτις, καὶ ὁ κύριος Φαρίνης μοὶ δώσῃ τὴν ἀδειαν, εἶμαι ἑτοίμη νὰ ὁμιλήσω.

— Εἶναι κόρη σου; ἔσπευσε νὰ ἰρωτήσῃ ὁ Φαρίνης.

— Ναί, ἔκαμε καταρατικῶς ὁ μάντης.

Ὁ Φαρίνης ἐξεπλάγη τὰ μίγιστα.

— Βέβαια, σοὶ δίδει τὴν ἀδειαν ὁ κύριος, εἶπεν ἀμέσως ὁ Νάσσος στραφεὶς πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, σύρων συγχρόνως τὸν Πέτρον ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἣν προσῆψεν ἐπὶ τῆς κοιμημένης.

— Δὲν εἶναι ἀληθὲς, κύριε Φαρίνη; εἶπε πρὸς αὐτόν.

Ὁ Φαρίνης κατένευσεν ἄκων καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἔδραν τοῦ τεθορυβημένου.

— Ἐρωτήσατέ με, εἶπεν ἡ κόρη τοῦ μάντου μετὰ προθυμίας.

Ὁ ἀθίγγανος ἐκινήθη ἐπὶ τῆς θέσεώς του εὐαριστηθεὶς καὶ ἀπετάνθη πρὸς τὴν Γλυκερίαν.

— Πόθεν ἔρχεται;

— Ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ μεθόρια.

— Τί ἤλθε νὰ κάμῃ ἰδῶ;

— Ὁ σκοπὸς του εἶναι ἀγνωστός· ἦλθε προσπασιζόμενος ἐμπορικῶς λόγους.

— Ἐχει καλῶς; εἶπεν ὁ ἀθίγγανος λαθραῖον βλέμμα ρίψας ἐπὶ τοῦ Φαρίνη, ὅστις ἐταράχθη ὀλοσύνωμος.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ἄρ' ὅτου λείπει ἀπὸ τὴν πατρίδα του; ἠρώτησε πάλιν ἡ μαγνητιστὴς.

— Δέκα σχεδὸν ἔτη.

— Καὶ τί ἔκαμιν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ὅποιος χώρος περιῆλθε;

Ἡ νεάνις ἐτήρησε σιγὴν πρὸς στιγμήν, οἶοναί εἰς δυσκολωτάτην ὑποβαλλομένη ἀποκρισιν, ἀλλ' ἀπήντησε μετὰ προφανοῦς δειλίας.

— Περιήλθε πολλοὺς τόπους ὑπὸ ἄγνωστον ὄνομα καὶ ἐπὶ τέλους ἔδραμε διὰ νυκτὸς πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος ἀποραύγων τὰ κατ' αὐτοῦ προτεταμένα πυροβόλα τῆς τοπικῆς φρουρᾶς.

— Ἀ! ἐφώνησεν ὁ Φαρίνης κατὰπληκτος.

Ὁ ἀθίγγανος ὑπέστη στιγμιαίον ρίγος, καὶ ἐπανέλαβε.

— Καὶ τί ἔκαμνε λοιπὸν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα;

— Ἐπροξένησε πολλὰς συμφορὰς εἰς ὅσους ἐπλησίασεν καὶ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς του φέρει πολλὰς κηλίδας αἵματος, εἶπεν ἀπαθῶς ἡ νέα ὑπνοβάτις.

Ὁ Πέτρος ἀνωρθώθη ἐμβρόντητος.

Ὁ Νάσσος ἐφρικίασε καὶ ἐνόησεν ὅτι ἦτον ἐπικίνδυνον νὰ ἱκτανθῇ πλειότερον.

— Ἀρκαί, εἶπεν τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ, θέλεις νὰ μᾶς εἰπῇς τίποτε περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ Κυρίου.

Πρὸς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Φαρίνης ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ὥσπερ ἀπαλλαγὴς τρομεροῦ μαρτυρίου προσπαθῶν νὰ κατανικήσῃ τὴν φρικώδη αὐτοῦ ταραχήν.

— Ἀστατον καὶ ταραχώδεις μέλλον τὸν περιμένει, ἐπανέλαβεν ἡ νεαρὰ Πυθία, ζωὴ πλήρης κινδύνων τοὺς ὁποίους θέλει ὑπερπηδήσῃ, καὶ ἀνυψωθῇ μέχρι μεγαλείου, ἀλλ' εὐδαιμονίαν δὲν θὰ αἰσθανθῇ οὐδέποτε, ἀπὸ δὲ τοῦ ὕψους τῆς κοινωνικῆς περιωπῆς εἰς ἣν ἀνέβιβασκν αὐτὸν μέσα ἀθέμιτα, ἡμέραν τινα θέλει κατακρημνισθῇ εἰς τὰ βῆθη τοῦ δεσμιωτηρίου· ἀνθρώπος τις ὀρεῖλων αὐτῷ πολλὴν εὐγνωμοσύνην, κινεῖται πρὸς τὴν ἵχνην του. Γέρων τις πλησίον του ὑποδαυλίζει εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ πόθους ἐκδικήσεως, δεικνύων τὸν τάφον τοῦ πατρὸς καὶ . . . ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις διακοπεῖσα καὶ ἀναρριγῶσα διὰ φωνῆς πικρομένης, ὥσπερ ὄνειρευομένη φοβερόν ὄναρ, ἐντός τοῦ τάφου βλέπω δύο πτώματα αἱματόφυρτα, αὐτὰ δεικνύει ὁ γέρων καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ἀσπονδος ἰχθὺς προξενεῖ τὴν καταστροφὴν εἰς τὸν Φαρίνην.

Ὁ Νάσσος ἠσθάνθη τὰς τρίχας αὐτοῦ ἀνορθουμένας πρὸς τὸ ἀποτρόπαιον τοῦτο μέλλον τοῦ πελάτου του καὶ ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἐπιβῇ εἰς τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἀνέτεινε τὴν δεξιάν καὶ ἔκαμε νὰ λαλήσῃ ὁ Πέτρος τὴν μορφήν ἔχων φρικαλίαν, εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκόφου, ζοφερᾶς.

— Ἀφες, ἀφες νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ὁ Μάντης συνεστάλη καὶ ἐπανέλαβεν.

— Ἐμπορεῖς νὰ γνωρίσῃς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον Γλυκερία; ἠρώτησεν.

— Ναί, ναί, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις ἀθίγγανις, εἶναι νέος εὐγενής, ὡραίος καὶ διατρέχει τὰς θαλάσσας ἀτρόμητος. Ἀ! ἂν τί βλέπω; ἀνέκραξεν αἰφνης περιδεδής.

— Τί τρέχει, Γλυκερία; εἶπεν ὁ πατὴρ θλίβων τὴν δεξιάν αὐτῆς;

— Ἐν τέταρτον ὥρας μακρὰν τῆς σκηνῆς ἡμῶν ἐλαύνει ἀπὸ ρυτῆρος τὸν ἵππον αὐτοῦ ἱππεὺς ἀρειμάνιος, διευθυνόμενος πρὸς τὰ ἰδῶ.

— Τίς εἶναι ὁ ἱππεὺς οὗτος; ἠρώτησεν ὁ ἀθίγγανος ἔμπροστις γυνόμενος.

— Εἶναι εἰς ἑκ πᾶν προύχοντων τῆς νήσου ταύτης.

— Καὶ τί θέλει ἀπὸ ἡμᾶς;

— Θέλει πληροφορίας περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Ἐ! καὶ τί σημαίνει, τί σχίσιν ἔχει πρὸς τὴν ὑπόθεσίν μας;

Ἡ νέα κόρη ἀνέπνευσε μετὰ στοναχῆς καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ὡ! ἐξεναντίας φρικῶδες πεπρωμένον τὸν ἔλκει πρὸς τὴν σκηνὴν μας, ἀναπόδραστος συμφορὰ ἐπικαθεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὁ Πέτρος Φαρίνης θὰ ᾔται ὁ αὐτουργὸς αὐτῆς.

Ὁ ἀθίγγανος ἀνέτριχίασεν.

Ὁ Φαρίνης ἀναπήδησεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

— Ἀ! ἂ! ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ καταπληκτικὴ ὑπνοβάτις μετ' ἀγωνιώδους φωνῆς, τὸν βλέπω, τὸν ἀναγνωρίζω, . . . ὁ ἱππεὺς οὗτος εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ νέου ἐκεῖνου ὅστις θὰ φέρῃ τὴν καταστροφὴν, ὅστις θὰ ἀφαιρήσῃ τὸ προσωπεῖον ἀπὸ τὸν κύριον Πέτρον Φαρίνην.

Ὅ,τε Νάσσος καὶ Πέτρος ἀρῆκαν φωνὴν ἐντρόμου ἐκπλήξεως.

— Καὶ ἔρχεται ἰδῶ; ἐτραύλισαν ὁ τελευταῖος, ἐν τῷ βλέμματι τοῦ ὁποῦ ὑπέλαθε λάμψις ἀπαισία.

— Ἐρχεται ἰδῶ εἶπες; ἐπανηρώτησεν ὁ ἀθίγγανος μεταδίδων ρύτωσιν τὴν ἐρώτησιν τοῦ πελάτου του.

— Ναί!

— Καὶ λέγεις ὅτι εἶναι προύχων τοῦ τόπου τούτου;

— Πλούσιος γαιοκτήμων.

— Ἐμπορεῖς νὰ μαντεύσῃς τὸ ὄνομά του;

— Τὸ ὄνομά του; . . . τὸ ὄνομά του . . . ὑπέλαβεν ἡ νεαρχὴ μετὰ γνησιμένην οἶοναί συμβαλλούσα.

— Ναί!

Ἡ Γλυκερία ἀνέπνευσε πάλιν θορυβωδῶς καὶ εἶπεν ἡσύχως.

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΤΟΜΟΣ Γ.)

— Ἐπαμινώνδας Ἀγγελικάρης.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπέμειναν ἰκθαμβοί, ἑκάτερος ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐντυπώσεων του.

Ἡ νεᾶνις ἐποίησεν ἐναγώνιον κίνημα ὥς ἰὰν συνεπιέζοντο τὰ στήθη της ὑπὸ τρομερᾶς τινος ἀποκαλύψεως, ἣν συνέλαβε τὸ διαγνωστικὸν αὐτῆς πνεῦμα, ἱσχυγῆς μετὰ ζωορότητος τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς, ὅστις ἐκράτει πάντοτε τὴν ἰδικὴν της, ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς καὶ στιλπνοῦ μετώπου της ἐξέθωρον λεπτοὶ σταγόνες ἰδρώτος, τὰ χεῖλη τῆς ἀνεστάλησαν ὅπως προφέρωσί τι, ἀλλ' ἀπέμεινεν ἄφωνος καὶ δειλῆμων.

— Τί τρέχει πάλιν, Γλυκερία; εἶπεν ὁ πατήρ συνοφρυωθεὶς καὶ αἰσθανόμενος κρυφίαν ταραχὴν, ὁμίλησον.

— Ἡξεύρω, τί διαλογίζεται αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ κύριος Φαρίνης, εἶπε σοβαρῶς ἡ νεᾶ ἀθιγγανίς.

Ὁ Πέτρος ἔφριξε.

— Τί; ἠρώτησεν ὁ Νάσσος ἔμπλεως συγχύσεως.

— Ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἄρχεται νὰ συλλαμβάνῃ δύο ὀλίθρια σχέδια· τὸ πρῶτον ἀποβλέπει τὸν Ἀγγελικάρην. . .

— Καὶ τὸ δεύτερον;

Ὁ Πέτρος προσέβλεψε τὴν μάντιδα ἡλιθίως, ἀπολελιθωμένος, τρόμον καὶ ἀγωνίαν ὑφιστάμενος.

— Καὶ τὸ δεύτερον. . . ἐπανελάβην ἡ κόρη τοῦ ἀθιγγάνου ἐνδοιάζουσα, τέλος πάντων δὲν βουλευέται καλὰ περὶ ἡμῶν. . .

Ὁ Φαρίνης ἀναπηδήσας ἔκαμεν ἀπότομον κίνημα διαμαρτυρόμενος πρὸς τὴν κατηγορίαν ταύτην, ἣν δὲν ἤθελε νὰ παραδεχθῇ.

Ὁ μάντης κατεπτοημένος, ἀπέστειλεν αὐτῷ βλέμμα ραγδαῖον.

— Σκέπτεται περὶ τῆς συζύγου του, ἐξηκολούθησεν ἡ νεᾶνις.

— Ἀ! εἶναι νυμφευμένος;

— Ὁχι! ἀλλὰ θὰ συζευχθῇ πλὴν διὰ τρόπου λίαν μισητοῦ, καὶ παράδοξος ὑπόγελως ἀπὴνθησεν εἰς τὰ χεῖλη της.

Τῆς προσοχῆς τοῦ γόητος δὲν διέφυγεν ὁ ὑπόγελως οὗτος, καὶ ἐν νόησεν ὅτι νεᾶ ἀποκάλυψις σπουδαιοτάτη ἐπεβάρυνε τὸ διαγνωστικὸν τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

— Τί ἔχεις, Γλυκερία; ἠρώτησεν.

Ὁ Φαρίνης προσήλωσεν ἀκινήτους, ἐκστατικούς ἐπὶ τῆς νεᾶνιδος ὀφθαλμούς, φοβερὰν ἔχοντας ἑκφρασίαν.

— Ἐχω, ἔχω, ἐπανελάβην ἡ Γλυκερία μετὰ ρρικτοῦ μειδιᾶματος, ὅτι ἀνεκάλυψα τὴν σύζυγον.

Ὁ γόης ἀθιγγανὸς ἀνετριχίασεν ἀγνοῶν τὴν ἀφορμὴν τοῦ κρυφίου τούτου τρόμου του.

— Τίς εἶναι; τίς εἶναι; ἠρώτησε κατ' ἐπανάληψιν μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

Ὁ Φαρίνης ἠγέρθη ὡχρὸς δίκην μαρμάρου.

Ἡ νεᾶ κόρη ἔκαμε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ ποδοβολητὸν ἵππου καλπάζοντος εὐκρινῶς ἀκούμενον, διέκοψεν αὐτήν.

— Ἐρχεται! ἔρχεται! εἶπε.

— Τίς;

— Ὁ Ἀγγελικάρης!

Ὁ Φαρίνης ἠγέρθη αἰφνιδίως ὥσπερ ἀνατίναξεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν ποδῶν του ὀρμητικὸν ἱλατήριον καὶ πλησιάσας ἔθετο ἐπὶ τοῦ γόνατος τοῦ μάντου χρυσοῦν εἰκοσφόρραγκον νόμισμα.

— Λάβε αὐτὸ, εἶπε διὰ φωνῆς ὅλην τὴν συγκίνησιν του προδιδούσης καὶ ἂν μὲ κάμῃς νὰ ἀκούσω ἄρατος τὴν τύχην αὐτοῦ ὅστις θὰ σὲ ἐπισκερθῇ, θὰ ἔχῃς ἀκόμη ἐν εἰκοσφόρραγκον.

Τοῦ Νάσσου οἱ ὀφθαλμοί, ἐγαλβανίσθησαν εἰς τὴν θέαν τοῦ στιλπνοῦ καὶ μαγευτικοῦ μετάλλου, καὶ πρὸς τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ τρομεροῦ παλάτου του λησμονήσας τὰς φρικτώδεις ἀποκαλύψεις τῆς ζωῆς ἐνὸς τοσοῦτον κινδυνώδους ἀτόμου, λησμονήσας ἐπίσης καὶ τὸ καθήκον τιμῆς ἀνθρώπου ἰδράξατο τοῦ νομίσματος καὶ μετὰ θυμηδίας ἠγέρθη καὶ σύρων αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὠδήγησε διὰ μέσου τῶν αὐλαίων εἰς τὸ τρίτον διαχώρισμα τῆς σκηνῆς του, τὸ ὀρισμένον δι' ἑαυτόν.

— Μείνετε ἰδῶ, εἶπεν, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο ἡμπορεῖτε νὰ ἀκούσατε ὅ,τι καὶ ἂν εἴπωμεν χωρὶς νὰ φανῇτε.

Καὶ ὁ Νάσσος ἀπιστάσθην μετὰ σπουδῆς διότι ὁ νέος αὐτοῦ ἐπισκέπτης ἐπέλευσεν ἤδη, καὶ δέσας τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου του εἰς ἓνα τῶν χαμηλοτέρων κλώνων τῆς δρυὸς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν.

Ὁ Φαρίνης ἐστήριξε τὴν δεξιὰν ἐπὶ τινος πρὸ αὐτοῦ ἔδρας καὶ τὴν κεφαλὴν κλίνας ἐπὶ τοῦ παραπετάσματος ἑστη ἀκίνητος, ἀκροώμενος.

Ἀκατανόητος πάλιν διαλογισμῶν ἐστροφοδινία τὸ λογικόν του, τὸ δὲ βλοσυρὸν αὐτοῦ βλέμμα ἐξηκόντιζεν ἀστραπὰς λευγαλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣΤ'.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΥΣΑΓΡΟΥ.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νῖος πελάτης τοῦ ἀθίγγανου γόητος, ἀνὴρ μεγαλοπρεπὲς εὐγανοῦς χαρακτῆρος, τὴν ἡλικίαν ἀκμαίος, λιγυρὸς εὐστροφος, φουστανελλοφόρος, τὸν ἀρχαῖκόν τύπον τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρματωλοῦ περιστῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου κατὰ παράδοξον ἰδιοτροπίαν αὐτοῦ διακρινόμενος τῶν συμπατριωτῶν του, ἐφαίνεται ἐνθέρμος ἐραστὴς τῶν ὀπλίων ἡδυνόμενος ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ ταῖς περιπετείαις ζωῆς πολυκυμάντου.

Μετὰ τὰς συνθήκας φιλόφρονος προσαγορεύσεως ὁ ἀθίγγανος ἱερατικῶς εἰσήγαγεν ἀμέσως τὸν ἰδιότροπον ἐπισκέπτην του εἰς τὸ γνωστὸν ἦν τριγωνικὸν διαχώρισμα.

Ἡ νεᾶνις Πυθία κοιμωμένη ἀκόμη τὸν ὑπερφυσικόν, τὸν ὀνειροπόλον, τὸν ἐναργῆ, τὸν θαυμάσιον ἱεῖνον τοῦ μαγνητισμοῦ ὕπνον, ἐπροξένησαν ἐκπληκτικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν νέηλυν, ὅστις καθισθεὶς εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ Φαρίνη θέσιν ἀνέμενε νὰ ἀνοίξῃ τὸ χρησμηγοροῦν μαγικὸν γόμα.

Ὁ μάντης ἄλλως τε καθάρκν ἔχων τὴν συνείδησιν ὅτι ἐκπληρεῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐντίμως, ἔλαβε τὴν προτέραν αὐτῇ θέσιν καὶ ἀποστείλας μικρὰν δόσιν ρευστοῦ διὰ τῶν δακτύλων του ἠρώτησεν.

— Γλυκερία, εἶδες ποῖος ἦλθε;

— Ναί! ἀπεκρίθη ἱεῖνη.

— Εἰπέ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου.

— Ἐπαμεινώνδας Ἀγγελικάρης.

— Ποῦθεν ἔρχεται;

— Ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶν του.

— Ἄ! εἶναι λοιπὸν ἐντόπιος;

— Ναί! ἀλλ' ἡ πατρίς του δὲν εἶναι αὕτη, δὲν ἐγεννήθη ἐδῶ.

— Ποῦ λοιπὸν;

— Εἰς Ἰωάννινα.

Ὁ φουστανελλοφόρος πρὸς τὰς ἀποκρίσεις ταύτας δὲν ἡδυνήθη ἢ νὰ ἀποδώσῃ τὴν ἔκφρασιν τοῦ θαυμασμοῦ αὐτοῦ.

— Καὶ ἤδη τί θέλει ἀπὸ ἡμᾶς;

— Πληροφορίας περὶ τοῦ μέλλοντος.

— Περὶ ἱμοῦ καθόλου, δέικοψεν ὁ Ἀγγελικάρης, θέλω πληροφορίας περὶ τίνος ἄλλου;

— Γλυκερία, ὑπέλαβεν ἀμέσως ὁ Νάσσος, ἰδὲ περὶ τίνος θέλει νὰ μάθῃ ὁ κύριος.

— Ὡ! εἶπεν ἡ νεᾶνις ἑλαφρῶς μαιδιῶσα, τὸ ἤξεύρω . . . περὶ τοῦ υἱοῦ του.

Ὁ Ἀγγελικάρης ἠνείωξεν ἐκθάμβους ὀφθαλμούς.

— Καὶ εἶναι ἑγγαμος, ἔχει λοιπὸν τέκνα ὁ Κύριος;

— Ναί, εἶναι ἑγγαμος, ἀλλ' ἔχει ἓνα μόνον μονογενῆ υἱόν.

Ὁ φουστανελλοφόρος κατένευσε τὴν κεφαλὴν ὡς σημεῖον ἐπιβεβαιώσεως τῶν λόγων τῆς νεαρᾶς κόρης.

— Περὶ αὐτοῦ λοιπὸν πρόκειται· δύνασαι νὰ εἴπῃς περὶ τοῦ μέλλοντος του;

— Δὲν τὸν βλέπω . . . εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐμπρὸς ὑπέλαβεν ὁ Νάσσος κρατήσας αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὑπάγωμεν μέχρι τοῦ οἴκου τοῦ κυρίου . . . ἔρχεσαι ἡρώτησε.

— Ναί! ἀπεκρίθη ἡ κόρη.

Ἐπῆλθε δευτερολίπτων τινῶν σιγῇ.

Συνεχῆς καὶ βιαία διαστολὴ τῶν μυκτῆρων τῆς νεάνιδος προέδιδεν ὅτι ὠδοιπόρει νοερῶς.

— Ποῦ εἴμεθα; ἠρώτησεν ὁ ἀθίγγανος.

— Διήλθομεν σκιερῶτατον δάσος ἐνώπιόν μας ἐκταίνονται πανταχόθεν ἰσπαρμένονι ἀγροὶ . . . ὦ! τί λαμπρὰ τοποθεσία!

— Προχώρησον.

— Δὲν δύναμαι, θιότι . . .

— Διατί; τί ἔχεις πάλιν ἠρώτησεν ὁ Νάσσος μετὰ ρυτιδῶδους μετώπου.

— Ἀνθρώπος τις μὲ παρακολουθεῖ.

— Τίς εἶναι ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

— Τον γνωρίζεις, δὲν τὸν βλέπεις;

— Ἐγώ; ὄχι!

— Ὁ Πέτρος Φαρίνης.

— Ἐ ἄφες τον . . . ἐτραύλισεν ὁ ἀθίγγανος ριγήσας, καὶ ἡμιστραφεὶς παρτήρησε τὸν φουστανελλοφόρον πελάτην του ἂν ἡ ἀπαγγελία τοῦ ὀνόματος ἐκείνου ἐπέφεραν ἐντύπωσιν τινα.

Ἄλλ' ὁ Ἐπαμεινώνδας οὐδεμίαν ἔδωκε προσοχὴν ἀνυπομονῶν νὰ ἀκούσῃ τὰς περὶ τοῦ υἱοῦ του ἀποκαλύψεις τῆς ὑπνοβάτιδος.

— Προχωρεῖ καὶ μὴ φοβοῦ, εἶμαι πάντοτε μαζὶ σου· ἐξηκολούθησεν ὁ Νάσσος.

Μετὰ παρέλευσιν μικροῦ διαστήματος ἐπανέλαβε πάλιν;

— Ποῦ ἐφθάσαμεν;

— Ἐντὸς περιβάλλου δανδροστοιχιῶν, ἀπεκρίθη ἡ ὑπνοβάτις σχεδὸν ἀσθμαίνουσα, ὥσπερ διέτριζεν ἀπόστασιν ἣτις ἐξήνιλησεν αὐτήν.

— Εἰς τὸ βάθος διακρίνω ὠραῖον κτῆμα, ἰδοὺ ἡ εἰσοδὸς τοῦ φαίνεται, μέγα μαρμαρίνον ἐδῶλιον εἶναι πλησίον τῆς θύρας, ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ἴστανται μεγαλοπρεπῶς δύο ἀγάλματα παριστῶντα δύο τῶν Ὀλυμπίων θεῶν τῆς ἀρχαιότητος. Ἄ! . . . ἰδοὺ μικρὸς παῖς ἐξέρχεται τοῦ οἴκου καὶ τρέχει πρὸς τὸ ἐδῶλιον, καὶ μετὰ τῆς παιδικῆς εὐτραπείας καὶ τῆς εὐκινήσιας αὐτοῦ ζητεῖ ν' ἀναρριχθῇ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀγαλμάτων, ἐνῶ νέα γυνὴ εὐειδὴς ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς οἴκτου τῆς θύρας ἐπιπλήττουσα αὐτὸ μετὰ γλυκύτητος· εἶναι ἡ μήτηρ του, ὁ δὲ πατήρ τοῦ παιδίου τούτου εἶναι ὁ κύριος Ἀγγελικάρης.

Ὁ φουστανελλοφόρος ἠσθάνθη ζωηρὰν συγκίνησιν διὰ τὰς ἀλανθάστους ταύτας πληροφορίες καὶ ἀπέμεινεν ἑνὸς πρὸς τὴν ἐκπληκτικὴν διορατικότητα τῆς νέας κόρης.

Ὁ μάντης ἐσεμνύετο καὶ ἐγαυρῶν διαβλέπων τὰς ἐντυπώσεις τοῦ πελάτου αὐτοῦ.

— Τὸ παιδίον εἶναι ὠραιότατον ὡς ἄγγελος, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα Πυθία, εὐφραστάτον, καὶ φέρει ἄνωθεν τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ σημεῖον μέλαν.

Πρὸς τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην ὁ Ἐπαμεινώνδας δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀνασκιρτήσῃ.

— Διαβόλε! ἐψιθύρισεν ἐν θαυμασμῷ.

Ὁ ἀθίγγανος ἐνητένισεν αὐτὸν μετὰ θριαμβευτικοῦ μειδιήματος καὶ ἔνευσε νὰ σιωπήσῃ.

— Μέγα μέλλον διανοίγεται ἐνώπιόν του, ἐξηκολούθησεν ἡ Γλυκερία, ἄνθρωποι σεβαστοὶ θὰ κλίνωσι τὸν αὐχένα πρὸ τῆς θελησεως του, θὰ γίνῃ περιβλεπτός ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς βαθμίδος ταύτης, θὰ ὑπερπηδῇ πολλοὺς κινδύνους, δεινὰ ἀφόρητα καὶ συμφορὰς ἀλλεπαλλήλους, θὰ ἀγωνισθῇ ἐν μέσῳ θαλασσῶν καὶ ἐρήμων, καὶ ὅταν ἡ αἰθρία ἡμέρα ἀνατείλῃ θὰ ᾔναι σχεδὸν ἀπηυδνημένος ὑπὸ τῶν μόχθων . . . ὦ! ὦ! ὁ μικρὸς νεινίσκος εἶναι ὁ μόνος κληρονόμος κολοσσιαίου πλοῦτου, ἀλλ' αἵματος ποταμός, ἀνθρώπινα πτώματα τὸν ἀποχωρίζουσι, πολλὰ δ' ἐξυβελεῖς αἰχμαὶ ἐγγχειριδίων εἶναι ἐστραμμέναι πρὸς τὴν καρδίαν του. ὦ! φοίχη! ἀνέκραξεν ἡ ὑπνοβάτις μετὰ φωνῆς περιτρόμου, ὁ πατήρ αὐτοῦ πίπτει τὸ πρῶτον θῦμα . . .

— Ὁ . . . εἶπε καὶ διεκόπη ὁ ἀθίγγανος στραφεὶς κάτωχρος πρὸς τὸν Ἀγγελικάρην.

— Θεέ μου! καὶ ὁ υἱός μου; . . . ἐτραύλισεν οὗτος φρικτῶν, νεκροῦ ὤψιν περιβαλλόμενος.

— Ἡ δύναμις τῶν δολοφόνων πίπτει ἐνώπιον τοῦ κληρονόμου, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις οἰστρηλατουμένη ὑπὸ τῆς διαγνώσεως τοῦ μαγνητισμοῦ, ἀντικείμενόν τι τὸν προστατεύει.

— Τὸ ποῖον; ἠρώτησε μεθ' ὁρμῆς ὁ Ἐπαμεινώνδας μετὰ διακεκομμένης ἀναπνοῆς.

Ἄλλ' ἡ ὑπνοβάτις ἔμενεν ἀπαθὴς τὸ στόμα ἔχουσα κεκλεισμένον.

— Διατί σιωπᾷς Γλυκερία; ὑπέλαβεν ὁ Νάσσος δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μάθωμεν τί πράγμα εἶναι αὐτὸ τὸ ὅποιον προφυλάττει τὸν υἱὸν τοῦ Κυρίου;

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ προσπαθῶ νὰ διακρίνω . . . τὸ εὔρον, ἐξηκολούθησεν εἰπούσα ἡ νεάνις μεθ' ὅρου θριαμβευτικοῦ, ἦ οὐ τόσον πλησίον μου. ὁ Κύριος Ἀγγελικάρης ἔχει εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ ἀντικείμενον τοῦτο.

— Ἄ! ἔκαμιν μετὰ θάμβους ὁ φουστανελλοφόρος, ἀγνοῶν περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Τί πράγμα εἶναι τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ ἀθίγγανος λίαν ἐνδιαφερόμενος ὅπως ἀποδείξῃ τὴν δύναμιν τῆς τέχνης αὐτοῦ.

— Χρυσοῦν μετὰλλιον φέρον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τὸν ἵσταυρωμένον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου μέρους τρία γράμματα.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας παρατήρησε μετ' ἀπλείτου ἐκπλήξεως τὴν νεαρὰν μάντιδα τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔχων ἀμαυροῦς καθηλωμένους ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ἀναπνοὴν συγκεκρατημένην.

Ὁ Νάσσος ἠρέεσθη νὰ ρίψῃ λαθραῖον βλέμμα πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπανηρώτησε:

— Δὲν διακρίνεις τὰ γράμματα;

— Ναί! εἶναι Ε. Τ καὶ Ν.

— Καὶ τί σημαίνουν;

— Ὡ! ἡ σημασία των, ὑπέλαβεν ἡ νέα κόρη, εἶναι σπουδαιότατη, εἶναι αἶνιγμα δυσεξηγήτητον, συνδέεται μὲ ἐν ἄλλο πράγμα, τὸ ὅποιον ἔχει ἐπίσης ὁ Κύριος εἰς τὸν κόλπον του· ἀμφοτέρω τὰ φυλάττει πρὸ πολλοῦ ὡς κειμήλια, ἀλλ' ἀγνοεῖ τὴν ἀξίαν των.

— Εἰπέ, εἰπέ, δός μοι τὴν ἐξήγησιν, ἀνέκραξεν ὁ Ἀγγελικάρης ἡμιανεγερθεὶς μετὰ πυρετώδους φωνῆς.

Ὁ Νάσσος ὑπομειδίων, ἀλλ' ὑποθάλπων ἐν ταύτῳ πλείστην περιέργειαν, ἐπέβαλεν αὐτῷ σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν.

— Δὲν μοι εἶπες, Γλυκερία, ἐπανελάβεν ἐν ἡρεμίᾳ, τί πράγμα εἶναι αὐτὸ τὸ ἄλλο;

— Είδος μεμβράνης προικωνίου κιτρινωθείσης ἐκ τοῦ χρόνου καὶ περιχούσης δυσαναγνώστους ἀλλοκότους χαρακτήρας γραμμάτων.

Ὁ φουστανελλοφόρος ἔβαλε φωνὴν ὑψίστου θαυμασμοῦ.

— Καταλαμβάνεις τί σημαίνουν; ἠρώτησεν ὁ μαγνητιστής.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἔτινε τὰ ὦτα μετ' ἀπληστίας ἀκροώμενος μὲ χαῖνον στόμα.

— Ἐ! ἔκαμεν ἀναστείλασα τοὺς ὦμους ἢ κοιμωμένη κόρη, ἀφοῦ τὸ θέλετε θὰ τὸ εἰπῶ . . . ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ τί; ἠρώτησεν ὁ ἀθίγγανος.

— Φρικώδης τις ἄνθρωπος μὲ ἀκούει αὐτὴν τὴν ὥραν, ὁ Φα . . . εἶπεν ἡ κόρη τοῦ Νάσσου.

— Ἀφες, ἔξακολουθεῖ, διέκοψεν ἀποτόμως ριγῆσας οὗτος.

Ἡ νεᾶνις ἀρῆκεν ὑπόκωρον στεναγμόν καὶ ἐπανελάθει ἡσύχως.

— Τὸ κρυπτόγραφον ὅπερ ἔχει εἰς τὸν κόλπον τοῦ ὁ Κύριος Ἀγγελικάρης ὑποδεικνύει τὴν ὑπαρξίν κολοσσιαίου θησαυροῦ.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀνεπῆλθῃς κατὰ πληκτος μὲ ἀπολάμποντας ὀφθαλμούς.

Καὶ ὁ ἀθίγγανος αὐτὸς δὲν κατίσχυσε νὰ περιορίσῃ κίνημα ὑπερβαλοῦσης ἐκπληξέως πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀπόκρισιν.

— Πῶς εὗρέθη; . . . ἠρώτησεν.

Ἀλλ' ὁ πελάτης τοῦ διέκοψεν αὐτὸν ἀνακαθίστας καὶ προτείνων τὰς χεῖρας μεθ' ὁρμῆς ὥσπερ θέλων νὰ ἐμποδίσῃ τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου θέματος, τὸ βλέμμα ρίπτων μετὰ δέους περὶ ἑαυτὸν ὁνοεῖ τρέμων μήπως ἀκουσθῶσιν αἱ πολύτιμοι αὐταὶ ἀποκαλύψεις.

— Θέλετε νὰ σταθῶμεν ἕως ἐδῶ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ ἀθίγγανος δυσκυσχετιῶν.

— Εἶναι ἄρα γι' ἀσφαλῆς τὸ μέρος τοῦτο ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἀκούσῃ κανεὶς; ὑπέλαβεν ὁ Ἐπαμεινώνδας, μὴ τολμῶν νὰ ὑπισθοδρομήσῃ πλέον πρό- τοσοῦτον ἐνδιαφέροντος μυστηρίου.

— Εἴμεθα μόνοι καὶ ἀσφαλεῖς, εἶπε μετὰ διακεκομμένης φωνῆς ὁ ἱερόσυλος ἀθίγγανος, Κύριε Ἀγγελικάρη, μὴν ἔχετε τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν, οὐδεὶς δύναται νὰ μᾶς ἀκούσῃ, ὅσον διὰ τὴν κόρην μου χρεωστῶ νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὅσα λέγει κοιμωμένη οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἢμπορεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ ὅταν ἐξυπνήσῃ, καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, προσέθετο ὑποκρινόμενος μεγίστην ἀφέλειαν, ἔκτελῶ τὸ καθήκόν μου ὡς τίμιος ἄνθρωπος.

— Ναί! ναί! ὑπέλαβεν ὁ Ἐπαμεινώνδας ἀναπνεύσας ἡχηρῶς ὥσπερ ἡλαφρύνετο ὑπὸ βάρους δυσφορήτου, ἐκτιμῶ τὴν εὐλκρινεῖάν σας, καὶ εἰμαι πεπεισμένος περὶ τῆς τιμῆς τοῦ λόγου σας, διότι αὐτὸ τὸ ἔργον σᾶς ἐπιβάλλει νὰ κρατῆτε ἐντίμως τὰ μυστικὰ τῶν ἀλλοτρίων.

Ὁ ἀναιδὴς ἀθίγγανος ὑπεγόγγυσεν ἀκατάληπτον τινα φιλοφρονήσεως λόγον πρὸς τὴν εὐπιστίαν τοῦ εὐγενοῦς πελάτου τοῦ, καὶ ἐπανεστράφη πρὸς τὴν ὑπνοβάτιδα, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ προδώσῃ καταχθόνιον σκαιότητα ἐλκυσθὲν πρὸς στιγμὴν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκρύπτετο ἀκροώμενος ὁ Φαρίνης. Ἡ ἄτιμος προδοσίᾳ ἀνεκάλει τὴν συνείδησιν τοῦ, ἥτις ἐκάλυπτεν αὐτὸν διὰ καταπληκτικοῦ τρόμου.

Ὁ ἄθλιος ἐγένετο παραίτιος, συνένοχος μᾶλλον τῆς φρικτῆς καὶ ἀνεπανορθώτου συμφορᾶς τοῦ εὐγενοῦς ἐκαίνου ἀνδρός.

— Πῶς εὗρέθησαν τὰ ἀντικείμενα ταῦτα Γλυκερία, ἐπανελάθει ὁ ἀθίγγανος, εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Κυρίου καὶ ἐξήγησόν με λεπτομερῶς τὸ μυστήριον ὅπερ ἐγκλείουν.

— Ὁ Κύριος, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις διὰ τεταραγμένης φωνῆς εἶναι ἐνθαρμος ἱραστής τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῆς θήρας . . . τὰ μάλα ριψοκίνδυνος . . . εὗρίσκετο μακρὰν τῆς πατρίδος τοῦ . . . σταθῆτε . . . τὸν ἀποχωρίζει θάλασσα εὐρεῖα, ναί! πλησίον μεγαλοπρεποῦς πόλεως, Ἄ! τὸ εὖρον . . . τῆς πρωτεύουσας τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους; ἦτον ἐσπέρα, ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν εἶχε δύσει . . . ἐβάδιζε μὲ τὸ πυροβόλον ἐπ' ὤμου, ἐκεῖ φοβερὰ καταιγίς τὸν καταλαμβάνει, τρέχει ἀναζητῶν καταφύγιον . . . ἐντὸς τοῦ κουρῶματος τοῦ κορμοῦ κέραινοβλήτου πλατάνου εὗρίσκει ἄσυλον . . . συσπειροῦται ἐντὸς αὐτοῦ καὶ περιμένει . . . οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἀνοίγονται τότε καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα πληροῦται ὑδάτων· τὸ μέρος ὅπου κατέφυγεν ἦτο χαμηλὸν λακκῶδες, ἐντὸς ὀλίγου τὸ ὕδωρ καταπλημμύρησε μέχρι γονάτων αὐτοῦ, ὅστις ἀναρριχώμενος ἐντὸς τοῦ κουρῶματος καὶ οὕτως κρεμάμενος ἐζήτει νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὸ ἀδιακόπως ὑφούμενον ὕγρὸν ἡγωνία καὶ ὑπέφερε φοβεράν στένωσιν, ἀλλ' ὅπως ὁπωσδήποτε ὑπέφερεν . . . τέλος ὁ ὄμβρος κατέπαυσε βαθμηδὸν καὶ ὁ κυνηγὸς ἡσθάνθη μετ' εὐχαριστήσεως τὸ ὕδωρ ὑποχωροῦν βαθμηδόν. Καὶ ἐνῷ ἐξαρτῶμενος τέως ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐπίσης ἡτοιμάζετο ἤδη νὰ ὀλισθήσῃ πρὸς τὴν βᾶσιν τῆς κρύπτης τοῦ, ἡ χεὶρ αὐτοῦ βυθισθεῖσα ἐντὸς κοιλώματος τοῦ φλοιοῦ τοῦ δένδρου ἰδράξατο ἀντικειμένου τινός, ὅπερ ἀπέφερεν ἀκουσίως. Ὅταν ἡ θύελλα ἐκόπασαν ὀλοτελῶς καὶ ἐξῆλθεν οὗτος ἀβλαβὴς τοῦ ἀσύλου τοῦ, παρετήρησε τὸ

πράγμα εκείνο· ἦτο βύρσινος φάκελλος, περικλείων τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος κρυπτόγραφον μεμβράνην καὶ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον. Ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτῆς δύναται τις μόνον νὰ ἐννοήσῃ ἀπλὴν περιγραφὴν ὑπογείων καὶ ὑποχθονίων διαδρόμων ἀλλοκότως συμπεπλεγμένων, ὡς τὸν μυθικὸν λαβύρινθον, ὁ τύπος τῶν ὑπογείων τούτων ὑποδεικνύεται φανερώς· ἀλλ' οὐδὲν πλέον... ὁ κύριος Ἀγγελικάρης οὐδεμίαν σημασίαν ἰδῶσε πρὸς ταῦτα καὶ ἔκτοτε φυλάττει αὐτὰ ἀγνοῶν τί μυστήριον ἐμπεριέχουν.

Ἐν τούτοις ἐντὸς ἐνὸς τῶν ὑπογείων τούτων ἐγκλείεται μυθώδης πλοῦτος· ὡς μόνος καὶ ἀποκλειστικὸς κληρονόμος αὐτοῦ εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ κυρίου Ἀγγελικάρη... ὅστις δέον νὰ φέρῃ τὸ μετάλλιον τοῦτο. Αὐτὸν τὸ πεπρωμένον νύμοίρησεν καὶ οὐδεὶς ποτε ἄλλος θὰ δυνηθῇ νὰ πλησιάσῃ τὴν σιδηρὰν πύλην τοῦ θησαυροφυλακίου· ὑπάρχει ὅμως μία ἐξαίρεσις...

— Ὅποία; ἠρώτησεν ἀγωνίων ὁ Ἐπαμεινῶνδας.

— Ἡξεύρω τί σκέπτεται τώρα ὁ Κύριος, ἐξηκολούθησεν ἡ νεανὺς οὐδὲν ἀντιλαμβανομένη τῶν λόγων ἄλλου τινός· εἰμὴ τοῦ μαγνητιστοῦ μόνον, ὅπως ἐξασφάλισεν τὴν τύχην τοῦ υἱοῦ του βουλευέται νὰ ἀγοράσῃ τὸ κτῆμα ἐκεῖνο ὅπερ ἐγκρύπτει τὸ μέγα μυστήριον· ἀνωφελεῖς ὑπολογισμοί, δὲν θὰ προφθάσῃ... μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ κληρονόμου ἄλλος τις ἀνὴρ καταπληκτικὸς, φοβερός, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν δύναμιν ὑποτάσσονται τὰ πάντα, καὶ αὐτὸ ἴσως τὸ πεπρωμένον, ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ἐξουσιάζῃ τὸ ὑποχθόνιον ἐκεῖνο βασιλεῖον, τὸν ἄδην ἐκεῖνον ὅστις θὰ καταβρογχθῇ τὰ τιμαλφέστερα αὐτοῦ ὄντα, καὶ θὰ ἐγγίσῃ τὸν θησαυρὸν τοῦτον· ἀλλὰ μὴ φοβείσθε, ἐνεργεῖ ἐπ' ὀνόματι τοῦ κληρονόμου, ὃν ἀναζητεῖ· πλὴν διὰ τὴν θρασείαν αὐτοῦ τόλμην διότι ἔθιξεν ἱερὰν παρακαταθήκην ἐτέρῳ ἀνήκουσαν, θὰ ὑποστῇ τόσας συμφορὰς, τόσας θλίψεις, ὅσαι ἀρκοῦσιν ἵνα τὸν ἐξαχνίσωσιν.

Καὶ ἡ νεανὺς ἐπαύσατο λέγουσα.

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο περίρρητον ἰδρωτί, ἡ ἀναπνοὴ αὐτῆς πνευστιώσα, καὶ ἐξηδήλου μεγίστην κόπωσιν.

Ὁ Ἀγγελικάρης ἔκειτο ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ἀκίνητος, ἀναυδός, μὲ βλίμνα ἡλιθιωμένον ὑπὸ τὸ κράτος τῆς φοβερᾶς ἐντυπώσεως τῶν τελευταίων ἀποκαλύψεων.

Καὶ ὁ ἀθίγγανος οὗτος οὐκ ὀλίγον ἐπηρεάσθη ἐξ αὐτῶν, συνάμα δὲ ᾤξαστο σκιεπτόμενος ὡριμώτερον ἢ δὲν διέπραξε τὸ ἀσυγγνωστότερον σφάλμα μῆσας ἀντὶ ὀλίγου χρυσίου τοῦ σπουδαίου ἐκείνου μυστικοῦ

τὸν ἐπίφοβον τυχοδιώκτην Φαρίνην, οὕτινος τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ παρίστανε διὰ τοσοῦτον μελανῶν χρωμάτων.

Ἀλλ' ἦτο πλέον ἄργά, καὶ ἡ ἱπποειδίστος προδοσία τοῦ ἀθιγγάνου ἐπέφερεν τοὺς ὀλεθρίους καρπούς αὐτῆς.

— Δὲν μὲ ἐπληροφόρησες, Γλυκερία, ἐπενέλαβε, τὸ μέρος, τὸν τόπον, τοῦ θησαυροῦ τούτου.

Ἡ νεανὺς ἔμεινεν ἄλαλο, πρὸς στιγμὴν, εἰτα δὲ εἶπε διὰ παρακλητικῶς ὅρους:

— Πάτερ μου! δὲν δύναμαι πλέον, εἰμαι κατάκοπος, ἀπηνυθμμένη, ἐξυπνήσῃ με!

— Σὲ πικρακλῶ, εἰπὶ μίαν λέξιν καὶ σὲ ἐξυπνῶ, εἶπεν ὁ Νάσσος διὰ τρόπου λίαν ὑποχρεωτικοῦ.

Ἡ Γλυκερία ἐξέφερε σίωπηλὸν στεναγμὸν καὶ ἀπῆντησε μετὰ βεβιασμένης φωνῆς:

— Εἰς τὴν Κωνσταντινοῦπολιν.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἐπαμεινῶνδας Ἀγγελικάρης ἐξήρχετο τῆς σκηνῆς τοῦ μάντου ὃν γενναίως ἀντήμειψε, καὶ ἱππεύσας ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπὴ, ἐπιστρέφων εἰς τὴν ἑπαυλὴν του, πρὸς οὐδὲν διχλογιζόμενος τὸ φρικῶδες ἑαυτοῦ μέλλον ὅπερ τῷ ἀπεκάλυψεν ἡ χρησμολόγος ἐνώπιον τῆς λαμπρᾶς τύχης τοῦ υἱοῦ του, πρὸς τοῦ ὁποῖου τὸν τράχηλον ἔσπευδε νὰ κρεμάσῃ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον τοῦ θησαυροῦ, ὡς τι μαγικὸν περίεργον.

Ὁ δὲ ἀθίγγανος βεβαρυμένον ἔχων τὸ συνειδὸς εἰσῆλθε παρὰ τῷ Φαρίνῃ.

— Λοιπὸν εἰσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ ἐμέ; τῷ εἶπεν.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως ὁ Πέτρος ἔθετο ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ προδότου τὸ ὑποσχεθὲν χρυσοῦν νόμισμα.

— Εὐχαριστῶ· ἐψιθύρισεν ὑποκλινόμενος, εἰσθε γενναϊόδωρος ὡς μεγιστάν.

— Μὲ ὑπεχρέωσες πολὺ, ἐπέλαβεν ὁ λησταποδόχος, καὶ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω, δὲν θὰ παρέλθωσι πολλαὶ ἡμέραι καὶ θὰ μὲ ἰδῇς πῶς ἡξεύρω νὰ ἀνταμώδω τοὺς ἐκδουλεύοντάς με.

Ὁ ἀθίγγανος δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ λέξεις καταλλήλους συνοδευόν τὸν γενναϊόδωρον πελάτην του μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς σκηνῆς, ὅπου ἀποχαιρετήσας εὐσεβάστως αὐτὸν ἀπεσύρθη ἵνα ἀρυπνίσῃ τὴν θυγατέρα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

ΚΑΚΟΥΡΓΗΜΑ ΑΝΕΥ ΩΦΕΛΕΙΑΣ

Ὁ Πέτρος Φαρίνης ἀπερχόμενος ἐποίει τὰς ἐπομένας σκέψεις.

— Λαμπρά συντυχία! ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγγελικάρη τούτου ἀποκλειστικὸς κληρονόμος κολοσσίου θησαυροῦ . . . οὐδεὶς ἄλλος θὰ δυνηθῇ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς κρύπτης του . . . ἀλλ' ἂν δὲν ἤμπορῶ νὰ φθάσω ἐγὼ . . . θὰ ἔχω τὸν μικρὸν υἱὸν τοῦ ἰδικόν μου ὑπὸ τὴν προστασίαν μου . . . θὰ διανεμηθῶμεν ὁμοῦ τὸν πλοῦτον τούτον . . . χμ! . . . ἔκαμε μὲ ἀπολάμποντας βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς, ἀπόψε πρέπει νὰ κατασκοπεύσω τὴν Ἰπαυλιν . . . ὁ γαιοκτήμων θὰ ἔχῃ ἐπίσης ὅχι εὐκαταφρόνητον παρουσίαν, κινητὴν βέβαια . . . ἐπὶ τοῦ παρόντος θὰ εὐχαριστηθῶ εἰς αὐτὴν, ὥς τοῦ ἀνδρωθῇ ὁ υἱός . . . Διάβολε! ἐξηκολούθησιν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ προδῶσιν τὰ σχέδιά μου· ἡ ὥραία κόρη τοῦ ἀθιγγάνου πρὶν ἀκόμη τὰ καταστρώσω . . . ἔ! αὐτὴ ἡ μικρὰ εἴλκυσε τὴν ἀγάπην μου . . . ὅσον λαμψία ἄλλη εἰς τὸν κόσμον . . . θὰ γίνῃ σύζυγός μου . . . δὲν θὰ χάσω τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, ὅλαι αἱ εὐτυχίαι ἤλθον διὰ μίαν εἰς ἐμέ . . .

Τὴν αὐτὴν δὲ νύκτα κατοπτεύσας μέχρις αὐτοῦ τοῦ οἰκήματος τοῦ Ἀγγελικάρη ἀπάσας τὰς διεξόδους τῆς Ἰπαυλεως ἀπεσύρθη περὶ τὴν χαρρυγὴν πρὸς τὴν κωμόπολιν σκοπεύων νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Στέρεαν.

— Θὰ ἐπανεέλθω μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, εἴτε κατὰ διάνοιαν ρίπτων τελευταῖον ἀπείσιον βλέμμα πρὸς τὸν οἶκον ἐκεῖνον εἰς ὃν ἐβασίλευε μέχρι τοῦδε ἡ εὐδαιμονία καὶ ἡ χαρὰ, καὶ πρὸς τὸν ὅποιον ἐβουλεύετο ἤδη ὁ σκαιὸς ραδιοῦργος νὰ ἐμφυσήσῃ τὴν δυστυχίαν, τὸν ὄλεθρον.

Πράγματι μετὰ παρέλευσιν πεντεκαίδεκα ἡμερῶν νύκτα τινὰ σκοτεινὴν συννεφώδη περὶ τὸ μεσονύκτιον εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς μιλίου ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς νήσου, εἰς μέρος ἀπότομον καὶ κρημνώδες παντᾶπασιν ἔρημον μεταξὺ τῶν ὑφάλων καὶ τῶν σκοπέλων, προσωμίσθη πλοίαρχόν τι ἢ μᾶλλον ἐπακτροκέλης, ἀφ' οὗ ἐξεπῆδησαν εἰς τὴν ξηρὰν σιωπηλοὶ καὶ ἄνευ θορύβου ἄνδρες πέντε· μεταξὺ αὐτῶν διακρίνετο ὁ Πέτρος Φαρίνης ὅστις καὶ ἡγεῖτο ὡς ὁδηγός. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἔλαβον τὴν πρὸς τὴν Ἰπαυλιν ἀγούσαν.

Πάντες ἦσαν ὀπλισμένοι μέχρις ὀδόντων.

Μετὰ πορείαν ἀρκούντως μακρὰν, ἐφθασαν πρὸ τοῦ συνδένδρου περι-

βόλου τοῦ οἰκήματος κατὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ὑπνοβάτιδος Γλυκερίας, ὅπουθεν διακρίνετο τὸ παρὰ τὴν εἴσοδον αὐτοῦ μαρμαρίνον ἐδῶλιον ἐκατέρωθεν φέρων τὰ δύο ἀγάλματα.

Ἐντὸς ἐνὸς δωματίου τοῦ ἱσογείου τοῦ ἐξοχικοῦ τούτου οἴκου ὁ φουστανιλλοφόρος ἀνὴρ ὃν εἶδομεν παρὰ τῷ μηχανητιστῇ Νάσσῳ καθήμενος ἐπὶ ἀνακλίντρου ἰθώπειε καὶ ἐχαριεντίζετο μὲ τινὰ μικρὸν ἄγγελον ἐπὶ τῶν γονάτων του, τὸν μονογενῆ υἱὸν του, πενταετὴ μόλις, τὸν προσφιλεῖς τέλος Λεωντῆν αὐτοῦ.

Πλησίον του νεστὰ γυνή, χαριτόβρυτος, γλυκυπρόσωπος, ἡ εὐγενὴς σύζυγος, ἡ μήτηρ τοῦ ἀγγέλου ἐκεῖνου ἠσθάνετο ἀνεκλάλητον χαρμονὴν καὶ περιπαθῆ στοργὴν πρὸς τὰ ἡδέα καὶ εὐρυτὴ τοῦ παιδίου ψελλίσματα.

Ἀλλ' αἰφνίδιος ἀσυνήθης κρότος ἀπέσπασε τὴν προσφιλεῖς τριάδα τῶν γλυκερῶν χαριεντισμῶν.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας ὠρθώθη ἐν τῇ ἀγκάλῃ κρατῶν τὸ τέκνον του.

— Τί ἦτον αὐτό! ἀνέκραξε ταραχθεὶς καὶ τὸ βῆμα διευθύνων πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

Ἡ νέα γυνὴ κάτωχρος γενομένη, ἀνεπήδησε βαλοῦσα κραυγὴν τρόμου.

Καὶ αὐτὸ τὸ παιδίον συνεστάλη εἰς τὴν πατρικὴν ἀγκάλην.

Πρὶν δὲ προφθάσῃ νὰ συνέλθουν ἐκ τῆς ταραχῆς τῶν ἡ θύρα ἀπωθεῖται βιαίως καὶ ἡ συμφορὰ τοῦ Πέτρου Φαρίνη εἰσορμᾷ πρὸ τοῦ ἐκπεληγμένου ζεύγους.

Ὁ Ἀγγελικάρης ἐντεκόπη εἰς τὸ μέσον καταπληκτος.

Ἡ νέα γυνὴ ἀφείσα φρικτῶδη φωνήν, ἀπέμεινεν ἀπολελιθωμένη, φρικταλέα.

Τὸ παιδίον ἀπέστρεψε τὸ ὥραϊον πρόσωπόν του μετὰ δέους ἐκ τῶν ἀγρίων ἐκείνων καὶ ζοφερῶν μορφῶν.

Πάντες οὗτοι ἱπαλλόν τὰς μακρὰς αὐτῶν μαχαίρας τρομεροὶ, ἀπειλητικοί.

Ὁ Πέτρος Φαρίνης ἀντιμέτωπος τοῦ οἰκοδεσπότου ἰλθὼν καὶ πρὸς τὰ στήθη αὐτοῦ τὸ χαῖνον καὶ θανατηφόρον στόμιον πολυκρότου τείνων, εἶπε διὰ φωνῆς θρασείας φρίκην ἐμποιοῦσας.

— Μὴ κινηθῆτε! !

Ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ κινδύνου ὅστις ἡπεῖλει τὴν οἰκογένειάν του, ἡ παραζάλη καὶ ὁ τρόμος τοῦ Ἀγγελικάρη διελύθη πάραυτα καὶ ἡ ἐμφορτος τῆς ζωῆς ἄμυνα ἐξωογόνησεν αὐτόν.

Ἐν ἀκαρεὶ κατέστη τρομερός.

Ἄλλ' ἦτον ἄοπλος.

Ἀρῆκε λυσσώδη ὠρυγὴν ἀμνηχανίας· ἐστράφη καὶ ἔρριψε τὸν κατεπτο-
νμένον περὶληροῦντα υἱὸν τοῦ εἰς τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἰδέχθη αὐτὸν
καίτοι κερκυνόπληκτος, περιβάλλουσα ἐντὸς τῶν βραχιόνων ἀμφοτέρων.

Οἱ ὀδόντες τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς ἔτραμον σπασμωδικῶς συγκρουό-
μενοι, ὡχρὰ, πηγνιῶδες μὲ ἐσβεσμένον βλέμμα ἐπροξέειν οἶκτον.

Πρὸς τὸ βῆθος τῆς ἀπέναντι γωνίας τοῦ δωματίου ἐκρέμαντο μακρὸν
πυροδόλον καὶ μάχαιρα κυνηγετική.

Τὸ ἄμαυρόν τοῦ Ἀγγελικάρη βλέμμα ἐξέφυγεν ἐπὶ τῶν ἀντικειμέ-
νων τούτων ὡς πρὸς ὕστατον σωτήριον ἄστυλόν.

Ἀστραπὴ διέλαμψεν ἐπ' αὐτοῦ· ἔκπαιε νὰ ὁρμήσῃ.

Ἄλλ' αἱ τέσσαρες τῶν ληπτῶν λιπίδες ὑψώθησαν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν
τοῦ καὶ τὸ πολυάροτον τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Φαρίνη ἐσκόπευσε τὸ τέκνον
καὶ τὴν σύζυγόν του ἣτις ἐσπάρκτεν ἐν τῇ ἀθιστάτῳ αὐτῆς φοίτῃ.

— Ἐάν κινηθῇς, εἶπε διὰ ζοφερᾶς φωνῆς ὁ ἀτέραντος ἀρχιληστής,
θὰ φονευθῶν τὸ τέκνον καὶ ἡ σύζυγός σου.

— Τί θέλετε; ἐβόησε μετὰ λύσσης ὁ οἰκοδεσπότης ριγίσας πρὸς τὴν
ἀποτρόπαιον ταύτην ἀπειλήν.

— Νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ Φαρίνης.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Πέτρος διέκοψεν αὐτὸν
λέγων:

— Ἐάν σκοπεύῃς νὰ ἀντισταθῇς εἰσαι χαμένος . . . οἶκτρός θάνατος
περιμένει τὴν οἰκογένειάν σου, ἀνάγκη νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς· ἔάν ἀγα-
πῇς τὴν ζωὴν αὐτῶν καὶ τὴν ἰδικήν σου.

Ὁ Ἀγγελικάρης ἐξέφερε μανιώδη γρυλλισμόν, ἔτραξε φρενητιωδῶς τοὺς
ὀδόντας τοῦ, καὶ αἱ χεῖρες τοῦ κατέπρισαν ἀδρανεῖς ἡ δὲ κεφαλὴ ἐν ἀ-
πελπισίᾳ.

Ἐν ροπῇ ὅμως ἀνέβλεψε θαρραλῶς.

Ὑστέρη τις ἐλπίς ἀνέθωρεν ἐν τῷ ἱλιγγιῶντι λογικῷ αὐτοῦ.

— Ἐμπρός! εἶπεν ὑψηρόνως καὶ μετ' ἀποράσεως.

Ὁ Φαρίνης παρεμέρισε καὶ ὁ Ἀγγελικάρης ἐν τῷ μίσῳ τῶν πέντε ἀ-
λιτρίων ἐβάδισε σταθερῶ τῷ βήματι πρὸς τὴν θύραν.

Τὴν ἰδίαν ὅμως στιγμὴν ἡ τάλαινα σύζυγός τοῦ παιδίον ἐγκολπουμέ-
νη ὤρμησε πρὸς αὐτόν.

Ὁ Φαρίνης τότε προτείνει τὸ ὅπλον τοῦ, καὶ διὰ τῆς φοβερᾶς αὐτοῦ
φωνῆς, ἀπαγγέλλει τοὺς ἐξῆς φρικτοὺς λόγους.

— Ἐάν κινηθῇς, ἔάν ἐκβάλῃς τὴν παρὰμικρὰν κρῦπτήν ἣτις νὰ μᾶς

προδώσῃ, θὰ ἰδῇς πρὸ τῶν ποδῶν σου αἱματοφόρτον τὸ παιδίον ὅπερ
φέρεις εἰς τὴν ἀγκάλην.

Ἡ νεκρὴ γυνὴ ἀνερίγησε μέχρις ὀνύχων, καὶ ὠπισθοδρόμησε κλονου-
μένη ἐντρομος τὰ χεῖλη συμπτύσσουσα ἐν νεκρικῇ σιωπῇ.

Οἱ λησταὶ ἀπῆλθον ἀπάγοντες τὸν δυστυχῆ Ἀγγελικάρην.

Τοσοῦτον ἡσύχως ἐξετελίσθησαν τὰ ἀνωτέρω, τοσοῦτον ταχέως καὶ
μετὰ δεξιότητος, ὥστε οὐδὲν ἔχνος τῆς ἐμφανίσεώς των προέδωσαν οἱ
τολμηροὶ κκοῦργοι.

Ὅτε ἐξετάθησαν πέραν τοῦ συνδένδρου περιβόλου διερχόμενοι ὁμαλὸν
ἐσπαρμένον πεδίον διακόσια βήματα περίπου μακρὰν δάσους, ὁ Ἐπαμει-
ώνδας ἔλαλος τέως, διέλυσε πρῶτος τὴν σιωπὴν.

— Ὅμιλεῖτε λοιπὸν, εἶπε, τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ;

— Προχώρει, κύριε Ἀγγελικάρη, ὑπέλαβεν ὁ ὀπισθεν αὐτοῦ πορευό-
μενος Φαρίνης, διὰ τινος ὕψους σκωπτικοῦ, καταχθονίου, θὰ τὸ μάθῃς
ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ πατήρ τοῦ Αἰωνῆ ἠναγκάσθη νὰ ὑπομείνῃ μετὰ πεισμονῆς συνθλί-
βων τὰ χεῖλη.

Ἐκατέρωθεν ἐπετήρουν αὐτὸν ἔτοιμοι νὰ τὸν πλήξωσι εἰς τὸ ἐλάχι-
στον κίνημα ἀνὰ δύο τῶν μαχαιροφόρων ὁπαδῶν τοῦ Φαρίνη, ὅστις ὡς
ἐρθημεν εἰπόντες παρηκολούθει ὡς ὀπισθοφυλακὴ σκοπεύων αὐτόν διὰ
τοῦ πολυκρότου.

— Δὲν ἠδυνήθη ὅμως ὁ Ἐπαμεινώνδας νὰ μὴ ἀποτείνῃ τὴν ἐπομένην
ἐρωτήσιν.

— Καὶ θὰ ὑπάγωμεν ἀκόμη μακρὰν;

— Ὅχι! ἐντὸς τοῦ ἀπέναντι δάσους, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος.

Ὁ νέος ἀνὴρ κατέπνιξε αὐθις τὴν λυσσαλέαν αὐτοῦ ὀργὴν καὶ ὤδευ-
σεν ἐπὶ τὰ πρόσω.

Μόλις ἔκαμον βήματά τινα ἐντὸς τοῦ δάσους, ὁ Ἀγγελικάρης ἀνυ-
πομονῶν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν παθητικὴν ταύτην θέσιν
τοῦ, ἔστη ἀποτόμως.

Ἀριστερόθεν αὐτοῦ ὁ μᾶλλον ὑποχείριός τοῦ ἦτο ἀνὴρ μικροῦ ἀναστῆ-
ματος ἰσχνός ἀλλ' εὐλύγιστος καὶ τολμηρότατος.

Πάσας τὰς κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου παρακολουθῶν μεθ' ὑποκα-
κρυμμένης ὀπισθοβουλίας ὁ Ἀγγελικάρης ὥσει κειροφυλακτῶν στιγμὴν
ἀρμοδίαν ἵνα ἐφορμήσῃ ἐναντίον τοῦ, εἶπεν αἰφνης.

— Αἱ! ἀρκεῖ ἔως ἐδῶ . . . λέγετε . . .

— Ολίγον παρημπρός, υπέλαβεν άμέσως ό Φαρίνης μικρόν θορυβηθείς πρὸς τὸ αἰφνίδιον τῆς στάσεως τοῦ θύματος του, ὑπάρχει κατάλληλον μέρος όπου δυνάμεθα νά συννενοθώμεν.

Ἄλλ' ἡ τελευταία λείξ ἀπέμειναν ἡμιτελὲς σχεδὸν εἰς τὰ χεῖλη του, Ἐν ροπῇ ὁ Ἀγγελικάρης ἐπιπίπτει κατὰ τοῦ παραπλεύρως αὐτοῦ μικροσώμου άνδρός.

Ἡ στήθερ αὐτοῦ πυγμὴ, πυγμὴ κεραυνοβόλος πίπτει κατὰ κρόταφον τοῦ ἀντιπάλου του, ὅστις κατακυλίεται σχεδὸν ἄπνους.

Ὁ Ἐπαμεινώνδας κάμπτεται μετ' αὐτοῦ καὶ ταχύτερος τῆς διανοίας ἀρπάζει τὴν μάχιραν ἀπὸ τὴν κωθρὰν ἐκείνου χεῖρα.

Οἱ τέσσαρες άνδρες πρὸς στιγμὴν καταπλαγίντες ἰχθύησαν κατ' αὐτοῦ καὶ τρεῖς μάχιραι ὀξυβελεῖς διετρύπησαν τὰ στήνη τοῦ δυστυχούς, ἀλλ' ὁ ἥως φουστανελλορόρος δὲν καταβάλλεται.

Ὁρθοῦται ἀπὸ τῶν φόβων διὰ τῶν φοβερῶν διαξισμῶν του τοὺς στυγεροὺς δολοφόνους, οἵτινες ἐπίσης δὲν ἐννοοῦν νά ὀπισθοδρομήσωσι, καὶ δαχόμενοι καὶ ἀνταποδίδοντες θανασίμους πληγὰς συμπλέκονται ἐκ τοῦ συσάδην.

Στιγμαὶ τινες φοικῶδεις τῆς ἀνίσου ταύτης πάλης ἐπηκολούθησαν.

Ὁ Φαρίνης ἔδωκε πύρας ἐκκενώσας βολὴν τοῦ πολυκρότου αὐτοῦ.

Τὸ θῦμα κατετραυματισμένον αἰμοσταγὲς ἐξηντήθη πλέον· ταῦτο χρώως παραχῇ αἰφνιδίᾳ διεδόθη εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἀστραπαὶ διέσχισαν τὰ σκότη τοῦ δάσους, καὶ βρονταὶ ἀντελάλησαν πάνταχόθεν.

Πάρματα δὲ ὀρμητικὸς ὤετος καταχύθη ὡς χεῖμαρρος.

Οἱ δολοφόνοι κατεπτοημένοι παραλογισθέντες ἐκ τοῦ θορύβου τῆς θυέλλης ἐγκατέλειψαν τὸ θῦμά των καὶ ἔδραμον πρὸς τι βάθη τοῦ δάσους.

Ἄλλ' ἀνεχαιτίσθησαν εἰς ἀπόστασιν ἐκπτόν βημάτων ἐντὸς αὐτοῦ, τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἦσαν βαρέως πληγωμένοι ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐπικινδύνως, ὁ Φαρίνης καὶ ὁ μικρόσωμος άνθρ ὅστις εἶχε συνέλθει ἐν τῷ μεταξῷ, ἤσαν ἄτρωτοι.

— Σταθῆτε ἔδῳ ἕως ὅτου ἐπιστρέψω εἶπεν ὁ Φαρίνης, ἐγὼ πρέπει νά ὑπάγω εἰς τὴν ἐπαυλιν διὰ νά μὴ προδοθώμεν.

Καὶ ὁ ἀπηγὴς κακούργος ἤρξατο κινούμενος μετὰ τάχους ἐπιστρέφειν εἰς τὴν ἐπαυλιν, λαβὼν τὸν συντομώτερον δρόμον, ἀπομακρυνθεὶς οὕτω τοῦ μέρους τοῦ στυγεροῦ δράματος.

Περιφρονῶν τὴν ἀγριότητα τῆς θυέλλης ὁ θρασύς δολοφόνος, ἐφθασέν πλησίον τῆς ἐπαύλειος, ὅπουθεν ἤκούετο θόρυβος πολλὸς καὶ σύγχυσις.

Ὁ Φαρίνης ἐνόησεν ὅτι ἀρπυνίσθησαν ὑπὸ τῆς οἰκοδεσποίνης πάν-

τες οἱ τῆς ἐπαύλειος ἄνθρωποι, ὅτι ἡ ἀπαγωγή τοῦ γαιοκτήμονος ἐγένετο πλέον γνωστὴ καὶ ὅτι θά ἦτο κινδυνώδες, παράτολμον τὸ νά προχωρήσῃ περαιτέρω.

— Ἄλλην φορὰν, ἐσκέφθη, πέννομε τὸ παιδί, ἴδωμεν τώρα ἂν τὸ ἔγγραφον τοῦ θησαυροῦ τὸ φέρι μεθ' ἐαυτοῦ ὁ καλὸς φουστανελλοφόρος.

Ἐν τούτοις ὅμως κατὰ τ' χρονικὸν τοῦτο διάστημα, ἕτερός τις ἀνὴρ ἐκδραμῶν μέγχοι τῶν μερῶν ἐκείνων καὶ καταλθθεὶς ὑπὸ τῆς θυέλλης, ἐζήτησε νά προφυλαχθῇ ἐντὸς τοῦ δάσους.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦν ὁ γνωστός ἡμῖν ἥως Μαυρόνικος, καὶ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐνθυμοῦνται βεβαίως ἐκ τοῦ ἰδίου κρυπτογράφου του πῶς οἱ θρηνώδεις στόνοι τοῦ πληγωμένου αὐτοῦ ὠδήγησαν αὐτὸν πλησίον του, καὶ πῶς ἐνεπιστεῖθη εἰς αὐτὸν ὁ ἐτοιμοθάνατος τὸ μυστικὸν καὶ τὸ ἔγγραφον τοῦ θησαυροῦ.

Ὅταν δὲ ὁ δολοφονηθεὶς ἐξέπνευσε καὶ ὁ Μαυρόνικος διατελὼν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἀπλέτου τρόμου καὶ τῆς ἐκπλήξεώς του, ἴστατο ἀμφιρρεπὴς ἀγνοῶν τί ὤφειλε νά πράξῃ, ἀλλὰ βήμντα μεμαχρυσμένα ἔφερον αὐτὸν εἰς συναίσθησιν καὶ ἀπεσύρθη τρέμων μὴ ἐνοχοποιηθῇ.

Ὁ Φαρίνης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ θῦμα του, ἀλλὰ τὸ περιπόθητον ἔγγραφον εὕρισκετο πλέον εἰς τὸν κόλπον ἑτέρου. Ἐν ἡ μοῖρα εὐνόησεν.

Οὐδὲν ἄλλο δὲ ἀπέμεινε τῷ δολοφονῇ ἢ νά φύγῃ ὅσον τάχιστα τοῦ μέρους ἐκείνου, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπειπειράθῃ νά καλύψῃ τὸ στυγερόν αὐτοῦ ἔγκλημα θάψας μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ τὸ πτώμα τοῦ δυστυχούς Ἀγγελικάρη.

Ὁ Φαρίνης φείγων δὲν ἐννοεῖ νά ἐγκαταλείψῃ τὴν νῆσον κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην μὲ τὰς χεῖρας ὅλως διόλου κενάς.

Ἄν καὶ οἱ πλείότεροι τῶν συντρόφων αὐτοῦ ἦσαν βραδυκίνητοι καὶ ἀνωφελεῖς ἔνεκα τῶν πληγῶν αὐτῶν, ὁ δολοφόνος μετὰ μόνον τῶν ἄλλων δύο ἠδυνήθη διερχόμενος τῆς σκηνῆς τοῦ ἀθιγγάνου μάντου Νάσσου, νά παραβιάσῃ τὴν εἴσοδον αὐτῆς καὶ πληγώσας καιρίως τὸν πατέρα, ἀπήγαγε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ τὴν ὡραίαν ὑπνοβάτιδα ὡς μόνον λάφυρον τῆς φονικῆς ἐν τῇ νήσῳ ἐκδρομῆς αὐτοῦ.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν τινων ἀφήσας νά κατασταλῇ ὀλίγον ἡ τρομερὰ ἐντύπωσις, ἣν παρήγαγεν ἡ διπλὴ δολοφονία τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὁ Πέτρος Φαρίνης μόνος ἤδη δὲν ἀπεδειλίασε νά παρυσδύσῃ πάλιν εἰς τὴν νῆσον κατὰ τινὰ νύκτα καὶ οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ἐκ τῶν ἀμυδρῶν ἀναμνήσεων τοῦ Λεωνῆ, ἀς ἀρηγεῖτο πρὸς τὸν Μαυρόνικον ἐν τῷ ὑπογίῳ ὅτι ἀνεγνωρίσθη, δύνανται νά ἐννοήσωσι τὴν ἀπαγωγὴν τοῦ υἱοῦ

τοῦ Ἀγγελικάρη, ὃν ἀφάρπασεν ἐναδρεύων εἰς τὸ δάσος ἀπὸ τὰς ἀγκά-
λας τῆς μητρὸς αὐτοῦ δολορονήσας τὴν δύστηνον.

Ἄλλ' ὀλίγον ἰβουκαλίσθη ὑπὸ τῶν ἐλπίδων τῆς διανομῆς τοῦ θη-
σαυροῦ, διότι ὁ Λεωνῆς, ὡς γινώσκωμεν, ἐγένετο ἄφαντος, βδελυττόμε-
νος τῆς πόστασις μισητοῦ κηδεμόνος.

Ἐκτοτα δὲ ματαίως ἀναζητήσας αὐτὸν πανταχοῦ, ἠναγκάσθη νὰ ἀ-
πωθήσῃ τὸ περί θησαυροῦ γλυκὺ ὄνειρόν του.

Ἐν τούτοις, πολλὰ ἄλλαι καταχρήσεις καὶ ρηδιουργίαι ἀνμίζε μετ'
ἐγκλημάτων κατέστησαν αὐτὸν κάτοχον οὐχὶ ἐκατατρονότητος, περιου-
σίας, καὶ ὁ ἀτίθαστος δολορόνος ἀποκαμὼν τέλος ἀπασφύθη εἰς τινὰ γω-
νίαν τῆς Κων/πόλεως, βίον μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυτάλαντον ζῶν.

Σημειωτέον ὅτι ἐνυμριύθη τὴν Γλυκερίαν, ἥς ἡ οὐράνιος ψυχὴ καὶ τὰ
θαυμάσια προτερύματα ἐγαλιναγώγησαν ἐν μέρει τὰ στυγνὰ τοῦ δολο-
ρόνου πάθῃ.

Ἡ δυστυχὴς νῆα ἔμαθε νὰ ὑπομένῃ ἀγογγύστως τὸν βαρὺ ζυγὸν τοῦ
τυράννου τῆς, γενομένη δὲ μήτηρ ἀνεύρισκε τὴν ἡδυτέραν παρχυθίαν
τῶν δεινῶν τῆς ἐν τῇ στοργῇ τοῦ ἀγγέλου ὃν ἀνέτρεφεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΦΑΡΙΝΗ ΕΠΙΦΑΝΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑΡΓΕΣΤΕΡΟΝ.

Ἐπανέρχόμεθα εἰς τὸ νῆμα τῆς ἡμετέρας ἱστορίας.

Ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τοῦ Βοσπόρου ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ χωρίου
τῶν Θεραπειῶν ὑπῆρχε μεγαλοπρεπὲς ἐξοχικὸς οἶκος, οὗτινος ἡ ὀπισθία
προσόψις ἐβλεπεν εἰς ἐκτεταμένον ἀγροκήπιον.

Ὁ οἶκος καὶ τὸ ἀγροκήπιον τοῦτο ἀνῆκον τῷ Πέτρῳ Φαρίνῃ.

Ὡς γνωστὸν ὁ ἱεραστὴς τῆς Φλώμης Μάλας συντηροῦτο μετὰ τῶν
θεραπόντων τοῦ ἰδιοκτήτου, ἐκτελῶν χρὴν ἐπιστάτου.

Ὁ οἶκος παρουσίαζεν ἐκ τῆς πρὸς τὴν θάλασσαν προσόψεως δύο πτε-
ρυγὰς ἐκατέρωθεν τῆς μεγάλης θύρας τῆς εἰσόδου.

Τὸ δωμάτιον ὅπερ ἦτο παρακλιχωρμένον εἰς τὸν ἐπιστάτην, ἦν εἰς
τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα ἐν τῷ ἰσογείῳ πλησίον μικρῆς θυρίδος, φέρον
δύο παράθυρα εἰς ὕψος τριῶν τετάρτων τοῦ μέτρου ἀπὸ τοῦ ἰσάφους τῆς
προκυμαίας καὶ προφυλαττόμενα διὰ παχίων σιδηρῶν ραβδῶν.

Νόκτα τινὰ, μετὰ τὰ γεγονότα ἄτινα ἀφηγήθημεν, περὶ τὴν δεκάτην
ὥραν ἐπεκράτει ἡσυχία ἐφ' ὅλης τῆς ἐκτάσεως τῆς προκυμαίας.

Ἐπὶ τῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων τοῦ δωματίου τοῦ Μάλα
διεφαίνετο ῥῶς, ὡς ἐπίσης διεγράφετο ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ἢ σκιά βεβαίως αὐτῶν
τοῦ τοῦ ἰδίου.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ οἰκοδομήματος διετέλει εἰς ἐντελὴ σκότην καὶ
σιωπὴν. θὰ ἔλαγέ τις ὅτι ἐκοιμῶντο πάντες πλην τοῦ Μάλα. ἐν τούτοις
εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα ὀπισθεν παραθύρου τινός, ἂν τις προσεκτικῶς
παρήτραι θὰ διέκρινε κεφαλὴν ἀτόμου πρὸς τὴν θάλασσαν ἐστραμμένην.

Τὸ ἄτομον τοῦτο ἦτον ὁ Πέτρος Φαρίνης, ρεμβάζων ἤδη ἡ ἀναπό-
λῶν ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτός τοῦς ἀρχαίους καὶ αἵμα. ῥοὺς αὐτοῦ
θριαμβοῦς.

Αἶφνης τὸ ζοφερόν αὐτοῦ βλέμμα διείδε μέλαν τι ἀντικείμενον δια-
σχίζον τὴν φωσφορίζουσαν τοῦ Βοσπόρου ἐπιφάνειαν.

Ἦτο λῆμβος πτερυγίζουσα ἐπὶ τῶν ἀραιζόντων ὕδατων μετὰ τάχους
ἀπιστεύτου, κατευθυνομένη πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐξοχικοῦ οἴκου τοῦ Φα-
ρίνη, ὅστις ἐποίησεν ἄριστον τι κίνημα ἀνασκιρτισμοῦ.

Καθ' ὅσον ὀλιγώστευεν ἡ ἀπόστασις ἐνδίδουσα ἐφαίνετο ἐπιβαίνοντα
τῆς λῆμβος δύο ἄτομα, ἄτινα ἦσαν γυνὴ εἰς τὸ βάθος αὐτῆς καθημένη
τὴν μοσρὴν ἐπιμελῶς κεκαλυμμένην ἔχουσα διὰ πέπλου μέλανος, ἀπέ-
ναντι δὲ αὐτῆς ὁ λεμβούχος ἐπὶ τοῦ ἰδωλίου του, σφιγὼν νεανίας, ἐ-
ρίσσω μετὰ ῥώμης καὶ εὐκινήσιας πυρετώδους.

Ὁ Φαρίνης πρῶτον πάντα τὴν ἀσφαλὴ θέσιν του ἔσωθεν τοῦ παρα-
θύρου ὥστε νὰ βλέπῃ ἄρατος, προσήλου μετὰ πλείστου ἐνδιαφέροντος
τὸ λαῦρον καὶ στυγνὸν αὐτοῦ βλέμμα, ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς τὸ αἶτιον.

Μετ' ὀλίγον ἡ λῆμβος προσωπίσθη παρὰ τὴν προκυμαίαν ἀπέκλυσε
σχεδὸν τοῦ κτήματος τοῦ Φαρίνη, ὅστις κατελήρθη ὑπὸ ἀσυνήθους τα-
ραχῆς.

Ἡ διὰ τοῦ πέπλου κεκαλυμμένη γυνὴ ἐπλήρην ἐλαφρῶς εἰς τὴν ξη-
ρὴν, καὶ κύψασα ὡμίλησε λίγας τινὰς εἰς τὸν λεμβούχον, ὅστις κλίνας
τὴν κεφαλὴν κταρατικῶς ἐβύθισε τὰς κόπας εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀπέμα-
κρύνθη.

Ἡ γυνὴ ὑπὸ τὰ ὄμματα τοῦ Φαρίνη περιστρέψε τὸ βλέμμα περί αὐ-
τὴν μετὰ προφανοῦς τινός διελίας καὶ ἐκινήθη ἐν βήμασιν ἀμφιβολίας
κατ' ἐύθειραν εἰς τὸν γνωστὸν ἡμῶν οἶκον.

Ὁ Φαρίνης ἐβρίθθη ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ ἐν τῷ ἀνακλινηθῆναι ἐνθα
ἐκάθητο τίως, προκύπτων ἐκ τοῦ παραθύρου μετ' ἐρθελεῖς πυρίνους, ἀ-

καλουθῶν τὴν ἄγνωστον, τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του αἰσθανόμενος πάλλο·τας μετὰ παραδόξου ὁρμῆς.

Ἡ γυνὴ ἀφίσα πλαγίως αὐτῆς τὴν μεγάλην τῆς εἰσόδου θύραν τοῦ οἴκηματος ἐπλησίασεν εἰς τὸ τελευταῖον παρὰ τὴν θυρίδα παραθύρου, ἔκεινο ὅπερ εἶπομεν ὅτι ἀνήκειν εἰς τὸν ἐπιστάτην, ἐπὶ τοῦ παραπιττά-
σματος τοῦ ὁποῦο διεγρόφετο ἡ σκιά.

Ὁ Φαρίνης εὐαχίμασεν εἰδὸς τὴν γυναικαὶ ἀνεξήγητον.

Ἡ ἄγνωστος γυνὴ ἔκρουσεν ἑλαφρῶς τὸν ὕαλον τοῦ παραθύρου.

Ἡ σκιά ἐκινήθη ἀποτόμως, τὸ παραπιττάσμα παρεσύρθη καὶ ἐφάνη ἡ μορφή τοῦ Μάλα.

— Ἀνοιξε, εἶπε διὰ σιγῆς φωνῆς ἡ ἄγνωστος.

Ὁ Μάλας ἵστη πρὸς στιγμὴν ἐν ἐκπληξίᾳ, εἶτα ἠνείκα· τὸ παραθυ-
ρφυλλόν.

Κόψασα τότε ἡ γυνὴ ὑπέλαθε διὰ τοῦ αὐτοῦ μυστικῶς τρόπου.

— Ἀνοιξε, ὀγλήγορα.

Ὁ Μάλας ἀναγνώρισεν τὴν φωνὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἀπέμεινεν ἀ-
πολιθωμένος ἡλιθίως βλέπων αὐτὴν καὶ ἐν φρικαλίᾳ ἀκίνητα.

— Ἡ Φλώμη! ἱεραύλισεν.

— Ἐλα λοιπὸν ἀνοιξε, καὶ μὴ χάσῃς, εἶπεν ἡ Φλώμη.

Ὁ Μάλας ἐξηρανίσθη καὶ μετὰ μικρὴν ἡ πλυσίον τῆς νύκτος γυναικὸς
θυρῆς ἠνείκα ἀπορῦεως.

— Ἦβα, εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ Μάλα, ἀλλὰ μὴ προσοχὴν νὰ μὴ χάσῃς
μὲν ταραχὴν, διότι ὁ αὐθέντης μου, δὲν πιστεῖται νὰ κατεκλίθῃ ἀκίνητος.

Ἡ δραπέτις εἰσῆλθε καὶ ἡ θυρὶς ἐπανεκλείσθη.

Ἐν τούτοις οὐδὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τοῦ Φαρίνη, ὅστις βεβαίω-
θεὶς ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη εἰς σπινθηρίους καὶ μυστηριώδεις διετέλει ὁλίσαις
μετὰ τοῦ ἐπιστάτου αὐτοῦ, ἀπέβαλε πάσαν τὴν ἀποτοπιδίαν του, καὶ
κατῆλθε μέχρι τοῦ δωματίου ἐκείνου ἑλαφρῶς παύων.

Τὸ ζεῦχος τῶν ἱεραύτων ἀνέσκατο ἔδην ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ Φαρίνης συσπειρωθεὶς ἐξῶθεν τῆς θύρας ἠνείκα καὶ ἀκούσας ὁλο-
κλήρως τὸν διάλογον αὐτῶν.

Ὁ Μάλας ἱστατόρθιος ἐνώπιον τῆς Φλώμης ὑπέκων εἰσελθεῖν εἰς τὴν
ὕπερ ἄλλοτε αὐτοῦ ἐκπληξία πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον ἐμφάνειν τῆς
ἱερωμένης του.

Ἡ Φλώμη ἐφύσθη ἐπὶ τοῦ ἀκαλάντρου, ὡσαύτως καὶ κέκρυψε τὴν
καλύπτραν αὐτῆς καὶ ἀνέδειξε πρὸς αὐτὸν ὀφθαλμοὺς, ἔχον καὶ ἀ-
παστρέπτον τὸ βλέμμα.

Ὁ νεὸς ἐραστής ἠσθάνθη τρομὸν τινὰ ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτῆς.

— Ἦλθες πολὺ νὰ μάθῃς δι' ἐμὲ τί ἀπέγεινα . . . εἶπεν αὐτὴ ἀνο-
φρυς σείουσα τὴν κεφαλὴν ἀπειλητικῶς.

— Ἦλθα . . . ἐφιδόρουν ὁ Μάλας τὴν ταπεινωμένον κρατὸν τὸ βλέμμα.

— Ἦλθες βεβαίως, ὁπέλαθε διακόψασα αὐτὸν ἡ νέα γυνὴ διὰ τρόπου
ἡκιστα φιλόφρονος, διὰ νὰ ἰδῇς τὴν καταστροφὴν τοῦ οἴκου μου μόνον,
δὲν ἴσκηθης ὁμως περὶ ἐμοῦ δι' ὅλου ἀνζῶ ἢ ἀν' ἀπεύανον.

— Γνωρίζεις ὅτε δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω τίποτε ὑπὲρ σου, ὑπεπον-
θόρισεν ὁ ἐπιστάτης μεθ' ὅρους δειλῆμόνος καὶ λυπηροῦ συνάμχ μὴ τολ-
μῶν νὰ ἀναβλέψῃ.

— Ὁραία δικαιολόγησις! εἶπε μάλλον ὅτι εἶσαι δειλὸς καὶ ὅτι ἐφο-
βῆσαι νὰ μὲ ἀναζητήσῃς· ἀλλ' ἐσθ' ἡσυχος, σοὶ ἐπιφυλάττω τὴν ἀμοιβήν,
εὐτυχῶς ἔχω ἀρκετὴν γενναϊότητα διὰ νὰ σώσῃς τὸν ἑαυτὸν μου μόνον.
Τέλος πάντων ἐξηκούσθησθε ποιήσας μορφασμὸν, οὕτως ἡ ἐκφρασις ἐ-
νέβαλε εἰς ἀμηχανίαν τὸν Μάλαν, εἶδες τὴν καταστροφὴν ἥτις μὲ συ-
νέβη, ἔμαθες ὅτι μὰς συνέλαβον ἐμὲ καὶ τὸν κύριον πλοίαρχον, καὶ χάρις
εἰς τὴν εὐρύαν μου καὶ τὴν τολμὴν ἐπίσθη, μὲ βλέπεις αὐτὴν τὴν ὥραν
ἰδῶ . . . τῶρα πλέον δὲν ἔχομεν οὐδεμίαν ἐλπίδα, ἀλλ' οὐτε δυνάμεθα
νὰ σταθώμεν ἀετῶν ἐν Κωσταπποπόλει χωρὶς κινδύνου φοβεροῦ τέρου
δυστυχήματος . . . ὁπλοδὴ ὁμιλῶ καὶ διὰ τοῦ; δύο μὰς . . . μὴ νομί-
σης πως δὲν θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἰδική σου σειρά . . . μὲ καταλαμβάνεις;
ὅσον μακρὴν καὶ ἂν ᾖ καὶ ὁ δάκτυλός σου ὁμως εἶναι βεβαμμένος εἰς τὸ
δηλητόριον ὅπερ ἐποτίσκειν τὸν Λεωνὴν καὶ τοὺς φίλους του.

Ρίγος διέχυσαν οἱ λόγοι αὗτοι ἐπὶ τοῦ Μάλα.

Μία μόνον ἐλπίς μαεῖται . . . ἔχομε τὸ παιδίον τοῦ Λεωνῆ, καὶ δὲν
δύνανται νὰ μὰς φθάσουν τὰ βίλη των ἐχθρῶν μας, ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτό
τὸ παιδίον, πρὸ πολλοῦ θὰ ᾤκη ἀποθαμμένη τὸ ἔχεις βεβαίως πάντοτε
εἰς τὸ ἀσφαλὲς ἐκεῖνο μέρος ὅπου μὲ εἶχες εἰπεῖς καμὶ ὅτε ἔρχομαι ἀλλ' ἔτι καὶ

Πρὸς τὴν ἐρώτησιν ταύτην νευρικὴ ὡχρότης ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον τοῦ
Μάλα καὶ ἀπερίγραπτος πόνος κατέλαθεν αὐτόν.

— Πῶς; ἠρώτησεν ἡ Φλώμη προσελούσα ἀτενῶς τοὺς ἀστραπηδολοῦς
ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ Μάλα, οὕτως τὴν ἀσχηματισμένην διείδε.

— Τὸ ἔχω . . . ἐφώτισεν αὐτὸς, προσπαθὼν νὰ καταστείλῃ τὸν τρό-
μον του.

Μὲ τὸ ἔρπασαν ἀπὸ ἐλπί, καὶ μετὰ τὸ κρύπτει; ἀνέκραξεν αἰφνίς
διὰ φωνῆς ὀργῆς ἡ Φλώμη ἀναπηδήσασα, κερκένι, διὰ τοῦ βλέμματός
ἐξακοντίζουσα κατ' αὐτοῦ.

... «Οχι! όχι!» ἐτραυλισάν ἐκείνη· δειδούς πιστικὴν πινά, ἱερπασίν εἰς τὸ λεητικὸν πύτου, ἀλλ' ἐσωτερικῶς δεινῶς πάσχων·

— Ἀλλὰ διατί ὠχρίσας;

— Διότι... διότι μὲ ἐκφοβίζει ὁ τρόπος σου...

— Πρόσεξον καλῶς Μάλα, ἀν' ἀπωλέσωμεν καὶ τὸ παιδίον εἰμεθα χαμένοι, τοῦλάχιστον εἰπὲ τὸ νὰ λῶσωμεν τὰ μέτρα μας.

— Ὁχι! σὲ λέγω, ὀχι! εἶπεν ὁ Μάλας μετὰ θετικότητος, κατισχύσας νὰ καταπνίξῃ τὴν τρομερὰν αὐτοῦ ταραχήν.

Εἰσαί βέβαιος, ἐπῆγες καθολοῦ ἀπὸ ἐκεῖ, τὸ εἶδες τὸ παιδίον; ἡρώτησε πάλιν μετὰ βιάσεως φωνῆς ἡ νέα γυνή.

— Βέβαια, τὸ εἶδον...

— Καὶ εἶναι ἡ γυνὴ αὐτὴ ὅπου τὸ ἀνατρέπει ἀσφαλῆς;

— Ἐννοεῖται.

Ἡ Φλώμη ἀνέπνευσε καὶ ἐπανερίσθη εἰς τὸ ἀνάκλιντρον.

— Δὲν ἤξευρω, εἶπεν, ἀλλ' ὁ τρόπος σου ἀπόψε μὲ ἀνησυχεῖ πολὺ... φοβούμαι μήπως μοῦ κρυπτεῖς τὴν ἀληθειαν καὶ τότε ἀλλοίμονον ἀκριδὰ θά μού τὸ πληρώσης.

Ὁ Μάλας ἐρρίγησε καὶ ἡ δρασίς του ἐσκοτίσθη, ἀλλ' ἠδυνήθη ν' ἀπαγγεῖλῃ εὐστοχῶς.

— Ἀφοῦ σοὶ λέγω ὅτι τὸ κρατοῦμεν...

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Φλώμη μετὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς φοβεροῦ.

Μετὰ μικρὰν δὲ παύσιν ἐπανελάβε:

— Ἀκουσέ με τώρα... γνωρίζε ὅτι δὲν ἦλθον ἀπόψε μόνον διὰ τὸ παιδίον τοῦτο... σπουδαιότερον τι μὲ ἐφerein ἕως ἰδῶ· ἀν' μίχῃ τοῦδε ἰδαίχθῃς πρὸς ἐμὲ ἀνίκανος, ἐλάχιστον δεῖλος θέλω νὰ εἰπῶ, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἔχω ἀνάγκη τῶν βραχιόνων σου...

Εἶμαι προθυμὸς, ὑπέλαβεν ὁ Μάλας μετὰ σπουδῆς, ποθὼν νὰ ἐξέλθῃ τῆς δυσκόλου θέσεως εἰς ἣν περιεπλεξεν αὐτὸν ἡ ἐρωμένη του· εἰ τοίμας νὰ καταβάλῃ πᾶσαν θυσίαν.

— Μὴ βιάεσαι τόσο καὶ δὲν εἶναι εὐκόλον ὅσον τὸ θεωρεῖς· τὸ πρᾶγμα χρεῖται μεγίστης τόλμης καὶ ἀποφασίως, ἴσως δὲ καὶ αὐταπαρνησίως.

— Εἶμαι ἑτοιμὸς εἰς ὅ, τι μὲ προτείνεις.

— Αὐτὸ θὰ τὸ γνωρίζω, εἶπεν ἡ νέα γυνὴ μετὰ πονηρίας μορμολιούσα, ἔλκετο δὲ τὴν φωνὴν ἐπὶ τὸ σιγνλοτερον προσέθετο.

— Ἀνεκαλύψα ἐν μυστικόν, τὸ ὅπριον ἡμπορεῖ νὰ μᾶς καμῇ βαθυπλουτοῦς, ἰσχυροῦς, νὰ μᾶς τρέμουν οἱ ἐχθροὶ μας, Μάλα.

Οὗτος ἠνέφρε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἀπληστίας ἀκούων.

— Ἀν' αὐτὴν τὴν φορὰν φανῆς γενναῖος θὰ κατορθώσωμεν τερᾶστις ἔργα...

— Λέγε, εἶπεν ὁ Μάλας ἀνυπομονῶν.

— Ἐκείνο τὸ ὅποιον τόσα ἔτη καὶ μετὰ τὴν αἵματοχυσίαν δὲν ἡμῆρεσαν νὰ εὗρουν ὁ κύριος Ἀνδρόνικος καὶ οἱ συντρόφοί του ἐγὼ τὸ εὗρον.

— Ποῖον; ἠρώτησεν ὁ Μάλας, ἐπὶ μαλλὸν ἐκπληττωμένος.

— Τὸν θησαυρὸν τοῦ Μυρσόνικου, εἶπεν ἡ Φλώμη διὰ φωνῆς ὑποκώφου.

— Αἰ; ἠρώτησεν ἀνατιναχθεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω ὁ Μάλας πρὸς τὸ φοβερὸν τοῦ ἀκούσματος, καταληρθεὶς ὑπὸ θάμβους.

— Ἐμαθον ποῦ εἶναι κεκρυμμένος, ἐπανελάβεν ἡ νέα γυνή.

Ὁ Μάλας ἐξέφερε πάλιν βραγχνώδη φωνὴν καὶ ἀπέμεινε θαυμάσιος μετ' ἐντρίμου θαυμασμοῦ καὶ ἀλλοκυτοῦ βλέμματος· τὸ καταπληκτικὸν τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ προσώπου.

— Ἐμαθον ἐπίσης, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, ὅτι ὁ κληρονόμος τοῦ θησαυροῦ εἶναι ὁ Λεωνῆς· ἀλλ' ὅσον δι' αὐτὸν ἐν ὧν κρατοῦμε τὸ παιδίον τοῦ τὸν ἔχομεν ὑποχείριόν μας, ἀλλ' αὐτὸν τὸν ἄλλον τὸν κινδυνώδη γέροντα Μυρσόνικον ἀνάγκη νὰ ἐξοντώσωμεν, ἐπέρανεν ἡ Φλώμη διὰ ζοφίρας καὶ ἀτρεμοῦς φωνῆς.

Τὸ βλέμμα τῆς ἐξηκόντιζι λευγαλέαν ἀναλαμπὴν καὶ ἡ μορφή αὐτῆς εἶχε τι φρικῶδες ἀποτρόπαιον τὴν ὥραν ταύτην.

Ὁ Μάλας ἤσθαιθη φρικὴν ἀκατανίκητον.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβεν ἡ καταχθόνιος γυνή, ὁ θησαυρὸς θὰ ἦναι ἰδικὸς μας ἀν' δεῖξῃς ὀλίγην τόλμην καὶ ἀποφασίν, τοῦς δύο ἰδιοκτητῆς τῆς περιουσίας θὰ τοῦς διακοιρασθῶμεν, τὸν γέροντα Μυρσόνικον σου, καὶ τὸν Λεωνῆν ἐγώ! ἐγὼ πρὸς τοῦτοίς θὰ σὲ φέρω πλησίον τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὅποιον θὰ πλῆξῃς ἐννοεῖς; αὐριον τὴν νύκτα σὲ περιμένω εἰς τὰς δέκα ὥρας εἰς τὴν ἐν τῇ λεωφόρῳ Ταξιμίου, εἰς τὸ βῆθος τῆς ἀριστερόθεν ἀδιερᾶς τοῦ ξοδοῦ ὑπ' ἀριθ. 13 οἰκίαν· μὴ κτυπήτῃς τὴν θύραν, διότι δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδῶσιν, ἐγὼ θὰ φυλάττω εἰς τὸ παράθυρον· εὖθις ὅπου ἐμρανισθῇς θὰ ἀναχωρήσωμεν· ἡξεύρω πλέον ποῦ διαμένει ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ γέρον αὐτός· ἰχθύς μας, σκούεις; ἠρώτησεν ἡ ἀπαίσια γυνὴ τὰ χεῖλη τῆς τρομερῶς δισστέλλουσα, ὅταν θὰ σὲ εἰπῶ κτύπα, θὰ κτυπήσῃς Μάλα, μὲ ἐννοεῖς;

Ὁ Μάλας φρικαλέος ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀκλονήτου ἐξουσίας τῆς στυγεράς γυναικὸς ἐκλίνα τὸν αὐχένα καὶ ὑπεγόγγυζεν ἐν ἀκαταλήπτῳ φωνῇ.

— Πολὺ καλὰ...

— Σὲ περιμένω λοιπὸν αὐριον εἰς τὰς δέκα τῆς νυκτός· εἶπεν ἡ Φλώμη.

μη καὶ καλυφθεῖσα πάλιν διὰ τῆς καλύπτρας αὐτῆς ἡτοιμάσθη νὰ ἀπέλθῃ.

Πρὶν δὲ ἀκοῦν ποιήσῃ τὸ πρῶτον βῆμα, ὁ Πέτρος Φαρίνης ἰμβρόντητος πρὸς ὅσα ἤκουσεν ἀπεσύρθη ἡρέμα εἰς τὸν κοιτῶνα αὐτοῦ.

Μετ' ὀλίγον ἡ νέα γυνὴ ἀπεχειρέτα τὸν ἐραστὴν τῆς πρὸ τῆς θυρίδος προσήλθεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἡ λέρβος ἥτις ἐπὶ μετεώρου ἀνέμενε, ἐπλησίασε, παρέλαβε τὴν μυστηριώδη ἐπιβάτιδα καὶ ἠνρίχθη εἰς τὴν θάλασσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΘ'

Η ΔΩΗΓΓΑΝΙΣ ΠΡΟ ΤΟΥ ΓΑΡΑΙΟΥ.

Ἦν τούτοις ὁ Λεωνῆς ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ ὀλεθρία γυνὴ, ἡ τοῦ Μάλα ἐρωμένη, ἐγένετο ἀφαντος ἀπὸ τοῦ δωματίου ἐνθα ἔκρατειτο, μετὰ τοῦ συννόχου αὐτῆς Ἀνδρονίκου αἰματηρὰ ἔχνη ἀρῆσαντος εἰς τὸ ὄποχθόνιον αὐτοῦ κελλίον, ὁ Λεωνῆς λέγομεν εὐρίσκατο εἰς δεινὴν ἀπελπίσιν, συλλογισάμενος τὴν αἰκτράν τύχην ἣτις περιέμενεν ἀπὸ τοῦ δῶο τούτου; ἀσπόνδους ἐχθροὺς τὸ τέκνον αὐτοῦ, ὅπερ εἰς μάτην ἀνεκίνησε πάντα λίαν ὅπως ἀνεύρη.

Καὶ ὁ υἱὸς τῆς χάρας ἐπίσης πληροφορηθεὶς τὴν ἀπόδρασιν, δὲν ἠθέλησεν οὐδὲ στιγμὴν νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν τοῦ Δυβλή, προφοκισθεὶς αἰτίαν τινὰ καταπεύγουσαν ἵνα κατέλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ βληθῇ εἰς ἐνέργειαν μετὰ τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ φίλου, μεθ' οὗ ᾔθελον ἀνακαλύψει τὰ ἔχνη τῶν φυλάδων.

Ἐκνοεῖται οὕτω καὶ ὁ ὕδρατος καὶ τῆς Διαμαντῆς ἀνέλαβε τὴν ἀνῆκούσαν αὐτῷ μερίδα, ἐπομένως ἡ ἀπαράμιλλος αὐτῇ τριανδρία εἰς ἀενναον εὐρίσκατο κίνησιν.

Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ὁ Διαμαντῆς εἶχεν ἐνοικιασμένον δι' αὐτὸν δωματίον εἰς τινὰ οἰκίαν τριόροφον ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς δεξιᾶς γωνίας τῆς εἰσόδου τῆς ἐν Μαξιμίᾳ ἀδελφίδου, εἰς τὰ βῆθη τῆς ὁποίας ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 13 οἰκίᾳ ἡ Φλώμη θὰ περιέμενεν τὸν Μάλα, ὡς ἐπληροφόρησεν αὐτὸν ἐν Θερμασίαις.

Τὴν ἐπαύριον τῆς νυκτός καθ' ἣν ἡ Φλώμη εἰδράμεν ἀγνώστου μέχρι τῆς διαμονῆς τοῦ ἐραστοῦ τῆς, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν μετὰ μισσημέριαν

ὁ Διαμαντῆς ἔκρουσε τοῦ καταλύματος αὐτοῦ τὴν θύραν οὕσαν ἐπὶ σῆς πλατείας λεωφόρου.

Ἄν καὶ πρὸ μιᾶς ὥρας ἔδυσεν ὁ ἥλιος ἡ δὲ νύξ ἦτο σκοτεινότητι, ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ ὅμως διατηρεῖτο ἀκόμη ζωπρὸ καὶ ἐκμαίαι ἡ κίνησις καὶ ὁ θόρυβος τῶν διαβατῶν.

Ὁ Διαμαντῆς κρούας τὴν θύραν, ἥτις ἠνείωγε, παρευθεῖς, ἡτοιμάζετο νὰ διαβῇ πρὸς τὴν οἰκίαν ὅτε γυνὴ σιωπῶσα ἀποτόμως πλησίον αὐτοῦ, πρὸ

ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο νεᾶνις ραδινὴ ἐν τῇ ἀγκάλῃ φέρουσα μικρὸν βρέφος κοιμώμενον ἡδέως. Δὲν θὰ θαυμάσωσι δὲ οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἀναγνωρίζοντες τὴν ὥραϊαν ἀθιγγανίδα Μάρω, ἣν ἐλησμόνησαν ἱσως, καὶ ἥτις ἱσωσε τὸν υἱὸν τοῦ Λεωνῆ, ὅστις παρὰ τὰς ματαίας ἀναζητήσεις τοῦ πατρὸς του ἀνεπάυετο ἐν τῇ ἐνθέρμῳ ἐκείνῃ ἀγκάλῃ.

Ἰδοῦσα τὸν Ὑδραῖον ἐξέλαβεν αὐτὸν ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητός του ἀντὶ τοῦ Λεωνῆ καὶ εἰς τὴν ἀγνὴν αὐτῆς καρδίαν ἀμείραντον τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῆς θάλλουσα πρὸς τὴν εὐγενῆ τοῦ ἀντιλήπτατός της αὐτὰπάρνησιν συνάμα δὲ ἀνεζήγητον αἰθανομένη πρὸς αὐτὸν καὶ περιπαθεῖς φίλτρον ἠθέλησε νὰ τῷ ἀποστείνῃ λίξιν τινα, νὰ τῷ παραστήσῃ ὅπως εὐγνωμονεῖ ἐκείνον ὅστις τοσούτον γενναίως τὴν ὑπερασπίσθη.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Διαμαντῆς εἰσῆλθετο ἡ νεᾶνις ἔρπασε τὸ κράτος τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ.

Ὁ Ὑδραῖος ἐστράφη μετ' ἐκπλήξεως συσπᾶσας τὰς ὀφρῦς πρὸς τὸν ἀνοικτεῖον πρόπον τῆς νέας ἀθιγγανίδος.

Παραστῆσας αὐτὴν διακρίνῃ πως τὸ ὥραϊον πρόσωπόν της καὶ ἐκ τῆς πενιχρᾶς ἰνδουμασίας ὑποθίσας αὐτὴν ἐπαίτιδα ὤθησε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ὀχληρᾶς καὶ δυσαναγώγου ἀθιγγανίδος.

Ἀλλ' ἐκείνη ταπεινώσασα τὴν φωνὴν καὶ τὸ βλέμμα ἐνταῦθα εἶπεν ἀμέσως ὡς ἐπὶ τὸ πρῶτον.

— Ἡμπορῶ νὰ σὰς πῶ καὶ τι, Κύριε;

— Ὁ Ὑδραῖος ἔστη ἀκένως τὴν ἐμβλέπων.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Ὑδραῖος.

— Δὲν χρεώθεῖς εἰς, ὑπέλαβεν ἡ νεᾶνις, βραδείως καὶ δειλῶς προφέρουσα τὰς λίξιν, ὅπου μετ' ἐγλυτώσασθαι ἀπὸ ἐναυδία νεώτερο ποῦ πῆγε ἵνα μοῦ χαλάσῃ τὸ μάγουλο;

— Ἦ γὰρ ἔχεις λάθος, εἶπεν ὁ Διαμαντῆς ἐν ἀπορίᾳ.

— Θυμηθεῖτε καλὰ, ἐπέφερε ἡ ἀθιγγανίς, δυσθύμως ἔχουσα, ἐναβρά-

δου ἐπὶ ἔλατε στὰ Μνηματάρια σ' ἐνὰ καρτερό . . . ἔνα, ἀχρεῖος μ' ἐπαί-
ραζε καὶ τοῦ δώσατε μιὰ γροθιά στὰ μάτια . . .

— Ἐχες λάθος πολύ, μικροῦλά μου, ὑπέλαθεν ὁ Διαμαντής, αὐτό
ὅπου μὲ λήγεις δὲν τὸ ἐνθυμούμαι: ποτὶ νὰ τὸ ἔκμα . . . μὲ παρ' ἐγνώ-
ρισις, χωρὶς ἄλλο.

Ἡ ἀθιγγανὶς ἔδωκεν ὑπόκωπον στεναγμόν.

— Ἐ, καὶ τί ἐβόληκεν ἀπὸ αὐτοῦ τάχα; ἠρώτησεν ὁ νέος ναύτης μι-
κρὸν συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ πένθους τῆς νεάνιδος ὅρου.

Ἡ ἀθιγγανὶς προσήλωσε τὸ δεικνύς βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ Διαμαντῆ
ὥσθι θέλουσα νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἠπατάτο.

— Μὰ ἐγὼ σὰς γνωρίζω καλὰ, Κύριε, ἐπιθύρισε συσταλλομένη.

— Περιέργον, εἶπεν ὁ Ὑδραῖος ἀμνηχνῶν, ἀλλ' ἐγὼ σὲ ἐπαναλέγω,
καλὴ μου κόρη, ὅτι ἔχεις λάθος μέγαλο, μέγαλο, καὶ μὴ ἐπῆρες ἄλλον
ἀντ' ἄλλου.

— Μὰ . . . ἔκμα καταβεβλημένη ἡ κόρη.

— Ἀλλὰ, προσέθετο πέραιτα ὥσθι ἐμπνευσθεῖσα ὑπὸ ἀίρειδός ἰδέας.

— Μήπως ἔχετε ἀδελφὸν, Κύριε, ποῦ σὰς μοιχεύει πολὺ;

— Δὲν ἔχω ἀδελφόν, ἀλλ' ἔχω ἕνα φίλον· ἀπεκρίθη ὁ Διαμαντής ἀ-
ναμνησθεὶς τὸν Λεωνῆν καὶ ἱλαρρὰν ταραχὴν ὑρίσσεμενος.

— Ἀ! ἔχετε φίλον! εἶπεν ἡ νεάνις σκιρτήσασα, αὐτὸν λοιπὸν γυ-
ρεύω καὶ ἐγὼ.

— Αὐτὸν γυρεύεις; ἐπικύλησεν ὁ Ὑδραῖος τοῦ ὁποῖου ἡ περιέργεια
καὶ αἱ ὁπνόναι ἤρξαντο νὰ ἐξεδέρωνται.

— Καὶ τί τὸν θέλεις λοιπὸν;

— Θὰ σὰς παρακαλίσω πολὺ ἂν μ' ἐμπούσατε νὰ μοῦ δείξετε τὸ μέ-
ρος τοῦ.

— Διὰ νὰ κήμης; ἔειπεν ὁ Ὑδραῖος ἔκμα ἔκμα ὅσοι καὶ εἴθε.

— Ἦθελα νὰ τοῦ πῶ καὶ τί.

— Τὸ μέρος τοῦ φίλου μου εἶναι πολὺ μακρὸν· δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ
τὸ εἰπῇς ἐμὲ, εἶναι τὸ ἴδιον.

— Ὅχι! δὲν γίνεται· ἔειπεν ἡ νεάνις ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας.

— Ἐ, ποῦ εἶναι, σὲ κέμω, εἶπεν ἡ νεάνις ὡς εἶναι περασμένη.

— Ὡ! δὲν περᾷται ἂν δὲν εἶναι δι' ἀπόψε, ἀσθενεῖ γὰρ ἄλλη φορὰ.

— Ὡ! δὲν περᾷται ἂν δὲν εἶναι δι' ἀπόψε, ἀσθενεῖ γὰρ ἄλλη φορὰ.

— Καὶ εἶναι λοιπὸν τόσον μακρὸν, ἠρώτησεν ὁ Ὑδραῖος μετ' ἐν-
διαφέροντος, αὐτὸ τὸ ὅποιον θὰ σοῦ εἰπῇς;

— Ὅχι, ἀλλὰ . . .

— Ὅχι, ἀλλὰ . . .

Καὶ ἡ ἀθιγγανὶς διακόπη ὥσθι ἐνδοκίμως.

— Ἀλλὰ τί;

— Ἄν μοι ἐλάμνεται τὴν κλωσύνην, ἔφηκολούθησαν ἡ νεάνις ἐπι-
μένουσα εἰς τὴν ἱερότητα τῆς, ἥτις ἐνέβαλλεν εἰς πειρασμόν τὸν ἡμέ-
τερον ναύτην, νὰ μὲ ὁδηγήσατε τὸ μέρος τοῦ φίλου σας, ἢ ἤτανε γὰρ
μὲνα ἡ μεγαλύτερη χάρις.

— Ὡστε λοιπὸν δὲν τὸ ἔχεις σκοπὸν γὰρ μοῦ εἰπῇς τίποτε ἄλλο, εἶ-
πεν ὁ Διαμαντής μετὰ δυσχερείας· δὲν μοῦ εἶπες, νομίζω, πῶς αἱ ὑπε-
ρασπίστη ἱνακτῖαν ἐνός ἀνθρώπου κακοβούλου;

— Ναί!

— Πότε;

— Εἶναι πολὺ, καὶρός.

— Καὶ αὐτὸ τὸ μυστικὸν ἀπὸ τότε ἔχεις νὰ τοῦ τὸ εἰπῇς, δὲν τὸν
εἶδες ἐκτοτε;

— Ὅχι, τὸν ζητῶ παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν εὕρισκω.

— Ἐμένα ἀπόψε μὲ πρωτοεῖδες; εἰσέστη ὡρὰν μὲ φαίνεται παρὰ-
ξενὸ νὰ περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους μὲ νέα γυναῖκα μὲ τὸ παιδί εἰς
τὴν ῥογκαλιὰ;

— Ὡ! Κύριε, εἶπεν ἡ νεάνις αἰσχυνομένη καὶ περιβαλλομένη ὑπὸ ἐν-
ρυθμῶν ποσὶ δὲν ἔμεινα ἔξω τέτοιον ὥρα . . . εἶναι τώρα πρὶς ἡμέ-
ραις ποῦ σὰς εἶδα καὶ σὰς ἐπῆρα γὰρ ἐκείνον τὸν νέον· δὲν μ' ἐμπούσα νὰ
εὕρω τρόπον νὰ σὰς μιλήσω καὶ ἂν ἐρχόμενος φανερά τὴν ἡμέραν ἴσω;
δὲν θὰ καταδέχεσθε νὰ μὲ μιλήσετε; ἐσκέρθηκα νὰ σὰς περιμένω
εἰδὼ κοντὰ ἔως ὅτου νὰ ἐπιστρίψετε, σὰς εἶδα ὅταν πὸ βραδυνὸν ἐβγαί-
νατε ἔξω.

— Καὶ ποῦ ἐγνώριζες τὸ σπίτι μου; ἠρώτησεν ὁ Διαμαντής συγκι-
νηθεὶς ἐκ τοῦ ἀρελοῦς καὶ ἀπλοῦς τρόπου τῆς νεάνιδος.

— Σὰς ἐπῆρα ἀπ' ὀπίσω . . .

— Ἀ! ποῦ μὴ εἶδες τὸ πρόσωπόν;

— Εἰς τὸν δρόμον τοῦ Παγκαλτίου.

— Ὁ Ὑδραῖος ναύτης ἠσθάνθη ἱλαρρὰν ἀνησυχίαν.

— Ποῦ κἀθέσασ; ἠρώτησε δι' ἀρκούντως τεταραγμένης φωνῆς.

— Κοντὰ εἰς τὸ Λεοντῖον.

— Καὶ τί θὰ εἰπῇς τοῦ συζύγου σου ὅπου λείπεις αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Δὲν ἔχω ἀξιογόνον εἶναι ἐλευθερὴ.

— Ἀ! ἐλευθερὴ! εἶπεν ὁ Ὑδραῖος παρὰ τὴν αὐτὴν ἀτενῶς καὶ τί-
νος εἶναι τὸ παιδίον ὅπου βραστῆς;

— Μαύ το έχρισαν ὁ Θεὸς χωρὶς νὰ θῶ, ὑπέλαβεν ἡ ἀθιγγανὶς φιλόστοργον βλέμμα βλέπουσα ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου βρέφους.

— Πῶς εἶπες; δὲν σε καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ Διαμαντῆς μετ' ἐκπλήξεως.

— Δὲν εἶναι ἰδικόν μου, οὔτε ξεύρω τίνοσ εἶναι, τὸ ἀγαπῶ ὅμως πολὺ, ἀπήγγειλεν ἡ νιαρὰ κόρη ἀθιγγανὶς τρυφερῶς βλέπουσα τὸ σίκνον τοῦ Λεωνῆ.

— Πῶς γίνεται τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Ὑδραῖος λίαν συγκεχυμένος.

— Τὸ εὔρηκα εἰς τὸν δρόμον ἦτο παγωμένο τὸ κικύμοιρον... ἐπέφαιεν ἡ νεάνις μετὰ συμπαθείας.

Ὁ Διαμαντῆς ἀνεπήδησε θοραβηθεὶς, ἡ χεὶρ αὐτοῦ διὰ κινήσεως ταχυτάτης ἐξετάσθη, αὐθορμήτως πρὸς τὴν ἀθιγγανίδα, οἶονεὶ φοβούμενος μὴ τὸν διαφύγῃ.

— Πόσος καιρὸς εἶναι; ἤρωτησε διὰ φωνῆς τρεμοῦσης.

— Ἐπάνω κάτω κανένας μῆνας θὰ ἦναι.

— Εἰς ποῖον μέρος τὸ πῦρ;

— Κοντὰ εἰς τὴν καλυδάνου, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου.

— Καὶ εἶναι ἀρσενικόν; ἐπανέλαβεν ὁ Διαμαντῆς μετὰ γλώσσης πυρετώδους, τὴν καρδίαν αὐτοῦ αἰσθνόμενος πάλλουςαν βιχίως.

— Ἀρσενικόν, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις, καὶ τὸσον ὁμορρο πού νῦν χορταίνεται κανείς νὰ τὸ βλέπῃ.

Ὁ Διαμαντῆς ὥσπερ ἀκουσθεὶς ἐκυβαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ βρέφους κεκαλυμμένου διὰ λεπτοῦ λευκοῦ ὀθωνίου, ὅπερ ἀνέστυρεν ἡ ἀθιγγανὶς πᾶντο μετὰ θυμολογίας ἐπιχαίρων μεσιδῶσα.

Ὁ Ὑδραῖος αὐτῆς τοὺς ὀρθαλμούς ἔχων φλογέροισι, τὰ μέλη αὐτοῦ ριγῶντα ὑπὸ ἀπλῆτος ἐνδομύχου συγκινήσεως, ἀνέβλεψεν ἀπλήστως ἐπὶ τοῦ ἀγγελικοῦ τοῦ νηπίου προσώπου.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐφθόρισε μετ' ὑπεκλήρου φωνῆς, ἂν ἦτον αὐτὸ τὸ παιδίον;

— Τί; εἶπε μετὰ θυμολογίας ἡ Μάρω καλυπτούσα πάλιν τὴν μορφὴν τοῦ παιδὸς, μήπως ἤξεύρετε τοὺς γονεῖς τοῦ γὰρ νῦν εἶναι κακὸν ὅτ

— Ναι, ναι! νομίζω νὰ τοὺς ἤξεύρα, εἶπεν ὥσπερ ἀρηρημένος ὁ Διαμαντῆς.

Ἀνεπώλησε τότε τὴν νύκτα ἐκεῖνην καθ' ἣν συνελθόντες ὑπὸ τοῦ Ἀνδρονίκου ἀπὸ τοῦ Λεωνῆ ἐπὶ τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ ἐπῆλθεν ὁ Ἰνδρώπος ἐκείνος, ὃν κατεδίδωκεν ἐπιμόνως καὶ ὅστις τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπῆλ-

πισμένος ἔλαμψε νὰ ριθῇ εἰς τὸν ρυάκα ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τοῦ πυροβολισμοῦ καὶ εὔρε καιρὸν νὰ φύγῃ ἐνεθυμήθη ἀμυδρῶς πῶς ὅτι ὅτε ἀνετινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσσω διέφυγεν ἀπ' αὐτοῦ λευκὸν ἀντικείμενον, ὅπερ δὲν τῷ ἔμενε καιρὸς νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ, καὶ ὑπερ ὁ Ὑδραῖος παδέβλεπεν ὁρμῶν νὰ τὸν συλλάβῃ.

Τὸ μέτωπον τοῦ ἡμετέρου ἥρωος ἀνέβλυσε πομφολυγας ἰδρώτος, τὸ στῆθος αὐτοῦ καταλήρθη ὑπὸ ἀγνοίας, ἐνῶ διελογίζετο ταῦτα.

— Πού πλησίον τὸ εὔρε; ἠρώτησεν ἐν φωνῇ πνευστιοῦσῃ, συγκεκομμένη.

— Κοντὰ σ' ἐνα πλάτανο, ἐπάνω ἀπὸ τὸ παραποτάμι, ἀπάντησεν ἡ νιαρὰ παρθένος συνταραχθεῖσα ἐκ τῆς συγκινήσεως τοῦ ἀντικειμένου τῆς.

Ὁ Διαμαντῆς ἀρῆκε φωνὴν καταπληξέως καὶ χαρῆς ἐνταύτῳ, θεὸς δὲ τὴν δεξιάν μετ' ὁρμῆς ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς νέας ἀθιγγανίδος ἐπρόφερε μετὰ παραφόρου ὕψους σείων αὐτὴν ἑλαφρῶς.

— Ἐ! Ἐ! ἀκόρη δὲν ἡμπορῶ νὰ βεβαιώθῃ!... ἀλλὰ τί... αὐτὸ θὰ ἦναι καλὴ μου κόρη... αὐτό, καὶ εἶναι ἀπίστευτον...

— Ἄν γνωρίζετε τοὺς γονεῖς τοῦ, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις περιδεδῆ; γενομένη, εἶμαι ἱτοιμὴ νὰ τὸ δώσω...

— Ναι! ναι! ἂν τοὺς γνωρίζω λέγετε; τοὺς γνωρίζω... τοὺς γνωρίζω, ἐπανέλαβεν ὁ Διαμαντῆς μὴ δυνάμενος νὰ περιστελῇ τὴν συγκίνησίν του. Ἐλα, ἔλα πέρασε μέσα, ἐξηκολούθησε παραμέρισας ἀπὸ τὴν θύραν καὶ ὤθων τὴν νέαν κόρην ἐντὸς τῆς οἰκίας· πέρασε μέσα μετ' ὀλίγον θὰ πάμε μαζὶ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ἀνθισταμένη ἐκεῖνη, δὲν μπορῶ νὰ εἶναι πολὺ ἀργὰ καὶ ἔχω τόσο δρόμο νὰ κάμω...

— Καλὴ τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁ δρόμος... δὲν γίνεται νὰ κάμῃς οὔτε βῆμα ἀπ' ἰδῶ πλέον χωρὶς ἐμεῖ, εἶπεν ὁ Διαμαντῆς ἔξαλλος ὑπὸ χαρῆς ἀφ' οὗτου ποιῶν σχήματα καὶ κινήματα φρενοσιώντος, ἔπειτα ἐγὼ σὲ συνοδεύω καὶ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

— Μὰ πῶς σε μοι λοιπόν πῶς γνωρίζετε τοὺς γονεῖς τοῦ καὶ πῶς τί τὸ ἀρῆκαν μεσ' τὸν δρόμον τὴν παλαίπωρον; τρεῖς ἡμέρες πρὶν νῦν ἦν καὶ

— Ἐ! αὐτὸ εἶναι... δὲν εἶναι δική μας δουλειά. Ἰδιὰ τῶρα... ἔλα πέρασε μέσα.

— Μὰ δὲν σε κατάλαβα... σὶ γὰρ θέλετε... αὐτὸν ἀπολάτταν.

— Ὀ! διέκωπεν αὐτὴν ὁ Ὑδραῖος, δέχομαι ἐννοεῖς ὅτι πρέπει νὰ ἰδοῦμαι ἀπὸς τὸν πατέρα τοῦ μικροῦ καὶ ἰδοῦ περιστασις ἐννοεῖς νὰ ὀμι-

λήσας εκείνον όπου τόσον πολύ με πρεσβεύεις να σὲ οδηγήσω.

— "Α! εἶπεν ἡ νεάνις ἀνεώξασα τοὺς ἐκθρόμβους ὀφθαλμούς της· θὰ ἦναι ἐκεῖ· καὶ ἀποῦ πεταχθεῖσα·

— Καλὲ τί κοντὰ, εἶναι ὁ ἴδιος, ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου τούτου.
Ἡ νεάνις ἀνεσκίρτησε καταπλαγείσα.

— Εἶναι ὁ ἴδιος; εἶναι τὸ παιδί δικό του; ὤπλανε τρέμουσα καὶ μετὰ παραδόξου βλέμματος παρατρεῖσα τὸν Ὑδραῖον.

— Μαλιστα, εἶναι τρελλός ἄρ' ὅπου ἔχασεν αὐτὸν τὸν ἄγγελον ὅπου κοκταί.

— Εἶναι λοιπὸν πανδρεμμένος, ἤρωτησεν ἡ νεάνις πᾶλλουσα.

— Βίβαια, βίβαια, μικροῦλά μου.

Ἡ νέα ἀθιγγανὶς ἔβαλε λαθραῖον στεναγμὸν καὶ ἰσίγησε· τὸ πρόσωπόν της ἰσχυθρῶπασε πᾶραυτα καὶ ἡ μαγευτικὴ λαμὴ των ὀφθαλμῶν της ἀπεσβέσθη.

Θὰ ἴλαγέ τις ἐπὶ τῇ διαβεβαίωσιν τοῦ Ὑδραίου ἱμάχνεν αὐτὴν ἐν ῥοπῇ.

Ἄλλ' ὅσον τὸ αἰσθηματὶς συμπαθείας μετέδωκεν αὐτῇ τὴν οἰκτρὰν ταύτην ἀλλοίωσιν ἐν ἀκαρί, τοσοῦτον ὕψηξε καὶ στιγμιαίον.

Αἰσθηματὶς εὐγενὲς ὑψηλότερον ἀνεγεννήθη πᾶραυτα, τὸ ὑψηλὸν της εὐγνωμοσύνης αἰσθηματὶς.

Ἡ μορφή της ἀπέλαμψεν ἀκτινοβολός καὶ οἱ σελαγίζοντες ὀφθαλμοὶ της ὑγράνησαν. Ἐταίειν αὐτοὺς ἐπὶ τοῦ βρέφους ὅπερ ἔθλιψε τρυφερώς ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτῆς καὶ διὰ φωνῆς ἡδέας μελιθόγγου ἐψιθύρισε!

— Θέε μου! . . . ευχόριστῶ πού με ἀξίωσες νὰ ἔχω ὅτην ἀγκαλιά μου τὸ παιδί ἐκείνου πού δὲν ἤξευρα πῶς νὰ τὸν ἀποδείξω τὴν ἀφροσύνην μου.

Ὁ Ὑδραῖος ναυτὴς παρήτηρε μετὰ γλυκύτητος τὴν νεανίδα καὶ ὀλίγου δαίνετο χυθὴ καταβλῶν τὸ νοῦμον καὶ ὑψηλότερον αὐτῆς μέτωπον.

— Εἰμιαι ἐτοιμὴ νὰ πάμε, εἶπεν ἡ νεάνις στραφεῖσα πρὸς τὸν Διαμαντὴν καὶ ἐγαῖρασα τὸν πόδα ὅπως διέλεθ' τὴν φλοῖαν της θύρας. Ἀλλὰ

πέτε μου, πέτε μου τὸ ὄνομά του, προσέθετο.

— Τὸ ὄνομά του; Λεωνῆς!

— Λεωνῆς! ἰπανέλαβεν ἡ νεάνις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΔΥΟ ΕΥΓΕΝΗ ΟΝΤΑ ΑΜΙΑΛΩΜΕΝΑ ΠΕΡΙ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΕΩΣ.

Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν λιγυρὰ τις γυνὴ κεκλυμένη τὴν μορφήν διὰ μέλανος πέπλου διηλθε πλησίον αὐτῶν, ὠκύπους βαδίζουσα πρὸς τὸ ἐνδοτικὸν της ἀδελφίδου.

Ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Λεωνῆ ἡ ἄγνωστος ἀνετινάχθη ὥσπερ τρωθίσκα ὑπὸ αἰγμῆς ὀξύβελους.

Τοσοῦτω δὲ πλησίον τοῦ Διαμαντῆ εὐρέθη, ὥστε ἡ πνοή της ἔψαυσε τὸ μέτωπόν του.

Συνέβη τότε παράδοξος σκηνή!

Τὰ βλέμματα ἀμφοτέρων δισταυοῦσθαι καὶ τὸ σκότος δὲν κατίσχυσε νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶσιν.

Ἀμφοτέροι ἐπισθοδρόμησαν βελόντες παπνιγμένην κρυγὴν.

Ἡ ἄγνωστος γυνή, ἥτις ἦν ἡ Φλώμη βεβαίως, ἔδραμε καὶ ἐξηρανήσθη εἰς τὰ ἑσπερά της ἀδελφίδου βάθη, ἐνῶ ὁ Διαμαντὴς κεραυνόπληκτος ἀπώθει τὴν ἀθιγγανίδα ἐντὸς της οἰκίας, ἵσταται ἐπὶ της φλίας της θύρας καὶ μένει ἀκίνητος παραλελογισμένος φοιχάλης, ἀκολουθῶν διὰ τῶν πυριφλεγῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τὴν νυχθηπλάτιδα.

Ἡ Φλώμη! ἡ Φλώμη! εἶναι ἰδῶ, ἡ Φλώμη! ἱεραυλίσαι μετὰ τινος στιγμῆς.

— Τί εἶναι; τί εἶναι; ἠρώτησεν ἡ ἀθιγγανὶς ὀπισθεν αὐτοῦ, καταπλαγείσα.

Ἄλλ' ὁ Διαμαντὴς οὐδὲν ἤκουεν.

Πᾶσα ἡ ἐνέργεια τῶν αἰσθημάτων του ἀπερροήθη πρὸς τὰ ἴχνη της γυναικὸς ἐκείνης καὶ τὸ λογικὸν αὐτοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὸ μέγεθος της ἐντυπώσεως της ἀνελπίστου συντυχίας.

— Ἐ! εἰ ἴλαγε καθ' ἑαυτὸν ποῖος διάβολος τὴν ἔφερε εἰς αὐτὰ τὰ σύνορα, εἶναι κἀνείς νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του. . . με φαίνεται πῶς αὐτὴν τὴν φορὰν. . .

Ἀλλὰ διακοπεῖς ἐστράφη ἀποτομῶς ὡς ἐξαιρνηθισθεὶς ἀναζητῶν τὴν ἀθιγγανίδα, τὴν ἐνόμισεν ἀπωλείας.

— Ἀ! ἄ! ἰδῶ εἶσαι! εἶπεν ἰδὼν αὐτὴν.

— Μὰ τί εἶναι; τί ἐπάθατε κύριε; ἐκانهρώτησεν αὐτὴν.

— Τί ἐπαθα! τί ἐπαθα; τίποτε. . . ἔλα ἔλα, εἶπεν εἰσερχόμενος βραδέως καὶ σκεπτόμενος, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν

Λεωνῆν, ἡμποροῦμεν νὰ περιμένωμεν εἰς τὴ δωμάτιόν μου, ἐνωρίτερα δὲν εἶχαι δυνατόν νὰ τὸν εὕρωμεν . . . ναι ναι, ἐξηκολούθησεν, εἰσελθὼν καὶ κλείων τὴν θύραν, δὲν ἡμπορῶ νὰ κίμω καὶ διαφορετικὰ . . .

— Ποῦ εἶσαι καλὲ σύ; ρίξε μας ὀλίγον, ἐρώνησεν.

Ἡ οἰκοδόμοισιν, γυνὴ παρ' ἧς ἐβλῆν ὑπερβῶν τῆς κλίμακος κρατοῦσα κηροπήγιον.

Ὁ Διαμαντῆς διηλθὲν πρὸ αὐτῆς ἀκολουθοῦμενος παρὰ τῆς ἀθιγγανίδος.

Ἡ οἰκοδόμοισιν ἐμβρῆσεν μετὰ πονηρίας ὑποβλέπουσα τὴν ὥραιαν ἀθιγγανίδα.

Ἄλλ' οὐδέτερος ἔδωκεν αὐτῇ προσοχὴν.

Εἰσελθὼν ἐντὸς μικροῦ δωματίου τῆς δευτέρας ὁροφῆς.

Ὁ Διαμαντῆς ἀνάψας φῶς ἰδεῖν τὴ νεαρά αὐτοῦ ξένη ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ μόνου ἐπιμήκου ἀνακλιντήρος, αὐτὸς δὲ μετὰ πυρετώδους βίας ἠνέωξε τὸ ὑπὲρ τὴν ἑτέραν ἀκρὰν αὐτοῦ παρθύρον, ὅπου ἔβλεπεν ἐπὶ τῆς ἀδιεξόδου καὶ προέκυψε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀπληστίας κατατρῶγων τὰς σκοτεινάς αὐτῆς ἰσχυατὰς.

Ἡ ἀθιγγανὶς ἐρρίφθη ἐν τῇ ὑποδειγματικῇ θέσει ὡσεὶ ἐκκλινθεῖσα.

— Ἐ! ἂν δὲν μὰς ξεφύγῃς αὐτὴν τὴν ὥραν, εἶπε μεταξὺ τῶν ὁδόντων του, θὰ ἐξορλίσωμε πολλά χρὴς κυρά μου . . . ἀλλὰ φοβοῦμαι πῶς θὰ σὲ βῆλλωμε στὸ γέρι . . . ἂν μὲ γνώρισαι, χωρὶς ἄλλο θὰ σὺ γὰρ ἐνυάλῃς ἀπ' ἐδῶ . . . ἔ, ἔκαμεν ἀναστέλλων τοὺς ὤμους του καὶ ἀποσυρόμενος, ἀδιάφορον εἰς τὸ διάβολο αὐτῇ καὶ οἱ συντρόφοι αὐτῆς ἔκλειε ὅτι ἔχομε τὸ παιδίον.

Καὶ ἀποταχθεὶς πρὸς τὴν νεανίδα, ἥτις διετέλει ἐν ἀπορίᾳ πρὸς τὸν παρῆκτον πρόπον αὐτοῦ, εἶπεν ὑπερβαλὼν μετὰ χαρμοσύνης . . .

— Ἐ! ἔ! μικροῦλά μου . . . αὐτὸ τὸ μικρὸ ποῦ εἶμαι ἐστὶν ἀγκαλιὰ σου εἶναι δι' ἐσὶ ἀνεκτίμητος θησαυρός . . . καὶ ἔδωκεν αὐτῇ τὴν ἑλπίδα ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ παιδίου, τοῦτου ἔχει καθεὶν ἀγγελεῖν, μεγαλῶρον, καὶ ἔσται ξέουσι νὰ ἀνταμώσῃ γενναίως ὅσους τὸν εὐεργέτησαν, καὶ ὁ θεὸς τοῦ ἐσθῶς δώσει πλοῦτη πολλά . . . ἀπειρα . . . ἡ τύχη σου ἔγινε μικροῦλά μου, θὰ ἀφῆς πλέον τὸν πλάνητα βίον σου . . . θὰ ἔλθῃς ὅπως τοῦ πρέπει . . . Ὡς ἴδῃς τίνος ἀνθρώπου τὸν υἱὸν ἐσσεύου . . .

Καὶ λέγων ταῦτα ὁ Διαμαντῆς πρὸς αὐτὴν ἀπέβη, ἀπὸ τὸν μεγαλῆν ἢ φωνὴ αὐτοῦ, λιγυρά ὡς ἐβλαστήσεν ἀπὸ τὸν ὥμον αὐτοῦ.

— Ὅχι! ὅχι, δὲν θέλω ἐγὼ τίποτε, καὶ μὴ ἀντιπληρωμὴν . . . εἶπε διὰ γλυκείας καὶ περιλύπου φωνῆς ἡ νεῆνις, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα τὴν πεινωμένην.

— Δὲν θέλεις ἀντιπληρωμὴν . . . καὶ διατί μικρά μου; ἔκαμψεν τὸ μεγαλῆτερο καλὸν ποῦ ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον διὰ τὸν Λεωνῆν.

— Ἐ! καὶ τί μὲ τοῦτο; . . . σὺ ὁ ὅποιος ὁμιλεῖς διὰ τὸν φίλον σου ἔτσι, καὶ φαίνεται ὅτι τὸν ἀγαπᾷς πολὺ, δὲν ἐρωτᾷς τὴν καρδίαν σου, ἂν ἦσουν εἰς τὸν τόπον μου θὰ ἐδέχουσαν τίποτε; καὶ ὅχι μόνον γιὰ μὴ τὴν μικρὴ καλοσύνη, ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν πῇ καλοσύνη, γὰρ δὲν τὴν ἔκμα θεληματικῶς καὶ γνωρίζοντας, ὁ θεὸς τότε ράστη, ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν σου ἀκόμη θὰ τὴν ἔδινες γιὰ τὸν ἀγαπημένο σου φίλον.

Ἡ νεῆνις ἦτο καταπόρρωτος καὶ οἱ λαμποβόλοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξεδήλουν μεγίστην συγκίνησιν.

— Ἀλλὰ, σὺ μικροῦλά μου, ἀνέκραξεν ὁ Διαμαντῆς ἀνορθωθείς συγκινημένος, εἶσαι θαυμασιὰ κόρη! νομίζω ὅτι ἀναγινώσκεις ἐν τῇ καρδίᾳ μου . . . ἔ! ναι! ἔχεις δίκαιον . . . τί εἶναι τὰ πλοῦτη ἐνώπιον τῆς ἀφοσιώσεως τὴν ὁποῖαν ὀφείλει τις πρὸς ἀγαπητὸν τοῦ φίλου . . . καὶ εἰπαίτα, ἐξηκολούθησεν ἐνθου; ὁ ναύτης, δὲν εἶχαι μόνον φίλος, εἶναι ἀδελφός, ἀλλ' ὅχι, κατὰ περισσώτερον, εἶναι σωτὴρ μου, ὅλον τὸ αἷμα τὸ ὅποιον ρεῖ εἰς τὰς φλέβας μου δὲν θὰ ἐξέρχεται διὰ τὴν ἀπότισιν τῆς εὐγνωμοσύνης μου καὶ ἠθέλει εἰσθαι δι' ἐμὲ ἡ γλυκυτέρα εὐδαιμονία τοῦ βίου μου ἂν ἡδυνάμην νὰ ἰλπίσω ὅτι θὰ ἀπέθῃσκα ἡμέραν τινα θέτων τὸ στήθος μου πρὸς ὑπεράσπισίν του.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀθιγγανίδος ἐνεπλήσθησαν δακρύων ἀτινα ἐκυλίσθησαν σιωπηλῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς.

Λυγρὸς ἐξέφυγε τοῦ λάρυγγος τοῦ Διαμαντῆ, ὅστις ἐπῆλθε πρὸς τὴν νεῆλυν καὶ κλίνης πρὸς αὐτὴν εἶπε διὰ περιπαθοῦς ἀπαγγελίας.

— Κλαίεις, μικρά μου, κλαίεις; . . . ἂν τὸ ἐπέτρεπεν ἡ θέσις μας, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀδελφός καὶ ἀγνός ὡς ἡ παρθένος ἣν εἶχεν ἐνώπιον τοῦ νίος, θὰ σὲ ἔβλεπον εἰς τὰς ἀγκάλης μου . . . θὰ σὲ ἔλυσον με δάκρυα ἀπείρου εὐγνωμοσύνης . . . ὁ θεὸς ἐγνώριζε εἰς τίνος ἀγγέλου χεῖρας ἐναπιστεύθη τὸν υἱὸν τοῦ Λεωνῆ.

Ἡ νεῆνις ἀπομύχασα τὰ δάκρυά τῆς προσήλωσεν τὸ ἀκτινόβολόν αὐτῆς βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νέου ἐν εὐγλώττῃ σιωπῇ.

Ἐπὶ τῶν γυάλινων ἐκείνων ἀπῆλθον ἀπερίγραπτον μεδίσμα στοργῆς, καὶ ἐβύρυσεν ἀποσυρόμενος βραδέως εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἴδού μία ψυχὴ εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν ἐπίστευόν νὰ θάλλῃ τοσοῦτον ὕψιστη αὐταπαρνήσις.

Καὶ ὁ Διαμαντῆς προέκυψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ βῆθος τῆς ἀδιεξόδου πάλιν ὡσεὶ ἐλκυόμενος.

Αἶρῃς ἑλαφρά βήματα ἀπὸ τὴν πλατείαν λεωφόρον ἀπέσπασεν αὐτόν.

Ὁ Ὑδραῖος δὲ κρίνειν ἄτομόν τι διερχόμενον καὶ βαλὼν πρὸς τὸ μέρος
τοῦ εἶεν ἐξαφανισθῇ ἡ Φλώμη.

Προσιπάθησε νά αναγνωρίσῃ τὸ ἄτομον τοῦτο, ὅπῃ ἦτον ἀνὴρ, ἀλλ' οὐκ αἰδύνατον.

Ὁ ἄγνωστος οὗτος, ἰγίνεται ἄρατος μετ' ὀλίγον εἰς τὰ σκότῃ τῆς
βιζυδοῦ, καὶ ὁ ὕδατος ἐσπληθύνῃ ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ παραθύρου καὶ
πύκναιεν ἀκίνητος, ἀγνοῶν διὰ τί ἠλθάνετο ἀκατανόητόν τινα μαρμαρῆν.

Λεπτά τινά παρήλθον εἴπω.

Μετ' ὀλίγον ἔκρουσε τοὺς βηματισμοὺς ἱπανερχομένων, ἀλλὰ μᾶλλον
καὶ ἰντονώπιδους.

Ὁ Διαμαντὴς ἀνερρίγησε καὶ ἐπέτεινε τὴν προσοχὴν, τὴν ἀναπνοὴν
καὶ τὸ φλογερὸν αὐτοῦ βλέμμα ἐκτοξεύων μετὰ πεισματικῆς
ἐπιμονῆς.

Δύο άτομα έφάνησαν, ένας μικρού πρὸ ἄλλῶν κινούμενα μετὰ
πουδῆς.

Τὸ ἐν τῶν ἀτόμων τούτων ἦν ὁ πρῶτος ἀγκυλωτός ἀνὴρ διελθὼν, ἡ δὲ
ναγκώρισις τοῦ ἱτέρου ἔλαμιν αὐτὸν γὰ ἀνατιναχθῆ μετὰ βίωσης ὁρμῆς
ἵσται ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ πλαισίου τοῦ παραθυροφύλ
λου, ὅπερ ὀλίγου θέν γὰ συντρίβη.

Ὁ Ὑδραῖος ἐκράθη ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ ὠχρῆς· καὶ τῶν λαβῶν αὐτοῦ καὶ
— Ἄ! ἡ Φλώμη! ποῦ ὑπάρχει ἡ κατεστραμένη γυνὴ μὲ τὸν ἄνθρωπο
τοῦτον τοιαύτην ὥραν; ἐψάλλισε μετὰ τῶν ριγόντων χερίων τοῦ, ἀ
απειροδύως ὑπάρχει μυστήριόν τι.

Εἰτα σπασαίς πρὸς τὴν ἀθύρην (δὰ προσέβατο,

— Ἐλα, ἔλα μικρά μου, ἀπάγωμεν ὅπου θέλεις ἄνευ.

Ἡ νῆπις μὲ δυνάμειν ἐξέκτατο τὴν αἰνιγματώδη δι' αὐτὴν σύ-
γχεσιν τοῦ Διακμαντῆ ἠγέρθη ἱπταμένη καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν.

Τὸ παράδοξον ζεύγος ὡθεῖται μετ' ὀλίγον ἐπὶ τῆς πλατείας λεωφόρου τοῦ Ταξιάρχου.

Ὁ Διακρινὴς εἰς μάτην ἐγκύπτει τὸ βλέμμα του πανταχοῦ νομίζων ὅτι θὰ διακρίνῃ πού το ἕτερον ζῷον, ὅπρ' τὸσον κατεφύγει αὐτόν.

Ὁ ναυτὴς καὶ ἡ νιὰ αὐτοῦ συνοδοιποροῦν, ἰδὼσάν τινα τοῦ γυναικίσκου τοῦ ἡμῶν οἰκίσκου εἰς τὸν δρόμον τοῦ Παγκαλτίου.

Ἡ ψὺς ἐπὶ σκοτεινότητι, ἀνθ' ἧς οὐκ ὁρᾷται τὸ

¹ Ἀγρία σιγὴ ἰθαδίαισιν ἐπὶ πάντων.

Ὁ Διευθυντής ἐξήγαγε καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δικηγόρου.

[illegible]

Ο Γάμος ἀνέβη πρὸν ὡδήγηται τῇ γυναίκα αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρει
καὶ εὐχόμενος εἶπε· ὅπως νομοῦν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἐν αὐτοῖς
τῆς αὐτῆς ὁδοῦ.

Σημειώνον ότι τό δομαχτιον τοῦτο ἦτο ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ ἀγροχῆν
τοῦ βασιλέως προσηφίας, κατὰ συνέπειαν δὲ ἐπὶ τὸ ἀνωτάτον πᾶσι

[illegible]

ῥαίνῃ προβλ. μακτικόν τό ἐνδιαίτημα ἀνθρώπου πλοῦτος, εἶδ' ἄν παρ' αἷς τ
 τῶν Αἰωνίων ὁ Ἰσραὴλ, καί ἡσθ' ἐν ἡ ἀνθρώπιαν πνέ.

— Δὲν κάθεται ἰδῶ κανεῖς; ἤρώτησεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τοῦ ἑτέρου ὁ ἄλλος.
 — Νό, ἄρκεται τὰς πλάκαρ, τοῦ ὁπατίου γωνία.

— ΚΑΘΕΤΑΙ, ΑΛΛΑ ΔΙΝΕΝΑΙ ΕΙΔΩ ΤΩΡΑ, ΠΛΗΘΟΣ ΔΕ ΤΡΑΝΤΗ. ΟΥΔΕΝ
 ΚΡΟΝΗΛΙΟΝ ΕΠΙ ΤΟΧΠΙΖΗΣ.

— Όχι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ κληθεῖται ἐκεῖνος; ἰδῶ . . .

— Αλλ' ἐπὶ ἄλλοις ἔτι καὶ ἄλλοις ἀποφασίζω, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄλλο ἄνθρωπος, ὃς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ ἔσται ὡς ἐγώ.

τοιοῦτος μετὰ τῇ συγκοινωνίᾳ τοῦ κατοικοῦ καλῶς, οὐδὲν γὰρ κατὰ
τοιαύτην ὄρεται νῆα τὸν ἱππικόν· μὲν γάρ· καὶ οὐ γὰρ τὸν πρῶτον
μὲν ἀναστὰς ἐπὶ πρῶτον καὶ ἐπὶ τῷ νῆα τὸν ἱππικόν· οὐ γάρ·

ποῦ εἶναι αὐτὴν τὴν ἀπομνηστεύσαντα καὶ πᾶς π

— Καλέ, εἰπὺν ἡ γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀποβύσμεν ἡμῶν ἐδῶ, π

[illegible]

καὶ οὐλὰ καὶ ἰσχυρὰ καὶ ὁδὸς θεία τοῦ μεταβάλλειν ἀποφύγειν ἀπὸ τῆς ἐκείνης καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν ταύτην· ὅθεν καὶ λέγει· καὶ οὐλὰ καὶ ἰσχυρὰ καὶ ὁδὸς θεία τοῦ μεταβάλλειν ἀποφύγειν ἀπὸ τῆς ἐκείνης καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν ταύτην·

Ε. γὰρ τοῦ.
— Εἰ ἐκμεν ἡ νῆα; ὑποφωτιστὴ, ἔσται αἱ φάσεις τοῦ Χ

Καὶ ὁ Δικαιωτὴς προκαλεῖται τὸν φανόν, ἀπῆλθεν, ἀκού τῆ συνείσεως σου, ὁ Θεός μου, καὶ ἐκτίμησον τὴν ψαλμὸν τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

[illegible]

1907-1910

πορείτε να κάμνετε συντροφική τὴν ἀθιγγανίδα, ἕως ὅτου ἐπιστρέψω. Ὁ θὰ ἰδῇτε τί ἄγγελος εἶναι, καὶ θὰ βαδισθῇτε περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Λιωνῆ. . . Μόνον σὰς συνιστῶ νὰ ἐμπανισθῇτε μὲ τρόπον, διὰ νὰ μὴ τρομάξῃ, διότι εἶναι πολὺ δαίτη.

Ἐκείνη ταῦτα μετὰ σπουδῆς ὁ Ὑδραῖος ἐξήλθε τοῦ περιπτέρου πηδῶν καὶ ἐξηρανίσθη ὑπὸ τὰς γυνώδεις δένδροστοιχίας.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Φαρίνης καὶ ἡ Φλώμη ἀπεχωρίσθησαν, ὁ μὲν ὀλισθαίνων πρὸς τὸ περίπτερον, ἡ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Ἐκείνη ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἀνέβλεπε, ὁ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν.

Τὰ βήματα ἴστησαν πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς.

Ἡ νεάνις ἐπρόκειτο.

Ἡ θύρα ἐνίδωσε πρὸς τὴν ὁδοῖν τοῦ ἐξωθεν ἰσταμένου, καὶ ἡ ἀθιγγανὶς εἶδε μετὰ τρόμου γυναῖκα ὡχρὰν μὲ ὀρθαλμούς πυρίνους, εἰσερχομένην βιαίως.

Ἦτον ἡ Φλώμη.

— Ἀ! σὺ λαίπην, καλὴ κόρη ἐπώσες τὸ παιδίον μου; εἶπε μετὰ δολιχοῦ ὕρου ὁρμῶσα πρὸς τὴν ἀθιγγανίδα ἐν προσποιητῇ συγκινήσει.

Ἡ νεάνις ἐντρομος ἔκαμε βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, τραυλιζουσα;

— Εἶναι ἴδιόν σου τὸ παιδί;

Ἄλλ' ἡ δολοπλόκος γυνὴ ἐπρόφθη καὶ ἀήρησε τὸ παιδίον, ὅπερ συνθλίβουσα εἰς τὰ βέδηλα αὐτῆς στήθη ἔλαγε μετὰ παραφροῆς ἐν ᾗ ὑπελάνθανεν ἡ ἀνήκουστος αὐτῆς κακεντρέχεια.

— Ἄν ἦναι ἴδιόν μου; . . . βέβαια εἶναι ἴδιόν μου . . . τὸ ὕστατον ἦν τὸν καιρὸν.

Πρὸς τὴν κίρκιδαν ἐκαίνην μετὰ κινήσιν τὸ παιδίον ἀρυπνισθὲν ἤρχισεν νὰ κλαυθμηάζῃ γοερῶς.

Ἡ ἀθιγγανὶς ἐρμεικὸν ἰσχυρῆς ἀμηχανίας καὶ καταπλήξεως τὰς χεῖρας προταταμμένας ἔχουσα ἐπ' αὐτοῦ ἀπῆγγαίεν διὰ ριγόντων σιαγόνων.

— Εἶσθε ἡ γυναῖκα τοῦ Λιωνῆ;

— Ναί! Ναί! εἶμαι ἡ γυναῖκα τοῦ, ἀπεκρίθη ὑποκώπως διὰ φωνῆς συριττοῦρας, ἡ ἀποτρόπαιος γυνὴ.

Ἐπειτα ἐμβλέψασα μὲ ὄμματα ἀστραπήβολα ἐπὶ τοῦ βέβου ἐξήκατο λοῖθησι μετὰ μανίας συμπτώσσουσα τοὺς ὀδόντας.

— Τὸ κακὸν . . . τὸ κακὸν μου . . . πῶς κλαίει . . . σιώπα, σιώπα, μικρὸ μου . . .

— Ἀρσενία τοῦ . . . νὰ τὸ μὲρῶσω, εἰπὼν ἡ Μάρω, ζητοῦσα νὰ τὸ ἱπαναλάβῃ.

— Ἀρσενία, τώρα θὰ σιωπήσῃ, ὑπελάθειν ἡ Φλώμη ἀπώθουσα αὐτὴν διὰ τοῦ ἀγκῶνος.

— Μὴ ὁ ἀνὴρ ποὺ μὲ ἔφερε ἰδῶ, μὲ εἶπε πῶς ἡ μάνα τοῦ δὲν κάθεται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι . . .

— Εἰ εἶπεν ἡ Φλώμη ἐξακουστικὰ κερκονόβολον βλέμμα κατὰ τῆς ἀθιγγανίδος.

— Ὁ πατέρας, ποῦ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ, ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ἀγωνιώσας, πῶς δὲν ἔρχεται ὁ Κύριος Λιωνῆς;

— Τί; . . . εἶδον ἡ Φλώμη ἐξαγριωθεῖσα, πῶς γνωρίζεις ἐσὺ τὸν σύζυγόν μου; . . .

«Η ἀθιγγανὶς ἔκπνε νὰ λαλήσῃ ἀλλ' ἐκείνη δέχομεν αὐτὴν δι' ἀποτόμου χειρονομίας.

— «Α! καταλαμβάνω τώρα διὰ τί ἦλθες αὐτὴν τὴν ὥραν, ἀλλ' εἴδωμι ὅτι ἰγὼ ποτὶ δὲν συγχωρῶ μιὰν γυναῖκα ὡσάν ἐσεῖ ἡ ἐποία θελαίς νὰ μοῦ ἀρκίσῃς τὴν συζυγικὴν αὐτοχρίαν.

— «Ἐγὼ! εἶπεν ἡ νεῆς; φρίξτε πρὸς τὴν βλακτικὴν ἀνδοκρυάσαν τὰς τῆς.

— «Ἐγὼ βέβαια.

— «Ἐγὼ, ἐπὶ νύκτιν ὅπως ἔστιν; ἡ Μάρω μίαν ἀποκρίσας ἐρυθρί-
ατατα.

— «Δὲν μπορεῖς οὐτε λαπτόν νὰ σταθῇς εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, εἶπεν ἱπτακτικῶς ἡ φρικώδης γυνὴ δεικνύουσα αὐτῇ τὴν θύραν ἐνὸς τοῦ βίβρου; ἔξελουθὲν ὁλολύγῃ.

— «Δὲν γίνεται νὰ φύγω πρὶν νὰ διώγῃ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ, εἶπεν αἶφνης ἡ ἀθιγγανὶς εὐσταθῶς.

— «Πῶς εἴσερται ἡ Φλώπη λυσιπώρ; Ἀλλ' ἐν ἀκτρίᾳ μετέβαλε τὸ αἰσχρὸν προσωπεῖον, ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς μετὰ ἔχθη ἀπὸ τὸν μετὰ τῆς, κατέπηξε τὸ θυμολογὸν καὶ ἀνέβλεπεν αὐτῇ ὁρὸς, καὶ ἀπὸ τῆς ἐκείνης νὰ φανῇ πρὸς τὴν.

— «Εἰ συγχωρῶντόν με, με πρέσβειν ὁ θεὸς ὁλίγαν. ἔχω αὐτὸ τὸ ἱλάντωμα νὰ ζήλοτυπῶ πολὺ τὸν ἀνδρὸν μου... πῶς γινέται καὶ αὐτὸν πρὸς τὴν πρῶτην πέραν ἀπὸ ἰδῶ. θέλω σὲ ἀνταρστήσει διὰ τὴν ἐκ δούλουσιν ὅπου μοῦ ἔκαμες.

— «Ἀλλὰ τὸ παιδί; ἀνέστην ἡ Μάρω μετὰ πᾶντος τῆς πύλης, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐπαινετο διαφύλλου; βλῆνται τῇ γυναίκα ἐκείνη πρὸς τὴν ὁποῖαν ἐπαινετο διαφύλλου; δὲν δυσπιστοῦσα.

— «Τὸ παιδί; πρὸς ἀπὸ εἶναι ἰδικόν μου.

— «Δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἂν δὲν ἔχω καὶ τὸ παιδί, εἶπεν ἡ ἀθιγγανὶς διὰ φωνῆς σταθερωτέρας.

— «Καὶ δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Γιὰτί, τί νὰ σοῦ πῶ, Κυρία μου, ὁ τρόπος σου με κἀναι νὰ μὴν ἀποτέμῃ πῶς εἴσαι ἀμάννα τοῦ παιδιοῦ τοῦτον ἡ γυναῖκα τοῦ Κυρίου ἀποκρὶ δὲν ὅτι με ἰδρύζαν ἔτσι.

— «Ἡ Φλώπη ἰδρύζαν λυσιπώρ; τὰ χεῖλη καὶ ἀπὸ τῆς ἐκείνης νὰ φανῇ πρὸς τὴν.

— «Μπα! εἶπε διὰ φωνῆς ὡς γὰρ πρὸς τὸν.

Καὶ ὁπισθοδρομήσας πᾶντα ἐκρίνασε τὸ βίβρο; δὲν τῆς μίαν;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

— «Δὲν εἶπες σὺ αἰνῶνι τούτῳ;

Ἡ Φλώμη τότε ἔστη ἐπὶ δυνταράλαπτον, τοῦ δὲ ἀθροῦς πᾶσι Φ' Η'

Ἡ μορφή της ὡμοιάζει μορφήν Μεδούσης.

Ἡ λύσσα τοῦ μίσους, τῆς ἐκδικήσεως ἦτον ἐξαχθένισμένη ἐν ἀπείρῃ
τῇ λευγαλίᾳ αὐτῶν διασπάσει ἐπὶ τῶν βλασφύων καὶ σκαίων ὀρθά-
λων της.

Οἱ μακτῆρες αὐτῆς διεστέλλοντο μετὰ παραδόξου κινήσεως, ὥσπερ ἰ-
ξήμου παπυρακτωμένην λαβάν, ὅτ' ὅσον αὐτὴ ἐπὶ νεοπτάπῃ ἰσχυρῶς

Ἀρίστη ὑπόκοφον γυμνασμένην ὤρμησιν ἔκτο· τοῦ δωματίου, ἔσπει-
την θύραν αὐτοῦ καὶ στρέψασα ἔξωθεν τὸ κλιθεῖον, ἔρριψεν αὐτὸ μακράν.

Εἴτα ἐπὶ θύρῃ εἰς ἐνταλὴ σκοτίαν ἤναψε πυρεῖον, ἐξ ὧν ἔσπει μεθ' ἑ-
αυτῆς, ἐπὶ θύρῃ πρὸς τὸ παρακείμενον δωματίον, ὅπερ ἐχρησίμευσεν
αὐτῇ ἄλλοτε ὡς φυλακῇ, ἤρπασεν ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ κλίνης πάσας τὰς
σινδόνας, ἃς συμπτύξασα ἔφερε καὶ ἀπέθηκεν ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ δω-
ματίου ἐνθα ἐνέκλεισε τὴν ἀθιγγανίδα μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Λεωνῆ.

Ὡς μὴ ἀρκεσθεῖσα δὲ ὤρμησε πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ ἀρεῖλιν
ὅσα ἡδυνήθη νὰ συλλίξῃ ἐμπρόσθια ἀντικείμενα καὶ ἐπενέφεραν αὐτὰ
παρὰ τὰ ὀθόνια.

Πάντα δὲ ταῦτα μετὰ πυρετιώδους ταχύτητος καὶ ὑπὸ τῷ ἐπικράτῳ
ψηλαφητὸν σκότος.

Ἡ κοίτη, μόνον ἡ στήνισα αὐτῆς καὶ βραγχυλῶδης ἀνὰ πνεύρ' ἀπὸ τοῦ ἄ-
ναγκασιωμένου στήθορος τῆς κό· ἀπὸ τῆς ἀντικλινῆς τοῦ μηχανῆς, καὶ διττοῦ
νογτο, εἰ φλογεραὶ ὀφθαλμοί, κίρκουνοδύλους ἐκπρόσπντες σπίνθηρες.

Ἡ φρικώδης γυνὴ τότε ἤναψεν ἐν πυρεῖον καὶ μετίδωκε τὸ πῦρ εἰς
τὰ ὀθόνια, ὅτ' ὅσον ἡμέρῃς ὡπὸ πύθνης καὶ ἰσχυρῶς ἀνέβη ὡς ὁ

Ὅταν ἡ ὑποκρίνουσα φλόξ ἀνεπτόχθη καὶ ἀπὸ κλητικῆς ὑψοῦτο κατὰ
βρογχθίζουσα τὴν καὶ πνεύμα ἤνελαιρα ἀνῆλθῃ, ταῦτο ὅσον βῆ-
ματ' ἑκαδὲκα προσέβαλλον τῆς ἀκρότης τῆς ἐν τῇ ὑπ' αὐτῇ ὀρθῇ.

Ἡ Φλώμη ἀνὲς τριχίλας γένοντο σαγάρ, καὶ σκότοδινη κατέλαβεν
αὐτήν.

Ἐκαμὲ νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὴν θύραν τοῦ οἴκου γῆρας ὑπῆρχεν εἰς τὸ
βάθος τῆς αὐλῆς ἡ τις συναισθάνεται μετὰ τοῦ προθαλάμου· εἰθὲν ἔρριψε τὸ
ἀλλὰ τὸ μοιραῖον ἔσπει αὐτὴν ὑπερῶς τῶν βαθμίδων σινεῖ· θείλουσα νὰ
ρύγῃ ἐκείθεν, ἀπὸ ὅπου εἶχαν ἀνέλθῃ, ἢ μᾶλλον διὰ φλογεράν τιν' ἢ πῦρ
τῆς ἐκείθεν ὃν ἔξελθεν ὡς τὸν ἔρπαστήν τῃς Μάλας καὶ τὸν ὅποιον ἔ-
ξωθ. σιν πρὸς στυγερὸν ἰγλήμα.

Θλίβουσα λυσσωδῶς τὴν λαβίδα τοῦ ἰγχειριδίου της ἤκρασθη τρί-

μους. Τὰ βήματα ἐστέθησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ κάτωθεν προθαλάμου.

Ἡ Φλώμη ἐσκίρθη ὅτι ὅστις δὴ ποτε καὶ ἄν' ἡτὸν εἰσῆλθεν εἰς τι δω-
μάτιον.

Δὲν ἀπόλασαν οὐδὲ στυγερὰν, ὡς ἡμέτερος αὐτὴν ἔσπει ἡ

Κατ' ἤλθεν ἀκροποδῆσι τὰς βαθμίδας καὶ διωλίσθησιν ἀθροῦς, ὡς
ὅρις μέχρι τῆς θύρας δι' ἧς ἐξήρχοντο εἰς τὸ ἀγροκήπιον.

Τὴν στυγερὰν μόνον καθ' ἣν διήλθε τὸν προθάλαμον τοῦ οἴκου πα-
τώματος καὶ ἐπάτησεν ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ ἰσχυρὸν ἀπόροισιν κλινῆς, ἡ
κουρὰ πρὸς τὴν πρὸς τοῦ ἀπέναντι αὐτῆς σκοτεινῆς δωμα-
τίου. Ὅτε αὐτὴ εἰς τὸ ὑπὸ κλινῆς αὐτῆς ἦσαν ἀνωρθωμένοι τὰ
χεῖλη παλινδῆ, καὶ τὸ ἀγριωπὸν καὶ παραμυροσμένον πρὸς ὅσον τοῦ
μυσαροῦ γυναιχοῦ κάτωχρον, ὑπὸ κουροῦ ἰδρώτος περιβεβλημένον.

Ἡ Φλώμη ἀνέβη ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ, ἡ κλινὴ ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ
αὐτῇ κλινῇ, ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ, ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΓ'.

νέκλινος φῶς πρὸς τὸν πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ, ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ.
ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ, ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ.

Ο ΒΡΟΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐγένοντο στυγερῶς διεδραματίζετο ἐν τῷ πρὸς τῇ
ριπτήρῳ σκηνῇ.

Ἀφῆσκαμεν τὸν ἡμίτερον γέροντα Μαυρονίκου ἀνὰ πτερωθῆναι ἐν τῇ
μίθῃ τῆς χαρᾶς τῆς ἀνελπιστοῦ ἀνωρῆσεως τοῦ ἰγγοῦ αὐτοῦ μετοχῶν
νὰ ἔξλθῃ τοῦ περιπτέρου, τὸν δὲ Πέτρον Φαρίνην διολισθαίνοντα ἐν τῷ
αὐτοῦ.

Ὁ γέρον ἀνωρθώθη νεύων καὶ ἐκινήθη ὅπως δράμῃ πρὸς τὸν οἰκίσκον.

Ἀλλ' εἰς τὸ δεύτερον αὐτοῦ βῆμα ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ πύθνης ἐντρομῶς.

Ἐνώπιόν του ἐπὶ τῆς φλῆς τῆς θύρας τοῦ δωματίου πρὸς τὴν ἀνὰ
θρονοῦ τῆς ἀπαισίᾳ καὶ ἀπειλητικῇ μορφῇ τοῦ ἀποκρίτου καὶ σπίνθηρος
ρακί, οἱ τε ἀνωρῆσται ὀφθαλμοὶ ἀπενῶς αὐτὸν ὀρῶντες, τῷ ἐπὶ τῇ ἡ-
σαν παγετώδη φρίκῃ.

Στυγερῶς ἀγῶνας ἐκκαλοῦσθαι διὰ τὸν ἡμίτερον ἡρώα.

Ὁ ἀνὴρ πρὸς ἐκείνους ἦτο βαθαῖος τὸ φρονεῖν τοῦ εἶναι μέγας ὡς ὁ πῦρ
τροπαίαν σείδων τοῦ ἀπὸ τῆς βίαις ἀνὰ κλινῆς αὐτῆς ἐρεῖναι τοῦ γέ-
ροντος Μαυρονίκου, ἀλλὰ τὸ σκῆμα αὐτοῦ παρουσίας τῶν δὲν εἶχεν ἀκ-
μη λάβειν τὸ δυστήχημα καὶ ἠγωνίσθητο πρὸς τὸν πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ.

Ὁ θρασύ, δολοφόνος προῖβη ἐν βῆμα.

Ἡ Φλώμη ἀνέβη ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ, ὡς ὁ πῦρ ἐν τῇ αὐτῇ κλινῇ.

— Τὸ τί θέλεις, Κύριε; φωνήεντα δὲ ἔλεγε ὁ Φαρίνης ὁ Μυροόνοχος, ἐπὶ σπαθὴν νὰ συνέλθῃ.

— Ἐρχομαι, εἰπὸν δὲ Φαρίνης μετὰ θρασυτάτης ἀρετῆς, παλαιῶς πομπικῶς λογαριασμοῦ τοὺς ὑπείρους ἤλθον νὰ τίς ἀντιπαρῇ.

Ὁ Μυροόνοχος συνέσειλε τὰς ὑφ' αὐτοῦ ἰσοτιμίας τῶν ἀντιπαρῶν τῶν ἄλλων, καὶ ἐπαρμένην πρὸς τὴν ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

— Ἦς εἰπαί, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

— Τὸ ὄνομα μου σὲ εἶναι, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ὁ γέρον παρῆνεν αὐτὸν ἀκαταμάχητον, αἰσθάνθη δὲ ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Μόνον οἱ κακοὶ, εἶπε, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἀστράπη λῆσεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἀνὰ τὴν δὲ μετὰ τὴν ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Εἶπεν ὁ Πέτρος Φαρίνης, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Πρὸς τὸ φέρειν τοῦτο ὄνομα ὁ Μυροόνοχος ἀνέπλησεν ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἐκείνη δὲ αὐτοῦ ἐξῆλθεν αὐτομάτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Καὶ ὁ ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ὁ πρὸ τῶν ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἐκείνη δὲ αὐτοῦ ἐξῆλθεν αὐτομάτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Εἶπεν ὁ Πέτρος Φαρίνης, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἐκείνη δὲ αὐτοῦ ἐξῆλθεν αὐτομάτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἐκείνη δὲ αὐτοῦ ἐξῆλθεν αὐτομάτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

ἡμᾶς ποιήσας, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἤθελα, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

καὶ ἀκίνητος ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

τοῦτου εἶναι ὁ θεσσαυρὸς τοῦ Ἀγγελικῆς, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

— Τρίμα, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

αὐτοῦ παρὰ τοὺς ὄφθαλμους καὶ πρὸς τὴν ἐνταύτῃ χυμώματι, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

— Ὁ θεσσαυρὸς εἶναι ἰδικός μου κύρ Μυροόνοχος, εἶπε, καὶ ἐξαγγέλλει τὸν βρόχον αὐτοῦ.

Ὁ γέρον πρὶν προσεγγίσῃ τὴν τράπεζαν ἤκουσε τὸν περὶ αὐτῶν ἀεὶ σφύζοντα, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Φαρίνης ἐλαμψεν ἡ χειρὶς αὐτοῦ, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ὁ γέρον Μυροόνοχος ἔρηξεν κραυγὴν ἀπειρίας, καὶ καταβαλὼν ὑπερὶν ἄνθρωπον ἀγῶνα ἀπειράθη, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἐκείνη δὲ αὐτοῦ ἐξῆλθεν αὐτομάτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Τὸ ἀνθρωποκτόνον ὄπλον ἐνεπλήθη μίχρι λαβίδος κατὰ μέσον τοῦ στήθους αὐτοῦ.

Ὁ δὲ ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ὁ δὲ ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ὁ δὲ ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἐκείνη δὲ αὐτοῦ ἐξῆλθεν αὐτομάτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Εἶπε τὴν γυναικα ἐκείνην ἥτις ὠδήγησεν αὐτὸν ἐκείνῃ, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ὁ Φαρίνης ἐρρικνῶσι, καὶ περισυλλέξας μετὰ τάχους τὸν βρόχον τοῦ ὀφθαλμοῦ κατ' αὐτῆς.

Ἡ Φλώρη δὲ τὴν θείαν ἐτέρω παρὰ τὸν Μάχην πρόσωπον, πρὸς τὴν συνελθούσῃ τῇ Φαρίνῃ, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ἐκείνη δὲ αὐτοῦ ἐξῆλθεν αὐτομάτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν, ὡς καὶ τὰς ἀντιπαρῶν ἐλάμβανεν.

Ταυτόχρονα τὸ ἐπὶ τῆς πλευρᾶς μυστηριώδες τοῦ δωματίου ἐκείνου χάτοπτρον ἐξήνεγκεν τὸν γνωστὸν ὅμιν τριγμὸν τοῦ ἱλκτηρίου τοῦ.

Εἰς τὰ ὡτὰ τοῦ κατέρχασιν ὁ ἦχος τοῦ τριγμοῦ τούτου.

Οἱ τραμαλίοι ὀρθάλοιοι τοῦ προσειλκυσθῆσαν ἐπὶ τοῦ κατόπτρου, ὅπερ εἶδε κινούμενον.

Τότε ἐκυρίευσεν αὐτὸν παραλογισμὸς ἀπερίγραπτος ἡ καρδία τοῦ ἱπποῦ πάλλυσσα, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ περὶ τῆς ἐκυτοῦ σωτηρίας σκεπτόμενος ὁ φρικώδης ἄνθρωπος ἀνέζητησεν ἀλλοτρίου θύμα.

Διωλίσθησαν ὡς σκιά πρὸ τῆς Φλώμης καὶ ἐξηφανίσθη ἐκτὸς τοῦ περιπτέρου.

Τὸ χάτοπτρον ἠνιόγη ἀφῆσαν νὰ διέλθωσιν ἄνδρες δύο.

Ὁ Θεόδωρος Βάλδης καὶ ὁ Ἰάκωβος.

Ἡ φρίκη τῆς ἐναγούς γυναικὸς δὲν εἶχε πλέον ὅριον, ὅτε ἐνώπιον αὐτῆς εἶδε τὸν σύζυγόν της.

Οἱ στυγνοὶ καὶ τεθαμβωμένοι ὀρθάλοιοι τῆς ἐξωγκώθησαν υπερβαλόντως, ἡ τερατώδης μορφή κατίστη πελιδνὴ, ἀπὸ τοῦ φάρυγγος αὐτῆς ἐξώμασε φωνὴ βράγχωδης γοιρά, ἣν οὐδέποτε τις θά δυνήθῃ νὰ περιγράψῃ, τὰ γόνατα αὐτῆς ἐκλονίσθησαν καὶ ὁπισθοεκκίνουσα ἐζήτει ἱερίσμα ἱλιγγιώσας κεραυνόπληκτος.

Συγχρόνως στόνος θρηνηδὴς ἀλγαιὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δυστήνου γέραντος Μικρονίκου.

Ἐπικολοούθησε τότε σκηνὴ φρικώδης συνάμα καὶ σπαρακτικῆς.

Ὁ Ἰάκωβος ἀκολουθῶν τὸν Βάλδην ἤκουσε τὸν στόνον ἐκείνον, ἐστράφη καὶ ἡ εἰκτρά θεία τοῦ γονυπετούντος κυρίου τοῦ ἀγωνιώεντος, αἰμοσταγού; καὶ τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ τραυματοφόρου στήθους στήριζοντο, ἔκαμιν αὐτὸν νὰ γρίξῃ.

Ἐπήδησεν πρὸς αὐτὸν ἐν ὑπερτάτῃ συγχύσει κραυγαζών.

— Ὁ! φρίκη! —

Ὁ δὲ Θεόδωρος Βάλδης; καταπλαγίς; πρὸς τὴν ἀπροσδοκῆτον καὶ φοβερὰν ἐκείνην συνάντησιν ἵστατο ἐπὶ στιγμὴν τὰ ἑαυτοῦ ὄμματα ἀριβάλλων νὰ πιστεύσῃ.

Ἀλλ' ἡ ἀριβαλία καὶ ἡ κατάπληξις αὐτοῦ διελύθησαν ἐν βραχυτίμῳ τῆς ἀστραπῆς χρόνῳ, καὶ ὁ Θεόδωρος τὰ χεῖλη αὐτοῦ συμπτύσσων μετὰ μανίας ἐρρίφθη κατὰ τῆς νέας γυναικός.

Ἡ Φλώμη ἀστραπηδὸν ἵστατο τὸ βλέμμα περὶ αὐτὴν ζητοῦσα μέσον τι, διαδοῦν τινα ὅπως ὑπεκρύψῃ.

Ματαίᾳ ἐλπίδι!

Ἡ φοβερὰ γυνὴ τότε ὕψωσε τὴν χεῖρα, διὰ τῆς ὁποίας ἐκράτει ἀκόμη τὸ λιπίδιον δι' οὗ ἠπείλησε τὴν ἀθιγγανίδα.

Ἀλλ' αἱ κραταῖοι, οἱ χαλύβδινοι δάκτυλοι τοῦ συζύγου τῆς συνέσφιξαν τὸν βραχίονά της μετὰ τσαύτης δυνάμεως ὥστε ἐμελλον νὰ συντρίψωσιν αὐτὸν.

Ἡ Φλώμη ἔβαλε φωνὴν ἄλγους, καὶ ἡ ἐξαρθρωθεῖσα χεὶρ ἀφῆκε τὸ λιπίδιον.

— Ἀ! αἱ κραταῖ, τέλος πάντων, καταχθόνιον πλάσμα, εἶπεν ὁ Θεόδωρος μετὰ παραφορᾶς ἐν ὑποχώρῳ φωνῇ.

Ἡ ἀγῶσις γυνὴ οὐδὲμίαν πλέον ἐποίησεν ἀντίστασιν.

Συνείδεν ὅτι ἡ καταστροφή αὐτῆς ἦτο πλήρης, ὅτι εὐρίσκατο ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν τοῦ συζύγου τῆς ὁλοσχερῶς, τοῦ ἀσπονδοτέρου τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν θά διέσπυγε τὸν ὄλεθρον ὅστις τῇ ἐπεφυλάσκατο, ὅσοι πονηρὰ καὶ δολομήχανος ἂν ἦτο.

Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν οἰκίσκον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Φλώμη ἔθετο τὸ πῦρ ἐξώθεν τοῦ δωματίου ἐν ᾧ ἐνέκλεισε τὴν ἀθιγγανίδα καὶ τὸ βρέφος, τὸ ἔτομον ὑπερῆραβόσεν αὐτὴν, ἦτον ὁ Λεωνῆς, ὅστις εἰσαλθὼν εἰς τὰς ἀλλαγὰς τῆς μεσαίας ὁροφῆς, εἶδωσε καὶ εἰς αὐτὴν νὰ φύγῃ ἀπαρατήρητος.

Ὁ Λεωνῆς ἀνάψας φῶς ἐκαθέσθη πλησίον τραπέζης, καὶ ἐξαγχλῶν τὸ σημειωματάρειόν του ἐζήτει φυλλολόγων αὐτὰ σημειώσεις τινάς.

Ἐν τούτοις παρετήρησεν ὅτι ἡ περὶ αὐτὸν ἀτμοσφαῖρα ἐπληροῦτο βυθιμῶν, ὑπὸ βραχίονος κατ' ἀρχὰς ὑπομέλανος καπνοῦ ὅστις συναπικνουτο βραδέως, τὸ ἐνώπιον αὐτοῦ φῶς ἐθαμβοῦτο, δριμύτα δὲ ὡς ἡ καιομένης ὀλόνης προσέβαλε τὴν ὁσφρησὶν αὐτοῦ.

Τὴν αὐτὴν αὐτὸς εἶπεν ἐν ἀνησυχίᾳ ἐγειρόμενος.

— Διάβολε! πόθεν ἔρχεται αὐτός ὁ καπνός;

Ὁ Λεωνῆς διαλογιζόμενος ταῦτα ἐποίησεν ἀβέβαια τινα βήματα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου· συγχρόνως κλαυθμηρισμοὶ βρέφους ἀπομακρυσμένου ἠκούσθησαν. Ἔστιν ἐν ἀπορίᾳ· ἀλλ' ὁ καπνὸς ὁλονένι συμπυκνούμενος ἐπροξένει αὐτῷ δυσπνοίαν.

— Ὁ! ὦ! ἀνέκραξε, καίόμεθα, καίόμεθα! καὶ ἵδραμε πρὸς τὴν θύραν· ἀλλὰ πρὶν διαβῆ τὴν θύραν ἄνθρωπος τις ἀντίκοψεν αὐτὸν ἀνορθωθείς ἐνώπιόν του.

Ὁ Λεωνῆς καρτινοβατῶν ἐπέστρεψε μέχρι τοῦ μέσου τοῦ δαπέδου.

Ὁ ἀγνωστος εἰσῆλθε! Δύο φωναὶ ἀναγνωρίσεως ταυτόχρονοι, ἀλλὰ φωναὶ καταπληκτικαί, φρικώδεις ἀπέπησαν ἀπ' ἀμφοτέρων τὰ χεῖλη.

(Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΛΔΟΥ ΤΟΜΟΣ Γ')

νυκτόμορος πλέον, ήκαμε νὰ ἀνοίξη τὴν θύραν, ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς παρουσίας τῆς τρομερῆς γυναίκης ἀνεχαίτιδεν αὐτήν.

Ἐντὸς ὀλίγου τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη καπνοῦ διὰ μέσου τῶν περὶ τὴν θύραν χαραγμῶν ἐσορμῶντος, ἤκούετο δὲ κατ' ἀρχὰς ὑπόκωφος, ἀλλὰ σταθερῶς φοβερωτέρα βοή βαθεῖα καὶ τριγμός τις ἀπαίσιος, ἐνῶ ἡ περὶ τὴν ἀθιγγανίδα θερμοκρασία ὑψαύτο ὁλονέν.

Ἡ νεάνις μετὰ φρίκης πρὸς τὸν ἀποπνίγοντα αὐτὴν καπνὸν καὶ τὸ θάλασσαν ἡσθάνθη πως τὴν τρομερὰν πραγματικότητα καὶ κατέστη παρρησιώδης. Ὁρμήσας πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς ἡγίως υποκαίουσας σάνιδας. Ἡ ἀθιγγανὶς ἀνεπλήρυνεν ἐν ἀπλῶ τρωμῶ.

—Θὰ μὲ καίψουν ὁλοκλήρως! ἰσχυρίζονται γινόμενα, ὡς ἄνθρωποι παρρησιώδεις (θλίβουσα δὲ μετὰ παραφοράς τὸ δυστυχὲς βρέφος ἐν τῇ ἀγκάλῃ ἰδοκίμασε διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς νὰ ἀνοίξη). Καὶ τὸ παιδί; Θεί μου, καὶ τὸ παιδί; ἔλεγε μετ' ἀπεριγράπτου ἀπελπισίας.

Ἰδοῦσα ὅτι ἡ θύρα ἔπο κλειστὴν ἐξωθεν, ἀνέκραγεν ἐν ὀδυνῇ:

—Μὲ ἐκλείδωσαν, μὲ ἐκλείδωσαν!

Συγχρόνως ἀλλόκοτος τις καὶ ἀσυνήθης θόρυβος περιεκυκλώσε τὰ ὡς τὰς δυστυχὲς κόρης. Ἐπτόσαν ἐκτὸς αὐτῆς, μετὰ ριγόντων σιγῶν καὶ ὀρθαλμῶν φρικαλέων πρὸς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ καταράτου δωματίου, εἶδε τότε τὰς ἐρυθρὰς ἀκρὰς τῶν φλογῶν αἰτίνες ὡς ἰσχυροὶ δια μέσου τῶν χαραγμῶν τῆς θύρας πρὸς τὴν οὐδὴν μετὰ φρικτῶν βοῆς. Ἐβλεψε κραυγὴν γαστρὶν καὶ ἠνέχετο πυρτωδῶς τὰ παράθυρα ἀμφοτέρωθεν. Προκύψασα δὲ ἐκράνυσε διὰ πάσης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμένων αὐτῆς.

—Βοήθειά, βοήθειά! σῶστέ με! καίρεται! καίρεται τὸ πνιοί!

Ἀπαίσιος ἀντίλαλος τοῦ ἱεροῦ ἀγροκηπίου ἀνταπεκρίθη εἰς τοὺς λόγους τῆς.

Ἐπαύσατο τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον ἡ αὐτὴ κραυγὴ ἔχου ἐπανέληθη πάλιν, καὶ ἡ νεκρὴ τῆς νεκρῆς σιγῇ ἐκκλῆσε τὰς κραυγὰς αὐτῆς. Ἐπτόσαν τὸ βλέμμα πανταχοῦ τοῦ ἀγροκηπίου. Ἀδυσσοῦ ἱεροῦ ἰδοῦσαν εἰς τὰ τρομακτικὰ ὄψια τῆς ἀτελεύτητος αὐτῆς βλάβης ἀποσυρθεῖσα τοῦ παραθύρου ἤκαμε νὰ μῆθῃ πάλιν πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλ' ἡ ἀκαπνοὶ αὐτῆς ἐκόπη ὑπ' ἀσφυξίας ἐκ τῆς πληρώσεως τοῦ καπνοῦ, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν μετὰ δριμύτους ἀλγους, τὸ δὲ πρόσωπον τῆς προσέβλεπε πυρρῆς ἀπὸ.

Ἡ νεάνις ἐτινέχθη πάλιν πρὸς τὸ παράθυρον.

Τότε ἡσθάνθη ἡ καλὰ κόρη ὅτι ἀπώλετο, ὅτι ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ τὸν φρικτωδέστερον θάνατον. Ἡ ὥραία, κεφαλὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στῆθους τῆς, καὶ φλογεῖται σταγόνες θάλασσαν ἐκλύθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ἐν μίᾳ δὲ τῶν φρικτῶν ἀπελπισίας ἦτις ἐπλήρωσε τὴν θυγῆν πρὸς τὴν θάλασσαν νύκτα, καταπλάσασα περιελάμβανε τὸ δυστυχὲς βρέφος, εἰς σπαραξικάρδιον ἀληθῶς ὑπὸ μάρτυρον, ἐκλύθη μετὰ θρηνηδῶν φωνῶν.

Ἡ νεάνις ἐτινέχθη πάλιν πρὸς τὸ παράθυρον.

Τότε ἡσθάνθη ἡ καλὰ κόρη ὅτι ἀπώλετο, ὅτι ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ τὸν φρικτωδέστερον θάνατον. Ἡ ὥραία, κεφαλὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στῆθους τῆς, καὶ φλογεῖται σταγόνες θάλασσαν ἐκλύθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ἐν μίᾳ δὲ τῶν φρικτῶν ἀπελπισίας ἦτις ἐπλήρωσε τὴν θυγῆν πρὸς τὴν θάλασσαν νύκτα, καταπλάσασα περιελάμβανε τὸ δυστυχὲς βρέφος, εἰς σπαραξικάρδιον ἀληθῶς ὑπὸ μάρτυρον, ἐκλύθη μετὰ θρηνηδῶν φωνῶν.

Ἡ νεάνις ἐτινέχθη πάλιν πρὸς τὸ παράθυρον.

Τότε ἡσθάνθη ἡ καλὰ κόρη ὅτι ἀπώλετο, ὅτι ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ τὸν φρικτωδέστερον θάνατον. Ἡ ὥραία, κεφαλὴ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ στῆθους τῆς, καὶ φλογεῖται σταγόνες θάλασσαν ἐκλύθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς. Ἐν μίᾳ δὲ τῶν φρικτῶν ἀπελπισίας ἦτις ἐπλήρωσε τὴν θυγῆν πρὸς τὴν θάλασσαν νύκτα, καταπλάσασα περιελάμβανε τὸ δυστυχὲς βρέφος, εἰς σπαραξικάρδιον ἀληθῶς ὑπὸ μάρτυρον, ἐκλύθη μετὰ θρηνηδῶν φωνῶν.

—Παίδι μου! παιδί μου! ἀγγελε μου!... ὑπομονή, ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἀποθάνωμεν μαζὶ... ἀλλ' ὄχι! ὄχι! εἶπεν αὐφανεῶς περικτεήσασα... ὄχι! θὰ ἀποθάνω ἰγὼ πρῶτη, διότι δὲν ὑποφέρω νὰ θυμιάσω δίχα θανάτου.

ὑπέρτατον μεγαλειὸν ἐξωράτισε τὴν ὑπεράνθρωπον κόρη, καὶ θεῖα ἀφροσύνη ἐλαμπύριεν ἐπὶ τοῦ ἐσθαιμένου βλέμματός τῆς. Ἀπεθέσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος τὸ τέκνον τοῦ Λεωνῆ πλησίον τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, καὶ στασεύσας πρὸ αὐτοῦ οὕτως ὥστε διὰ τοῦ σώματος αὐτῆς νὰ ἀποτελεῖται φραγμὸν τῷ βρέφει, ἠτοιμάσθη ἡ μεγαλόφυχος κόρη, πρῶτη νὰ δαγθῇ τὸν θάνατον, θυμῷ τοῦ ἡρωϊσμοῦ καὶ τῆς αὐταπαρνήσειος τῆς.

Τὸ παιδίον ὁλαλύζε γαστρῶς. Ἡ νεάνις ἡσθάνετο πλέον τὰς παρεῖτες αὐτῆς φλεγόμενας ὑπὸ τῆς περιστοιχοῦσης πυρρῶς ἀτμοσφαιρᾶς, εἰς τὰ ὡς τῆς διεδίδετο ἡ φοβερά βοή τῶν φλογῶν αἰτίνες κατέτριγων ἡδὴ τὴν ὑπεράνω τῆς θύρας ὁρμήν τοῦ δωματίου.

Τὰ γόνατα τῆς δυστυχῆς νεῆς ἐκλονοῦντο βαθυμῶς, ἡ πνοὴ αὐτῆς ἐκόπη, καὶ μόνον τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον συνέτηρει εἰσέτι αὐτὴν, ἀλλ' ἐν λεπτον εἰσέτι καὶ ἀπώλετο.

Αἰφνης κοῦτος παταγῶδης διέσεισε τὸ δωμάτιον, ὡς ἰφελὲς νύκτα καταρροὺς ὁλοκληρὸν τὸ οἰκοδομήμα.

Ἐν τούτοις περὶ τὸν οἰκίσκον ἐκ τῆς πρὸς τὴν λιωφόρον τοῦ Παγκρατίου προσόψεως αὐτοῦ συνωστίζετο ἀνθρώπων πλῆθος πολὺν.

Ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς στήλης ἐξωράθησαν αἱ φλογεῖς πλωμαὶ φεγγοδοῦσαι τὰ περί, καὶ νέφος καπνοῦ μελανὸς μετὰ σπινθήρων ἐξεραύετο πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνατινασσόμενον. Πανταχόθεν κατέρθανον πυρσοβεῖς καὶ ἀντλῖαι, καὶ οἱ πυρσοβεῖς ἐν ἀλαληγμοῖς καὶ καταπληκτικαῖς κινήσεσιν ὠθοῦμενοι καὶ ἀντιθωπύοντες ἠγωνίζοντο νὰ καταστειλώσιν τὴν ὁρμὴν τοῦ πυρός. Θόρυβος καὶ σύγχυσις τρομερὰ ἐπικράτει.

Οἱ πυρσοβεῖς διακρινόμενοι τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, διηρμήσαν τὸν σωλῆνα ἀντλίας εἰνός κατὰ τῆς καίμενης πλευρᾶς. Εἰς αὐτῶν αἰφνης ἤκουσε τοὺς ἀλαυθαρησίμους τοῦ βρέφους ὀπισθεν τῆς καμίνου ἦτις ἰδοῦσαι καὶ ἐσπρίττειν ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ σπενδοκζομένου ὕδατος.

—Ἀνθρώποι, ἀνθρώποι εἶναι ἐκεῖ μέσα, εἶπε διακρίνας πρὸς σπηγμὴν τὴν φλεγόμενην θύραν τοῦ δωματίου.

Καὶ ὑπὸ αἰσθημάτων ἐπιανθρωπίας συγκινηθεὶς ὁ γυναικὸς ἀνὴρ ἡμῶν εἰσι. Οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ διηρμήσαν τὸ ὕδωρ ἐπ' αὐτοῦ ὅπως τὸν προφυλάξωσι τῶν φλογῶν. Ὁ τολμαρὸς ἀντιλήπτωρ ἐπὶ ἡδῶσεν ὡς ἀστράπη πρὸ τῆς θύρας, ἱθρῖσεν αὐτὴν διὰ δύο στιβαρῶν κτυπημάτων καὶ ἐσπρίθη ἐν τῷ δωματίῳ. Εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀκίνητόν τι φάσμα, σῶμα τι ἀνασθῆναι ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τῆς βάσει τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐρεῖδον, τὴν ἀθιγγανίδα τέλος, καλύπτουσαν διὰ τοῦ σώματος τῆς τὸν υἱὸν τοῦ Λεωνῆ.

Ὁ σωτὴρ ἤρπασεν αὐτὴν καὶ ἀναμέσον τῶν φλογῶν καὶ τοῦ ἐκρήγνου-

μίνου της άντλίας ύδατος έρθασεν εις τούς συντροφούς αὐτοῦ. Τὴν στιγμὴν καὶ ἦν ζωογόνος ἀνὴρ ἰθὺς πῦρε το πρῶτον τῆς ἀθιγγανίδος, ἐξενέστη ἡ θυατύχης κόρη κραυγάζουσα ὡσεὶ μαινόμενη.

— Τὸ παιδί! γλυτώστέ, τὸ παιδί!

Οἱ πυροδίσται ἰσχύρησαν ἐν ἀληγανίᾳ πρὸς τὸ μέρος τῶν φλογῶν. Πύρινο, φράγμα, ἀνυπερβλήτο, ἀπεδείχασιν αὐτοῦ. Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ ριψοκινδυνεύσῃ πλέον εἰς βίβαν θανάτον.

— Τὸ παιδί, τὸ παιδί, ἔδοξ ἡ ἀθιγγανίς, πειρωμένη ν' ἀπῆλλαν τῶν κρατούντων αὐτὴν χερσὶν διὰ νὰ ριθῇ πρὸς τὸ πῦρ.

Ἐκί, ἀνθρώπος τις παραγλῶνίζων τούς πάντας, γυνεὶ λαυρός, μεταξὺ αὐτῶν. Ἦτον ὁ Ἀλκὺς, ἰδρυστάτης, ἀστυμίνων.

— Σταθῆτε! σταθῆτε! τί εἶναι, ἔφωναι.

— Τὸ παιδί! σῶστέ τὸ παιδί, θά καὶ... ἀνέκραξεν ἡ ἀθιγγανίς, παύρων τεινύσας τὰς χεῖρας πρὸς τὴν πορφυρῇ καμίνῳ.

Ὁ Ἀλκὺς κατένευσε δι' ἐνὸς βλέμματός, τὴν φοκωδὴ σκηνήν, ἃν καὶ ἠγνοῖε παντελῶς ὅποιον ἐλατήριον ἔφερε τὴν νεὰν κόρην εἰς τὸν οἶκον τῶν φίλων αὐτοῦ.

— Τί παιδί; ἠρώτησεν.

— Τὸ παιδί, ἱπανάλαδεν ἡ ἀθιγγανίς, διὰ φωνῆς λυγρῆς, ἔμεινε μίττα καὶ θά καὶ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλκυ ἀκτινοβολήσεν. Ἡ μέγα λυγρὴ αὐτοῦ ἀνέπτερου ἀπασα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ.

— Τόπον! ἀνέκραξε διὰ πανδοχίου φωνῆς.

Πάντες παρεμέρισαν ἑντρομοί, ἐνέοι, μὴ τολμῶντες νὰ τὸν ἀντιπροσέσω.

Ὁ υἱὸς τῆς χήρας ἐκάλυψε τὸν τράχηλον διὰ τοῦ περιλαύρου τοῦ καὶ ἔρριπθῃ ἐντὸς τῶν φλογῶν περιτροπῶν τὸν θάνατον. Σωλῆναι πολλοὶ ἀντλῶν ἔξερυσαν ὀπισθὲν τοῦ τοῦ αὐτοῦ.

Ὅλοι ἀγωνιῶντες περιμένον τὴν ἱπάνοδόν του· ἀλλ' ὁ ἄλκιμος νεὸς δὲν ἐφαίνετο. Παρηλθὼν ἐν, θοῦ, τρία, πολλὰ λεπτά. Ἠρξάντο ὁ ἀνταγῶνισ.

Οἱ πυροδίσται ἔπρηντο τοῦ πυρετώδους. Πλὴν τὸ πῦρ ἐσθλῶς κατέτελλετο, οὐκ ἔλκρον τὸ πῦρ τῶμα ἐκείνο ἔνετο πρὸς ἀλλῶς.

Ἡ ἀπελπίσις πάντων ἔνετο πλὴν τῆς ὁδοτύχης. Ἀλκὺς δὲν ἦτο δυνάστην νὰ ἀνέκρην ἄλλον.

Διασκελίσας ὁ Ἀλκὺς τὸ φλογερὸν τεῖχος εὗρεθῃ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ.

Ἦδε διὰ τῆς ἀγῆρας ἐκείνης λαμπρῆς τὸ βέλος, ὁ πῦρ σὶ βλοσυροῖ διέλειπον πλέον.

Ἠρξάντο αὐτὸ κατεῖχε νὰ ἱπνῶσεν διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ δι' ἧς εἰσῆλθεν. Ἀλλ' αἱ φλόγες ἦδη δὲν ἔξερυσαν αὐτὸν πλέον ὥστε κατὰ πρῶτον, καὶ τὸ παιδίον θά θύτρυνε αὐτὸν ἐξ τὸν κινδύνου.

Ὁ Ἀλκὺς δὲν ἀπεθάρρυνε τὸ λαμπρὸν βλέμμα του πρὸς σελῶν ἐπὶ τῶν παραθύρων.

— Ἐ, εἴ! μετρησὶς, ἰφίθρυσεν διὰ τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀπῆλται, θά φηγομένη ἀπὸ ἄλλον δρόμον... δὲν ἐλπίσμενος τὴν ναυτικὴν δεινότητά.

Καὶ ἀποβῆς, πάλιν τὸ βέλος, κατεῖχε τὰ διπλὰ παραπέτασμα.

τα τῶν δύο παραθύρων, ἔδωκεν αὐτὰ τὸ ἐν μετὰ τοῦ ἄλλον, ἔλαυσε τὸν ὕκλον τοῦ ἀνωτέρου παραθυροφύλλου, διεπέρασε τὴν ἄκραν τοῦ ἐνὸς παραπετάσματος ἔδωκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πλασίου στερεῶς, καὶ ἀπῆκεν ἱπῖτα τὸ αὐτοσχέδιον τοῦτο σχοινίον ἐκτὸς τοῦ παραθύρου.

Καὶ πάντα ταῦτα μετ' ἀκατανόητον ταχύτητος. Εἶτα ἐπὶ κλαδῶν τὸ βέλος ἐνεκόλπωθη αὐτὸ διὰ τῆς μίας χεῖρός, καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς βάσει, ἔδωκεν τῶν κρεμνένων παραπετασμάτων καὶ ὠλισθήσεν εἰς τὸ κενόν. Ὅτε ἔρθεσεν εἰς τὸ τελευταῖον, περτοῦμενον τρία μέτρα ὑπεράνω τοῦ ἔδαφους, ἐπῆδησε χαλκὶ ἀβλαβὴς ἐν μέσῳ τῶν σπηλαίων καὶ τοῦ θαυμασμοῦ τῶν περιστάσεων, οἵτινες συνέρρευαν ἐντὸς τοῦ ἀγροκηπίου. Ὀλίγον ἀπωτέρω ὁμιλος ἀνθρώπων ὑπὸ τὰ δένδρα ἐσχημάτιζε συμπαγὴ κύκλον περὶ φωτιζομένου μέρους.

Ὁ Ἀλκὺς διηυθύνθη ἐκεῖ. Ἀνεμνήνευτος τις δύναις τὸν εἰλκεν.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ κυκλαειδὸς ἀνθρωπίνου ἐκείνου συμπλέγματος ὁ Διαμνητὴς ἐκείτο ἀναίσθητος. Δεξιόθεν αὐτοῦ γονυπατὴς ὁ Λεωνῆς ἠγῶν, ἀριστερόθεν δὲ χειρουργὸς ἱατρός ἐπεσπείλετο τὴν πληγὴν του.

— Εἶναι ἐκτὸς κινδύνου; ἱατρί, ἠρώτα ὁ Λεωνῆς.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν δύναιμι νὰ ἀπορνήθω μετὰ θετικότητος, ἀπάντησεν ὁ ἱατρός, ἀλλ' ἐλπίζω πολὺ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἀλκὺς παραγλῶνιζε τὸ ἀνθρώπινον συμπλέγμα γυνὴ τις ὀπισθὲν τοῦ δριχμίνου τοῦ κοσπεδοῦ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ ὠλισθήσεν μετ' αὐτοῦ ἐντὸς τοῦ κύκλου.

— Τὸ παιδί! τὸ παιδί! ἔλεγεν.

Ὁ Ἀλκὺς στραφεὶς ἀνέγερσε τὴν ἀθιγγανίδα.

— Ἀ! λάβε το, εἶπεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας.

Ἡ νεάνις ἰνῆγκαλίσθη καταρילוῦσα τὸ βέλος, ὅπως ἐκ θαύματος διετράπη ἀκόμη ζῶν.

Ἀλλ' ἀπέκχευε πλέον νὰ κλυθῇ πρὸς τὸν Ἀλκὺν ἐν τούτοις ἔπειτα τὸ βλέμμα πρὸς αὐτοῦς.

Ὁ Ἀλκὺς ἐπῆδησε τεθαυμασμένος πλησίον του.

Ἡ νεάνις παρατήρησε τότε τὸν Λεωνῆν, ἔβλεπε φωνὴν θριαμβοῦ καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτόν. Κύψασα δὲ καὶ δεικνύουσα τὸ βέλος ἀπήγγειλε διὰ φωνῆς ἡμελούς.

— Μίχ φράξ, εἰσὶς μὲ ἐγλυτώσατε, καὶ ἐγὼ σὰς δίνω τὸ παιδί σας, αὐτὸς ὁ Κύριος, προσέθετο προσβλέψασα τὸν Ἀλκὺν, τὸ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν φωτιὰ.

Ὁ Λεωνῆς ἀπέμεινε καλῶς καὶ ἐκθαμβός. Ὁ Ἀλκὺς κρατῶν ἐν τῷ στόματι τὴν κορυφὴν τοῦ τράμου του πρὸς τὴν θέαν τοῦ ἐξηπλωμένου

καὶ ἀνκισθῆτος Διαμνητῆ, ἦν οὕτως μετέωρος ἐν τῷ τράμῳ καὶ τῇ ἐκπλήξει αὐτοῦ, μὲ τὸν ἑνα ὀφθαλμὸν φοικιῶντα, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ

ναύτου, διὰ δὲ τοῦ ἑτέρου πυνθανόμενον ἂν ἦεν ἦτον αὐταπάτη, ὅτι ἡ

κουσι. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν, ὡς ἴαν εἶχε μαγικὴν δύναμιν, ἡ φωνὴ τῆς ἀθιγγανίδος καὶ ἀνεκέλευσεν αὐτόν εἰς τὴν ζῶν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δια-

μαντή ηνιόγησαν, τὰ δὲ χεῖλη του γλυκερῶς μαιδίσκοντα πρὸς τὰ περὶ αὐτὸν φίλτατα πρόσωπα, ἐψιθύριον.

— Εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς ἀνεκτιμῆτου ταύτης κόρης, κῆρ Λεωνῆ, συ-
νατηρήθη τὸ τέκνον σου. . .

Πρὸς τὴν ἐπιβεβαίωσιν ταύτην ὁ Λεωνῆς περιπτυσσάμενος τὸν προσ-
φιλῆ υἱὸν του καὶ κατασπάζομενος ὅτι μὲν αὐτὸν ἐπὶ δὲ τὸ αἶθριον μέ-
τωπον τοῦ Ὑδραίου, ἔλεγε κατακλυζόμενος ὑπὸ συγκινήσεως,

— Τέκνον μου! . . . ἀνδρεῖε Διαμαντῆ μου! . . .

— Ὁ Κύριος, ὁ Κύριος τὸ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν φωτὶς . . . ἀπνελάμβανεν ἡ
ἠθιγγανὴ δεικνύουσα τὸν Ἄλκυν, ὅστις διηπόρει ἰὼν ὠνείρωτε περί-
δωπον ἰδὼν καὶ ἔχουσιν.

Ἐν βλέμματι τοῦ Λεωνῆ πρὸς αὐτὸν ἤρκεσε νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν αἰωνίαν
ἐγνωμοσύνην ἣν ἠσθάνετο ἡ καρδιά του.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ νεανὺς Μάρω κλίνασα τὸ γόνυ πρὸ τοῦ
Διαμαντῆ, καὶ τὴν ἐρατεινὴν μορφήν τῆς προσαναγκάσασα παρὰ τὸ πρό-
σωπον αὐτοῦ, εἶπε διὰ φωνῆς σιγῆλης περιπάθειαν καὶ βαθεῖαν θλίψιν ἡ
ἐκπρᾶξουσας:

— Ἥθελκ, νὰ ἔλθω εἰς τὸν τόπον σου!

Ὁ Διαμαντῆς ἠθλίψεν ἐν τῇ παγερᾷ του χειρὶ τὴν δεξιάν αὐτῆς, καὶ
ὑπέλαβε μετ' ἐκπνευμένης φωνῆς:

— Ποτέ μου δὲν ἔχουσα γλυκύτερον στόμα . . .

Ὁ Ἄλκυς ὁπὸ λυγρῶν πηγυμένων μεταξὺ θλίψεως καὶ χαρᾶς ἀδύ-
νατων ὁποῖον αἰσθητὴ νὰ συμμέρισθῃ ἐγύθη εἰς τὸν τρίγωνον τοῦ πλη-
γμένου λέγων:

— Σάντρονέ μου! μὴ τρομάζει ἡ θεὰ σου! εἰπέ, ὁμίλησόν με, διότι
κινδυνεύω νὰ παρᾶρρησθῶ . . .

Εὐτυχίστατος ἴσως τοῦ Διαμαντῆ δὲν ὑπᾶρχεν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον
τὴν ὥραν ταύτην ἐν μέσῳ τοσούτων μεγαλοῦχων καὶ ἀρρωστωμένων ὄν-
των. Μὰς διέφυγεν ὅμως νὰ εἰπωμέν ὅτι ὀλίγον πρὸ τῆς παραδοξοῦ συγ-
κινητικῆς ταύτης σκηνῆς ὁ Πέτρος Φαρίνης, τὸ ἐν τῇ αἰθῇ του Δια-
μαντῆ αἰμοδόκτον ἐγγεῖρδιον κρατῶν ἰδράμα πρὸς τὰ κάτω τοῦ οἰκί-
σκου φεύγων. Εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ βῆμα πρὸς τὸ ἀγροκήπιον δρακόντιος
ταῖος χεῖρ ἰδράξατο τοῦ αἰμοδόκου αὐτοῦ βραχίονος.

— Ἀ! ἐρώνησε φρίζας ἰδὼν ἐνώπιόν του ἀξωματικόν, τῆς τοπικῆς
ἐξουσίας.

— Ἐλθεμόνησε, ὅτι παρὰ τὴν θεῖαν δικαιοσύνην ἵσταται καὶ ἡ δι-
καισύνη τῶν νόμων, δολοφόνε, εἶπεν ὁ ἀξωματικὸς.

Ὁ Πέτρος Φαρίνης ἐρρικίασεν ἀνατρεχόμενος ἐκρίκην χροῶν περιβαλ-
λόμενος. Εἶδε περὶ αὐτὸν τὰς προτεταμένους λόγχας τῶν χωροφυλάκων.

Ἀρρωπίσθη, καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ δεσμεύσας, ἀπύχθη ἐν φρουρᾷ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς ἔξωθεν τῆς σκιάδος
ἐκαίνης τοῦ ἀγροκηπίου τοῦ Μκυρονίκου ἐνθα ὁ δολοφόνος Στραδαμμά-
της ἰσχυρίσασθαι δύο θύμακα, ὁ Ἰάκωβος μετὰ τινος ἄλλου κατεγίνετο
νὰ ἐξογάσῃ τὸ ἀερόστατον τοῦ κυρίου του. Ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος τοῦ δι-
στυχοῦς Φαίδανος εἰς τὴν ἀποτέραν γωνίαν αὐτοῦ, ἡ Φινέλλη ἐκάθητο
θηλάζουσα τὸ ὡς ἐκ θαύματος διάσωθῃ αὐτῆς τέκνον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἐπὶ ἰδρας τὰς χεῖρας ἔχουσα δεδεμένης ἡ
Φλώμη καταθεβλάμενη ἐν βλέμματι ἡλιθιωμένῳ ὡμοίᾳζε ζῶσαν, νεκράν.
Ἐνώπιον αὐτῆς, ὁ Λεωνῆς καὶ ὁ σύζυγος Θεόδωρος Βάλβης, ἵσταντο
ἀμειλικτοὶ, ἀδυσώπητοι.

— Σοὶ ἀνῆκιν, εἶπεν ὁ Λεωνῆς, ὁ ἀτιμώτερος τῶν θανάτων, ἀλλ' ἄρ-
κούντως φρικώδης δι' ἐσὶ εἶναι θάνατος ὅτι εἶμαι εὐτυχὴς πλησίον τῆς
συζύγου καὶ τοῦ τέκνου μου.

Ἡ νέα γυνὴ οὐδόλως ἐπαράχθη.

— Ἐὰν ἐπιζήσης μίαν ἡμέραν, ὑπέλαθεν ὁ Θεόδωρος, ἔσω πρὸς γυνῶσίν
σου ὅτι οὐδέποτε ἡ τύχη τῶν κακούργων εἶναι πάντοτε πιστὴ πρὸς αὐτοὺς.

Καὶ τείνας αὐτῇ φιαλίδιον, ὑπερῖχε τῇ χειρὶ, προσέθετο ἐπιτακτικῶς:

— Πίε!

Ἡ Φλώμη ἠνέφξε τὸ στόμα παρευθὺς ἀνευ ἀντιστάσεως. Ὁ Βάλβης ἔ-
χουσιν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ περιχόμενον τοῦ φιαλιδίου. Ἡ κακούργος γυνὴ
κατέπιεν ἀπὸ ἀγνοήσεως. Ἡ Φινέλλη εἶχεν ἀποστρέψει τὸ πρόσωπον
ἵνα μὴ ἴδῃ. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν ἡ δεσμώτις ἐβυθίσθη εἰς
φοβερὸν λήθαργον. Ἀκίνητος, ἀναίσθητος, μὲ χεῖλη λευκά καὶ πρόσω-
πον ὠχρότατον οὐδόλως διέφερε τοῦ πτώματος.

Ὁ Θεόδωρος ἔλυσεν αὐτῆς τὰ δεσμά.

— Θὰ συνέλθῃ, εἶπε, μετὰ τριῶν ὡρᾶν.

— Ἀν δὲν κρημνισθῇ εἰς τὴν ἄβυσσον ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὑπέλα-
θεν ὁ Λεωνῆς. Ἀμφότεροι ἤγειραν αὐτὴν καὶ μετήνεγκον ἐντὸς τῆς σκιά-
δος. Τὸ ἀερόστατον μεγαλοπρέπῳς αἰώρειτο ἐκεῖ πλησίον. Οἱ δύο ἄν-
δρες ἀπίθεσαν ὑπὲρ τὴν νέαν γυναῖκα ἐντὸς τοῦ κανίστρου, καὶ ὁ Ἰά-
κωβος ἰδεσεν αὐτὴν διὰ λωρίδων.

Ἐπειτα ἔλυσεν τὸ σχοινίον τοῦ ἀερόστατου.

Πάραυτα ὑψώθη εἰς τὸν αἶρα μετὰ τάχους ἀνεριμνηύτου. Ἐντὸς μι-
κροῦ διεκρίνετο ὡς μελαίνα κηλὶς ἐπὶ τοῦ οὐρανίου σπινθηρίζοντος θόλου,
καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηρανίσθη ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῶν θεωμένων αὐτὸ ἀνθρώπων.

Οὕτως συνεπληρώθη ἡ τιμωρία τῆς Φλώμης. . .

Τέσσαρες ἡμέρας βραδύτερον ὁ γέρον Μκυρονίκος ἔκειτο κληνήρης ἐν
τῷ αὐτῷ θαλάμῳ τοῦ περιπτέρου ἐνθα ἐπληρώθη ὑπὸ τοῦ Πέτρου Φαρίνη
ἐν μέσῳ πάντων τῶν γνωστῶν ἡμῖν φίλων αὐτοῦ.

Βαρὺ πένθος ἐξεδηλοῦτο ἀπὸ τὰς μορφὰς ὅλων. Πλησίον του ἡ Φι-

νέλλη και ὁ Λεωνῆς ἐν ἀπειρίᾳ ἠγωνίζοντο νὰ ἀπονικήσῃ τὸν λυγρὸν αὐτῶν, οἵτινες ἐξέχοντο ὁ θλιβεροί, ὀρθῶναι.

Τὸ τραῦμα τοῦ γέροντος ἦτο θανάσιμον καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἔδωκε νὰ διασώσῃ τὸν ἡμέτερον ἥρωα ἀπὸ τοῦ ἀμείλικτου τοῦ θανάτου δρέπανου.

Ὁ γέρον ἐκκίνησε τὴν ὥραν ταύτην γαλήνιος, ἡ ἀγωνία εἶχε παύσει πρὸ τίνος· αἰφνίς οἱ νοῦθοι καὶ ἀκίνητοῦντες ὀφθαλμοὶ τοῦ ἱλαροῦ ἐκφρασὴν ζωῆς· ἱστράφη βραδέως τὸ καχεκτικὸν τοῦ προσώπου πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς τὴν πρὸς τὸν Λεωνῆν.

Τὸ βλέμμα τοῦ ἐνέρινα γλυκαίνει εὐφροσύνην.

— Μὴ κλαίετε τέκνα μου, εἶπε δι' ἡρώου φωνῆς, ἡ ἀποπολὴ μου ἐπληρώθη πλέον... ὤρριλον νὰ ἀποθάνω μίαν ἡμέραν... εὐτυχὲς διότι ἡ ταρχαδὴ μου ζωὴ λαμβάνει πέρας μεταξὺ τῶν ἀγαπητῶν μου τέκνων καὶ τῶν εἰλικρινῶν μου φίλων, οἵτινες μὲ περιστοιχίσαι.

Καὶ ὁ γέρον ἐσπύρην ὅπως ἀναπνεύσῃ. Στραφεὶς δὲ πρὸς τοὺς περιεστώτας τῆς πεινθίμου ὀμηγύρεως ἐπανέλαθεν ἐπὶ μάλλον τῆς φωνῆς αὐτοῦ σδυνομένης.

— Ἐστὶ συνηνωμένοι, ἀκραδάντοι πρὸς τὸν ἱερὸν σκοπὸν ὅστις συνέδισεν ἅπαντας ἡμᾶς, συγχωρήτες καὶ εὐεργεσία ἱστῶσιν ὁ ὑπογραμμὸς τοῦ ἡμετέρου βίου. Καὶ ὁ γέρον ἐξέτεινε τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

Ἄντες ἐγρονυπῆσαν κοιτούμενοι ὑπὸ λυγμῶν. Ὁ ἱππομόχιατος ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῆς Φινέλλης καὶ τοῦ Λεωνῆ ἐπαύρησε.

— Ἐξὶ εὐλογημένα! εὐτυχὴ τέκνα μου!

Εἶτα ἀφαιρέσας τὸν δακτύλιόν τοῦ ἱερατοῦ πρὸς τὸν Λεωνῆν. Ὁ νεκρὸς τῆς Φινέλλης σύζυγος ἠγέρθη ὀρθῶναι. Ὁ γέρον ἐλάβε αὐτοῦ τὴν δεξιάν διαπέρασεν τὸν δακτύλιον εἰς τὸν μεσσίον δακτύλον τοῦ καὶ εἶπε ῥῆσι, ἀκούομενος.

— Ὁ κληρονόμος τοῦ θησαυροῦ, ὁ διαδόχος μου!

Ἐκκλινὸν πάντες τὰς κεφαλὰς τῶν πρὸς τὴν ὑστάτην τοῦ κυρίου τῶν θελήσιν.

Ἡ Φινέλλα ἱρρίφθη περιπτυσσομένη τὸν μεγαλόρρονον πατέρα αὐτῆς καταδρίχουσα αὐτὸν διὰ τῶν δακρύων τῆς.

— Πατέρ μου! πατέρ μου... ἱστράλιζαν ὀδυρομένη.

Γλυκὴ καὶ αἰθαλλὴς μελοδία ἀπήνησε ἐπὶ τῶν λευκῶν χαιλίδων τοῦ γέροντος, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσθληώθησαν ἐπὶ τῆς ὁραφῆς, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἀπέπη πρὸς τὴν ἀθανασία, πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Ἐπὶ τῆς γλυκαίας καὶ γαλῆς τοῦ μορῆς τοῦ ὁ θάνατος εἶχε τι τὸ μεγαλοπρεπές, τὸ θαυμασιόν.

Κοιμητοὶ καὶ ὀρθοὶ ἐπικολοῦθησαν ἐν τοῖς πεινθίμοις θαλάμοις.

Παρήλθον δύο μῆνες· τὸ χρονικὸν δὲ τοῦτο διάστημα ἤρκεσεν ὅπως νὰ βαλσαμώσῃ τὴν ἀπαρηγόρητον θλίψιν τῶν προσώπων τῆς ἱστορίας ἡμῶν ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων.

Ἐσπέραν τινά, περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ὁ Ἰωάννης Δόβλης μετὰ τοῦ

Ἀλκὺ εἰσέρχοντο εἰς τὴν ὁδὸν Πρωτῶ-Καποῦ, διευθυνόμενοι πρὸς τὸν γνωστὸν ἡμῖν μέγαρον.

Ὁ μνηστὴρ τῆς Φλωρίδας βεβαίως εἶχε πλέον μνηθῇ τῆς σκανδαλώδους ὑποθέσεως τοῦ Δόβλη καὶ τῆς συζύγου τοῦ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὅστις δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐν Κ/πόλει παρουσίαν του, ἐνῷ ὁ υἱὸς τῆς γῆρας ἀποστείλας τὴν οἰκογένειάν του μετὰ τῆς ὥραιας μνηστῆς αὐτοῦ εἰς τὴν ἑκταλιν, ὑπέθετε τὸν Δόβλην περιηγούμενον σὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις χάριν τῆς υγείας τῆς συζύγου του.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀρηρημένοι εἰς τὴν συνδιάλεξιν αὐτῶν δὲν παρετήρησαν ὅτι ἠκολοῦθοντο πέντε βήματα μακρὰν ὑπὸ τινος ἀτόμου.

Φυλάκτες πρὸ τῆς μεγάλης θύρας τοῦ μεγάρου ἤτοιμζοντο νὰ κρούσωσι τὸ κώδωνα, ὅτε ἄνθρωπος τις ἐστῇ πρὸ αὐτῶν. Ὁ Δόβλης καὶ ὁ Ἀλκὺς ἐξαίφνιδιασθῆσαν.

Ὁ ἄνθρωπος ἑλθὼς, ὅστις ἦτον ἄνθρωπος, ἱρρίφθη κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἀλκυρίστου καὶ εἶπε νὰ σὺνῃ. Ἀλλὰ πρὶν κινήσῃ τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν ἀτόμον ὡς ῥαχὰ ἰχθυη μετὰ τῶν τριῶν ἀνδρῶν, καὶ ἀντὶ τοῦ Ἀλκὺ τὸ ρευστὸν κατέβριξε τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον.

Τὸ προσδληθὲν ἀτόμον ἦτο γυνή, καὶ ὅτε κραυγὴ ἄλγους ἱρρίφθη ἀπὸ τοῦ λαοῦ αὐτῆς. Ὁ Δόβλης ἰδύθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν ἄγνωστον. Ὁ Ἀλκὺς ἐπῆλθε κατὰ τοῦ κακούργου ὡς ἀστραπὴ καὶ ἐπιδράξας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ.

— Ἀ! σὺ εἶσαι κύριε Ἀνίστη μου! εἶπεν ἀναγνωρίσας αὐτὸν δὲν ἱβαρύνθη νὰ μὲ διώκῃς ἀκόμη.

Στιβαρὸν γρονθοκτύπημα αὐτοῦ κατέβαλεν ἐπὶ τῶν γονάτων τὴν σὺντροφὸν τοῦ πλοῦτοχου Ἀνδρονίκου.

Οἱ θεράποντες τοῦ μεγάρου ἐσπύσαν πρὸς αὐτοὺς. Ὁ Ἀνίστης, ἰδὼς σμύθη πέρατα καὶ παρεδόθη εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἡ ἄγνωστος γυνὴ μετνήχθη ἐντὸς περωτισμένου δωματίου ἀληθινὰς δριμύτας ὑψισταμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου. Τὸ ρευστὸν ἐκεῖνο ἦτον ὅζι, εἶδος τυχαλάνθης, ὅπερ κατέκαυσε τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου τῆς γυναίκης ἐκείνης· εὐτυχῶς οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἐπαθον.

Ὅτε ὁ Δόβλης παρετήρησεν αὐτὴν ὑπὸ τὸ φῶς, ἐστῇ ἐμβρόντητος.

Ἐνώπιον αὐτοῦ εἶχε τὴν συζύγον τοῦ Ξανθίππην.

— Σὺ! σὺ! εἶδω! ἀνερώνησεν.

Ὁ Ἀλκὺς ἐβλέπεν ἱθαίμδας.

— Πρὸ πολλοῦ πᾶρκολλοῦθα τὰ βήματά σας, ὑπέλαβεν ἡ νεὰ γυνὴ τρέμουσα ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου τῆς, ὁ κηκοποιὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος σὰς κατεσκόπευε πολλὰς νύκτας. Ὁ Δόβλης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησιν του, καὶ ἀνοίξας αὐτὴ τὰς ἀγκάλας ἀνέκραξε μετὰ πολλομένης φωνῆς.

— Ξανθίππη! ἐπλήρωσε; ἀπὸ τὸ πταίσματός σου! ἡσυχία πάντοτε σὺ γὰρ τοῦ Δόβλη! αἰ συγχωρῶ!!

Ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ ὁ Δόβλης ἔκρινεν ὅτι ὁ γάμος αὐτῶν ἦν ἡ ἀληθινή.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΥΝΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Π. Σταυρόπουλος Σ. 5' Αχιλ. 'Αγγελάκης Στ. Σταυρόπουλος
 Σπυρ. Περιστάκης 5' Αντ. Γραμματικός Ξεν. Χρηστόπουλος
 Νικολάου 1Δ. Κρατιτόπουλος Α. Λυκοταμιώτης
 Μ. Α. Δουρούτης Γιάν. Κυρτέσης 'Ιωάν. Νώες
 'Αλέξ. Ραζής Αρ. Θιοφάνης Μαριγώ 'Αγαθαγγίδου
 'Εμμ. Μαυρολόπουλος 1. Ταβουκτσόπουλος Ν. Οικονομίδης
 Ν. Μίχας, πρόξενος 1. Σκαρλάτος 'Αθηνά 'Ιατροπέλλου
 Κ. Δ. Πανουργιάς Ν. Νικολαΐδης Π. Βλυσσίδης
 Γ. Α. Γιαννόπουλος Δ. 'Ιωαννίδης Σ. Φιλαδέλφης
 'Αριστομ. Δρακόπουλος 1. Βασιλειάδης Σιδαστιανός
 Κ. Κυπραίος Κ. Τσιτσόπουλος Μ. Μορριάδης
 Μ. Σειληνάδης Ν. Βιτάλης Κ. Γλυτσός
 Γ. Ν. Ξανθάκης Γ. Φρίκιρ 'Ερρ. Βερθαλίτης
 Γ. 'Αναγνωστίδης Δ. Οικονομίδης Χρ. 'Αργυριάδης
 'Ιωάννης Λίβας Γ. Λαγουδάκης 'Αλκιβ. Παπαλουίδης
 'Αριστοτέλ. Καμπίτης 'Αθ. Καρδιασμένος Χρ. Παπαπαντόπουλος
 Βιργινία Γιωργιάδου Μιχ. Δασυκίδης Δ. Βαρουχίδης
 Γεώργιος Γομάδης Γερ. 'Αλεξανδράτος Δ. Βερνιάδης
 Κ. Πιτσίτσος Σ. Σιδερίδης Ν. Μαργκόπουλος
 Νικόλαος Καμπίτης Σ. 'Αναστασιάδης Μ. Μερπινιάς
 'Ιωσήφ Νάτσιος Στ. Σμυρνούδης Ν. Ι. Βιτάλης
 'Ιωάννης Μπίνας Σ. Πανταζής Ν. Α. Νικολαΐδης
 Δημήτριος Α. Κοντογιάννης Μ. Φώκας Α. Μ. Πανταλάκης
 Ξενοφών Καμπίτης 'Αλέξ. Χατζάκης Ντσίμ. Ραζιάδης
 Θεολόγος Χαβιάρας Α. Πολιάδης 'Αθ. Κούκουρας
 Ι. Σαρτάκης Παν. Πουρής Δάμ. Αμπερινίδης
 Χρ. Χαρίζης Αιμίλ. Μολινάκης Κ. Κ. Παπακυριάκου

'Ιωάννης Βαλμάς Α. Φωράκης Α. Περίδης
 'Αλέξανδρ. Καλούμενος 'Οθων Πετρίδου Κ. Λαζαρίδης
 Ν. Δεστυνιάδης Γ. Σαρραντίδης Κ. Φατούρης
 'Ανδρ. Λιώκης Αιμίλ. Κάροταλης 'Αλκιβ. Ρεμόντου
 Θ. Μυλωνάς 'Ανδ. Παρθένης Χρ. Παπαγαϊτάνης
 Μ. Μεζίκης Κ. 'Ανδρέας 'Αχιλ. Αάζος
 'Αλέξ. Νικολαΐδης Θιμ. Μεγαρίτης Γεώρ. Βαχλίνος
 'Αριστ. Κουβαράς Ξ. Ρίζος Κ. Καριστινός
 Β. Μιχαηλίδης Νίνα. Παντζήρη Γ. Κοτρώνης
 Γ. Μυλοτίδης 'Οδ. Φραντζέτης Δ. Μιχαηλίδης
 Α. Σιφναίος 'Αθ. Μαυρόπουλος 'Ηλίας Νικολαΐδης
 Ι. Σαρραντής Ν. Δραμδάκης Ι. Καρβίνας
 Θ. Φραγκιάς Μισσινίτης 'Ιατρός Κ. Κοσμαδόπουλος
 Μιλ. Μπίτσος Δημόθ. Γαβαλάς Χ. Θεοδωρίδης
 Κ. Κορακίδης Γ. Ι. Χαβιρόπουλος Στέφανος Φόσκολος
 Θιμ. Καρβίνας Σ. Τσουστάκης 'Εμμανουήλ Ζαμάνος
 'Αννα Φατούρη Δ. Μυροΐδης Γεώργιος Πούλλιος
 'Ιωάν. Πλέσσος Γ. Τροχάνης 'Εμμ. Γ. Νεγροπόντης
 Γεώργ. Κουκούλας Γ. Κλωναρίδης Γεώρ. Καλάθας
 'Ιωσήφ Κουκούλας Κ. Νομικός 'Ιατρός Γεώρ. Γκιμαλής
 'Αντ. Καλαβρύτης Μισίλ Φαρμακοποιός Ν. Πατουβάς
 Αίχ. Κούρτελη Δ. Λυμπερίος Ν. Βαλαβάνης
 Λεων. Χαβιάρας Γ. Ψάλτης Π. Ι. Ραϊμόνδος
 Δ. Παΐδας 'Ιωσ. Λιβαδάρας 'Ιατρός Σμαράγ. Κοσμαδοπούλ.
 Α. 'Ηλιάδης Π. 'Απίρης Κ. Δημητριάδης
 Γαζής Φωτιάδης Κ. Τροχάνης 'Ιωάν. Λογοθέτης
 Μιλτιάδης Νάτος Θ. 'Ομηρός Α. Κεσσαρίδης
 Λεωνίδας Νάτος Ν. Παπαδόπουλος Γεώργιος Καράλης
 'Αριστ. 'Αθανασίου Γ. Κριμπίτσος Γεώργιος Καράδας
 'Αλέξ. Βιτάλης 'Επ. Ραχαλίας 'Ηλίας Βιτσακτοής
 Δ. Ζέης Ν. Κρομμύδης Καν. 'Αποστολάπουλος
 Κ. Κόκκινος 'Αρτ. Εγγινίδης Δ. Χατζή Μέμος
 Α. Σταματιάδης Κωνστ. Τασταύλου Θ. Βαγγελοπούλος
 Μ. Θεοδωρίδης Θεόδ. Δαμαλάς Δ. Βλυσσίδης
 Δημήτριος 'Αναστασίου Γρηγ. Βανιέρης 'Αλ. Σιόκος
 Ματθ. Πριλωρέντζος Στελ. Σαρής Χ. Λαγουδάκης
 Κ. Καμπίτης Διονύς Βεκίρος Πατίκος Παρίσης

Α. Λιάσκας	Γεράσιμος Μεταξάς	Άριστ. Ζυγάρης άνθυπα-
Ι. Δαμιανοῦ	Εὐθύμιος Χατζηπέτρος	σπιστής
Π. Ζυγομαλάς	Ίωάννης Βότσαρης	Οἱ ἐν Προύσση
Μ. Φωτιάδης	Θ. Κολοκοτρώνης	Ι. Καραγζαννάπουλος ὁ-
Π. Μποτζελής	Θ. Γρίβας	πομπόξενος
Α. Ίωσηφίδης	Ήλίας Παλαμίδης	Άντ. Δράκος
Γ. Νουλάκης	Άλέξανδρος Σουτσος	Λεωνίδας Καλιτζάς δι-
Κ. Μπιμπής	Σίμων Σιμωνίδης	ερμηνεύς Ρωσσ πρ
Θ. Τόμπων	Δημ. Γεωργαντόπουλος	Γ Β Στυλιανίδης
Πανάρ. Ίεροδ. Τσεσμελής	Εὐάγ. Βερβεράπουλος	Π Ι Βιτάλης, ἱατρός
Γεώρ. Φιωρέντης	Σωτ. Παπαγζωργίου	Κ Δ Οἰκονομίδης ἱατρός
Άνδρ. Κεράβας	Άναστάσιος Στούπης	Βασίλειος Δ Κανάκης
Μ. Πασχάλης	Ν. Α. Βεννιέρης	Ζαφ Δ Ζαφειριάδης
Α. Φωτίου	Γεώργιος Π	Εὐστράτιος Φωτιάδης
Β. Φωτίου	Ίωάννης Διδόλης	Οἱ ἐν Κίω
Ηλ. Διστούνης	Θρασύβουλος Λάγκερ	Σ Φ Βερέτας ὑπόπρξ
Άσπινώ Μαυροφρύδου	Μιχαήλ Σκαλιέρης	Χρ Α Ληκαάκης
Δ. Μ. Βεκίρος	Ν. Βλαχάκης	Γεώργ Σ Γκαβῆσογλους
Σ. Λιώκης	Α. . .	Βασίλειος Ν Βλασιάδης
Κ. Δημητράκόπουλος	Παῦλος Ι. Ζαμάνος	Στέφανος Πινάτζης
Άντώνιος Λιβαντής	Γεώρ. Δ. Λύδης	Περικλῆς Πανᾶς
Δ. Βασδέκης	Γεώργιος Γεράρδος	Ν Κ Άντίππας
Χρῆστος Οἰκονόμου	Άντώνιος Πολίτης	Ν Ι Καββαδίας
Άλέξανδρος Άδαμίδης	Γεώργιος Βεννιέρης	Ν Στομπούλης, ἱατρός
Δημήτριος Ραῦμόνδος	Οἱ ἐν Αζρίσση	Ξενοφών Λασκαρίδης
Διον. Γαλέντζης ἱατρός	Χρ. Παπαδόπ. λοχίας	Χρ Δ Τζάφος
==	Έμμ. » λοχίας	Δημοσθένης Πινάτζης
Οἱ ἐν Άθῆναις.	Άνδ. Φατσεάς δεκανεύς	Βασίλειος Ν Σχολιάδης
Στέφανος Σκουλούδης	Παλαμάρης δεκανεύς	Δ Ν Πινάτζης
		Φίλιππος Νικολαίδης

© SIMANOGHI
MEGARO



